

ஸ்ரீ :

மேற்குள்ளுள் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

25

ஆர்வா ரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் தோள்ளாயிரத்தறுபது திருநாடாத்தூர்த்தி
தினாவு ஈசரான

ஸ்ரீராமாநுஜ ஈக்தஹஸ்த பூஷணம்

மதுராஞ்சல் ஸ்ரீ நிவாதிபாயகாரக ஈசராவர்தமான்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் தோருத்தது.

சேலம்-2, ஜேமினி ஆர்ட் பிரஸ்ஸில் அச்சிடப்பட்டது.

கிடைக்குமிடம் : க்ரந்தமாலா ஆபிஸ், காஞ்சிபுரம்-3.

பிங்கள ஐஸ் சித்திரையில் செய்ய திருவாநினை

24-4-1977

1977 I

பக்கம் கு. 7-00

ஸ்ரீ :

பேரருளான ப்ருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் தொள்ளாயிரத்துபது திருநகர்த்துபுர்த்தி
நினைவு மலரான

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணம்

பஞ்சாஞ் பிரதிவாதிபாயங்கரம் மஹாவித்வான்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் தோகுத்தது.

சேலம்-2, ஜெமினி ஆர்ட் பிரஸ்ஸில் அச்சிடப்பட்டது.

கிடைக்குமிடம் : க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்-3.

பிங்கள னு சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை

24-4-1977

1977]

[விவ் கு. 7-00

நு காஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஐகதாசார்ய
மஹாமஹிமோபாத்யாய பத்மவிபூஷன
பத்மநாணாங்கராசார்யாஸ்வாமிசுள்
“வியாக்கியான வாசஸ்பதி”

ஸ்ரீ பெருப்பூதர் எம்பெருமான்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீமத் வேதாந்தராமாநுஜ மஹாதேசிகன்
(ஸ்ரீமத் திருக்குடந்தையாண்டவன்)

பிங்கள வரண்டு முடிவுரையில் இடையிடையே
ஸ்ரீபாஷ்யார்த்த விசேஷங்களைக்கொண்ட மலர்கள்
கொளிவந்து கொண்டிருக்கும். P. B. A.

பிங்கள வரண்டு முடிவுரையில்
ஸ்ரீபாஷ்யார்த்த விசேஷங்களைக்கொண்ட மலர்கள்
கொளிவந்து கொண்டிருக்கும்.

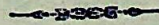
ஸ்ரீமான் T. S. ராஜம் அவர்கள்
(சேர்மன் T. V. S. கம்பெனிகள்)

— ஸ்ரீரஸ்து. —

இந்த பூஷணத்திலுள்ள விஷயங்களுக்குச் சுருக்கமான அட்டவணை.

- 1—108. இராமாநுச நூற்றந்தாதி — உரையுடன்.
 109—168. ஆர்த்திப்பிரபந்தம் — உரையுடன்.
 169—253. ஸ்ரீராமாநுஜர் சரித்திரவைபவம்.
 254—300. ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: இப்பாதி, விவரண விசேஷங்கள்.
 301—400. கீர்த்திமூர்த்திகளான 100 பெரியார்களின் பெருமை.
 401—500. ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷார்த்தப்பகுதி.
 501—600. விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தஸாரம்.
 601—700. ரஹஸ்யார்த்த விவரணங்கள்.
 701—800. தாடபஞ்சகம், திருமஞ்சனக் கட்டியம். அஷ்டோத்தரசதநாமமாலை.
 801—908. ப்ரபந்தகாயத்ரீவரணநுக்ரமஸ்துதி.
 909—956. ஆழ்வான் எம்பார்.....முதலாக மணவாள மாமுனிகளீருகவுள்ள
 ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு எம்பெருமானார்
 பெருமையநுபவங்கள்.
 957—961. அனந்தாழ்வான் செய்தருளின மங்களாசாஸனம்.
 எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

சிறு குறிப்பு;— இந்த பூஷணநூல் ஸ்வல்ப அவகாசத்தில் ஐந்து
 அச்சுக்கூடங்களில் பதிப்பிக்கப்பட்டதாதலால்
 சில பல தவறுகள் ஏற்பட்டிருக்கும்; அறிஞர்
 அடைவுபடுத்திக்கொள்ள வேணும். P. B. A

பொதுத்தனியன்கள்

ஸ்ரீசைனே தயாயாதாம் தீபக்த்யாதி குணுர்னாவம்.
யதித்தர்ப்ரவணாம் வந்தே ரம்யஜாமாதாம் முநிம்.
லக்ஷ்மி நாதவமாரம்பாம் நாதயாறுதமத்யமாம்,
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமஸ்யுதபதாய்புஜயுகம்முகம்
வ்யாமோஹதஸ் ததிதரானி த்ருஹய மேதே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸித்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணேள சரணம் ப்ரபத்யே.

மாதாமிதா யுவதயஸ் ததயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாதாம்,
ஆத்மஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணாமாமி முர்த்தா.

பூதம் ஸர்ச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாத்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதித்தரமிச்சாத்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

ஸ்ரீராமாநுச நூற்றந்தாதியின் தனியன்கள்

முள்ளை விளையகல முங்கிற் குடியமுதன்
பொன்னங் கழற்கமலப் போதிரண்டும் — என்னுடைய
சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன். தென்புலத்தார்க்கு
என்னுக் கடவுடையேன் யான்.

தயத்தகு பேரின்பமெல்லாம் பழுதென்று நன்னினர்பால்
சயத்தகு கிர்த்தி யிராமானுசமுனி தானினாமெல்
உயர்த்த குணத்துத் திருவரங்கத்தமு தோங்குமன்பால்
இயம்புங் கவித்துறையத்தாதி யோதவிசை தெஞ்சமே

சொல்லின் தொகைகொண் டினதடிப்பாதுக்குத் தொண்டுசெய்யும்
நல்லன்பரேத்து முன்னாமெல்லா மென்றன் நானினுள்ளே
அள்ளும் பகலு மமறும்படிநல் கறுசமயம்
வெல்லும்பரம வீராமாநுச விதென் விண்ணப்பமே.

முரீரஸ்து :

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணத்தில்

இராமாநுச ஸூற்றந்தாதி - பொழிப்புரையுடன்

1. பூன்னுபாது பொருந்திய மார்பன் * புகழ்மலிந்த
பாபன்னுமாற வடிவளித் துய்த்தவன் * பல்களையோர்
தார்பன்ன வந்த விராமாநுசன் சரணுவித்தம்
நாம்மன்னிவாழ * நெஞ்சே சொல்லுவோமவன் நாமங்களே.

ஓ மனமே! தாமரைப்பூவில் பொருத்தமுடையளாயிருந்த பிராட்டி அப்புவை விட்டு வந்து பொருந்துகைக் குறுப்பான போக்யதையை யுடைய திருமார்பை யுடையனான பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த தமிழ்ப் பாசுரங்களிலே ஊற்றமுடையவரான நம்மாழ்வாருடையதிருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்தவரும் பலபல சாஸ்த்ரங்களை ஓதின மஹான்கள் நிலைபெறும்படி (இவ்வுலகில்) வந்தவாதரித்தவருமான எம்பெருமானுருடைய திருவடித்தாமரைகளை நாம் ஆச்ரயித்து வாழ்வதற்குறுப்பாக அவ்வெம்பெருமானாரது திருநாமங்களையே ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுவோம். ... *

2. கள்ளார்பொழில் தென்னரங்கள் * கமலப்பதங்கள் நெஞ்சில்
கொள்ளாமலிசை நீங்கி * குறையல் பிராநடிக் கீழ்
விள்ளாதவன்ப விராமாநுசன் மிக்க சீலமல்லால்
எள்ளதென்னெஞ்சு * ஒன்றறியெ னெனக்குற்ற பேரியல்வே.

தேன் நிறைந்த சோலைகளையுடைய தென் திருவரங்கத்திலே பள்ளி கொள்ளும் பெருமானுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளைத் தமது நெஞ்சிலே வையாத மனிதர்களை விட்டொழிந்து திருமங்கை மன்னனுடைய திருவடிகளிலே என்றும் விட்டு நீங்காத பக்தியையுடையவரான எம்பெருமானுருடைய சிறந்த சீல குணத்தைத் தவிர வேறென்றையும் எனது நெஞ்சானது நினைக்க மாட்டாது; (இவ்வாறாக) எடுத்தித்ததொரு சிறந்த ஸ்வபாவத்திற்கு ஒரு காரணத்தையும் அறியின்றிலேன். ... *

3. பேரியல்நெஞ்சே அடிவளிந்தே னுன்னை * பேய்ப்பிறைப்
பூரியோடுள்ள சுற்றம் புலத்தீ * பொருவஞ்சுரீ
ஆரியன் செம்மை விராமாநுசமுனிக் கன்புசெய்யும்
சீரியபேறுடையார் * அடிக்கி மென்னைச் சேர்த்ததற்கே.

மிகவும் கம்பிரமான மனமே; உன்னை வணங்குகின்றேன்; (எதற்காக வென்னில்); ஆஸூரப் பிறப்பையுடையவர்களான நீசர்களோடு (எனக்கு இருந்த உறவைப் போக்கடித்து ஒப்பற்ற குணங்களையுடையவரும் சிறந்த அநுஷ்டான முடையவரும் (ஆச்ரிதரோடு) குஜுவாகப் பரிமாறுந்தன்மை வாய்ந்தவருமான எம்பெருமானார் திறத்தில் பக்தி பண்ணுவதையே பரம புருஷார்த்தமாகவுடையவர்களான கூரத்தாழ்வான் போல்வாருடைய திருவடிகளின் கீழே (பரம நீசன

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணத்தில்

பிருந்த) என்னைக் கொண்டு சேர்த்த. மஹோபகாரத்திற்காகவே (உன்னை அடிபணிந்தேன்.) ...

4. என்னைப்புவியீ லொருபொரு ளாக்கி * மருள்கூர்த்த
முன்னப்பழையினே லொறுத்து * ஊழி முதல்வையே
பன்னப்பணித்த விராமாநுசன் யன் பாதமுமென்
சென்னித்தரிக்க வைத்தான் * எனக்கேதுஞ் சிவதவியே.

காலம் முதலிய ஸகல் பதார்த்தங்களுக்கும் காரண பூதனான எம்பெருமானையே (எல்லாரும் விவேசித்து அநுஸந்திக்குர்படி (ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே) அருளிச்செய்த ஸர்வோத்தக்ருஷ்டரான எம்பெருமானார் இந்தப்பூமியிலே (அபதார்த்தமாய்க் கிடந்த) என்னை ஒரு பதார்த்தமாக்கி அஜ்ஞான மூலகங்களாய் மிகவும் அநாதிகளான (எனது) பாவங்களை வேறற நீக்கித் தமது திருவடிகளையும் எனது தலையிலே நான் உகந்து தரிக்கும்படியாக வைத்தருளினார்; இவ்வளவு மஹாப்ரஸாதம் பெற்றேனான பின்பு) அடியேனுக்கு எவ்விதமான ஹாநியும் இனி உண்டாக வழியில்லை. ...

5. எனக்குற்ற செவ் மிராமாநுசனென்று * இசையகில்லா
மனக்குற்றமாந்தர் பழிக்கிப்புகழ் * அவன் மன்னியசீர்
தனக்குற்றவன்பரவன் திருநாமங்கள் சாற்றும், என்பா
வினக்குற்றங் காவாகில்லார் * பத்தியெய்த் தவியலிதென்றே.

‘நமக்குப் ப்ராப்தமான ஸம்பத்து எம்பெருமானாரே’ என்று அத்யவஸாயங் கொண்டிருக்க மாட்டாத துஷ்டஹ்ருதயர்களான மனிசர் (இந்நூலைப் பழிப்பர்களாகில் (அன்னவர்களுடைய பழிப்பே இதற்குப்) புகழாய்விடும்; அவ்வெம்பெருமானுடைய நித்யஸித்தமான கல்யாண குணங்களுக்குத் தகுதியான அன்பையுடையவர்களான மஹான்கள் இந்நூலானது பக்தியோடு கூடின ப்ரவ்ருத்தியை யுடையதென்று திருவுள்ளப்பற்றி அவ்விராமாநுசனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகின்ற என்னுடைய (இந்தப்) பாசர மாலையிலுள்ள குற்றங்களைக் காணமாட்டார்கள். ...

6. இயலும்பொருளு மிசையத் தொடுத்து * ஈன்கவிகளன்பால்
பயல்கொண்டு வாழ்த்து மிராமாநுசனை * மதியின்மையால்
பயிலும்கவிகளில் பத்தியில்லாத வென் பாவநெஞ்சால்
முடக்கின்றான் * அவன்றன் பெருங்கீர்த்தி மொழிந்திடவே.

விலக்ஷணராலு கவிகள் ப்ரீதியினாலே சப்தமும் அர்த்தமும் நன்கு பொருந்தும்படியாகக் கவனம்பண்ணி வ்யாமோஹம் தலையெடுத்துத் துதிக்கும்படி நிற்ற எம்பெருமானாரை வருணிக்கின்ற பாடல்களிலே பக்தியற்றதான என்னுடைய பாபிஷ்டமான நெஞ்சினாலே அவ்வெம்பெருமானாரை அளவற்ற கீர்த்திகளைப் பேசுவதாக புத்தியில்லாமையினாலே ப்ரவர்த்திக்கின்றேன். ...

7. * மொழியைக்கடக்கும் பெருப்புகழான் * வஞ்சமுக் குறுப்பும்
குழியைக்கடக்கும் நம் கூர்த்தாழ்வான் சரண்கூடியின் *
பழியைக்கடத்து மிராமாநுசன் புகழ்பாடி அல்லா
வழியைக்கடத்தல் * எனக்கினி யாதும் வருத்தபன்றே.

வாய்கொண்டு வருணிக்க முடியாதபடி வாசாமகோசரமான பெரிய புகழையுடையவரும் கல்விச்செருக்கு, செல்வச்செருக்கு, குலச்செருக்கு என்னும்

இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரை

மூவகைக் குறும்புகளாகிற படுகுழியைக் கடந்திருப்பவரும் நமக்கு நாதருமான கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளை நான் ஆர்வமித்த பின்பு ஸர்வபாப நிவர்த்தகரான எம்பெருமானுருடைய நற்குணங்களைப்பாடி ஸ்வரூபத்திற்குச்சேராத தீய வழிகளைத் தப்பிப் பிழைக்கையானது அடியேனுக்கு இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் ஈஷத்தும் ப்ரயாஸ ஸாத்யமன்று ; எளிதேயாம். ... *

8. வருத்தும் புறவிருள்மாற்ற * எம்பெய்கைப்பிரான் மறைவின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ்தன்னையுங்கூட்டி * ஒன்றத் திரித்தன் றெறித்த திருவிளக்கைத் தனிதிருவுள்ளத்தே யிருத்தும் பரமன் * இராமாநுசனென் மிறையவனே.

வருத்தத்தை யுண்டு பண்ணக்கூடிய பாஹ்ய விஷயங்களைப்பற்றின அஜ்ஞானமாகிற இருளைப் போக்குவதற்காக நமது குலத்தலைவரான பொய்கையாழ்வார் முற்காலத்தில் வேதாந்தங்களிற் பதிந்து கிடக்கும் பொருள்களையும் செந்தமிழ்ச் சொற்களையுங்கூட்டி இரண்டையும் ஒன்றுசேர ஒருதிரியாக்கி ஜ்வலிக்கச் செய்த(முதல் திருவந்தாதியாகிற) திருவிளக்கைத் தனது திருவுள்ளத்தே வைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற மஹாவைபொசாலியான எம்பெருமானார் நமக்கு ஸ்வாமி. ... *

9. இறைவனாக்காணு மிதயத் திருள்கெட * ஞானமென்னும் நிறைவிளக்கேற்றிய பூதத்திவடி தாள்கள் * தெஞ்சத் துறையவைத்தானு மிராமாநுசன் புகழோதும் நல்லோர் மறையிடைக்காத்து * இந்தமண்ணகத்தே மன்ன வைப்பவரே.

ஸ்ர்வ ஸ்வாமியான எம்பெருமானை ஸாஷாத்தகரிப்பதற்கு உபகரணமான ஹ்ருதயத்திலுள்ள அஜ்ஞானமாகிற அந்தகாரமானது நசிக்கும்படியாக ஞானமாகிற பூர்ண தீபத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்தருளி இரண்டாந் திருவந்தாதியை அருளிச் செய்த பூதத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளைத் தமது திருவுள்ளத்திலே சாச்வதமாக ஸ்தாபித்து (அவற்றையே) அநுபவிக்கின்ற எம்பெருமானுருடைய திவ்ய குணங்களை இடைவிடாது அநுஸந்திக்கின்ற விலக்ஷண புருஷர்கள்தாம் இப்பூமண்டலத்திலே வேதங்களை ரக்ஷித்து என்றைக்கும் அழிவில்லாதபடி ப்ரதிஷ்டாபனம் பண்ணாவல்லவார்கள். ... *

10. மன்னிய பேரிருள் மான்டபின் * கோவலுள் மாமலரான் தன்னொடு மாயனைக் கண்டமை காட்டும் * தமிழ்த் தலைவன் போன்னடி போற்று மிராமாநுசன் கன்பு பூண்டவர்தான் சென்னியிற் துடும் * திருவுடைய ரென்றுஞ் சீரியரே.

ஒருவராலும் போக்க முடியாதபடி நிலைத்து நின்ற (அஜ்ஞானமாகிற பெருத்த இருளானது முற்பட்ட ஆழ்வார்களிருவரும் ஏற்றின திருவிளக்காலே) நன்றாக நீங்கின பின்பு, திருக்கோவலூரில் ஆயனாரைப் பிராட்டியோடுகூட தாம் ஸேவித்தபடியை ("திருக்கண்டேன்" இதயாதி ப்ரபந்த முகத்தாலே) வெளியிட்டருளின தமிழ்க்குத் தலைவரான பேயாழ்வானுடைய அழகிய திருவடிகளைப் புகழ்மவரான எம்பெருமானார் திறத்தில் பக்தியையுடையவர்களினது திருவடிகளை சிரோ பூஷணமாகக் கொள்ளுஞ் செல்வமுடையோர்தாம் என்றைக்கும் ஸ்ரீமான்கள்.

11. சீரியநான்மறைச் செம்பொருள் * செந்தமிழா லளித்த பாரியலும்புகழ்ப் பாண்பெருமான் * சானும் பதுமத் தாரியல்சென்னி யிராமாநுசன் தன்னைச் சார்ந்தவர்தம் காரியவன்மை * என்னுல் சொல்லொதுகிக் கடவிடத்தே.

புந்ராமாதுஜ பக்தஸஸ்த பூஷணத்தில்

சிறந்த நால்வேதங்களிலுள்ள செவ்விய பொருள்களை அழகிய தமிழ்ப் பாசுரங்களினால் அருளிச்செய்தவரும் பூமியெங்கும் பொருத்திய புகழையுடையவருமான திருப்பாணாழ்வாருடைய திருவடிகளாகிற தாமரைப் பூவாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியையுடையரான எம்பெருமானாரை ஆசிரயமாகப் பற்றினவர் களுடைய அநுஷ்டான வைலக்ஷணயமானது கடல் சூழ்ந்த இப்பூமியில் (இப்படிப் பட்ட வைபவமுடையதென்று) என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாதது.

- 12. இடங்கொண்ட கீர்த்தி மழிறைக்கிறவன் * இனையடிப்போ
தடங்குமியைத் திராமாநுசன் * அம்பொற்பாத் மேன்றும்
கடங்கொண் டுவைஞ்சும் திருநிலிவர்க்கன்றிக் காதல்செய்யாத்
திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே * அடியேனடி செய்வதுவே.**

பூமியெங்கும் வியாபித்த கீர்த்தியையுடையரான திருமழிசைப்பிரானுடைய உபயபாதாரவிந்தங்கள் குடிகொண்டிருக்கப்பெற்ற திருவுள்ளத்தையுடையரான எம்பெருமானாருடைய மிகவும் அழகிய திருவடிகளை எக்காலத்திலும் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபமென்கிற புத்தியோடே ஆசிரயிக்கையாகிற செல்வத்தையுடையரான மஹான்களுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அன்பு பூண்டிராத மிக்க உறுதியுடையரான ஞானிகளுக்குத்தான் அடியேன் பக்தனாயிருப்பேன். ... *

- 13. செய்யும் பகத்துளவத் தொழின்மாயையும் * செத்தமிழிற்
பெய்யும் னறைத்தமிழ்மாயையும் * பேராத சீரங்கத்
தையன் கழற்கனியும் பரந்தாளன்றி ஆதரியா
மெய்யன் * இராமாநுசன் சரணாகதி வேறெனக்கே.**

(தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாராகிற தம்மாலே) செய்யப்பட்டதாய் பசுமை தங்கிய திருத்துழாய் மாயமாய் வேலைப்பாடுகளையுடைத்தான பூமலைகளையும் அழகிய தமிழ்ப்பாஷையிலே உண்டாக்கப்பட்டதாய் வேதஸத்ருசமான திருமலை திருப்பள்ளியெழுச்சியென்கிற திவ்யப்ரபந்தங்களாகிற சொல்மலைகளையும் நித்ய ஸித்தமான கல்யாண குணங்களையுடையரான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளிலே சாத்தினவரான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாராகிற பெரியவருடைய திருவடிகளைத் தவிர மற்றொன்றையும் விரும்பாத ஸத்யசீலரான எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளே அடியேனுக்கு விலக்ஷணமான ப்ராப்ய வஸ்துவாம். ... *

- 14. கதிக்குப்பதறி * வெங்கானமுங் கல்லுங் கடனுமெல்லாம்
கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொள்கையற்றேன் * கொல்விகாவலன்சொல்
பதிக்குங்களைக் கவிபாடும் பெரியவர் பாதங்களே
துதிக்கும்பரமன் * இராமாநுச னென்னைச் சோர்விலே.**

குலசேகரப் பெருமானாலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாய் சாஸ்திரச் சொற்கள் அமையப்பெற்றதான பெருமாள் திருமொழிப்பாசுரங்களைப் பாடுகின்ற பெரியோர்களது திருவடிகளையே ஸ்தோத்ரம் செய்பவராய் உத்க்ருஷ்டரான எம்பெருமானார் என்னை விட்டு நீங்குகிறார்களே; (ஆதலால்) ப்ராப்ய லாபத்துக்காக விரைந்து அத்யுஷ்ணமான காடுகளிலும் மலைகளிலும் கடல்களிலும் நின்று கொண்டு எல்லா அவயவங்களும் கொதிக்கும்படியாகத் தபஸ்ஸு பண்ணும் ஸ்வபாவத்தை விட்டொழித்தேன். ...

- 15. சோராதகாதல் பெருஞ்சுழிப்பால் * தெர்நைமலை யொன்றும்
பாராதனைப் பல்லாண்டென்று காப்பீடும் * பான்மையன்தான்
பேராத வுள்ளத் திராமானுசன்றன் பிறங்கியசீர்
சாராமனிசரைச் சேரேன் * எனக்கென்ன தாழ்வினியே!**

இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரை

ஒருநாளும் குறைவுபடாத ப்ரேமத்தில் பெருஞ்சுழிப்படுகையாலே நித்ய னுன எம்பெருமான் படியைச் சிறிதும் நிரூபியாமல் அவ்வெம்பெருமானே நோக்கி பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையையே நித்ய ஸ்வ பாவமாகவுடையரான பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகள் விட்டகலாத திருவுள் ளத்தை யுடையரான எம்பெருமானுடைய மிக்க திருக்குணங்களை தங்களுக்கு அநுபாவ்யமாகக் கொள்ளாத மநுஷ்யர்களைப் பற்றமாட்டேன் ; இப்படிப்பட்ட உறுதி பிறந்த பின்பு அடியேனுக்கு என்னகுறை? ... *

16. தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து * நலமுழுதுங் கலியே
ஆள்கின்றநாள் வந்தளித்தவன் காண்மின் * அரங்கர்மௌலி
சூழ்கின்ற மாயையைச் சூடிக்கொடுத்தவன் தொல்வருளால்
வாழ்கின்றவள்ளல் * இராமாநுச னென்னும் மாமுனியே.

ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருமுடியிலே சாத்தக்கடவதான பூமாலையைத் தனது திருக்குழலிலே அணிந்து வாஸிதமாக்கிக் கொடுத்தவனான ஆண்டா ளுடைய அவ்யாஜமான அருளாலே வாழ்பவரும் உதாரருமான ஸ்ரீராமாநுஜ முனியானவர் (எப்படிப்பட்டவரென்றால்) ஒரு குறையுமில்லாதிருந்த வேதமானது (குத்ருஷ்டிகளாலே) இழிவுபெற பூமியெங்கும் கலியே ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற காலத்திலே இங்கே வந்தவதரித்து (அந்த வேதத்தை உத்தரிப்பித்து உலகத்தை) ரக்ஷித்தருளினவர். ... *

17. முனியார்துயரங்கள் முந்திலும் * இன்பங்கள் மொய்த்திடனுங்
கனியர்மனம் கள்ளமங்கை நின்றன * கலைபாவும்
தனியானாயத் தன்டமிழ்செய்த நீலன்றனக் குலகி
வினியானே * எங்க விராமாநுசனை வந்தெய்தினரே.

ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் துதிக்கப்படுகிற அக்விதீயமான மத்தகஜம் போன்ற திருக்கண்ணை மங்கையிலே நிற்கும் பத்தராவிப் பெருமானைக் குறித்து இவ்வுலகில் ஸம்ஸார தாபஹரமான தீவ்யப்ரபந்தத்தைச் செய்தருளின திருமங்கையாழ்வார் பக்கல் ப்ரேமமுடையவராய் எங்களுக்குத் தலைவரான எம்பெருமானாரை வந்து பணிந்த மஹான்கள் தாபத்ரயம் செறிந்தாலும் வருத்தப் படமாட்டார்கள் ; ஸுகங்கள் செறிந்தாலும் களிப்படையமாட்டார்கள். ... *

18. எய்தற்கரிய மறைகளை * ஆயிர மின்தமிழார்
செய்தற்குலகில் வருஞ் சடகோபனை * சிந்தையுள்ளே
பெய்தற்கிசையும் பெரியவர் சீரை யுயிர்களெல்லாம்
உய்தற் குதவும் * இராமாநுசனெம் உறுதுணையே.

அதிகரிக்க முடியாத (அளவற்ற) வேதங்களை இனிய தமிழாகிய ஆயிரம் பாசரங்களினால் அருளிச்செய்வதற்காக இவ்வுலகில் வந்துதித்த நம்மாழ்வாரை தமது ஹ்ருதயத்தினுள்ளே த்யானிப்பதற்கு இணங்கின ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய ஜ்ஞாநாதி குணங்களை ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்குமாறு உபகரித்தருளா நிற்கிற எம்பெருமானார் எமக்கு உற்றதுணை. ... *

19. உறுபெருஞ் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயும் * உயர்குருவும்
வெறிதருமுகன் நாதனும் * மாறன் விளங்கியசீர்
தெறிதருஞ் செந்தமிழாரானமே யென்றிந் நீனிஸத்தோர்
அறிதாநின்ற * இராமாநுச னெனக் காரமுதே.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணத்தில்

சிறந்த பெரிய ஸம்பத்தும் மாதா பிதாக்களும் ஸதாசார்யனும் மணம் மிக்க பூவைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்குக்கொழுநன ஸர்வேச் வரனும் (ஆகிய எல்லாம்) நம்மாழ்வார் (தமக்கு) ப்ரகாசித்த பகவத் குணங்களின் அடைவே அருளிச்செய்த செந்தமிழ் வேதமேயென்று இப்பெரிய உலகிலுள்ளார் யாவரும் அறியும்படி நின்ற எம்பெருமானார் அடியேனுக்கு பரமபோக்யர். ... *

**20. ஆப்போழில் தென்குருகைப்பீரான் * அருதத் திருவாய்
சுரத்தமிழ் விசையுணர்ந்தோர்கட்டு * இனியவந்தஞ்
சீரையின்னியுய்து சீலங்கொன் நாதமுனியை நெஞ்சால்
வார்ப்புகும் * இராமாநுசனென்றன் மாநிதேய.**

சந்தனச் சோலைகையுடைய அழகிய திருக்குருகிலே (அவதரித்த) மஹோபகாரமான ஆழ்வாருடைய பரமபோக்யமான திருப்பவளத்தில் பிறந்த ஈரச் சொல்லாகிய திருவாய்மொழியின் இசையை அறிந்தவர்களுக்கு இஷ்டர்களாயிருப்பவர்களுடைய குணங்களை அப்பயஸித்து ஸத்தை பெறும் சீலத்தையுடைய ரான நாதமுனிகளைத் தம் திருவுள்ளத்தாலே அபிநிவேசத்தோடு அனுபவிக்கின்ற எம்பெருமானார் எனக்கு அக்ஷயமான நிதி. ... *

**21. நீதியப்போழியும் புகிலென்று * நீசீதம் வாஸ்பற்றித்
துதிகற்றுலகிற் றுவன்கின்றிலே வினி * துய்நெறிநோர்
எதிகட்கிறவன் யுநோத் துறாவ வினாயடியாம்
கற்பெற்றுடைய * இராமாநுசனென்கைக் காத்தனனே.**

பரிசுத்தமான அனுட்டானமுடைய யதிகளுக்கு தலைவரான ஆளவந்தாருடைய உபய பாதங்களாகிற ப்ராப்யத்தை பெற்று (அதனாலே) உலகத்தார்க்கெல்லாம் ஸ்வாமியாயிருக்கிற எம்பெருமானார் என்னை ரக்ஷித்தருளினார்; (ஆன பின்பு இனிமேல், “நிதிகளை வர்ஷிக்கிற மேகமே!” என்று ஸ்தோத்திரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு இவ்வுலகத்தில் நீசராயிருப்பவருடைய வாசலைப் பற்றி நின்று வருந்தமாட்டேன். ... *

**22. கார்த்திகையானுங் கரிமுகத்தானும் * களலும் முக்கன்
முர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு * முடிவரும்
பூத்தவனெயென்று போற்றிட வானன் பிழைபோறுத்த
தீர்த்தனையேத்தும் * இராமாநுசனென்றன் சேமவைப்பே.**

ஸுப்ரஹ்மண்யனும் கணபதியும் (அவர்களுக்குத் துணையாய் வந்த) அக்தியும் சிவனும் துர்க்கையும் ஜ்வரதேவதையும் முதுகுகாட்டி ஓடிப்போன பின்பு (அநந்யகதியான பாணஸூரனானவன்) “மூன்று உலகங்களையும் திருநாபிக் கமலத்திலே உண்டாக்கின பெருமானே!” (என்னைக் காத்தருள்) என்று போற்ற (அந்த) பாணஸூரனுடைய அபராதத்தைக் க்ஷமித்தருளின பாவநன ஸர்வேச் வரனே நித்யம் துதிக்கின்ற எம்பெருமானார் எனக்கு ஆபத்தநம்.

**23. வைப்பாய வான்பொருளென்று * நல்லன்பர் மனத்தகத்தே
எப்போதும் வைக்கு மிராமாநுசனை * இருநிலத்தில்
ஒப்பாரிவாத வுறுநீனையென் வஞ்ச நெஞ்சில் வைத்து
முப்போதும் வாழ்த்துவன் * என்னும்துவவன் மொய்புகழ்க்கே?**

விஸக்ஷண பக்தியுடையவர்கள் “எம்பெருமானார்தாம் நமக்கு ஆபத் தக்ஷமமான அக்ஷயதநம்” என்று கொண்டு தங்கள் ஹருதயத்திலே எப்போதும்

இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரை

த்யா நிப்பதற்கு விஷயமான எம்பெருமானாரை இந்தப் பெரிய வுலகத்திலே ஒப்பற்ற மஹாபாபியான அடியேன் (என்னுடைய) க்ருத்ரிமமான நெஞ்சிலே வைத்து ஸர்வகாலமும் ஏத்தா நின்றேன்; மிகப் பெரிய அலையை நீசனாகிய நான் வாழ்ந்துகையாகிற இது அவ்வெம்பெருமானுருடைய சிறந்த கீர்த்திக்கு என்னுருமோ? [அவையாமோ?] ... *
... *
... *

- 24.** மொய்த்தவெந் தீவினையால் பல்லுடல்தோறும் மூத்து * அதனுல்
எய்த்தொழிந்தேன் முனநாள்களெல்லாம் * இன்று கண்டியுந்தேன்
பெய்த்தவம் போற்றும் புனைச்சமயங்கள் நினைத்தவிக்
கைத்தெய்வஞ்ஞானத்து * இராமாநுச னென்னும் கார்த்தவியே.

கீழ்க்குறிந்த அநாதிகாலமெல்லாம் பலபல சரீரங்கள் தோறும் ஆத்மாவை மொய்த்துக் கொண்டிருக்கிற அதிக்ரமமான கர்மத்தாலே கிழத்தனம் வருமளவும் வாஸஞ்செய்து அத்தாலே மிக்க பரிதாபமடைந்தேன்; கபடமான அனுஷ்டானங்களை நடத்திப் போருகிற நீச மதஸ்தர்கள் இந்நிலவுலகத்திலே வேரற்றெழியும்படி நிரஸித்தருளின உண்மை ஞானமுடையரான எம்பெருமானாகிற காளமேகத்தை இன்று அடியேன் ஸேவிக்கப் பெற்று சிறந்தவனானேன். ... *
... *

- 25.** காரேய் கருணை யிராமாநுச * இக்கடவிடத்திற்
ஆரே யறிபவர் நின்னருளின்தன்மை * அல்லலுக்கு
நேரேயுறைவிடம் நான் நீயென்கை யுற்றானுள்
சீரேயுயிர்க்குயிராய் * அடியேற்கின்று திக்திக்குமே.

மேகத்தையொத்த கருணையையுடைய எம்பெருமானாரே! அடியேன் துக்கங்களுக்கு நேரே வாஸஸ்தானமாயிருப்பவன்; இப்படிப்பட்ட அடியேனை தேவரீர் தாமாகவே ஸ்வீகரித்தருளின பின்பு தேவரீருடைய கல்யாண குணங்களே ஆத்மாவுக்குத் தாரகமாய் அடியேனுக்கு இன்று ரஸியா நின்றது; தேவரீருடைய க்ருபையின் ஸ்வபாவத்தை கடல் சூழ்ந்த இப்பூமண்டலத்தில் அறியக் கூடியவர்கள் ஆருளர்? ஆருமில்லை. ... *
... *

- 26.** திக்குற்றகீர்த்தி யிராமாநுசனை * என்செய்வியாயம்
மெய்க்குற்றம்நீக்கி விளங்கிய மேகத்தை * மேவும் நல்லோர்
எக்குற்றவாள டெதுபிறப் பேதியல்வாக நின்று
அக்குற்ற மப்பிறப்பு * அவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே.

என்னாலே செய்யப்பட்ட வினையாகிற நிலைநின்ற தோஷங்களைப் போக்கி (இவனுடைய தோஷங்களைப் போக்கப் பெற்றேரு மென்னும் மகிழ்ச்சியாலே உஜ்வலரான பரம உதாரராய் திசைகள் தோறும் விரிந்த புகழை யுடையரான எம்பெருமானாரை பொருந்தியிருக்கின்ற விலகணர்கள் யாதொரு குற்றத்தையுடையவராகவும் யாதொரு ஜன்மத்தை யுடையவராகவும் யாதொரு சரிதையை யுடையவராகவும் முன்பு நின்றார்களோ, அந்தக் குற்றமும் அந்த ஜன்மமும் அந்த சரிதையுமே நம்மை அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளவற்று. ... *
... *

- 27.** கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி * கொழுந்துவிட் டோங்கியவுள்
வள்ளற்றனத்தினுல் வல்வினையேன் மனம் நீபுகுந்தாய் *
வெள்ளைச் சுடர்விழுநுள் பெருமேன்மைக் கிழக்கிதென்று
தள்ளுற்றிரங்கும் * இராமாநுசுவென் தனி நெஞ்சமே.

ஸ்ரீராமா நுஜ பக்தஹஸ்த டிஷணத்தில்

எம்பெருமானாரே!, கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாமல் தானே விளங்கி
மேன்மேலும் இளகிப் பதித்து வளர்ந்திருப்பதான தேவரீருடைய ஓளதார்ப் குணத்
தாலே மஹா பாபியான எனது நெஞ்சிலே (தேவரீருடைய பெருமை பாராதே)
வந்து புகுந்தருளிற்று; (வஸிஷ்டன் சண்டாள க்ருஹத்தில் புகுந்தாற்போலே)
புகுந்தனது. பரிசுத்தமாய் விளங்கா நின்றுள்ள தேவரீருடைய ப்ரபாவத்திற்கு
அவத்யாவஹம் என்று எனது துணையற்ற நெஞ்சானது தளர்ந்து ஈடுபடா நின்றது.

28. நெஞ்சில்கறைகொண்ட கஞ்சிகை காய்ந்தநிலன் * நங்கள்
பஞ்சித்திருவடிப் ரிங்கைதன் காதலன் * பாத்மந்நனு
வஞ்சிக்கரிய விராமாநுசன் புகழன்றி யென்வாய்
கொஞ்சிப் பரவகில்லாது * என்வாழ்வீன்று கூடியதே.

நெஞ்சிலே கல்மஷத்தைபுடையனாயிருந்த கர்ஸனை முடித்த ஹேய
ப்ரத்யநிகனாய், ஆச்சரிதர் பக்கல் அபிமாநமுடையளாய் பஞ்சபோல் மெல்லிய
திருவடிகளை புடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனை கண்ணபிரானு
டைய திருவடிகளை ஆச்சரியாத ஆத்மாபஹாரக் கள்வர்களுக்கு துர்லபரான
எம்பெருமானுருடைய குணங்களை யொழிய (மற்றொன்றை) என் வாக்கானது
குலாவி ஏத்தமாட்டாது; இன்று (எனக்கு) நேர்ந்த வாழ்ச்சியானது
ஆச்சரியமானது. *

29. கூட்டும் விதியென்று கூடுங்கொலோ? * தென்குதுகைப்போன்
பாட்டென்றும் வேதப்பசுந்தமிழ் தன்னைத் * தன்பத்தியென்றும்
விட்டின்கண்வைத்த விராமாநுசன்புகழ் மெய்யுணர்ந்தோ
ரீட்டின்கள்தன்னை * என்றுட்டங்கள் கண்டிப்ப மெய்திடவே.

நம்மாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் என்று ப்ரஸித்தமாய் வேதரூபமாய்
செந்தமிழாயிருக்கிற திருவாய்மொழியை தம்முடைய பக்தியாகிற மாளிகையிலே
ஸ்தாபித்தருளிய எம்பெருமானுருடைய கல்யாண குணங்களை உள்ளபடி அறிந்
திருக்குமவர்களுடைய கோஷ்டிகளை என் கண்களானவை ஸேவித்து ஸூகிக்கும்
படியாக அமைக்கவல்ல (அவருடைய) க்ருபையானது என்றைக்கு வாய்க்குமோ?

30. இன்பத்தரு பெருவிடுவத் தெய்திலென்? * என்னிறத்த
துன்பத்தரு நிரயம்பல துழிலென்? * தொல்லுலகில்
மன்பல்லுயிர்கட் கிறையவன் மாயனென மொழிந்த
அன்பானகன் * இராமாநுச னென்னை யான்டனனே.

‘அநாதியான இவ்வுலகத்தில் நித்யரான எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும்
சேஷியானவன் விஷ்ணுவே, என்று (ஸ்ரீபாஷ்ய முகத்தாலே) அருளிச்செய்த
பரமகாருணிகராய் நிர்ந்தோஷரான எம்பெருமானார் என்னை அடிமைகொண்
டருளினார்; (ஆன பின்பு) ஆநந்தரவஹமான மோகும் வந்து எரித்தித்தா
லென்ன? அளவற்ற துக்கங்களைத் தருகிற பல நரகங்கள் வந்து சூழ்ந்து கொண்
டால்தான் என்ன? *

31. ஆண்டுள்ளநான் திங்களாய் * நிகழ்காலமெல்லாம் மனமே!
ஈண்டுபல்யோனிகள் தோறுழல்வோம் * இன்றே ரென்னின்றியே
காண்டரு தோளன்னல் தென்னத்தியூர் கழவினைக்கீழ்ப்
பூண்ட வன்பாளன் * இராமாநுசனைப் பொருந்தினமே.

இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரை

நெஞ்சமே!, நாள்களாகவும் மாதங்களாகவும் வருஷங்களாகவும் (இப்படி.) நடந்து செல்லுகிற ஸர்வ காலங்களிலும் திரண்டு பலவகைப்பட்ட யோனிகள் தோறும் தட்டித் திரிந்த நாம், இன்று ஒரு நினைவு மில்லாதிருக்கச் செய்தே (அகஸ்மாத்தாக) கண்ணாரக் காணத்தக்க தோள்களையுடைய ஸ்வாமியான பேரருளாளனுடைய திருவடிகளில் அன்பு பூண்ட எம்பெருமானாரைச் சேரப் பெற்றோம். (என்ன பாக்கியம்!) ... *
... *
... *

32. பொருந்தியதேகம் பொறைபுத்திரனும் புகழும் * நல்ல
திருந்தியனாரைச் செல்வமுஞ் சேரும் * செறுகலியால்
வருந்திய ஞானத்தை வன்மையினால் வந்தெடுத்தவித்த
அருந்தவன் * எங்க ளிராமாநுசனை யடைபவர்க்கே.

தரும நெறியைத் திரஸ்கரிக்கின்ற கலியினாலே துக்கப்பட்ட பூமியை தமது நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே வந்து உத்தரித்து ரக்ஷித்தவரும் சரணாகதியென்கிற அரிய தபஸ்ஸை அறுஷ்டித்தவரும் எமக்கு ஸ்வாமியுமான எம்பெருமானாரை ஆசிரயிக்கு மவர்களுக்கு ஸ்வரூபாநு ரூபமான தேஜஸ்ஸும் ஸ்ஷமாகுணமும் ஜிதேந்த்ரியத்வமாகிற பலமும் கீர்த்தியும் பரம விலக்ஷணமான அறிவும் பக்தியாகிற ஸம்பத்தும் தானே வந்துசேரும். ... *
... *
... *

33. அடையார்கமலத் தலர்மகள் கேள்வன் * கையாழியென்னும்
படையோடு நாத்தகரும் படர்தண்டும் * ஒன்சார்ங்கவிலும்
புடையார் புரிங்கழு மிந்தப்பூதலம் காப்பதற்கென்று *
இடையே ளிராமாநுச முனியாயின விந்நிலத்தே.

தளங்கள் நெருங்கிய தாமரைப் பூவிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனான எம்பெருமானுடைய திருக்கையிலே (விளங்கா நின்ற) திருவாழியென்கிற திவ்யாயுதத்தோடே நாந்தகவானும் ரக்ஷணத்தொழிலிலே பரந்திரா நின்ற கதையும் அழகிய ஸ்ரீசார்ங்கமென்கிற விலும் 'ஒரு பக்கத்துக்குத் தானே ஆபரணமாய்ப் போரும்படியான அழகிய ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யமும் (ஆக இப்பஞ்சாயுதாழ்வார்கள்) இந்தப் பூமியை ரக்ஷிக்கக்காக இப்பூமண்டலத்திலே எம்பெருமானார் பக்கலிலே ஆயினார். ... *
... *
... *

34. நிலத்தைச் செறுத்துள்ளும் நீசக்கலியை * நினைப்பரிய
பெலத்தைச் செறுத்தும் பிறங்கியதில்லை * என்பெய்வினைதென்
புலத்தில் பொறித்த வப்புத்தகச்சம்மை பொறுக்கியின்
நலத்தைப் பொறுத்தது * இராமாநுசன்தன் நயப்புகழே.

எம்பெருமானருடைய கல்யாண குணங்களானவை பூலோகத்தை வுறிம்ஸித்துத் தின்கிற நீசனான கலிபுருஷனுடைய இவ்வளவென்று நினைக்க முடியாதபடி அளவற்றதான பராக்ரமத்தைத் தொலைத்தவளவிலும் பிரகாசிக்க வில்லை; (பின்னை எப்போது பிரகாசித்தன? என்னில்:) என்னாலே செய்யப் பட்ட பாவங்களை யமலோகத்திலே எழுதிவைத்த அந்தப் புஸ்தகக் கட்டுகளை கொளுத்திவிட்ட பின்பு விளக்கம் பெற்றன. ... *
... *
... *

35. நயவே னெருதெய்வம் நானிலத்தே * சிலமாவிடத்தைப்
புலவே யெனக்கவி பேற்றிசெய்யேன் * பொன்னரங்கமென்னில்
மயலெபெருகு ளிராமாநுசன் மன்னு மாமலத்தா
ளயரேன் * அருவினையென்னை யென்வாறின் றடர்ப்பதுவே.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணத்தில்

வேறொரு தெய்வத்தை விரும்பமாட்டேன் ; இவ்வுலகில் சில நீச மனிதர் களைக் குறித்து 'கோகம்போலே வர்ஷிக்கிற உதாரணே!' என்று (அசிவாதமாகச்) சொல்லி கவிகள் கட்டி ஸ்தோத்ரம் செய்யமாட்டேன் ; 'திருவரங்கம்' என்று சொன்னவாறே அளவற்ற வ்யாமோஹத்தை யடைகின்ற எம்பெருமானுருடைய பொருந்திய சிறந்த திருவடித் தாமரைகளை மறக்கமாட்டேன் ; (ஆனபின்பு) கொடிய பாவங்கள் என்னை இன்று முதலாக எப்படி ஆக்ரமிக்கக்கூடும்? ... *

36. அட்கொண்ட நேமிய னுருயீநாதன் * அந்ருணர்சொற்
கடல்கொண்ட வொன்பொருள் கண்டளிப்ப * பீனனுங் காரினியோர்
இடரின்கண் வீழ்த்திடத்தானு மவ்வொன்பொருள் கொண்டவரின்
புருங்குணன் * எம்மிராமாநுசன் படியீதுவே.

(ஆச்ரித விரோதிகளை அழிக்கவல்ல) மிடுக்கையுடைய திருவாழியை ஏந்தினவனாய் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் சேஷியான எம்பெருமான் அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாயிருந்த அக்காலத்தில் வேதங்களாகிற கடலில் மறைந்து கிடந்த நல்ல அர்த்தங்களை ஆராய்ந்து கீதாபுலமாக உபதேசிக்க அதற்குப் பின்பும் பூமியிலுள்ள வர்கள் ஸம்ஸார துக்கத்தில் அழுந்திக்கிடக்க (எம்பெருமானாகிற தாமும்) (முன்பு ஸர்வேச்வரனருளிச்செய்த) அந்தச் சிறந்த அர்த்தங்களைக்கொண்டு அந்த ஸம்ஸாரிகளைப் பின்தொடரும் சீலமுடையர் ; அஸ்மத் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுருடைய ஸ்வபாவம் இது. ...

37. புகொண்ட கீர்த்தி யிராமாயணமென்றும் பத்திவெள்ளம் *
குடிகொண்ட கோயிலிராமாநுசன் குணங்கூறும் * அன்பர்
கடிகொண்ட மாமலர்தான் கலந்துள்ளங் களியுந்நல்லோ
புகொண்டு கொண்டுகந்து * என்னையு மாளவர்க்காக்கினரே.

உலகமெங்கும் பரந்த புகழையுடைத்தான ஸ்ரீராமாயணமென்கிற பக்தி ஸமுத்திரம் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தீவ்ய ஸ்தானமாயிருக்கிற எம்பெருமானுருடைய திருக்குணங்களைப் பேசுகின்ற பக்திமாண்களுடைய மணர்மிக்குச்சிறந்த பாதாரவிந்தங்களில் நெஞ்சு பொருந்தி ஸ்நேஹித்திருக்கிற மஹாநுபாவர்கள் (இவ்வாதம் வஸ்துவானது உடையவர்க்கு சேஷப்பட்டதென்கிற) மூலப்பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு ஆதரித்து அடியேனையும் அவ்வெம்பெருமானுர்க்கு ஆட்படுத்தினார்கள். ...

38. ஆக்கியடிமை நீடிப்பீர்த்தகை பேன்னாயின்று * அவமே
பேக்கிப் புறத்திட்ட தென்பொருளாயுன்பு? * புன்னியிதம்
வாக்கிறீரியா விராமாநுச நின்னருளின் வண்ணம்
நோக்கிற் றேரீவரிதால் * உரையாயிந்த நுன்பொருளே.

(ஸ்வாமிந்!) (நெடுநாளாக அஹங்காரியாய்க்கிடந்த) என்னை இன்றைத் தினத்தில் ஒரு பொருளாக்கி சேஷத்வத்தில் நிலை நிறுத்தினீர் ; இன்று இப்படி செய்தருளின தேவரீர்) முற்காலமெல்லாம் வீணாகப்போக்கி வெளிவிஷயங்களிலே தள்ளி விட்டு வைத்தது என்ன நிமித்தமாக? (தேவரீரை இடைவிடாது அநுபவிக்கும்) பாக்கியசாலிகளுடைய வாக்கை விட்டுப் பிரியாத எம்பெருமானாரே ! தேவரீருடைய திருவருளிருக்கும் பரிசு நோக்குமளவில் அறிய முடியாததாயிரா நின்றது ; இந்த ஸூக்ஷ்மமான விஷயத்தை தேவரீரே அருளிச்செய்யவேணும்

இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரை

- 39.** பொருளும் புதல்வரும் பூமியும் * பூங்குழலாருமென்றே
மருள்கொன் டினிக்கும் நமக்கு நெஞ்சோ! * மற்றுளார்தாமோ ?
இருள்கொண்ட வெந்துயர்மாற்றித் தன்னிறில் பெருப்புகழே
நெருளுந் நெருள்தத்து * இராமாநுசன் செய்யும் சேமங்களே.

தர்வயம் என்று சொல்லிக்கொண்டும் புத்திரர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டும் சேஷத்ரமென்று சொல்லிக்கொண்டும் அழகிய குழையுடைய ஸ்திரீகள் என்று சொல்லிக்கொண்டும் (அர்த்த புத்திராதிகளையே விரும்பி) அறிவு கெட்டு வருந்திக் கொண்டு கிடக்கிற நமக்கு அஜ்ஞாநத்தோடு கூடிய க்ருரமான துக்கங்களை போக்கடித்து தம்முடைய முடிவில்லாத சிறந்த கல்யாண குணங் களையே சிந்திக்கக் கடவதான ஞானத்தை அளித்தருளி எம்பெருமானார் செய்கிற சேஷமங்களானவை ஓ மனமே! மற்ற பேர்களுக்குச் செய்கிற மாதிரியோ? [அல்ல; விலக்ஷணம் என்றபடி.] *

- 40.** சேமநல்லிதும் பொருளுந் நகுமறம் * சீரியநற்
காமமுமென்றிவை நான்செய்ய * நான்கினுங் கண்ணுக்கே (நான் என்யர்
ஆமதுகாம மறம்பொருள் வீபுதற் கென்றுரைத்தான்
வாமனன் சீவன் * இராமாநுச னிந்தமன்மிகசையே.

(அனைவர்க்கும்) சேஷம ரூபமான சிறந்த மோக்ஷம் அர்த்தமும் தர்மமும் மிகவுஞ் சிறந்த காமமும்-அக இப்படி சொல்லப்பட்டுள்ள இவை நான்கு புருஷார்த்தங்கள் என்று (வைதிகர்) கூறுவார்கள் இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்களுள் காமமாவது எம்பெருமான் விஷயத்திலேயே உண்டாமது; தர்ம அர்த்த மோக்ஷங் கள் மூன்றும் இந்தக் காம புருஷார்த்தத்திற்கு சேஷபூதங்கள் என்று வாமநா வதாரம் செய்த பெருமானோடு ஒத்த சீலத்தை யுடையரான எம்பெருமானார் இவ்வுலகத்தில் அருளிச்செய்தார்.

- 41.** ஈண்மிகள யோனிகள் தோறும் பிறந்து * எங்கள் மாதவனே
கண்ணுநிற்கிலும் காணகில்லா * உலகோர்க ளெல்லாம்
அன்ன விராமாநுசன் வந்துதோன்றிய வப்பொழுதே
நன்னாடு ஞானத் தலைக்கொண்டு * நாரணற்காயினேரே.

நமக்கு நாதனான திருமால்தானே இப்பூமியிலுள்ள (மநுஷ்யாதி) யோனி கள் தோறும் அவதரித்து, எல்லாருடைய கண்ணுக்கும் தன்னை இலக்காக்கிக் கொண்டு நின்ற விடத்திலும் (அவனை நம்முடைய நாதனென்று) காண மாட் டாதிருந்த இவ்வுலகத்தாரெல்லாரும் ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானார் இங்கே வந்தவதரித்தவுடனே பெறுதற்கரிதான ஞானம் அதிகரிக்கப்பெற்று ஸ்ரீ மந்நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டனர்.

- 42.** ஆயிறையார் கொங்கை தங்கும் * அக்காதலன்றறழுந்தி
மாயுமென்னுனியவந்தெடுத்தா னின்று * மாமலரான்
நாயக னெல்லாவுயிர்கடும் நாத னரங்கென்னுந்
தூயவன் * தீதிராமாநுசன் தொல்லுள் சுரத்தே.

லக்ஷ்மீபதியான பெரியபெருமாள் ஸகல ஆத்துமாக்களுக்கும் சேஷி என்று உபதேசிப்பவரும் பரமபரிசுத்தரும் எவ்வகைக் குற்றமும்இல்லாத வருமான எம்பெருமானார்,—(என்னசெய்தாரென்றால்) அழகிய ஆபரணங்களணிந்த ஸ்ரீத்

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணத்தில்

களுடைய கொங்கைத்தட்டத்தில் தங்கும் ஆசையாகிற சேற்றிலே அழுந்தி நசித்துப் போகிற என் ஆத்மாவை இன்று நிர்ஹேதுக க்ருபை பண்ணிவந்து உத்தரித் தருளினார்.

- 43.** சுரக்குந் திருவுரனாவும் * சொல்புகில் வாயமுதம்
யாக்கு மிருவினா பற்றுவோடும் * படியிலுள்ளர் !
உரைக்கின்றன நாமக்கியானஞ்சீறு முறுகலியைத்
தூக்கும் பெருமை * இராமாநுசனென்று சொல்லுமினே.

இப்பூமியிலுள்ளவர்களே ! நான் உங்களுக்கு (ஒரு ஹிதம்) சொல்லுகிறேன் ; (என்னவென்றால்) தர்மமார்க்கத்தில் சிற்ற முடைத்தாய் ப்ரபலமான கலியை ஒட்டிவிடும் எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கள் ; (அப்படி சொன்னால்) பக்திப் பெருஞ்செல்வமும் ஞானமும் மேன்மேலும் பெருகும் ; அந்தத் திருநாமத்தைச் சொல்லத் தொடங்கும் போதே வாக்கிலே அம்ருதரஸம் வியாபிக்கும் ; மஹாபாபங்கள் அடியோடே போய்விடும்.

- 44.** சொல்லார் தமிழொரு முன்றும் * கருதிகள் நான்குமெல்லு
யில்லா வறதெறியாவுந் தெரிந்தவன் * என்னாருஞ்சீர்
நல்லார்பரவு மிராமாநுசன் திருநாமம் நம்பிக்
கல்லாசுலித்தோர் * எதுபெறென்று காயிப்பேரே.

விசாலமான இப்பூமியிலுள்ளவர்கள், சொல்நிரம்பிய இயல் இசை நாடகம் என்கிற ஒப்பற்ற முத்தமிழையும் நான்கு வேதங்களையும் கணக்கில்லாத தரும சாஸ்த்ரங்களையும் மற்றும் எல்லாக்கலைகளையும் அறிந்தவராயும், எண்ணமுடியாத குணங்களையுடையவராயும் ஸத்துக்களால் துதிக்கப்படுபவராய் மிருக்கிற எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தை (என் வார்த்தையை) நம்பிக்கந்கின்றீர்கள் களில்லை ; (ஸ்ரீராமநுஜ நாமஸங்கீர்த்தநமே புருஷார்த்தமென்று அறிபாதவர்களாய்) நமக்குப் புருஷார்த்தம் ஏது ? என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் ஐயோ !

- 45.** பேரென்றுமற்றில்லை நின்பாணன்றி * அப்பேரளித்தந்
காடுன்றுமில்லை மற்றச்சாணன்றி * என்றிப்பொருளைத்
தேறும்வர்க்குமெனக்கு ருளைத்தந்த செம்மை சொல்லால்
கூறும்பரமன்று * இராமாநுச ! மெய்ம்மை கூறிடிலே.

எம்பெருமானாரே ! தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தவிர உபேயம் வேறென்றுமில்லை ; தேவரீர் திருவடிகளாகிற அந்த உபேயத்தைத் தருவதற்கு அத்திருவடிகள் தவிர வேறு உபாயம் ஒன்றுமில்லை ; என்கிற இவ்வுண்மைப் பொருளை தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிற மஹான்களுக்கும் (இந்தத் தெளிவு சிறிது மில்லாத) எனக்கும் (வாசி பாராமல் ஸமமாகவே) தேவரீரைக் காட்டிக் கொடுத்த செம்மைக் குணமானது உண்மை சொல்லில் வாய்கொண்டு சொல்லத் தரமன்று [அநுபவித்து உருகுமித்தனை.]

- 46.** கூறுஞ்சமயங்க ளாறுங்குடைய * குவலயத்தே
மாறன்பணித்த மறையுனர்த்தோனை * மதியிலியேன்
தேறும்படியென் மனம்புகுந்தானைத் திசையனைத்தும்
ஏறுங்குனனை * இராமாநுசனை யிறைஞ்சினமே.

இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரை

மனம்போனபடி சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற ஆறு பாஹ்ய மதங்களும் தலை மடக்கும்படி இப்பூமண்டலத்திலே நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த தமிழ் வேதத்தை கற்று அறிந்தவராயும் ஜ்ஞாநஹீநனான நானும் தெளியும்படியாக என் ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தவராயும் எல்லா திக்குகளிலும் பரவிய திருக்குணங்களை யுடைய வராயுமிருக்கிற எம்பெருமானாரை வணங்குகோம். ... *

47. இறைஞ்சப்படும் பரளிசளரங்களென்று * இவ்வுலகத்
தறம்செய்யுமன்னா விராமாநுசன் * என்னருவினையின்
திறஞ்செற்றிரவும் பகலும்விடா தென்றன்சிந்தையுள்ளே
நிறைந்தொப்பறவிருந்தான் * எனக்காரும் நிகரில்லையே.

‘எல்லாராலும் வணங்கத்தக்க பரதெய்வம் (எதுவென்றால்) ஈசனாகிய ஸ்ரீ ரங்கநாதனேயாம்’ என்று இப்பூமண்டலத்திலே ஸாஷாத் தர்மத்தை அருளிச் செய்யுமவராய் ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானார் என்னுடைய போக்கமுடியாத கர்மஸமூகத்தைப் போக்கி ஸர்வ காலத்திலும் என் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே பரிபூர்ண ராகி (இவ்விருப்புக்கு ஒப்பில்லாதபடி எழுந்தருளியிருக்கிறார்; இப்படிப்பட்ட அருளைப் பெற்ற எனக்கு ஒப்பாவார் அருமில்லை.

48. நிகரின்றிநின்றவென் நீசதைக்கு * நின்னருவின்கணன்றிப்
புகலொன்றுமில்லை யருட்கும:தேபுகல் * புன்மையிலோர்
பகரும்பெருமை வீராமாநுசனினி தாம்பலுதே
அகலும் பொருளென் * பயனிருவோழுக்கு மானயின்னே.

மஹான்கள் பேசவேண்டும்படியான பெருமையையுடைய எம்பெருமானாரே! என்னுடைய ஒப்பற்ற தாழ்மைக்கு தேவரீருடைய க்ருபையினிடத்தில் தவிர வேறு எவ்விடத்திலும் ஒதுங்க இடமில்லை; தேவரீருடைய அந்த க்ருபைக்கும் (என்போல்வாருடைய) அந்தத் தாழ்மையே சரணம்; (ஆக இவ்வகையாலே) அடியேனான் தேவரீருக்குப் பயன், தேவரீரால் அடியேனுக்குப் பயன் என்று எரித்த மானபின்பு இனிமேலும் வியர்த்தமாக பிரிந்திருக்கைக்குக் காரணம் என்ன? *

49. ஆனதுசெம்மையறநெறி * பொய்ம்மையறுசமயம்
போனதுபொன்றி இறந்ததுவெங்கலி * யூங்கமலத்
தேனதிபாய்வயல் தென்னரங்கன்கழல் சென்னிவைத்துத்
தானதில்மன்னும் * இராமாநுச னித்தலத்துதித்தே.

தாமரைப் பூக்களிலுண்டான மகரந்தமானது ஆறாகப் பெருகப் பெற்ற கழனிகளையுடைய ஸ்ரீரங்கத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய பெருமானுடைய திருவடிகளை சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு தாம் அத்திருவடிகளிலேயே ப்ரவணராயிருக்கிற எம்பெருமானார் இப் பூமியிலே திருவவதரித்ததனால் ருஜுவான தர்ம மார்க்கமானது லத்தை பெற்றது; பொய்யே நிறைந்து கிடக்கின்ற அறுசமயங்களும்நாசமடைந்தன; கொடிய கலியுகமும் மாண்டது. ... *

50. உதிப்பனவுத்தமர் சிந்தையுள் * ஓன்னல் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறிநடப்பன * கொள்ளாவன்றூற்றமெல்லாம்
பதித்தவென் புன்கனிப் பாவினம்பூண்டன பாவுதொல்சீர்
எதித்தலைநாதன் * இராமாநுசன்றன் வினையடியே.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணத்தில்

உலகமெங்கும் பரவின நித்ய கல்யாண குணங்களை யுடையவரும் யதி களுக்குத் தலையான நாயகருமான எம்பெருமானுருடைய திருவடிபிணைகள் (எப்படிப்பட்டவை யென்றால்) உத்தமாதிகாரிகளுடைய திருவுள்ளங்களிலே ப்ரகாசிப்பவை; ப்ரதிபக்ஷிகளுடைய நெஞ்சானது பயப்பட்டுப் பரிதபிக்கும்படி மாறிமாயிட்டு நடக்குந் தன்மையுடையன; அபாரமான வலிய தோஷங்கள் யாவும் அழுந்திக் கிடக்கிற என்னுடைய க்ஷுத்ரமான கவனமாகிய பாசுரங்களை ஸ்தோத்ரமாகப் பெற்றுக்கொண்டவை. *

51. அடியைத்தொடர்ந்தேழு மைவர்க்காய் * அன்றுபாரதப்போர்
முடியப்பரிநெடுந் தேர்விடுங்கோனை * முழுதுணர்ந்த
அடியர்க்குந் மிராமாநுசனெனின யானவந்திப்
படியிற்றேறத்தது * மற்றிங்கீகாரணம் பார்த்திடலே.

முற்காலத்தில் திருவடிகளை அவலம்பித்து செருக்கிக் கிளர்ந்த பஞ்சபாண்ட வர்களுக்காக [பக்ஷபாதம் பூண்டு] பாரத யுத்தத்திலே (துரியோதனாதிகள்) மாணும்படியாக குதிரைபூண்ட பெரிய தேரை நடத்தின ஸர்வேச்சரணை (ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களில் ஒன்றுங் குறையாதபடி) பூர்த்தியாகத் தெரிந்துகொண்ட பாகவ தர்களுக்கு பரமபோக்யரான எம்பெருமானார் இப் பூமண்டலத்தில் வந்து அவதரித் தது (எதற்காகவெனில்) அடியேனை ஆட்கொள்ளுகைக்காகவேயாம்; ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் இது தவிர வேறொரு காரணமுமில்லை. *

52. பார்த்தானுசராயங்கள்பதைப்பு * இப்பார்முழுதும்
போர்த்தான்புகழ்கொண்டு புன்மையினே விடைத்தான்புருந்து *
தீர்த்தானினுனீ தீர்த்தாங்கன்செய்ய தானினையோ
பார்த்தான் * இவையெம்மிராமாநுசன்செய்யு மற்புதமே.

(எம்பெருமானாரானவர்) (வேதபாஹ்யங்களான) ஆறுதர்சனங்களும் துடிக்கும்படியாக திருக்கண் செலுத்தினார்; இப்பூமண்டலம் முழுவதையும் (தமது) கீர்த்தியினாலே முடிவிட்டார்; நீசனான அடியேன் பக்கலிலே தாமாகவே (நிர்ஹேதுக க்ருபையினால்) வந்து புகுந்து பெரிய பாவங்களை போக்கியருளினார்; பாவங்களை போக்கின துமன்றியில் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய அழகிய திருவடிகளோடே (என்னை) அந்நவியிப்பித்தார்; ஆகிய இக்காரியங்களெல்லாம் எமக்கு ஸ்வாமியான எம்பெருமானார் செய்தருளின ஆச்சரியச் செயல்களாம். *

53 அற்புதன்செம்மை மிராமாநுசன் * என்னையானவந்த
கற்பகங்கற்பவர் காழுறுசீலன் * கருதிய
பற்பல்லுயிர்களும் பல்லுகியாவும் பரளநென்னும்
நற்பொருள்தன்னை * இந்நாவிஸ்த்தேவத்து நாட்டினே.

என்னை ஆட்கொள்வதற்காக அவதரித்த உதாரரும் ஞானிகள் ஆசைப் படும் படியான சீலகுணத்தை யுடையவரும் ஆச்சரிய சேஷிதங்களை யுடைய வரும் ருஜுவாயிருக்குந் தன்மை பொருந்தியவருமான எம்பெருமானார்.- நினைக்க வும் முடியாதபடி எண்ணிறந்திருக்கிற ஆத்ம வர்க்கங்களும் (அவ்வாத்மாக்களுக்கு இருப்பிடமான) அளவிறந்த எல்லா வுலகங்களும் எம்பெருமானுடைய ஸொத்துக் களாம்—என்கிற ஸாரார்த்தத்தை இவ்வுலகத்திலே வந்தவதரித்து ஸ்தாபித் தருளினார். *

இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரை

54. நாட்டிய நீசச் சமயங்கள் மாண்டன * நாரணனைக்
காட்டியவேதம் களிப்புற்றது * தென்குருகைவள்ளல்
வாட்டரின வன்டமிழ்மறைவாழ்த்தது மன்னுலகில்
ஈட்டியசீஸ்த்து * இராமாநுசன் தன்னியல்வுகண்டே.

இப்பூலோகத்தில் மேன்மேலும் திரட்டிக்கொண்ட சீல குணத்தையுடைய
ரான எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தை பார்த்து, (துஷ்ட யுக்திகளாலே) நிலை
நிறுத்தப்பட்டிருந்த கூசுத்ர மதங்களெல்லாம் ஒழிந்தன; ஸ்ரீமந்நாராயணனைப்
பிரதிபாதித்த வேதங்களானவை (நமக்கு இனி ஒரு குறையுமில்லையென்று) செருக்
கடைந்தன; அழகிய திருக்குருகூரில் அவதரித்த உதாரரான ஆழ்வார் (அருளிச்
செய்த) ஒரு குறையுமற்ற சிறந்த தமிழ் வேதமாவ திருவாய்மொழி வாழ்வு
பெற்றது.

55. கண்டவர் சிந்தைகவரும் கடிபொழில் தென்னரங்கள் *
தொண்டர்லாவு மிராமாநுசனை * தொகையிறந்த
பண்டருவேதங்கள் பார்மேல்நிலவிடப் பார்த்தருளும்
கொண்டலை மேவித்தொழும் * குடியாமெங்கள் கோக்குலமே.

கணக்கில்லாத ஸ்வரப்ரதாநங்களான வேதங்கள் இப்பூமியிலே ஒங்கி
வளரும்படி செய்தருளினவரும் பரம உதாரரும், கண்டவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்
கின்ற மணமிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த தென்னரங்கத்திற்குத் தலைவரான பெரிய
பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் கொண்டாடப்படுபவருமான
எம்பெருமானாரை பொருந்தி ஆச்ரயிக்கிற குலம் எங்களுக்கு ஸ்வாமியாகக் கூடிய
குலமாம்.

56. கோக்குலமன்னரை முவெழுகால் * ஒருகூர்மழுவால்
போக்கியதேவனைப் போற்றும் புனிதன் * புவனமெங்கு
மாக்கிய கீர்த்தி யிராமாநுசனை யடைந்தபின், என்
வாக்குரையாது * என்மனம் நீனையாதினி மற்றொன்றையே.

கூத்தரியகுலத்து அரசர்களை இருபத்தொரு தலைமுறையளவும் கூர்மை
பொருந்திய ஒரு மழுவாலே (பரசுராமாவதாரத்தில்) தொலைத்தருளின எம்பெரு
மானை துதிக்கின்ற பரம பரிசுத்தரும், உலகமெங்கும் பரவின புகழை யுடையவரு
மான எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்த பின்பு மேலுள்ள காலமெல்லாம் வேறு எந்த
விஷயத்தையும் எனது வாக்கானது சொல்லமாட்டாது; எனது மனமும் நினைக்க
மாட்டாது.

57. மற்றொருபேறு மதியாது * அரங்கள் மலரடிக்கா
நூற்றவரேதனக் குற்றவராக் கொள்ளுமுத்தமனை *
நற்றவர்போற்று மிராமாநுசனை இந்நாளிலத்தே
பெற்றான் * பெற்றபின் மற்றறியேனெரு பேதைமையே.

ப்ரயோஜநாத்நரங்களை கணிசியாமல் அழகிய மணவாளனுடைய திருவடித்
தாமரைகளுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களையே தமக்கு ஆத்ம பந்துக்களாக திருவுள்ளம்
பற்றுகிற உத்தமபுருஷராயும் ப்ரபந்நர்களாலே புகழப்பட்டவராயுமிருக்கிற

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணத்தில்

எம்பெருமானாரை இந்த லோகத்திலே அடியேன் ஆச்ரயிக்கப்பெற்றேன்; ஆச்ரயித்த பின்பு (வேறு விஷயங்களை விரும்புகை முதலிய) எவ்வித அஜ்ஞாந கார்யமும் அறியமாட்டேன். ... *
... *
... *

58. பேதைய்வேதப் பொருளிதென்றுள்ளி * பிரமநன்றென்
நேதிமற்றெல்லா வுயிரும்:தென்று * உயிர்கள்மெய்நிட
பதிப்பரவே டொன்றுமென்று சொல்லுமல் வல்லெல்லாம்
வாதிவென்றுள் * எம்மிராமாநுசன் மெய்மதிக்கடலே.

(வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாத) அவிவேகிகள் 'நாங்கள் சொல்லுகிற இதுதான் வேதத்தின் அர்த்தம்' என்று நிரூபித்துக்கொண்டு 'பரப்ரஹ்மமானது எல்லாவற்றினும் விலக்ஷணம்' என்று சொல்லி 'அந்தப்ரஹ்மந்தவிர மற்ற எல்லா ஜீவராசிகளும் அந்தப்ரஹ்மமே என்று சொல்லி 'ஜீவாத்மாக்கள் தேஹத்தை விட்டபின்பு ஸர்வகாரண பூதான பரமபுருஷனோடே ஐக்கியத்தை யடைகின்றன' என்று சொல்லுகிற அந்த கோலாஹலங்களை யெல்லாம் தத்வஜ்ஞாநக்கடலாகிய ஸ்வாமி எம்பெருமானார் வாதத்தில் நிரூபித்து வெற்றி பெற்றார். ... *
... *
... *

59. கடவுளவாய திசையெட்டினும் * கலியுளே
மிடைதரு காலத்திராமாநுசன் * மிக்கநான்றையின்
கடரோளியால் அவிநீகூத்துநீளேன் * உயிரை
யுடையவன் நாணனென்றறிவாரிடை யுற்றுணர்ந்தே.

நான்கு ஸமுத்ரங்களை எல்லையாகவுடைய எல்லாவிடங்களிலும் கலிபுருஷனாகிற அந்தகாரமே நெருங்கிக் கிடந்த காலத்தில் எம்பெருமானார் திருவவதரித்து நான்கு வேதங்களின் அளவற்ற தேஜஸ்ஸைக் கொண்டு அந்த கலிதோஷத்தைப் போக்கியிராமற் போனால் 'எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் சேஷி ஸ்ரீமந்நாராயணனே' என்று யாரும் தெரிந்து கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். ... *
... *
... *

60. உணர்ந்தமெய்த்நூனியர் யோகத்தொறும் * திருவாய்மொழியின்
மணத்தமுமின்னிசை மன்னுமிடத்தொறும் * மாமலரான்
புணர்ந்தபொன்மார்பன் பொருத்துப்பதிதொறும் புகுநிற்கும்
குணத்திகழ்கொண்டல் * இராமாநுசனெங் குலக்கொழுந்தே.

ஆத்மகுணங்களால் விளங்குபவரும் (ஒளதார்யத்தில்) காளமேகத்தை ஒத்தவரும் எங்கள் குலத்துக்குத் தலைவருமான எம்பெருமானார் (எங்கே எழுந்தருளியிருப்பவரென்றால்) கற்றுணர்ந்த தத்வஞானிகளுடைய கோஷ்டிகளெங்கும், திருவாய்மொழியினுடைய பரிமளம் மிக்க இனிய இசையுள்ள இடங்களெங்கும் பிராட்டி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற அழகிய மாப்பையுடைய திருமால் எழுந்தருளியிருக்கிற தீவ்ய தேசங்களெங்கும் எழுந்தருளியிருப்பார். ... *
... *
... *

61. கொழுந்துநிட்போடிப் படரும்வெங்கோள்வினையால் * நிரயத்
தழுந்தியிட்டனை வந்தாட்கொண்டபின்னும் * அருருளிவர்
தொழுந்தவத்தோ னெம்மிராமாநுசன் தொப்புழை கடர்மிக்
கெழுந்தது * அத்தால் நல்லதிரயங்கண்ட திருநிலமே.

அருமையான நிஷ்டையையுடைய மஹான்களாலே ஸேவிக்கப் பெற்ற வராயும் ப்ரபத்தியாகிற தபஸ்ஸையுடையவராயுமிருக்கிற ஸ்வாமி எம்பெருமானுருடைய நித்யமான கல்யாண குணங்கள் —, மேன்மேலும் அதிகமாகப் பெருகின்ற க்ரூரமாய் ப்ரபலமான துஷ்கர்மத்தாலே ஸர்ஸாரமாகிற நரகத்திலே அழுந்திக்கிடந்த என்னை வந்து ஆட்படுத்திக்கொண்ட பின்பும் ஒளி குன்றாதே முன்னினும் விசேஷமாக விளங்கா நின்றன ; அதைக்கண்டு விசாலமான இப்பூமண்டலம் மிக்க ஆச்சரியங் கொண்டது. ... *
... *
... *

62. இருந்தேவிருவினாப் பாசங்கழற்றி * இன்றுயானிறையும்
வருத்தேவினியெம் மீராமாநுசன் * மன்னுமாமலித்தான்
பெருத்தாநியுடல் புன்மையினோர்க்கொன்றும் நன்மைசெய்யப்
பெருத்தேவரைப்பரவும் * பெரியோர்தம் கழல்பிடித்தே.

ஸ்வாமி எம்பெருமானுருடைய சிறந்த திருவடித்தாமரைகளில் சேராத ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்களான நீசர்களுக்கு ஒருவிதமான உபகாரமும் செய்யாத பெரிய பெருமானை போற்றுகின்ற ஆழ்வானாகிற மஹானுடைய திருவடிகளை இன்று ஆச்ரயித்தேனான பின்பு புண்ணியம் பாவமென்று இரண்டு வகையான கரும பாசங்களினின்று விடுபட்டவானேன் ; இப்படி நிர்மலனாகப் பெற்ற அடியேன் இனிமேல் கொஞ்சங்கூட வருத்தப்படமாட்டேன். ... *
... *

63. பிடியைத்தொடருங் களிறென்ன * யானுன்றிறங்கியசீர்
அடியைத் தொடரும்படி நல்கவேண்டும் * அறுமாயச்
செடியைத்தொடரும் மருள்செறித்தோர் சிதைத்தோடவந்திப்
பிடியைத்தொடரும் * இராமாநுச மிக்கபண்டிதனே.

பாஹ்யமான ஆறு மதங்களாகிற தூறுகளிலே படிவதற்குக் காரணமான அவிவேகம் நிறைந்த மூடர்கள் பங்கமடைந்து வெருவி ஒடும்படியாக இப்பூமியிலே வந்து அவதரித்து (நம்போல்வரை விஷயீகரிப்பதற்குப்) பின் தொடர்கின்ற மஹாபண்டிதரான எம்பெருமானாரே! யானைப் பேடையைப் பின்பற்றித் திரிகின்ற ஆண் யானைபோல அடியேன் ஸௌந்தரியம் முதலிய குணங்கள் விளங்குகின்ற தேவாரது திருவடிகளைப் பின்பற்றும்படி கிருபை செய்தருளவேணும். *
... *

64. பண்டருமாறன் பகந்தமிழ் * ஆனந்தம் பாய்மதமாய்
வினாடிவெங்க விராமாநுசமுனிவேழம் * மெய்ம்மை
கொண்டநல்வேதக் கொழுந்தண்டமேந்திக் குவலயத்தே
மண்டிவந்தேன்றது * வாதியர்களுங்கள் வாழ்வற்றதே.

எங்களுக்கு விதேயமான ஸ்ரீராமாநுஜ முனியாகிற மத்தகஜமானது நம்மாழ்வார் இசைகளாலே அருளிச்செய்த செந்தமிழான திருவாய்மொழியில் வினைந்த ஸந்தோஷம் பெருகுமதநீராக ஒழுகப்பெற்று ஸத்யவாதியான நல்ல வேதமாகிற பெரிய தடியைத் தூக்கிக்கொண்டு இப்பூமண்டலத்திலே உங்களை நெருக்கிக்கொண்டு வந்து மேலிடா நின்றது ; தூர்வாதிகளே! உங்களுடைய பிழைப்பு போயிற்று. ... *
... *

65. வாழ்வற்றது தொல்லைவாதியர்க்கு * என்றும் மறையவர்தம்
தாழ்வற்றது தவம் தாரணிபெற்றது * தத்துவநூல்
கூழற்றது குற்றமெல்லாம்பறித்த குணத்தினர்க்கந்
நாமுற்றது * நம்மிராமாநுசன் தந்தனாஸத்திலே.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ! அருளின ஞானத்தினால் நெடுநாளாக இருந்த துர்வாதிகளுக்கு வாழ்ச்சி அற்றுப் போயிற்று; வைதிகர்களுடைய குறை இனி ஒரு நாளும் இல்லாதபடியாயிற்று. பூமண்டலமானது பாக்கியம் பெற்றது; தத்வ பரமான சாஸ்திரங்கள் ஸந்தேஹமற நிச்சயமான பொருளைத் தெரிவிப்பவையாயின. பல்வகைக் குற்றங்களும் நிறைந்த ஸ்வபாவத்தையுடைய ஜனங்களுக்கு அந்தக் குற்றங்கள் தீர்ந்தன, ... *

66. ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு * நாடோறும் நைபாவர்க்கு
வானங்கொடுப்பதுமாதவன் * வல்விளை யேன்மனத்தில்
ஈனங்குடிந்த வீராமாநுசன் தன்னையெய்தினர்க்கு அத்
தானங்கொடுப்பது * தந்தகவென்னும் சரண்கொடுத்தே.

திருமால் மோகும் அளிப்பது (எப்படிப்பட்டவர்களுக்கென்றால்) ஞானம் பக்திருபமாகப் பரிபக்வமாகி அந்த பக்தியினால் நித்தியம் உருகுகிறவர்களுக்கே யாம்; மஹாபாபியான எனது ஹ்ருதயத்திலிருந்த கல்மஷங்களைப் போக்கடித்த எம்பெருமானார் தம்மைப் பற்றினவர்களுக்கு அந்த மோக ஸ்தானத்தை அளிப்பது (எவ்விதமாக வென்றால்) தம்முடைய க்ருபையாகிற ஸ்தானத்தை (அவர்களுக்குக் கைம்முதலாகக்) கொடுத்து, [தமது திவ்ய க்ருபையாலே.] ... *

67. சரணமடைந்த நகுமனுக்கா * பன்னுநூற்றுணை
மரணமடைந்தமாயவன் * நன்னை வனங்கவைத்த
கரணமிவையுமக்கன்றென் றிராமாநுச னுயிர்கடரு
அரணங்கமைத்திலனேல் * அரணுமற்றிவையுயிர்க்கே.

தன்னைச் சாணம் பற்றின தர்ம புத்ரருக்காக முற்காலத்திலே துரியோ தனன் முதலிய நூறு பேர்களை சாகும்படி செய்த எம்பெருமான் தன்னை வழிபடு வதற்காகவே ஏற்படுத்திவைத்த இந்திரியங்களாம் இவை; உங்களுக்கு உரிமைப் பட்டவையல்ல; இவ்வாறாக உபதேசித்து எம்பெருமானார் ஆத்மாக்களுக்கு ரக்ஷையைக் கற்பித்திலராகில் இந்த அருமையான ஆத்மாக்களுக்கு வேறு ரக்ஷை ராவார் ஆர்? (ஆருமில்லை.) *

68. ஆரெனக்கின்று நிக்சொல்லில் * மாயனன்றைவன் தெய்வத்
தேரின்செய்யிய கீதையின்செய்மை * பொருள்செய்யிய
பாரினிச்சென்ன வீராமாநுசனைப் பணியுந்நல்லோர்
சீரின்சென்றுபணிந்தது * என்னுமியும் சிந்தையுமே.

ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடைய எம்பெருமான் முற்காலத்தில் பஞ்ச பாண்டவர்களுடைய தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரின்மீது (இருந்துகொண்டு) அருளிச்செய்த பகவத்கீதையினுடைய ஸ்வரஸமான அர்த்தத்தை (அனைவரும் எளிதாகக்) தெரிந்து கொள்ளும்படி இப்பூமியிலே (கீதா பாஷ்ய முகத்தாலே) அருளிச்செய்த எம்பெருமானாரை ஆச்சர்யித்திருக்கிற விலக்ஷண புருஷர்களுடைய கல்யாண குணங்களிலே எனது ஆத்மாவும் மதஸ்ஸும் சென்று சேர்ந்து விட்டன; சொல்லுமளவில் இக்காலத்தில் எனக்கு ஆர் ஒப்பாவார்? *

69. சிந்தையிஹேடு கரணங்கய்யவும் சிதைந்து * முன்னுள்
அந்தமுற்றிருந்ததுகண்டு * அவையென்றனக் கன்றுருளால்
தந்தவரங்கனும் தன்சரணத்திலன் தானதுதந்து *
எந்தையிராமாநுசன் வந்தெடுத்தனனின்றென்னையே.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில் சிந்தையும் இந்திரியங்களுமெல்லாம் அழிந்து உபஸம்ஹாரத்தை யடைந்து அசேதந ப்ராயமாயிருப்பதைப் பார்த்து (அப்படி அசேதந ப்ராயராய்க் கிடந்தவர்களில் ஒருவனான) எனக்கு அந்த கரணகளேபரங்களை அக்காலத்தில் க்ருபையாலே உண்டாக்கின எம்பெருமானும் தனது திருவடிகளைக் காட்டிக் கொடுத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கவில்லை (அக்குறை நீங்க) ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தாமாதவே வந்து அந்தத் திருவடிகளைத் தந்தருளி இன்று என்னை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று உத்தரிப்பித்தார். ... *
...

70. என்னையும் பார்த்தென்னியல்வையும்பார்த்து * எண்ணிப்பெருனத்த
உன்னையும்பார்க்கில் அருள்செய்வதேநலம் * அன்றியென்பால்
நீனையும்பார்க்கில் நலரளதேயுள் பெருங்கருளை
தன்னையென்பார்ப்பி * இராமாநுசா உன்னைச் சார்த்தவரே.

எம்பெருமானாரே! (ஒரு குணமில்லாமல் குற்றமே நிறைந்திருக்கிற) என்னையும் நோக்கி (இனிமேலும் எவ்வித நன்மையும் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள முடியாமலிருக்கிற) என்னுடைய தன்மையையும் நோக்கி எண்ணிறந்த பல திருக்குணங்களையுடைய தேவரீரையும் நோக்குமளவில் (இப்போதுபோல எப்போதும்) அருள் செய்திருப்பதே நல்லது; இதுவொழிய மேலும் ஆராயுமளவில். என்னிடத்தில் ஏதாவது நன்மையுண்டோ? (சிறிதும் இல்லை) (நன்மையொன்று மில்லாவிடில் நம் அருள் செய்யலாகாதென்று திருவுள்ளம் பற்றினால்) தேவரீரை ஆச்ரயித்தவர்கள் தேவரீருடைய கிருபையைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள் (இளப்பமாக நினைப்பார்களோ.) ... *

71. சார்த்தென்றிந்தையுன்தானினாக்கீழ் * அன்புதான்மிகவும்
கூர்ந்ததந் தாமரைத்தான்களுக்கு * உந்தன் குணங்களுக்கே
தீர்த்ததென்செய்கை முன்செய்வீனாந் செய்வீனாயதனும்
பேர்ந்தது * வன்மை யிராமாநுசா! எம்பெருந்தகையே.

ஒளதார்யமுடையரும் எமக்கு ஸ்வாமியும் பெருந்தன்மையுடையருமான எம்பெருமானாரே! எனது நெஞ்சு தேவரீருடைய உபயபாதங்களின் கீழ் அமர்ந்துவிட்டது; பக்தியும் அந்தத் திருவடித் தாமரைகள் விஷயத்திலேயே மிகவும் அதிகரித்தது எனது செயலும் தேவரீருடைய திருக்குணங்களுக்கே அற்றுத் தீர்ந்தது. முன்னே செய்த பாவங்களெல்லாம் தேவரீர் செய்தருளின (கடாக்காமாகிற) காரியத்திலே தொலைந்து போயின. ... *

72. கைத்தனன்தீய சமயக்கலகரை * காரினிக்கே
உய்த்தனன்தூய மறைநெறிதனை * என்னுன்னியுள்ளம்
நெய்த்தவன்போ டிருந்தேத்தும் நிறைபுகழோருடனே
வைத்தனனென்னை * இராமாநுசன்மிக்க வன்மைசெய்தே.

எம்பெருமானார் தமது ஒளதார்ய குணத்தை அதிகமாகக் காட்டி, துஷ்ட மதங்களிலிருந்துகொண்டு கலஹஞ்செய்கிறவர்களை ஒழித்துவிட்டார்; பரிசுத்தமான வேதமார்க்கத்தை பூமியிலே ஸ்தாபித்தருளினார்; என்று அநுஸந்தித்து நெஞ்சு கனிந்து அந்த பரிதியோடே கூடியிருந்து (அவரை) ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற புகழ் நிறைந்த மஹான்களோடே (என்னையும் ஒருவனாக எண்ணும்படி) என்னை வைத்தருளினார். ... *

- 73.** வன்மையினுளும் தன்பாதகவாலும் * மதிபுரையும்
தன்மையினுளும் மித்தாரணியோர்க்கு * தான்சுரையும்
உன்மைநன்னுளும் முறைத்தவியாமா நுசனையுள்ளும்
தின்மையல்லலெனக்கில்லை * மற்றோநிலை தேர்த்திடலே.

தம்முடைய ஓளதார்ய குணத்தாலும் பரமக்ருபையாலும் சந்தரணை யொத்த திருவுளக் குளிர்ச்சியாலும் இப்பூமியிலுள்ளவர்களுக்கு தாமே ரக்ஷகராய்க் கொண்டு யதார்த்தமாய் விலக்ஷணமான ஞானத்தை உபதேசிக்கிற எம்பெரு மானாரை சிந்திப்பதாகிற அத்தயவஸாயமொன்று தவிர ஆராயுமளவில் அடியே னுக்கு வேறொரு அத்தயவஸாயமில்லை. *

- 74.** தோர்மறையின் திறமென்று * மாயவன் தீயவரைக்
கூரழகொண்டு குறைப்பது * கொண்டலையவன்மை
ஏர்த்துனத்தெம் மீராமாநுசனவெழீர்ப்பறையின்
சோதவரைச் சிதைப்பது * அப்போதோரு சிந்தைசெய்தே.

(இப்பாவிகள்) வேதஞ் சொல்லுகிற வழியை நிரூபித்தறிகிறதில்லையென்று பாவிக்கை எம்பெருமான் தண்டிப்பது கூர்மையான தனது திருவாழியாலே; மேகம் போன்ற ஓளதார்ய குணமுடையவரும் (மற்றும்பல) நல்ல குணங்களுடையவரு மான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அந்த சிறந்த வேதத்தில் அந்வயியாதவர்களை பங்கப்படுத்துவது (எப்படியென்றால்) அப்போ தப்போது ஒவ்வொரு யுக்தியைக் கொண்டாம். *

- 75.** செய்த்தலைச்சங்கம் செழுரத்தினும் * திருவாங்கி
கைத்தலத்தாழியும் சங்கமுமேந்தி * நங்கண்முகப்பே
மொய்த்தலைத்துள்ளை வீடெனென்றிருக்கிலும் நின்றபுகழே
மொய்த்தலைக்கும்வந்து * இராமாநுசாவென்கை முற்றுநின்றே.

வயல்களில் சங்குகளானவை அழகிய முத்துக்களை உண்டாக்குமிடமான திருவரங்கமானகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் தமது திருக்கையிலே திரு வாழி திருச்சங்குகளைத் தரித்துக்கொண்டு நமது கண்ணெதிரில் வந்து நெருங்கி புத்தியைக் கெடுத்து 'உன்னை விடமாட்டேன், என்று இருந்தாலும் எம்பெரு மானாரே! தேவீருடைய திவ்ய குணங்களே என் பக்கல் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு ஆகர்ஷிக்கின்றன. *

- 76.** நின்றவன் கீர்த்தியும் நின்றபுனலும் * நிறைவேங்கடப்போற்
குன்றமும் வைகுத்தநாடும் குலவிய பாற்கடலும் *
உன்றனக் கெத்தனை யின்பந்தரு முள்ளினைபலத்தான்
என்றனக்குமது * இராமாநுசா இவை யிந்தருளை.

எம்பெருமானாரே! நிலைநின்ற பெரும் புகழும் அதிகமான நீர்ப்பெருக்கும் நிறைந்துள்ள திருவேங்கடமென்னும் அழகிய திருமலையும் ஸ்ரீவைகுண்டமாகிய திருநாடும் கொண்டாடத்தக்க திருப்பாற்கடலும் தேவீருக்கு எவ்வளவு ஆனந் தத்தை விளைக்குமோ தேவீருடைய உபய பாதாரவிந்தங்கள் எனக்கும் அவ்வளவு ஆனந்தத்தை யுண்டாக்கும்; இப்படிப்பட்ட திருவடிகளை அடியேனுக்குத் தந்தருளவேணும். *

77. ஈத்தனவியாதின்னருள் * என்னல்மறைக்குறும்பாய்
பாய்த்தனனம்மறைப்பல்பொருளால் * இப்படியினைத்தும்
ஏய்த்தனன் கீர்த்தியினு லென்வினைகளை வேர்புறியக்
காய்த்தனன் * வன்மை யிராமாநுசற்கென் கருத்தினியே.

(இதற்கு முன்பு ஒருவர்க்கும்) அருளாத விலக்ஷணமான க்ருபையை அடியேனுக்குச் செய்தருளினவரும் எண்ணிறந்த வேத விரோதி மதங்களை அந்த வேதங்களின் அர்த்தங்களையே கொண்டு கண்டித்தவரும், தமது கீர்த்தியாலே இப்பூமியெங்கும் வியாபித்தவரும் எனது கருமங்களை வேரோடே அறும்படி போக்கினவருர் ஒளதார்யமே வடிவுகொண்டவருமான எம்பெருமானாருக்கு இன்னமும் (செய்யத்தக்கதாகத்) திருவுள்ளத்தில் ஏதேனுமுண்டோ? ... *

78. கருத்திப்புருந்துள்ளில்கள்ளங்கழற்றி * கருதிய
வருத்தத்தினுள் மிகவஞ்சித்து * நயித்தமன்னாகத்தே
திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியயின் என்னெஞ்சில்
பொருத்தப்படாது * எம்மிராமாநுச! மற்றோர் பொய்ப்பொருளே.

எம்பெருமானாரே! தேவரீர் நெஞ்சால் நினைக்க முடியாத பரிசீரமங்கள் பட்டு என்னை நன்றாக ஏமாற்றி (எனது) நெஞ்சிலே வந்து புருந்து உள்ளேயிருந்த ஆத்மாபஹார தோஷத்தைப் போக்கி சிஷித்து இந்த லோகத்திலே திருமாலுக்கு ஆளாம்படி பண்ணின பின்பு (இதற்கு மாறான) வேறு எந்த தப்பு விஷயமும் என்மனத்தில் பொருந்தமாட்டாது. ... *

79. பொய்யைச்சுரக்கும் பொருளைத்தாந்து * இத்தப்பூதலத்தே
மெய்யைப்பாக்குமிராமாநுசநிற்க * வேறுநம்மை
உய்யக்கொள்ள வல்லதெய்வமிக்கியாதென் றுலர்ந்துஅவமே
ஐயப்படி நிற்பர் * வையத்துள்ளோர் நல்லறிவிறத்தே.

இப்பூமியிலே பொய்யான விஷயத்தையே மேன்மேலும் வெளிப்படுத்துகிற (புறமதத்தவர்களின்) அர்த்தங்களைக் கண்டித்து ஸத்யத்தை ரக்ஷிக்கிற எம்பெருமானார் எழுந்தருளியிருக்கும்போது (இவனாக்கணிசியாமல்) இப்பூமியிலுள்ளவர்கள் 'நன்மை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யக்கூடிய வேறு ஏதாவது தேவதை இவ்வுலகில் உண்டோ?' என்று (விசாரித்துக்கொண்டு) மன வருத்தத்தாலே உடம்பு உலர்ந்து (எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம் என்றிருக்கையாகிற) நல்ல ஞானம் பெருமல் வீணாக ஸம்சயப்படா நின்றார்கள். ஐயோ! ... *

80. நல்லாய்ராவு மிராமாநுசன் * திருநாமம் நம்ப
வல்லாற்றித்தை மறுவாதவர்கள் யவர் * அவர்க்கே
எல்லாநீடத்தினு மென்றுமெப் போதினுமெத்தொழும்பும் *
சொல்லல்மனத்தால் கருமத்தினுல் செய்வன் சொர்வின்றியே.

ஸத்துக்களாலே கொண்டாடப்படுகிற எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தை (தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நம்பியிருக்க வல்லவர்களுடைய படிகளை மறவாமல் எப்போதும் சிந்திப்பவர்கள் யாரோ; அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த பக்தர்களுக்கே ஸகல தேசங்களிலும் ஸகல அவஸ்தைகளிலும் ஸகல காலங்களிலும் ஸகலவித கைங்கரியங்களையும் மனமொழி மெய்களென்னும் த்ரிகரணங்களாலும் பிரியாதே யிருந்து செய்யவேன். ... *

81. சோர்வின்றியுந்நன் துணையடிக்கீழ் * தொண்டுபட்டவர் பால்
சார்வின்றிநின்ற வெனக்கு * அரங்கன்செய்ய தாளினாகன்
பேர்வின்றியின்று பெறுத்து மிராமாநுச வினியுன்
சீரோன்றிய கருணைக்கு * இல்லைமாறு தெரிவுறினே.

தேவரீருடைய உபயபாதங்களின் கீழே சேராமல் அடிமைப்பட்டவர்கள் விஷயத்தில் பொருத்தமில்லாமலிருந்த எனக்கு இன்றைத்தினத்தில் பெரிய பெருமானுடைய சிவந்த திருவடியினைகளை ஒருகாலும் விட்டு நீங்காதபடி சீரோ பூஷணமாகத் தந்தருளின எம்பெருமானாரே! இப்படியான பின்பு ஆராயுமளவில் சிறந்த திருவருளுக்கு ஒப்பு இல்லை. ... *

82. தெரிவுற்றானும் செறியப்பெறுது * வெந் தீவியால்
உருவற்றானத் துழல்கின்ற வென்னை * ஒருபொழுதில்
பொருவற்ற கேள்வியனுக்கி நின்றனென்ன புன்னியறே
தெரிவுற்றகீத்தி * இராமாநுசனென்றும் சீராகிலே.

தெளிவான ஞானத்தைச் சேரப்பெறாமல் மிகவுங் கொடிதான கருமத் தாலே உபயோகமற்ற ஞானத்தை யுடையனாய் (ஒன்றிலும் நிலையின்லாமல்) திரிகிற என்னை ஒரு ஷுணகாலத்தில் ஒப்பற்ற பஹுச்சுருதனாக அநக்கிய ருளின வரும ப்ரஸித்தமான புகழையுடையவரும் (ஒளதார்யத்தில்) சிறந்த மேகமென்னத் தக்கவருமான எம்பெருமானார் என்ன தார்மிகரோ? [ஒப்பற்ற தர்மிஷ்டரென்றபடி]

83. சீர்கொண்டு பேறம்செய்து * நல்விடு செறிதுபென்றும்
பார்கொண்ட மேன்மையர் கூட்டளவீனேன் * உன்பதாயுதமாம்
ஏர்கொண்ட வீட்டை யெளிதினியெய்துவ னுன்னுடைய
கார்கொண்ட வன்மை * இராமாநுச! இது கண்டுகொள்ளே.

எம்பெருமானாரே! சமம் தமம் முதலிய குணங்களை யுடையாராய் சிறந்த தருமமாகிய சரணாகதி யோகத்தை யநுஷ்டித்து பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அடைந்திடுவோம் என்றிருக்கிற ப்ரஸித்தமான ப்ரபாவத்தையுடைய ப்ரபந்தநர்களுடைய கோஷ்டியில் நான் சேர்ந்தவனல்லேன்; தேவரீருடைய உபயபாதங்களாகிற பரம விலக்ஷணமான மோக்ஷத்தை ஸுலபமாக அடைந்திடுவேன்; (ஒளதார்யத்தில்) மேகத்தை வென்றிருக்கிற தேவரீருடைய ஒளதார்யம் இப்படிப்பட்டது; தேவரீரே இதனைக் கண்டு கொள்ளலாம். [அடியேன் சொல்லவேணுமோ?] ... *

84. கண்டுகொண்டே நெம்மிராமா நூரன்ருங்கைக் காண்டலுமே *
தொண்டுகொண்டே னவன் தொண்டர்பொற்றானில் * என் தொல்லை வெந்நோய்
வின்கொண்டேனவன் சீர்வெள்ளவாரியை வாய்மடுத் தின்று
உண்டுகொண்டேன் * இன்னமுற்றனவோதி வுலப்பில்லையே.

ஸ்வாமி எம்பெருமானாரை இன்று (உள்ளபடி) தெரிந்து கொண்டேன்; இப்படி தெரிந்து கொண்டவனவிலே அவரது பக்தர்களுடைய அழகிய திருவடிகளில் அடிமைப்பட்டேன்; (அதனால்) எனது டமைய கருணைகளை நீக்கிக் கொண்டேன். அவருடைய கல்யாண குண ப்ரவாஹமாகிற கடலை வாயார அநுபவிக்கப் பெற்றேன்; இப்படியாக இன்னமும் நான் பெற்ற நன்மைகளை எல்லாத்தொடங்கினால் (அதுக்கு) ஒரு முடிவு கிடையாது. ... *

85. ஒதியவேதத்தி னுட்போருளாய் * அதனுச்சி மிக்க
சோதியைநாத னெளவறியா துழங்கின்ற தோன்டர் *
பேதைமைதீர்த்த விராமாநுசனைத் தொடும் பெரியோர்
பாதமல்லலென்றன் னுருயிர்க்கு * யாதொன்றும் பற்றிச்செய்யே.

அந்த வேதங்களின் முடிவாகிய உபநிஷத்துக்களிலே மிகவும் விரிங்கு பவனாயுமுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஸர்வ சேஷியென்று தெரிந்து கொள்ளாமல் கண்டவிடங்களிலும் அடிமை செய்து திரிகின்ற பாமரர்களுடைய அவிவேகத்தை போக்கடித்த எம்பெருமானாரை ஸேவிக்கின்ற மஹான்களுடைய திருவடிகள் தவிர எனது அருமையான ஆத்மாவுக்கு வேறு ஏதேனும் புகலிடமில்லை. ... *

86. பற்று மனிசரைப்பற்றி * அப்பற்று விடாதவரே
உற்றாரென வழங்குபு நாயேனினி * ஒன்வியநூல்
கற்றாய்வு மிராமாநுசனைக் கருது முள்ளம்
பெற்றாய்வார் * அவரொன்றை நின்றும் பெரியவரே.

உபயோகமற்ற மதுஷ்யாகனைப்பற்றி அந்தப்பற்றுதலைவிடாமல் அவர்களை உறவினராகக்கொண்டு அவர்கள் பின்னே அலைந்து அவர்களிட்ட காரியங்களைச் செய்ய ஓடி இனிமேல் துவளமாட்டேன் ; சிறந்த சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றவர்களாலே கொண்டாடப்படுகிற எம்பெருமானாரை அநுஸந்திக்கும்படியான நெஞ்சையுடையோர் யாவரோ, அந்த மஹான்களை நம்மை சாச்வதமாக அடிமை கொள்ளும் மஹாத்மாக்கள். ... *

87. பெரியவர்பேசிலும் பேதையர் பேசிலும் * தன்னுணங்க்பு
உரியசொல்லென்று முடையவனென்றென்று * உணர்வில் மிக்கோர்
தெரியுமவன்கீர்த்தி யிராமாநுசன் மறை தேர்ந்துவகில்
புரியுநன்னுளம் * பொருந்தாதவரைப் பொரும் கலியே.

ஞானசக்திகளால் நிறைந்த மஹான்கள் பேசினாலும் ஒன்றுந் தெரியாதவர்கள் பேசினாலும் தனது திருக்குணங்களுக்கு ஏற்ற சொற்களை எப்போதும் உடையவரென்று பலகாலஞ் சொல்லி சிறந்த ஞானிகள் அநுஸந்திக்கிற திவ்யகீர்த்தியையுடையரான எம்பெருமானார் வேதங்களை ஆராய்ந்து இவ்வுலகத்தில் உபதேசித்தருளின நல்ல ஞானத்தில் சேராாதவர்களை கவிபுருஷன் பிடிப்பன். ... *

88. கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் * கலைப்பெருமான்
ஒலிமிக்க பாடையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து * அதனுல்
வலிமிக்கசீய மிராமாநுசன் மறைவாதியராம்
புவிமிக்கதென்று * இப்புலனத்தில் வந்தமை போற்றுவளே.

நிலவளம் மிகுந்த செந்நெல்கழனிகளையுடைய திருக்குறையலூரில் அவதரித்த சாஸ்த்ர மென்னும்படியான திவ்யப்ரபந்தங்களை யருளிச் செய்த பெருமை வாய்ந்த திருமங்கையாழ்வாருடைய அதிசயித்த இசையையுடைய பெரிய திருமொழியை அநுபவித்து தமது திருவுள்ளம் பூரித்து அத்தால் மிடுக்கு அதிகரித்த சிங்கம் போன்ற எம்பெருமானார், வேதத்தில் தூர்வாதங்கள் பண்ணுகிற குத்ருஷ்டிகளாகிற புலிகள் அதிகமாய்விட்டனவென்று (அவற்றைத் தண்டிப்பதற்காக இவ்வுலகில் அவதரித்த படியை) புகழ்ந்திடக்கடவேன். ... *

89. போற்றும் சீலத்திராமாநுச * நிற்புகழ் தெரிந்து
சாற்றுவனெல் அதுதாழ்வதுநீர் * உன்சீர் தனக்கோர்
ஏற்றமென்றே கொண்டிருக்கிறுமென் மனமேத்தி யன்றி
ஆற்றகில்லாது * இதற்கென்னினைவா யென்றிட் டஞ்சுவனே.

புகழ்ந்து தலைக்கட்ட முடியாத சீல குணத்தையுடைய எம்பெருமானாரே;
தேவரீருடைய திருக்குணங்களை உணர்ந்து பேசவேனாகில் (நீசனாகிய நான்
பேசுகிறவது) (தேவரீருக்கு) அவத்யமாம்; அப்படி நான் பேசுவது தவிர்த்தால்
தேவரீருடைய திருக்குணங்களுக்கு மேன்மையாகும் என்று நான் தெரிந்து
கொண்டிருந்தாலும் எனது நெஞ்சானது (தேவரீருடைய திருக்குணங்களைப்)
புகழ்ந்தல்லது தரித்திருக்கமாட்டாது; இவ்விஷயத்திலே தேவரீர் என்ன நினைக்
குமோ வென்று பயப்படுகின்றேன். ... *
... *
... *

90. தீனாயர் பிறவியை நீக்குமிராசை * இந்நினைவந்தே
னையாள வந்த விராமாநுசனை * இருங்கவிகன்
புனையாபுனையும் பெரியவர் தான்களில் பூந்தொடையல்
வனையர் * பிறப்பில் வருதுவார்மாந்தர் மருங்குநீதே.

ஸம்ஸாரத்தை யொழிக்கும் உபகாரகராயும் இப்பெரிய பூமியிலே என்னை
அடிமை கொள்வதற்கே அவதரித்தவராயுமுள்ள எம்பெருமானாரை சிந்தியாதவர்
களாயும் (அவர் விஷயமாக) நல்ல பாடல்களைப் பாடாதவர்களாயும் ஏதோ
பாக்கியத்தாலே) பாடல்களைப் பாடுகிற மஹான்களின் திருவடிகளில் புஷ்ப மாலை
களை ஸமர்ப்பியாதவர்களாயுமுள்ள மனிசர்கள் அஜ்ஞானம் அதிகமாகப் பெற்று
ஸம்ஸாரத்திற் கிடந்து துன்பப்படுவார்கள். ... *
... *
... *

91. மருள் சுந்தாகம வாதிய்கூறும் * அவய்யொருளாம்
இருள் சுந்தெய்த வலகிடுந்நீங்க * தன்வீண்டியசீர்
அருள் சுந்தெல்ல வயிர்க்குந்நீத னரங்கனென்னும்
பொருள் சுந்தான் * எம் மிராமாநுசன் மிக்கபுண்ணியனே.

(சிவன் சொன்ன) சைவ ஆகமத்தைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு வாதம்
பண்ணுகிற பாசுபதர்கள் அஜ்ஞானம் அதிகரிக்கப்பெற்று (சிவனுடைய பரத்துவ
விஷயமாகச்) சொல்லுகிற நீசமான அர்த்தங்களாகிற இருள் மேலிட்டு (அதனால்)
கெட்டுப்போன உலகத்தவர்களுடைய அஜ்ஞானாததகாரமானது போகும்படியாக
தம்முடைய விலகணமான கருபையைப் பெருக்கி 'எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்
ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கநாதனே' என்கிற அர்த்தத்தை வெளியிட்டவரான ஸ்வாமி
எம்பெருமானார் சிறந்த புண்யாத்மா. ... *
... *
... *

92. புண்ணியநான்பு புரிந்துமேலேன் * அடிபோற்றி செய்யும்
நுன்னகுங்கென்வி நுவன்றுமேலேன் * செம்மைநூற் புலவர்க்கு
என்னகுங்கித்தி யிராமாநுச இன்று நீபுகுந்தென்
கன்னுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் * நின்றவிக்காரனாம் கட்டுரையே.

நல்ல சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றுக் கவி சொல்ல வல்லவர்களுக்கும் அளவிட
முடியாத கீர்த்தியையுடைய எம்பெருமானாரே! புண்ணியமான ஒரு விரதத்தை
யும் அடியேன் அநுஷ்டிக்கவில்லை; தேவரீருடைய திருவடிகளை வாழ்த்துகைக்கு
உறுப்பான ஸூக்ஷ்மமாய் அருமையான சரவணதலையே (செய்யவேணுமென்று

வாயாலே) சொல்லவமில்லை (இப்படியிருக்க;) இன்று அடியேனது கண்ணினுள்
 னேயும் நெஞ்சினுள்ளேயும் புழுந்து எழுந்தருளி யிருப்பதற்குக் காரண மருளிச்
 செய்யவேணும். ... *

93 கட்டப்பொருளை மறைப்பொருளென்று * கயவர் சொல்லும்
 பெட்டைக்கெடுக்கும் பிரானல்லனே * என்பெருவினையைக்
 கிட்டக்கிழங்கொடு தன்னருளென்று மொன்வா னுருவி
 வெட்டிக்களைந்த * இராமாநுச னென்னும் மெய்த்தவனே.

அடியேன் பக்கல் வந்து நெருங்கி தம்முடைய கிருபையாகிற அழகிய
 வாளை உறையிலே நின்றுங் கழற்றி (அதனால்) எனது மஹா பாபங்களை வேரோடே
 அறுத்தொழித்த எம்பெருமானாரென்கிற மாமுனிவர் (எப்படிப்பட்டவரென்னில்)
 துஷ்டர்களான குத்தருஷ்டிகள் தப்பான அர்த்தங்களை வேதங்களின் அர்த்தமாகக்
 கொண்டு சொல்லுகிற பிரட்டுப் பேச்சுகளை கண்டித்தொழித்த மஹாநுபாவரன்றோ.

94. தவந்தருஞ் செல்வும் தகவுந்தரும் * சரியாப்பிறைப்
 பவந்தருந் தீவினை பாற்றித்தரும் * பரந்தாமமென்னும்
 திவந்தரும் தீதிவி ராமாநுசன்தனைச் சார்த்தவர்கட்கு
 உவந்தருந்தேன் * அவர்சீரன்றி யானென்று முன்மகிழ்ந்தே.

எவ்வகை குற்றமும் அற்றவரான எம்பெருமானார் தம்மை வந்து அடைந்
 தவர்களுக்கு சரணாகதி நிஷ்டையைக் கொடுத்தருள்வர் ; பக்தியாகிற செல்வத்
 தையும் தமது அருளையும் கொடுத்தருள்வர் ; நிவர்த்திக்க முடியாத ஜந்ம
 ஸம்ஸாரங்களை உண்டாக்குகின்ற கொடுவினைகளை போக்கடித்தருள்வர் ; பரமபத
 மென்று சொல்லப்படுகிற வானுலகத்தை அளிப்பர் ; (ஆனபின்பு) அடியேன்
 அவ்வெம்பெருமானாருடைய திருக்குணங்களைத் தவிர்த்து வேறென்றையும் மனக்
 காதலோடே விரும்பி அநுபவிக்கமாட்டேன். ... *

95. உன்னின் றுயிர்களுக்கு குற்றனவேசெய்து * அவர்க்குயவே
 பன்னுள் பரனும் பரிவினும்படி * பள்ளுயிர்க்கும்
 வின்னின் தலைநின்று விடனிப்பாளெம் மிராமாநுசன்
 மன்னின் தலத்துதித்து * உய்மறைநாலும் வளர்த்தனனே.

எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தர்பாயாமியா யிருந்துகொண்டு ஹிதமான
 வற்றையே நடத்திக்கொண்டு அவ்வாத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவநத்தையே பண்ணிக்
 கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானும் (ஆத்மாக்களிடத்தில் எம்பெருமானாரைப் போல்)
 ப்ரீதி யுடையவனல்லன் என்ன வேண்டும்படியாக ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும்
 மோஷத்தை அருள்வதற்காக ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
 நின்றும் இப் பூதலத்திலே அவதரித்து எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான
 நான்கு வேதங்களையும் குறைவின்றி வளரச் செய்தருளினார். ... *

96. வளரும்பின்கொண்ட வல்வினையால் * மிக்க நல்வினையில்
 கிளருத்துளிவு கிடைத்தறியாது * முடைத் தலைபூன்
 தளமுளவும் தரித்துர் விழுத்தும் தனிதிரிவேற்கு
 உளரெம்மிறைவர் * இராமாநுசன் றன்னை யுற்றவரே.

அளவற்ற துன்பங்களை யுண்டாக்கவல்ல கொடிய கருமங்களாலே பரம
 தர்மமான சரணாகதியில் மஹா விச்வாஸம் கிடைக்காததனால் கெட்ட நூற்றங்
 களுக்கு இருப்பிடமான சரீரம் கட்டுக்குலையும் வரையில் ஒருவாறு தரித்திருந்தும்
 (சப்தாதி விஷயங்களிலே) போய் விழுந்தும் துணையின்றித் திரிகிற எனக்கு
 ஸ்வாமிகள் (யாரென்றால்) நம் எம்பெருமானாரை ஆசிரயித்த மஹான்கள்
 இருக்கிறார்கள். ... *

97. தன்னையுற்றுட்செய்யும் தன்மையினோர் * மன்னு தாமரைத்தாள்
தன்னையுற்றுட்செய்ய வேன்னையுய்த்தா வின்று * தந்தகவால்
தன்னையுற்றான்றித் தன்மையுற்ற ரில்லை யென்றறிந்து
தன்னையுற்றார * இராமாநுசன் குணம் சாற்றிடுமே.

எம்பெருமானாரானவர், தம்மைப்பற்றி யிருப்பாருண்டேயொழிய தம்மைப் பற்றி யிருப்பவர்களுடைய குண கீர்த்தனம் பண்ணும் ஸ்வபக்த பக்தர்கள் ஒருவரு மில்லை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி அடியேனை இன்றையதினத்தில் தமது அருளாலே (என்ன செய்தாரென்றால்) தம்மையடைந்து கைங்கரியம் பண்ணும் ஸ்வபாவ முடையவரான ஸ்வபக்தர்களுடைய ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த திருவடித் தாமரை களை நான் அடைந்து ஆட்செய்யும்படி வைத்தருளினார். ... *

98. இடுமேயினிய ஈவர்க்கத்தில் * இன்னம் நரகவிட்டுச்
சுடுமேயவற்றைத் தொடுத்தரு தொல்லை * சுழல்பிற்பில்
நடுமேயினிதம் மிராமாநுசன் நம்மை நம்வசத்தே
விடுமேசுரண மென்றால் * மளமேநையல் மேவுநற்கே.

நம் எம்பெருமானார். உமது திருவடிகளே சரணமென்று நாம் சொல்லி விட்டோமானால் (சிலர்க்கு) இனிதாகத் தோற்றுகிற ஸ்வர்க்கத்திலே நம்மைக் கொண்டு சேர்த்திருவரோ? அல்லது நரகத்திலே கொண்டு தள்ளி தஹிக்கச் செய்வரோ? அந்த ஸ்வர்க்க நரகங்களைத் தொடர்ந்து கிடக்கிற அநாதியாயும் சுழன்று வருவதாயுமுள்ள ஜன்மத்திலே நிறுத்துவரோ மேலுள்ள சூலங்களில் நம்மை நாம் போகிற வழியே விட்டு வைப்பரோ? (இவை செய்யமாட்டாரான பின்பு) ஓ நெஞ்சே! பேறு பெறும் விஷயமாக நீ கரையவேண்டா. ... *

99. தற்கச் சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் * தாழ்ந்தபோள்
சொற்கற்ற சோப்பரும் தூனியவாதரும் * நான்மறையும்
நிற்கக் குறும்புசெய் நீரும்மாண்டவர் நீணிவத்தே.
போற்கற்பகம் * எம்மிராமாநுச முனி போந்தார்களே.

தர்க்கம் பண்ணுகிற சமணர்களும் பேய்ப்போலே பிடித்தபிடி விடாதே நிற்கிற பௌத்தர்களும் ருத்ரனுடைய சொல்லாகிய சைவாகமத்தைக் கற்ற தாமஸர்களான சைவர்களும் சூந்யவாதிகளும் நான்கு வேதங்களும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கச் செய்தே (அவற்றுக்குச் சேராத) அபார்த்தங்களைப் பண்ணுகிற குத்ருஷ்டிகளும் ஒழிந்தார்கள்; (எப்போது? என்றால்) சிறந்த கல்ப வருஷம் போலே உதாரரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் விசாலமான இப்பூமியிலே திருவவதரித்த பின்பு. ... *

100. போந்ததென்னெஞ்சென்றுப்போன்வண்டு * உளதடிப்போதிலொன்
ராந்தென்தேனுன் டமர்ந்திட வேண்டி * நின்பாவதுவே
ஈந்திடவேண்டு மிராமாநுச இதுவன்றி யொன்றும்
மாந்தகிலவது * இனி மற்றென்றுகாட்டி மயக்கிடவே.

எம்பெருமானாரே! எனது நெஞ்சாகிற அழகிய வண்டானது தேவரீ ருடைய திருவடித் தாமரைகளில் அழகிய குணங்களாகிற தேனைப்பருகி நித்ய வாஸம் பண்ண விரும்பி தேவரீரிடத்தில் வந்து சேர்ந்தது; அத்திருகுணங்களையே அளித்தருளவேணும்; இத்திருகுணங்களைத் தவிர வேறென்றையும் (நெஞ்சு) புஜிக்கமாட்டாது; இப்படியான பின்பு வேறொரு விஷயத்தைக் காட்டி மயக்க வேண்டா. ... *

101. மயக்கு மிருவினை வல்லியிற்றுண்டு * மதியமயக்கித்
துயக்கும் பிறவியில் தோன்றியவென்னை * துயரகற்றி
உயக்கொண்டு நன்கு மிராமாநுசவென்ற துன்னையுள்ளி
நயக்குமவர்க் கிதிழுக்கென்பர் * நல்லவரென்று நைந்தே.

“ அஜ்ஞானத்தை வினைக்கவல்ல புண்ய பாபமென்னும் இரு கருமங்
களாகிற விலங்கில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அறிவு கெட்டு ப்ரமிக்கச் செய்கிற
ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த அடியேனை துக்கங்களைப் போக்கி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்து
அருள் செய்கின்ற எம்பெருமானாரே ! ” என்று தேவரீருடைய பாவநத்வத்தைப்
பேசுகையாகிற இது தேவரீரை அநுஸந்தித்து உருகி எப்போதும் ஆசையுட
னிருப்பவர்களுக்கு தகாதது என்று ஸத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். ... *

102. நையும் மளமுன் ருளங்கையுள்ளி * என்னுந்நெடும்
ஐய விராமாநுச னென்றழைக்கும் * அருவினையேன்
கையும் தொழும் கன்கருதிடுங்காணக் கடல்புடதூழ்
வையமீதனில் * உன்வண்மை யென்பாலென் வளர்ந்ததுவே.

(எம்பெருமானாரே !) எனது நெஞ்சானது தேவரீருடைய திருக்குணங்
களைச் சிந்தித்து கரைகின்றது ; எனது வாக்கானது நிலைநின்று எமக்கு ஸ்வாமி
யான எம்பெருமானாரே ! என்று அழைக்கின்றது மஹாபாபியான என்னுடைய
கைகளும் அஞ்ஜலி பண்ணுகின்றன ; கண்களானவை (தேவரீரை) ஸேவிக்க
ஆசைப்படுகின்றன ; சுற்றிலும் கடல் சூழப்பெற்ற இப்பூமண்டலத்தினுள்ளே தேவ
ரீருடைய ஓளதார்யகுணம் அடியேன்மீது (இவ்விதமாக) வளர்ந்ததற்குக்
காரணம் யாதோ ? *

103. வளர்ந்தவெங்கோப மடங்கலென்றாய் * அன்று வளவுணன்
கிளர்ந்தபொன்னுகம் கிழித்தவன் * கீர்த்திப் பரமேழுந்து
வினைத்திடுமிந்நை யிராமாநுச னென்றன் மெய்வினைநோய்
களைந்து நன்னுளமளித்தான் * கையில்கனியென்னவே.

முன்னொரு காலத்தில் கரோமான கோபம் மேலிடப்பெற்ற ஒரு நாசிகங்
கூழ்த்தியாகி வானையுடைய ஹிரண்யாஸுரனது செருக்கினால் நெறித்திருந்த
பொன்போன்ற மார்வை கிழித்துப் பொகட்டவனான எம்பெருமானுடைய திருப்
புகழ்களாகிற பயிர் வளர்ந்து விளையப்பெற்ற திருவுள்ளத்தை யுடையரான
எம்பெருமானார் எவ்வு உடலைப்பற்றி யிருக்கிற வினைநோய்களை யெல்லா மொழித்து
கையிலங்கு நெல்லிக்கணிபோலே ஸுலபமாக விலக்ஷணமான ஞானத்தைக்
தந்தருளினார் *

104. கையில்கனியென்னக் கண்ணைக் காட்டித்திரிலும் * உள்தன்
மெய்யிழிந்தங்கிப சீன்றி வேண்டின யான் * நிரயத்
தொய்யில்கிடக்கிலும் சோதிவின சேரிலும் இவ்வருள்
செய்யில்தரிப்பன் * இராமாநுச என்செழுங் கொன்டலே .

(ஓளதார்யத்தில்) விலக்ஷணமான மேகம்போன்ற எம்பெருமானாரே !
(தேவரீர்) எம்பெருமானை உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோலே காட்டிக் கொடுத்த
தாலும் (தேவரீருடைய திருமேனியில் விளங்குகிற ஸௌந்தரியம் முதலிய குணங்
களைத் தவிர வேறென்றிலும் நான் கண்களைக்கமட்டேன் ; ஸம்ஸார நரகக்
குழியில் அழுந்திக் கிடந்தேனாகிலும் சோதிமயமான பரம பதத்தை அடைந்தே
னாகிலும் (தேவரீருடைய திருமேனியை முகை அருபவித் திருக்கைக்கு உறுப்பான)
கிருபையை தேவரீர் செய்தருளினால்தான் (ஸம்ஸாரத்திலோ மோக்ஷத்திலோ)
கால்பாவி நிற்பேன். *

105. செழுத்திரப் பாக்டல் கண்டுயில்மாயன் * திருவடக்கீழ்
வீழ்ந்திருப்பார் நெஞ்சில் மேவுநஞ்ஞானி * நல்வேதியர்கள்
தொழுத்திருப் பாத விராமாநுசனைத் தொழும்பெய்யோர்
எழுத்திராத் தாடுமிடம் * அடியேனுக் கிருப்பீடமே.

அழகிய அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிரா நின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளின் கீழே விழுந்து கிடக்கும் மஹான்களுடைய ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி யெழுந்தருளியிருக்கிற சிறந்த ஞானியாயும் நல்ல வைதிகர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட திருவடிகளை யுடையராயுமிருக்கிற எம்பெருமானாரை ஸேவிக்கின்ற மஹாத்மாக்கள் உடம்பு இருந்தவிடத்தில் இராமல் கிளர்ந்து கோஷித்துக்கொண்டு கூத்தாடும் இடம் அடியேன் வளர்க்குமிடமாகும். *

106. இருப்பீடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் * மாவிருஞ்சோலையென்றும்
பொருப்பீடம் மாயனுக்கென்பர் நல்லோர் * அவைதன்னெடுங் வந்
திருப்பீடம் மாய விராமாநுசன் மனத்திற்றவன்வந்
திருப்பீடம் * என்ற விதயத்தினுள்ளே தனக்கின்புறவே.

ஸர்வேச்வரனுக்கு வாஸஸ்தானம் (எவையென்றால்) பரமபதமும் திருவேங்கடமையும் திருமாலிருஞ் சோலையென்கிற திருமலையும் (ஆகிய இவையாம்) என்று ஸத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். (இவற்றை இருப்பீடமாகவுடைய) ஸர்வேச்வரன் அந்த ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலியவற்றோடே கூட வந்து எழுந்தருளியிருப்பது எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலேயாம்; அமவெம்பெருமானார் தாம் இப்போது வந்து தமக்கு ஆநந்தமாக எழுந்தருளியிருப்பது அடியேனுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளேயாம். ... *

107. இன்புற்றநீநீத் திராமாநுசா * என்றுபொவ்விடத்தும்
என்புற்றநீநீ யுடல்தோறும் பிறத்திறந்து * என்னாநிய
துன்புற்று வீயும்சொல்லுவ தொன்றுநாடுந் தொண்டர்கட்கே
அன்புற்றிருக்கும்படி * என்னையாக்கியங் காப்படுத்தே.

ஆநந்த பூர்ணரா யெழுந்தருளியிருக்கிற ஸௌசீல்ய குணமுடைய எம்பெருமானாரே! தேவாரிடத்தில் அடியேன் விஜ்ஞாபிக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு; (அஃது என்னவென்றால்) எலும்பிலே உறைந்து நலியக்கூடிய விபாதிகளுக்கு இருப்பிடமான சரீரங்களிலெல்லாம் பிறப்பதும் இறப்பதுமாகி எண்ணமுடியாத துன்பங்களை யநுபவித்து முடிந்து போனாலும் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லாவிடங்களிலும் தேவாருடைய பக்தர்கள் விஷயத்திலேயே பக்தனாயிருக்கும்படி அடியேனைச் செய்தருளி அந்த பக்தர்களிடத்தில் (அடியேனை) ஆட்படுத்தி யருளவேணும். (இதுவே அடியேனுடைய வேண்டுகோள்.) ... *

108. அங்கயல் பாய்வயல் தென்னாங்கன் * அனியாகமன்னும்
பங்கய மாமலர் பாவையப்போற்றதும் * பத்தியெல்லாம்
தங்கிய தென்னத் தழைத்துநெஞ்சே நந்தலையினாயே
பொங்கிய கீர்த்தி * இராமாநுசனடிப் பூமன்னவே.

ஓ மனமே! பக்தியெல்லாம் நம்மிடத்திலே குடிகொண்டதென்று சொல்லும்படியாக வீறுபெற்று. பரந்த புகழையுடையரான எம்பெருமானுருடைய திருவடிக் தாமரைகள் நமது தலைமேலே நித்யவாஸம் பண்ணும்படியாக, நாம் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்னவென்றால்) அழகிய கயல் மீன்கள் பாய்கிற கழனிகள் குழந்தை தென்னாங்கத்தில் உறையும் எம்பெருமானுடைய அழகிய திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவளாய் சிறந்த தாமரைப் பூவில் பிறந்த பதுமை போன்ற வளான ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியை வாழ்த்துவோம். ... *

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணத்தில்

2. ஆர்த்திப் பிரபந்தம்

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாங்கராசாபீஷா இயற்றிய
பொழிப்புரையுடன் கூடியது.

இந்த ஆர்த்திப்பிரபந்தம் மாமுனிகள் தமது சரமதசையிலே யருளிச் செய்ததென்றும், திருமேனியிலே நோவு சாத்தியிருந்து ததஸஹிஷ்ணுதையாலே அருளிச் செய்ததென்றுப் சிலர் சொல்லிப்போருவது தத்துவமன்று. நம்மாழ்வார் 'பொய்நின்றனாநாமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மை யீனியா முறுமை' என்றும், 'எண்ணுராத் துயர்விளைக்குமியை யென்னவுலகியற்கை!—பணிகண்டாய்சாமாதே' என்றும் 'இருள்தருமா ஞாலத்துளினிப்பிறவி யான் வேண்டேன்' என்றும் இங்ஙனே பல பாசுரங்கள் அருளிச்செய்தது எப்படி ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் ஜிஹாஸையினாலோ அப்படியேதான் மணவாளமாமுனிசுரூப் இப்பிரபந்த மருளிச்செய்தது. திருநாட்டுக்கெழுந்தருள்வதற்குப் பலவாண்டுகட்கு முன்னமே இது அருளிச்செய்தார்.

109 வாழி யெதிராசன் வாழி யெதிராசன்
வாழியெதி ராசனென வாழ்த்துவார்—வாழியென
வாழ்த்துவார் வாழியென வாழ்த்துவார் தாளிணையில்
தாழ்த்துவார் விண்ணோர்தலை.

எம்பெருமானார்க்கு மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்சனாக்கும் மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்சனாக்கும் மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ அவர்கள் நித்யஸூரிகளால் கொண்டாடப் படுவர்களென்கை.

110 இராமா நுசாய நமவென்று சிந்தித்
திராமா னுசரோ டிறைப்போழ்—திராமாறு
சிந்திப்பார் தாளிணையிற் சேர்ந்திருப்பார் தாளிணையை
வந்திப்பார் விண்ணோர்கள் வாழ்வு.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்று அநவரதம் சிந்தித்திருக்க ப்ராப்தம். அங்ஙனே சிந்தித்திருக்க இயல்விடினும் அங்ஙனே சிந்தித்திருப்பாருடைய ஸஹவாஸமாவது செய்ய ப்ராப்தம். அப்படிப்பட்ட அத்யவஸாய முடையவர்கள் விண்ணோர்களினும் மேம்பட்டவராவர் என்றதாயிற்று. இரா — இராமல்; மாறு சிந்திப்பார் என்னவுமாம்.

111 தந்தைநற்றாய் தாரம் தனயர் பெருஞ்செல்வம்
என்றனக்கு நீயே யெதிராசா—இந்தநிலைக்
கேராத விவ்வுடலை யின்றே யறுத்தருளப்
பாராத தென்னோ பகர்

4 B

“சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையு
கவரே யினியாவாரே” என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமானையே எல்லாமுமாகக்
கொண்டார்; “மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம் யதேவ” என்று
நம்மாழ்வாரையே எல்லாமுமாகக் கொண்டார் ஆளவந்தார். அப்படி யன்றிக்கே
எம்பெருமானாரையே எல்லாமுமாகக் கொள்ள வேணுமென்பது மணவாளமாமுனி
கஸீன் அத்யவஸாயம். ஆனாலும் இந்த அத்யவஸாயத்திற்கு இந்த ப்ராக்ருத
தேஹத்தோடிருப்பு பிரதிபந்தகமாயிருத்தலால் இதனையுடனே தவிர்த்தருள
வேணுமென்று இரக்கிறார்.

112 இந்த வுடற்சிறைவிட் டெப்பொழுது யானேகி
அந்தமில்பே ரின்பத்து ளாகுவேன்—அந்தோ!
இரங்கா யெதிராசா என்னையினி யுய்ச்கை
பரங்கா ணுனக்குணர்ந்து பாள்.

“பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம் புமான நிலைமை சிறைக்
கடத்திலே கிடந்து துவள்வதொக்கும். இப்படிப்பட்ட சிறையில் நின்று விடுபட்டு
“அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை” என்னும்படியான பேற்றை அடியேனா
எப்போது பெற்றவனாவேன்? எதிராசரே! தேவரீர் திருவுள்ள மிரங்காவிடில்
இப்பேறு பாரியேனுக்குக் கிட்டுமோ? அடியேனுடைய உஜ்ஜீவனம் உம் அதீன
மன்றோ என்றாராயிற்று. இரங்காய்—இரங்கியருள வேணும் என்றுமாம்.

113 தன்புதல்வன் கூடாமல் தான்புசிக்கும் போகத்தால்
இன்புறுமோ தந்தை யெதிராசா—உன்புதல்வன்
அன்றோ வுரையாய்யான் ஆதலா லுன்போகம்
நன்றோ வெனையொழிந்த நாள்.

“தேசந்தாகதனுன புத்ரன் பக்கவிலே பித்ரு ஹந்தயம் கிடக்குமாபோலே” என்ற
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி முன்னடிகள் அருளிச்செய்தபடி.
மைப்பந்நனுன பிதாவானவன் புத்திரனோடு கூடியன்றோ போகங்களைப் புசித்து மகிழ்
வன்; புத்திரனைவிட்டுப் பிரிந்து தான் தனியே ஒரு போகம் புசித்து மகிழ்மாட்டா
னன்றோ; அதுபோல, ஸ்வாமிந்! உமக்குப் புத்திரனாகிய அடியேனை விட்டுத்
தேவரீர் தனியே “கூட்டெழில் வானவர்போக முன்பாரே” என்னும்படியான
போகத்தையனுபவித்துக் களிக்கிறுக்க ப்ராப்தி யுண்டோ? என்னையுங் கூட்டிக்
கொண்டு குணநுபவஞ் செய்வதன்றோ பாங்கு என்றாராயிற்று.

114 வேம்புமுற்றக் கைப்பு மிகுவதுபோல் வெவ்வினையேன்
தீம்புமுற்றந் தேகமுற்றிச் செல்லுங்கால்—ஆப் பரிசால்
ஏற்கவே சிந்தித் தெதிராசா விவ்வுடலைத்
தீர்க்கவே யானவழி செய்.

ஸ்வாமிந்! வேம்பு முற்ற முற்றக் கசப்பு முற்றுவதுபோல அடியேனது தேஹமும்
முற்ற முற்றப் பாவங்களே முற்றிவாராநின்றன. இது அஸஹ்யமாயிருத்தலால்
இவ்வுடல் தொடர்பைத் தீர்க்குமுபாயம் தேவரீரே செய்தருளத் தக்கது.

115 அன்னை குடிநீ ரருந்திமுலை யுண்குழவி
தன்னுடைய நோயைத் தவிராளோ—என்னே!
எனக்கா வெதிராசா வெவ் லாநீ செய்தால்
உனக்கது தாழ்வோ வுரை.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ—உக்தரசதகத்திலே “ருக்ணே தோகே ஸ்வ இவ ஜநநீ
தத்கஷாயம் பிபந்தி” என்றாஸிச் செய்ககையடியொற்றி முன்னடிகள் அருளிச்
செய்தபடி. தன் குழந்தையின் நோய்தீர்வதற்காகத் தாய் தானே கஷாயம்
முதலியன குடித்தலாகிற ஒளஷதஸேவை பண்ணுவதென்கிற ஒரு முறையுண்டாம்.
அதுபோல “இப்பிறவியென்னும் நோயிலேயகப்பட்டுத் துடிச்சிற்ற லெனக்கு இந்
நோய் தீர்த்தக்க வுபாயங்களைத் தேவரீரே யனுட்டித்து அடியேனை நோய்தீர்ந்தவ
னாகச் செய்தால் இது முறையாகாதோ? என்னைக் குழந்தையாகக் கொண்டிருக்கி
யின்ற வுமக்கு இதுவன்றோ உற்றது என்றாராயிற்று: குடிநீர்—கஷாயம்.

116 தன்குழவி வான்கிணற்றைச் சார்ந்திருக்கக் கண்டிருந்தாள்
என்பதன்றோ வன்னைபழி யேற்கின்றாள்—நன்குணரில்
என்னுலே யென்னாச மேலு மெதிராசா
உன்னுலே யாமுறவை யோர்.

“ப்ரஹ்மையைக் கிணற்றின் கரையில் நின்று வாங்காகொழிந்தால் தாயே தள்ளினா
ளென்னக்கடவதினே” என்கிற ஸ்ரீவசஸ்பூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றி
முன்னடிகள் அருளிச் செய்கிறபடி. கிணற்றின் கரையிலே குழந்தை யிருக்கின்ற
தைக் கண்ட தாயானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரையில்
நின்று அக்குழந்தையை அப்பாற்படுத்திற்றிளாகிள். குழந்தை கிணற்றிலே
விழுந்தவளவில் “தாய் அப்போதே சென்றெடுத்திருந்தாள் குழந்தை விழுந்
திருக்குமோ? கிணற்றின் கரையிலிருப்பை இவள் அநாமதிபண்ணியிருக்கையாலே
யன்றோ விழுந்தது; ஆனபின்பு இவளன்றோ தள்ளினாள்” என்று லோகம் பழிசொல்
லும் அன்றியும். அந்நகத் தாய் காணும் “நானே யன்றோதள்ளினேன்! என்று சொல்லிக்
கதறுவள். ஆகவே, எவ்வாமிந்! என்னுடைய நாசத்தை நானே வினைத்துக்கொண்டே
னெனினு” உமக்கும் நமக்கு முண்டானவுறவை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து
எனது நாசத்திற்கு தேவரீரே காரணமென்னும்படி பழி உமது கையிலேயாகு
மன்றோ? அங்ஙனாகாதபடி பார்க்குக்கொள்ளீர் என்றாராயிற்று.

117 கூபத்தி ல் வீழுங் குழவியுடன்குதித்தல்
வாபக்கை நீக்குமந்த வன்னைபோல்—பாபத்தால்
யான்பிறப்பே னெனுமினி யெந்தை யெதிராசன்
தான்பிறக்கு மென்னையுய்ப்ப தா.

இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே கிடந்து துவள்கின்ற வுபமைக் கரையேற்றவேணு
மானால் இந்த ஸம்ஸாரத்திற் பிறவாத லொருவர் அதற்கு சக்தராக வேணுமே
யல்லது உம்மைப்போலவே ஸம்ஸாரக்கடவில் ஒருகால் விழுந்து துவண்டவரான
ஸ்ரீ ராமாநுஜர் உம்மைக் கரையேற்ற எங்ஙனம் சக்தராவர்? என்று சிலர் கேட்ப

தாகக் கொண்டு அதற்கு விடை யிறுக்கிறார் இப்பாசுரத்தினால். கிணற்றில் விழுந்த குழந்தையை யெடுத்துப் பிழைப்பிப்பதற்காகத் தாயும் உடன் குதித்தால் அந்தக் குதிப்பு எதற்காகவென்று நோக்கவேண்டாஹோ? 'குழந்தையும் கிணற்றில் விழுந்தது, தாயும் கிணற்றில் விழுந்தாள், என்னவாகி?' என்று சொல்லுவாருண்டோ? அதுபோல பாபத்தினால் இப்பிறவிக் கடலில் விழுந்த, விழுகின்ற, விழப் போகின்ற என்போல்வாரை உத்தரிப்பிக்கைக்காசவென்றோ எதிராசர்தாமுடி இப்பிறவிக் கடலிலே ஒக்கக் குதிக்கது என்கிறார். நமத பிரவி சரும த்தினால்: அவருடைய அந்தாரம் கருணையினால் என்றதாயிற்று. கூபம்—வட சொல்.

118 பூமகள்கோன் தென்னரங்கர் பூங்கழற்குப் பாதுகமாய்த்
தாமகிழுஞ் செல்வச் சடகோபர்—தேமலர்த்தாட்
கேய்ந்தினிய பாதுகமா மெந்தையிரா மாநுசனை
வாய்ந்தெனது நெஞ்சபே! வாழ்.

எம்பெருமானுடைய திருவடி நிலையான நம்மாழ்வார்க்குத் திருவடி நிலையான எம்பெருமானாரை ஆசர்யித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு நெஞ்சுபோல்வாரான தொண்டரை விளித்து அருளிச் செய்தாராயிற்று.

119 உன்னை யொழிய வொருதெய்வம் மற்றறியா
மன்னுபுகழ்சேர் வடுகநம்பி—தன்னிலையை
என்றனக்கு நீதந் தெதிராசா வெந்நாளும்
உன்றனக்கே யாட்கொள் ளுகந்து

"வடுகநம்பி ஆழ்வானையுமாண்டானையும் இருகரையரென்பர்" என்பது ஸ்ரீ லசந பூஷண ஸ்ரீஸூக்தி. ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீ மதுரகவிகள் இருந்தாப்போலே வடுகநம்பிகள் 'ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டுப் எப்பெருமானார் திருவடிகளே என்றிருப்பர்' என்று ப்ரஸித்தம். கூரத்தாழ்வானும் முதலியாண்டானும் எம்பெருமானார் திறத்திலே மிகவும் ப்ரவணர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் பெருமாள் பக்க விலுஞ் சென்று பல்சாட்டுவது ப்ரவணராய்ப் போருவதாமில்வளவைக்கொண்டு அவர்களையும் வடுகநம்பி சூறைகூறுவாராம். ஆகவே வடுகநம்பியின் சரமபர்வ நிஷ்டை அதிவீத்ய மென்பது நாடறிந்தது. அவருடைய நிஷ்டாவிசேஷம் தமக்கு முண்டாம்படி கடாசுபித்தருள வேணுமென்று இப்பாட்டில் பிரார்த்திக்கிறபடி.

120 தேசந் திகழுந் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாசில் திருமலையாழ் வாரென்னை—நேசத்தால்
எப்படியே யெண்ணின்பால் சேர்த்தா ரெதிராசா
அப்படியே நீசெய் தருள்.

யதிராஜ விம்சதியில் "ஸ்ரீமந் யதிநீக்ர! தவ திவ்ய பதாப்ஜ ஸேவாம் ஸ்ரீசைல நாத கருணாரிண கந்தம்" என்ற நரிச் செய்தது இப்பாசுரத்திற்குச் சேர அநுஸந்தேயம். ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய திருவடிகளை நானாகக் கண்டிலேன். அடியேனது ஆசாரியர் காட்டிக்கொடுத்தருளினதால் கண்டேனத்தனை. காட்டிக்கொடுத்த

வருடைய திருவுள்ளம் தேவரீரறியாததன்று; அது நிறைவேறுமாறு கடாக்ஷித்தருள் வேணுமென்கிறார். தேசம்—தேஜஸ் என்றுமாம். தேஜஸ்வியான திருவாய் மொழிப் பிள்ளையென்க.

- 121** எதிராசன் வாழி யெதிராசன் வாழி
எதிராசன் வாழியென்றென் றேத்திச்—சதிராக
வாழ்வார்கள் தா ளீணைச்சீழ் வாழ்வார்கள் பெற்றிடுவர்
ஆழ்வார்கள் தங்க ளாருள்.

எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றார்க்கல்லது ஆழ்வார்களின் திருவருள் பவியாதென்கை.

- 122** அதிகார மண்டே லரங்க ரிரங்காரோ
அகிகார மில்லாதார்க் கன்றோ—எதிராசா!
நீயிரங்க வேண்டுவது நீயுமதி காரிகளுக்கு
கேயிரங்கி லென் செய்வோம் யாம்.

இராமானுச நூற்றந்தாதியில் 'ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நைப வர்க்கு வானங்கொடுப்பதுமாதவன்' என்று எம்பெருமான் யோச்யர்சளுக்கே அருள் செய்பவனென்று சொல்லி உடனே 'இராமானுசன் தன்னை யெய்தினர்க்கு அத்தானங் கொடுப்பது தன் தகவென்னுஞ் சரண் கொடுத்து' என்று எம்பெருமானுடைய கிருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யத்வம் அழகாகப் பேசப்பட்டது. அதைத் திருவுள்ளம் பற்றி இப்பாசுரமருளிச் செய்கிறபடி. அடியேன்போன்ற அநதிகாரிகளுக்கும் தேவரீர் அருள்செய்தாலன்றோ எம்பெருமானிற்காட்டில் தேவரீர்க்குப் ப்ரஸித்த மாயுள்ள ஸவலக்ஷணயம் கேறுவது என்றாராயிற்று. என் செய்வோம் யாம்—இனிமேல் அதிகாரம் ஸம்பாதித்துக்கொள்ள எம்மாலாகுமோ? என்றபடி. தேவரீரைவிட்டு வேறொருவரை ஆச்ரயிக்கத் தானாகுமோ? என்றபடியுமாம்.

- 123** எம்பெரு மானார் திருவடிக ளேசரணம்
என்பதுவே நாவுரைக்கு மித்தாலென்—அன்பவர்பால்
இப்போ தளவுமயா னென்றுங்காண் கின்றிலேன்
எப்போதுண்டாவ தினி.

கீழ்ப்பாட்டில் அதிகாரமில்லாதவராகத் தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டாரே அதை நிலைநாட்டுகிறாற்பாட்டில் 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்' என்றே ஓய் வின்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றீரே, இதைவிட வேறு அதிகார ஸம்பத்து வேணுமோ? நீர் அதிகாரியேயாவீர்; அநதிகாரியல்லீர்—என்று சிலர் சொல்ல அதற்கு விடை கூறுகின்றார்; பொரிபுறந்தடவின உக்திமாத்திரமே யென்பக்கூலுள் ளது; ப்ரேமங்கனிந்து சொல்லுகின்றிலேன். அப்படிச் சொன்னாலன்றோ அதிகார ஸம்பத்து உள்ளதாவது. இதுகாறும் ப்ரேமமுண்டானதாகத் தெரியவில்லை! இனிமேலா அது உண்டாகப்போகிறது! இவ்வ ஆகவே அநதிகாரிகளிடத்துச் செல்லக்கூடிய தேவரீரது கருணையைச் செலுத்தியருள்வதே நன்று என்றாராயிற்று.

124 ஆகாத தீதென் றறிந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்
ஆகாத தேசெய்வ னுதலால்—மோகாந்தன்
என்றுநினைத் தென்னை யிகழே லெதிராசா!
என்றுன் னடிசேர்வன் யான்.

இன்னதுசெய்யத் தகுந்தது: இன்னது செய்யத் தகாதது என்று அடியேன் விவேகித் தறிந்து அதைப் பிறர்க்கும் உபதேசித்துப் போருகின்றேனாகிலும் ஸ்வானுஷ்டானத்தில் வந்தவாறே பிசகிப்போகின்றேன், சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களான கிருத்யங்களையே செய்து போருகின்றேன். ஆதலால் இவன் மோஹாந்தன் என்று தேவாரீர் கைவிடப் போதுமான நிலைமை என் பக்கலுளதாயினும் அங்ஙனம் கைவிடலாகாது, என்றவாறே 'கைவிடுவேனல்லேன்' என்று எம்பெருமானார்பணிக்க, ஸ்வாமிந்! எப்போது அடியேனைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி யிருப்பதென்கிறாராயிற்று. மோகாந்தன்—தற்சம வட்சொல். விஷயாந்தரம் *Eye = கண்* வ்யாமோஹத்தினால் *கண்* தெரியாதான் என்றபடி.

125 பொல்லாங் கனைத்தும் பொதிந்துகொண்டு நன்மையிலொன்
தில்லா வெனக்கு மெதிராசா!—நல்லார்கள்
நண்ணுந் திருநாட்டை நான்தருவே னென்றநீ
தண்ணென் றிருக்கிறதென் றுன்.

“எனக்கும் திருநாட்டை நான் தருவேனென்ற நீ” என்று இப்பாட்டில் கூறியிருப்பதனால் எம்பெருமானார் மணவாளமாழனிசனை நோக்கி உமக்கு நான் திருநாடு தருவேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தருளினதாகத் தெரியவருகின்றது, “எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றார்க்கெல்லாம் முத்திச்செவ்வப் குறைபற்றது” என்று சரணாதிகத்யாநுஸந்தானத்தினன்று தொடங்கி ஒரு ப்ரஸித்தி யிருத்தலால் அதுகொண்டு இங்ஙனே பணிக்கின்றாரென்றுங் கொள்ளலாம்.

126 என்று விடிவதெனக் கெந்தா யெதிராசா!
ஒன்று மறிகின்றி லேனுரையாய்—குன்றமல்
இப்படியே யிந்தவுயிர்க் கென்று மிருளேவினைக்கும்
இப்பவமாம் நீண்ட விரவு

இத்த ஸம்ஸாரமென்னும் காளராத்திரியானது அகவிருளை வளர்த்துக்கொண்டு ஓய்வின்றிச் செல்கின்றதே: பொழுதுவிடியும்நாள் இல்லையா? அது எந்நாளென்றறிகின்றிலேன்; இன்ன நாளென்று தேவாரே குறிப்பிட்டால் ஆறியிருப்பேனென்கை. பவம்—ஸம்ஸாரம்; வட்சொல்.

127 அல்லும் பகலும்பா னுக்கை வழியுழன்று
செல்லுமதுன் தேசுக்குத் தீங்கன்றே—நல்லார்கள்
தந்தனயர் நீசர்க்காட் செய்யச் சுகிப்பரோ
எந்தை யெதிராசா விசை.

பெரியாழ்வார் *உனக்குப் பணி செய்திருக்குந் தவமுடையேன் இனிப்போ யொரு
வன் தனக்குப்பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயைமழிவு கண்டாய்* என்றரு
ளிச் செய்தபுடையிலே இப்பாசுர மருளிச்செய்கிறபடி, ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்குத்
தொண்டுசெய்து சீரியக் கடமைப்பட்டிருக்கு மடியேன் இப்பொல்லா வாக்கைக்
குத் தொண்டுசெய்து திரிவேனாயின் இது எனக்குத் தருமென்னும் தேவரீருடைய
தேஜஸ்ஸுக்கு அவத்யமாய் முடியுமன்றோ? ராஜபுத்ரன் நீசர்கட்கு ஆட்சிச்
திருக்கு மிருப்பை மஹாராஜன் பொறுத்திருக்க வல்லவனோ? இதை யாராய்ந்து
அடியேனைக் கைக்கொண்டருள வேணுமென்றாராயிற்று.

128 போம்வழியைத் தருமென்னுமின்பமெல்லாம்
புசித்து வழி போயமுத விரசையாற்றில்
நான் முழுகி மலமற்றுத் தெளிவிசும்பை
நண்ணிநலந் திகழ்மேனி தன்னைப் பெற்றுத்
தாமமரர் வந்தெதிர்கொண் டலங்கரித்துச்
சற்கரிப்ப மாமணி மண்டபத்தச் சென்று
மாமலரான் கோன்மடியில் வைத்துக்கும்
வாழ்வுநமக் கெதிராச னருளும் வாழ்வே.

திருவாய்மொழியில் (3-9-3) *ஒழிவொன்றில்லாத* என்கிற பாசுரத்திலே
“போம்வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரிசனை” என்றருளிச்செய்தார் நம்மாழ்வார்;
‘பரமபதத்தைத் தரும்’ என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாது
*போம் வழியைத் தருமென்கையாலே பரமபத ப்ராப்தியிற்காட்டிலும் அர்ச்சிராதி
மார்க்கத்திற் செல்வதுதானே பரம ப்ரயோஜனமென்றும் அந்த ஆனந்தம் மிகப்
பெரிதென்றும் காட்டிற்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட இன்பமெல்லாம் புசித்துக்
கொண்டே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற் சென்று விரஜாநதியிற் குடைந்தாடி ப்ராக்
ருத தோஷங்களெல்லாந் கழிந்து திருநாட்டடைக்கிட்டி திவ்யதேஹத்தைப்பெற்று
அவ்விடத்து ஸத்காரங்களையும் லபித்து எம்பெருமானது மடிமீதேறி வாழப்பெறு
வதே வைகுந்தச் செல்வமாகும்; இச்செல்வம் எம்பெருமானார் திருவருளடியாகவே
கிடைப்பதொன்று என்றாராயிற்று, ஸ்வாமிந்! இச்செல்வத்தைத் தேவரீர் அருள்
செய்யவேணுமென்கை.

129 திருமலை யாழ்வார் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீருளால் .
தருமதி கொண்டவர் தம்மையுத் தாரகராகவெண்ணி
இருமனமே யவர்க்கா யெதிராச ரெமைக்கடுகப்
பரம பதந்தனிலேற்றுவ ரென்ன பயம் நமக்கே.

நெஞ்சே! நமக்கென்று வகுத்த ஆசாரியர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையாவர்; அவரது
திருவருளால் பெற்ற ஞானத்தைக் கொண்டு அவருடைய அபிமானமே உத்தாரக
மென்று நீ அத்யவஸாயந் கொண்டிரு; அவர்க்காக எம்பெருமானார் பேறு தந்தருள்
வரென்று நாம் கவலையற்றிருக்க ப்ராப்தம் என்றாராயிற்று.

130 தீதற்றஞானத் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளா ந்
ஏதத்தை மாற்று மெதிராசர் தம்மபி மானமென்னும்
போதத்தை யேறிப் பவமாம் புணரி தனைக்கடந்து
கோதற்ற மாதவன் பாதக் கரையைக் குறுகுவனே.

அஸ்மதாசார்யருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே எம்பெருமானுருடைய அபிமா
னத்திற்கிலக்காகி எம்பெருமானடிசேரப் பெறுவது தின்னமென்றதாயிற்று.

போதம் பஹம் — வடசொற்கள்.

131 அடியார்கள் குழாங்க ளழகோலக்க மிருச்சு
ஆனந்த மயமான மாமணி மண்டபத்துப்
படியாது மில்படுக்கை யாயிருக்கு மனந்தன்
பணுமணிக டம்மிலொளி மண்டலத்தி னிடையில்
வடிவாரு மாமலராள் வலவருகு மற்றை
மண்மகளு மாய்மகளு மிடவருகு மிருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கடுக
நானனுப விகழும்வகை நல்கெனெதிராசா.

ஆழ்வார் *அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ* என்று பாரித்து
அந்தமில் பேரின்பத்தடியிரோடிருந்தமை என்று அடியார்சன் குழாங்ளிடையே
இருக்கப் பெற்றதையே பரமபுருஷார்த்தமாக அருளிச் செய்ததனால் இங்கு
அடியார்ள்ள் குழாங்களழகோலக்கமிருக்க* என்று முந்துறவருளிச் செய்தார். திரு
நாட்டில் திவ்யாஸ்தான மண்டபத்தில் திவ்ய ஸிப்ஹாஸனத்திலே திவ்யமஹிஷீ
பரிவருதனாய் எருந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கடுக அடியேன் அனுப
விக்கும்படி செய்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று.

132 இந்தவுடல் விட்டிரவி மண்டலத் தூடேகி
இவ்வண்டங் கழித்திடையி லாவரண மேழ்போய்
அந்தமில்பாழ் கடந்தழகார் விரசைதனிற் குளித்தங்
கமானவனு லொளிக்கொண்ட சோதியும் பெற்றமரர்
வந்தெதிர் கொண் டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம் புக்குமணி மண்டபத்துச்சென்று
நந்திருமா லடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும்
நர்ளெனக்குக் குறுகும்வகை நல்கென் னெதிராசா.

சரீரத்தை விட்டு ஆத்மா உத்க்ரமித்தகாலம் தொடங்கிப் பரம புருஷார்த்த ப்ராப்
திபர்யந்தமான பேற்றின்வரிசைகள் இப்பாட்டில் அருளிச்செய்யப்பட்டன. இத்
தகைய பேறுகளை விரைவில் அடியேன் பெறுமாறு அருள் புரியவேணு மென்று
பிரார்த்தித்தாராயிற்று.

133 என்றுநிரே துகமாக வென்னையபி மானித்து
யானுமதறிந் துனக்கே யாயிருக்கும் வகைசெய்தாய்
அன்றுமுத லின்றளவு மன்வரதம் பிழையே
யடுத்தடுத்துச் செய்வ தநுதவிப்ப தினிச் செய்யேன்

என்றுன்னை வந்திரப்பித் தாமென் கொடுமைசண்டு
மிகழாதே யிரவுபக் லடிமைகொண்டு போந்தாய்
இன்றுதிரு நாடுமெனக் கருளவெண்ணு கின்றாய்
இனிக்கடுகச் செய்தருள வேண்டுமெதிராசா! (25)

ஸ்வாமிந்! அடியேனைத் தேவரீர் அங்கீகரித்தருளினவன்று தொடங்கி இன்றளவும்
நான் பிழைசெய்வதும் அநுதபித்துக் கூமைவேண்டுவதும் மீண்டுப் பிழைசெய்வதும்
அநுதபித்துக் கூமைவேண்டுவதுமாயிருந்து வருகின்றேன். இப்படியிருந்தும் என்னை
கொண்டு பல கைங்கர்யங்கள் செய்வித்தச்சொன்மீர்; இவ்விபூதியில் கைங்கர்ய
மேயன்றி அவ்விபூதியில் நித்ய கைங்கர்யமும் கொண்டருளத் திருவுள்ளம் பற்றி
யிருக்கின்றீரென்பதையு மறிவேன். அதில் காலவிளம்பம் வேண்டாவென்று
பிரார்த்திக்கின்றேனத்தனை யென்கிறார். 'நிர்ஹேதுகம்' என்னும் வடசொல்
நிர்ஹேதுகமெனத் திரிந்தது. (25)

134. தென்னரங்கர் தமக்காமோ? தேவியர்கட் காமோ?
சேனையர்கோன் முதலான சூரியர்கட் காமோ?
மன்னியசீர் மாறனருள் மாரிதபக் காமோ?
மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்கு மாமோ?
என்னுடைய பிழைபொறுக்க யாவருக்கு முடியுப்?
எதிராசர் வுன்க்கன்றி யானொருவர்க் காகேன்
உன்னருளா லெனக்குருசி தன்னையு முண்டாக்கி
ஒளிவிசம்பி லடியேனை யொருப்படுத்து விரைந்தே. (26)

மஹாக்குபாளுக்களாகப் புகழ்பெற்றவர்களான எப்பெருமான் பிராட்டிமார்கள்
நித்யஸ்வரிகள் ஆழ்வார்கள் ஆக இவர்களில் ஒருவர்க்கும் பொறுக்க வொண்ணாத
படி அபசாரங்களை அளவறச் செய்திருக்குமடியேனை ஸ்வாமிந்! தேவரீரே கூமைக்கு
இலக்காக்கிப் பரபக்தி பரஜ்ஞான பரம பக்திகளையும் விளைத்துக் காலதாமதமின்றித்
திருநாடுசேர்த்தருள வேண்டுமென்றாயிற்று. (26)

135 இவ்வுலகி லின்யொன்று மெண்ணாதே நெஞ்சே!
இரவுபக் லெதிராச ரெமக்கினிமே லருளும்
அவ்வுலகை யலர்மகள்மே னங்கிருக்கு மிருப்பை
யடியார்கள் குழாங்கடமை யவர்களனு பலத்தை
இவ்வுயிரு மதுக்கிட்டுப் பிறந்திழந்து கிடந்த
தென்னுமத்தை யென்றுமதுக் கிடைச்சவராய்க் கிடக்கும்
வெவ்வினையால் வந்தவுடல் விடும்பொழுதை விட்டால்
விளையுமின்பத் தன்னை முற்றும் விடாமலிருந்தெண்ணே. (27)

"நோபஹநம் ஸ்மாந் இதம் சரீரம்" என்று உபநிஷத்தில் ஒதினபடியே இவ்வுலகில் சரீரா
நுபந்தியான வொன்றையும் சிந்தைசெய்யாமல் பரமபத நு பவம்மையே சிந்தித்
குமாறு தம் திருவுள்ளத்திற்கு உரைத்தாராயிற்று. (27)

136 பண்டுபல வாரியரும் பாருலகோ ருய்யப்
பரிவுடனே செய்தருளும் பல்கலை டம்மைக்
கண்டதெல்லா மெழுதியவை கற்றறிந்தும் பிறர்க்குக்
காதலுடன் கற்பித்துங் காலத்தைக் கழித்தேன்
புண்டரிகை கேள்வனுறை பொன்னுலகு தன்னில்
போககினை வொன்றுமின்றிப் பொருந்தியிங்கே யிருந்தேன்
எண்டிசையு மேத்துமெதி ராசனரு ளாலே
எழில்விசம்பே யன்றியிப்போ தென்மன மெண்ணுதே. (28)

“தெரித்தெழுதிவாசித்துங் கேட்டும் லணங்கிவழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்
போது” (2444) என்று திருமழிசைப்பிரானுளிச் செய்தபடியே பூருவாசாரிய க்ரந்
தங்களை க்கொண்டே பலபடியாலும் போது போக்கியிருந்தேனாதலால் ‘இச்சுவை
தவிர யான்போ யிந்திரலோகமானுபச்சுவை பெறினுப் வேண்டேன்’ என்றே இது
காறுமிருந்தேன்; இப்போது திருநாட்டிலனுபவங்களுக்கு ஆசைப்படுமாறு எம்பெரு
மானாரது திருவருளைப்பெற்றேன் என்றாராயிற்று. (28)

137 சாறு வாகமத நீறு செய்து சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்தியே
சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிகு சாங்கியக்கிரி முறித்திட
மாறு செய்திடு கணுத வாதியர்கள் வாய்தகர்த்தற மிகுத்துமேல்
வந்த பாசுபதர் சிந்தியோடுப் வகை வாதுசெய்த வெதிராசனார்
கூறுமாகரு மதத்தொ டோங்கிய குமாரிலன்மதமவற்றின்மேல்
கொடிய தர்க்கசரம் விட்டபின் குறுகி மாய வாதியரை வென்றிட
மீறி வாதில்வரு பாற்கரன்மத விலக்கிக்கொடி யெறிந்துபோய்
மிகக் யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெரு வீரர் நானுமிக வாழியே (29)

அனேக துர்மதங்களை யொழித்து துர்வாதிகளை வென்றவரான எம்பெருமானார்
நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களமாக விளங்கவேணுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணினாரா
யிற்று, குநமதமென்பது ப்ராபாகரமதம். குமாரிலன் மதமென்பது பாட்டமதம்.

138 சீராரு மெதிராசர் திருவடிகள் வாழி
திருவரையிற் சாததிய செந்துவராடை வாழி
ஏராருஞ் செய்யவடி வெப்பொழுதும் வாழி
இலங்கிய முந்நூல்வாழி யிணைத்தோள்கள் வாழி
சோராத துய்ய செய்ய முகச்சோதி வாழி
தாமுறுவல் வாழி துணைமலர்க் கண்கள் வாழி
ஈராறு திருநாம மணிந்த வெழில் வாழி
இனிதிருப்போ டெழில் ஞான முத்திரை வாழியே. (30)

“ஆசாரியன் சிச்சனருயிரைப் பேணுமவன், தேசாரும் சிச்சன் அவன் சீர்வடிவை
ஆசையுடன் நோக்குமவன்” என்று உபதேசரத்தினமாலையில் அருளிச்செய்த
படியே ஆசாரியனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹமே அஸ்மதாதிகளுக்குப் பரமோத்
தேச்யமாதலால் நமக்கு நித்யாநுஸந்தேயமாக எம்பெருமானாருடைய திவ்யாவ
யவங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தருளினாராயிற்று. (30)

139 அறுசமயக் செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே
 அடர்ந்துவருங் குதிட்டிகளை யறத்துறந்தான் வாழியே
 செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிட்டான் வாழியே
 தென்னரங்கர் செல்வமுற்றுந் திருத்திவைத்தான் வாழியே
 மறையதனில் பொருளைத்தும் வாய்மொழிந்தான் வாழியே
 மாறனுரை செய்த தமிழ் மறைவளர்த்தோன் வாழியே
 அறமிகுநற் பெரும்பூதா ரவதார்த்தான் வாழியே
 அழகாரு மெதிராச ரடியிணைகள் வாழியே (31)

எம்பெருமானாருடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களுக்கு மங்களாசாஸனம்செய்தருளுகிறபடி சாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத க்ஷபண கபில பதஞ்சலி மதங்களாறும் அறுசமயங் களெனப்படும். வேறுவகையாசவுஞ் சொல்வதுண்டு. வேதங்களைப் பிரமாணமாக வொப்புக் கொண்டே அவற்றில் அபார்த்தம் செய்பவர்கள் குத்ருஷ்டிகளாவர். மறையதனில் பொருளைத்தும் வாய்மொழிந்தது வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய திவ்யக்ரந்தங்களாலும் உபதேசமுகத்தாலும். *வாண்திகமுஞ்சோலை மதிலரங்கர் வண்புகழ்மே லான்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்* என்ற முதல் தாய் சட கோபன் மொய்ப்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்* என்றதை யடியொற்றி மாறனுரை செய்த தமிழ்மறைவளர்த்தோனென்றது. (31)

140 சங்கரபாற்கரயாதவ பாட்ட பிரபாகரர் தங்கள்மதம்
 சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திருநாள்
 வெங்கலியிங்கினி வீறுமக்கிலை யென்றுமிகத்தளர்நாள்
 மேதினினஞ்சுமை யாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கியநாள்
 மங்கையராளி பராங்குசமுன்னவர் வாழ்வு முனைத்திருநாள்
 மன்னியதென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திருநாள்
 செங்கயல்வாவிகள் சூழ்வயல்நாளும் சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்
 சீமானினையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே. (32)

சங்கராதி மதாந்கரஸ்தர்சனின் அபார்த்தங்களைக் கண்டித்து வேதாந்த ஸதர்த்த ஸ்தாபனம் பண்ணுகைக்காகவும். கலிபுருஷஸாம்ராஜ்யத்தை சிதைப்பதற் காகவும் பூபாரமாயிருக்கின்ற துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸஜ்ஜனமாக்கிப் பூதேவியை மகிழ் விப்பதற்காகவும், பராங்குசபரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களை மிகவளர்த்து அவர்களையுகப்பிக்கைக்காகவும் திவ்யதேசஸமுத்தாரத்திற்காகவும் எம்பெருமானார் திருவவதார்த்தாரென்றதாயிற்று. (32)

141 இன்னமெத்தனை காலமிந்த வுடம்புடன் யானிருப்பன்
 இன்ன பொழுதுடம்பு விடுமின் னபடியதுதான்
 இன்னவிடத்தே யதுவுமென்னு மிவை யெல்லாம்
 எதிராசா ஈயறிதி யானிவையொன் றறியேன்
 என்னை யினியிவ்வுடம்பை விடுவித்துன் னருளால்
 ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்ற நினைவுண்டேல்
 பின்னைவிரையாமல் மறந்திருக்கிறதென் பேசாய்
 பேதைமை தீர்த்தெனை யிடிமைகொண்ட பெருமானே. (33)

இவ்விபூதியில் அடியேன் இன்னமும் இருக்கக்கூடிய நாள் இவ்வளவென்றும் இன்ன போதிலே இன்னவிடத்திலே இன்னபடியாக அடியேனுக்கு தேஹாவஸானமாகுமென்றும் எல்லாம் தேவரீர் அறியவல்லீர்; அடியேனுக்கு இவையொன்றும் தெரியாது. இவ்வழுக்குடம்பைப் போச்சித் திருவடி சேர்த்துக் கொள்ளத் திருவுள்ளமுண்டாகில் உபேக்ஷித்துக் காலதாமதம் செய்வது என்னோ? என்னுராயிற்று. (33)

142 முன்னேவினை பின்னேவினை யாரத்தமென்னும்

முன்னுவகையான வினைத்தொகையனைத்தும் யானே
என்னையடைந்தோர் தமக்குக் கழிப்பனென்னுமரங்கர்
எதிராசா! நீ யிட்டவழக்கன்றோ சொல்லாய்
உன்னையல்லதறியாத யானிந்த வுடம்போடு
உழன்றுவினைப்பயன் புசிக்கவேண்டுவ தொன்றுண்டோ?
என்னுடைய விருவினையை யிறைப்பொழுதில்மாற்றி
ஏராரும்வைகுந்தத் தேற்றிவிடாய் நீயே

(34)

ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய என்கிற சரமச்லோகத்திலே *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்றதில் விவக்ஷிதமானதை ஒன்றரையடியில் அருளிச் செய்கிறார். முன்னே வினையாவது பூர்வாகம்: ஆசிரயிப்பதற்கு முன்னே அறிந்துமறியாமலுஞ் செய்த பாவங்கள். பின்னேவினையாவது உத்தராகம்: ஆசிரயித்தபிறகு ப்ரச்ருதி வாஸநையினால் ப்ராமாதிசமாக நேரும் பாவங்கள், ஆரத்தமாவது ப்ராரப்த கருமம்—பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்த கருமங்களென்று டி. என்றிப்படி மூவகைப்பட்ட தீவினைகளையும் என்னடியார்க்கு நானேதவிர்ப்பேனென்று சரமச்லோகமுகத்தாலே யருளிச்செய்தவர் திருவரங்கநாதர்; அவர் தேவரீர்க்கு ஸர்வாத்மநாவிதேயரென்பது ப்ரஸித்தம்; அப்படியிருக்க, தேவரீரையே புகலென்று பற்றின வடியேன் இன்னமும் கருமபலன்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்க தேவரீர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தகுதியோ? ப்ராப்யபூமியிலே யென்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தருளாவனு மென்னுராயிற்று. யதிராஜவிம்சதியில்*ச்ருத்யக்ரவேத்ய* இத்யாதிச் லோகம் இப்பாகரத்திற்குச் சார்பாக அநுஸந்தேயம். (34)

143 அருளாலேயடியேனை யபிமானித்தருளி

அநவரதமடிமைகொள்ள நினைத்து நீயிருக்க
மருளாலேபுலன் போக வாஞ்சைசெயுமென்றன்
வல்வினையை மாற்றியுன்பால் மனம்வைக்கப்பண்ணாய்
தெருளாருங் கூரத்தாழ்வானு மவர்செல்வத்
திருமகனார்தாமு மருளிச்செய்த தீமைத்
திரளானவத்தனையுஞ் சேரவுள்ள வெனனைத்
திருத்தியுய்யக்கொள்ளும் வகை தேருமெதிராசா!

(35)

கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானார் தங்களுடைய ஸ்தவங்களிலே அபரிமிதமாக வைப்பாறு ஸந்தானம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள், ஆனால் அந்த ஸந்தஸிபம் அவர்களிடத்தில் உண்டாகாக்கச் சிறிதுங் கிடையாது. அவர்கள் தாம் ஏறிட்டு அநுஸந்தித்துக் கொண்ட அந்த ஸந்தஸியமெல்லாம் வடிவெடுத்தவன் அடியேன்; இப்படியி

பட்ட வெண்ணைத் தேவரீர் ஏற்கெனவே அபிமானித்தருளி அத்தானிச் சேவகம் கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்தும் அடியேன் ப்ராக்ருத போகங்களிலேயே யீடுபட்டிருக்கும்படியான பாவியாயிராநின்றேன்; இந்நிலையை மாற்றியருள வேணு மென்றாராயிற்று. 'வாசாமகோசரமஹாஞ்ஞ தேசிகாகர்ய' என்ற யதிராஜ விம்சதி ச்லோகம் பின்னடிக்குச் சேர அநுஸந்திப்பது (35)

144 வாசனையிலூற்றமோ மாளாதவல்லியோ
ஏதென்றறியே னெதிராசா!—தீதா கும்
ஐம்புலனிலாசை யடியேன் மனந்தன்னை
வன்புடனே தானடரும் வந்து. (36)

"இந்தரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:" என்கிற கிதைக்குச் சாஃபாகப் பின்னடிகள் அமைந்துள்ளன. முதலடியில் 'வாதனை', என்றும் பாடமுண்டு. (36)

145 இன்றளவு மில்வாத வதிகாரம் மேலுமெனக்
கென்றுளதாம் சொல்லா யெதிராசா!—குன்று
வினைத்தொடரை வெட்டி விட்டு மேலைவகுந்தத்
தெனைக்கடுக வேற்றாத தென் ? (37)

அடியேனைத் திருநாட்டிலேற்றுகைக்கிடான அதிகார ஸம்பத்து இதுகாறு மிக்லா தது இனியொருகால் வினையப்போகிறதென்று நினைக்க ப்ரஸக்திதானுமில்லை; ஆகவே விரோதி பாபவர்க்கங்களைத் தேவரீர் தாமே நிர்ஹேதுகக்ருபையினால் வெட்டிக்களைந்து வீடு பெறுவிப்பது நலம் என்றாராயிற்று. (37)

146 அஞ்சி லறியாதா ரைம்பதிலும் தாமறியார்
என்சொ லெனக்கோ வெதிராசா!—நெஞ்சம்
உனதா ளொழிந்தவற்றை யேயுக்க வின்றும்
அனுதாபமற்றிருக்கையால். (38)

"அஞ்சிலறியாதார் ஐம்பதிலுமறியாரே" என்றொரு பழமொழியுண்டு. அதற்குத் தாமேயிலக்கென்று நைச்சியாநுஸந்தானமாக அருளிச் செய்கிறபடி. எனக்கு இத்தனை வயதாகியும் செய்த குற்றங்களுக்காக அநுதாபமும் தோஷறவிக்லையே யென்கிறார். (38)

147 வேம்புகறி யாக விரும்பினார் கைத்ததென்று
தாம்பொகடாதே புசிக்குந் தன்மைபோ ல்—தீம்பனிவ
னென்றுவினைத் தென்னை யிகழா ரெதிராசர்
அன்றறிந்தங் கீகரிக் கையால். (39)

வேம்பையே கறியாகச் சமைத்துண்ணுமவர்கள் அதன் (கைப்பைப்) பரம போகிய மாகக் கொள்பவர்களேயன்றி ஐயோ! கைக்கின்றதே பென்று வெறுக்குமவர்களல் லோ; அதுபோல் பாவியேனுடைய தோஷங்களுயே பரம போகியமாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தருளின தேவரீர் இன்று தீம்புகண்டு இகழ்வது தகுதியன்றே பெண்குர்

148 அவத்தே பொழுதை யடிபேன் கழித்திப்
பவத்தே யிருக்குமது பண்டோ—திவத்தேயான்
சேரும் வகையருளாய் சீரர ரெதிராசா!
பொருமினி யிவ்வுடம்பைப் போக்கு.

சீர்மைபொருந்தியஎம்பெருமானாரே! தேவரீருடைய குணபுவங்ஸ்களுக்கு இட்டு
பிறந்த அடியேன் பொழுதைப் பாழாகப்போக்கி இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே கிட
பது தகுதியோ? அடியேன் திருநாடு சேரும்படி யருள்புரியவேணும்; இதுவன்
ஸம்ஸாரத்தில் சிறையிருந்ததுபோதும்; இனி இவ்வழுக்குடம்பைத் தவிர்த்தருள்

149 எனைப்போல் பிழைசெய்வா ரிவ்வுலகிலுண்டோ?
உனைப்போல் பொறுக்கவல்லா ருண்டோ?—அனைத்துலகும்
வாழப் பிறந்த வெதிராச மாமுனிவா!
ஏழைக் கிங்கா யினி.

உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கென்றே அவதரித்த எம்பெருமானாரே! இந்நிலவு
கத்தில் என்னைப்போல் அபசாரப் படுபவர்கள் வேறு யாரேனுமுளரோ? தேவ
ரைப்போல் அவ்வபசாரங்களை கூழிக்க வல்லார் வேறு சிலருளரோ? இனி ஏன்
யான அடியேன் மீது இரங்கியருளவேணும். (41)

150 ஐம்புலன்கள் மேலிட்டரும் பொழுத்தியேன்
உன்பதங்க டம்மைநினைந் தோலமிட்டால்—பின்பவைதாம்
என்னையட ராம விரங்கா யெதிராசா!
உன்னையல் லாலெனக் குண்டோ?

எம்பெருமானாரே! பஞ்சேந்திரியங்களானவை என்னை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளு
போது அவற்றுக்கு ஆற்றாத அடியேன் தேவரீருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து
கூப்பிட்டால் அதன்பிறகும் அவ்விந்திரியங்களானவை அடியேனை மேலிடாதப
கிருபைசெய்தருள்கின்றீரில்லையே; எனக்கு தேவரீரைத் தவிர வேறுரகுகருளரே

151 இந்த வலகிற் பொருந்தாமை யேதுமில்லை
அந்தவுல கிற்போக வாசையில்லை—இந்தநமக்
கெப்படியே தான்தருவ ரெந்தை யெதிராசர்
ஒப்பில் திருநாடு கெந்து.

தயாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும் ப்ராப்ப்யபூமியில் ப்ராவண்யமு மில்லாதவென
எம்பெருமானார் தாம் என் செய்வர்! என்று ஒருவாறு ஸமாஹிதராகிறார். (42)

152 மாகாந்த நாரணனார் வைகும் வகையறிந்தோர்க்கு
ஏகாந்த மில்லை யிருளில்லை—மோகாந்தர்
இவ்விடமே காந்தமிரு ளென்றுபய மற்றிருந்து
செய்வர்கடாம் பாவத் திறம்.

இப்பாகரத்தில் எம்பெருமானாருடைய திருநாமம் ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயித்
முன்னடிகட்கு எம்பெருமானாரும் அவருடைய திருவடி பணித்தவர்களுமே வி

பூதராவர்தன் எம்பெருமான் எங்கு முளையுக்கொண்டு எதையும் எளிதிலுணர்
கின்றனென்கிற தெளிவுடையவர்கள். 'இது ஏகாந்தமானவிடம், இது இருள்
செறிந்தவிடம்' என்று ஓரிடத்திலும் ஒருபாவச்செயலும் செய்யத் துணியாடிகள்;
அப்படிப்பட்ட தெளிவில்லாத அவிவேகிகள் தாம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வவியா
பகத்வத்தையறியமாட்டாதே அவனையும் வஞ்சித்துவிட்டலா மென்றெண்ணி
ஏகாந்த ஸ்தலங்களிலும் இருள்மிக்க விடங்களிலும் பாவங்களைச் செய்துபோருவர்
கள்—என்றவிது, எம்பெருமானுடைய கிருவருளால் எம்பெருமானுடைய ஸர்வ
வ்யாப்தியை யறிந்தவர்களே! நீங்கள் ஏகாந்தத்திலும் பாவச்செயல் செய்யா
திருக்க வேணுமென்று ஹிதோபதேசமருளியபடி. (44)

153 நாராயணன் திருமால் நாரமநாமென்னுமுறை

ஆராயில் நெஞ்சே யநாதியன்றே—சீராரும்

ஆசார்யனுலே யன்றோநா முய்ந்ததென்று

கூசாம லெப்பொழுதுங் கூறு.

சு. 2. 10

(45)

*திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழவடியேன்' என்றும் *நன்றுகநானுனை யின்றி
யிலேன்கண்டாய், நாரணனே! நீ யென்னையன்றியிலே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே
எம்பெருமானுக்கும் சேதநர்களுக்கு முண்டான உறவு அநாதியேயானாலும் இந்த
வுறவையறிவித்து மஹோபகாரஞ் செய்தவர் ஆசார்யரேயாதலால் அந்த ஆசார்யர்
பக்கலிலேயே நாம் செய்ந்நன்றி குன்றுகிருக்கவேணு மென்றாராயிற்று. (45)

154 திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தீவினையோந்தம்மைக்

குருவாகி வந்துய்யக் கொண்டு—பொருவில்

மதிதானளித்தருளும் வாழ்வன்றே நெஞ்சே!

எதிராசர்க் காளானோம் யாம்.

(46)

பகவானோடுண்டான உறவை யறிவதிற்காட்டிலும் ஆசார்ய ஸம்பந் தத்தையறி
வதே சிறந்தது. ஆசார்யரென்கிற சொல்லுக்கு எம்பெருமானார் தாம் இலக்கு.
அப்பரமாசாரியரோடு நமக்குண்டான வுறவையறிவித்த மஹோபகாரகர் திருவாய்
மொழிப்பிள்ளை—என்று ஸ்வாசாரியர் பக்கலிலே பெருநன்றிபா ராட்டினாராயிற்று

155 இராமாநுசாயநமவென் நிரவும் பகலும் சிந்தித்

திராமாநுசர்களிருப்பிடந் தன்னி லிறைப்பொழுதும்

இராமாநுசரவர்க்கெல்லா வடிமையுஞ் செய்யவெண்ணி

இராமாநுசர்தம்மை மாநுசரா வென்கொலெண்ணுவதே. (47)

எம்பெருமானார் திருவடிகளை தஞ்சமென்றிருக்கவேண்டியது கடமை; அப்படி
யிருக்ககில்லாதவர்கள் எங்குவர்த்திக்கின்றார்கள்! அங்கு நொடிப்பொழுதும் தங்க
லாகாது. அப்படித் தங்காமலிருப்பவர்களுக்கே நாம் கைவலித கைங்கரியங்களும்
செய்யத்தகும். அங்ஙனம் செய்யாதவர்கள் மானிடவரல்லரென்றே கொள்ளத்
தகுவர் என்றாராயிற்று. (47)

156 எண்ணுதென்னெஞ்ச மிசையாதென்னா விறைஞ்சாதுசென்னி
கண்ணுனவை யொன்றுங் காணலுரு கலியார்கலிய

வொண்ணுதவண்ண முலகளித்தோ னெதிராசனடி
நண்ணுதவரை, யரங்கேசர் செய்தநலம் நமக்கே, (48)

ஸ்ரீரங்கநாதர் நமக்கொரு பெருநன்மை செய்தருளியிருக்கின்றார்; அஃது என்ன
வெனில் எம்பெருமானார் பக்கலில் விமுகராயுள்ளவர்களை நெஞ்சால் நினைபாமலும்
வாயால் சொல்லாமலும் தலையால் வணங்காமலும் கண்ணால் காணாமலும் இருக்
கின்றோமே, இதுதான். கலியார் என்றது கோபத்தினாலாகிய சொல்வடிவம். (48)

157 நந்தாநகத்தமுத்தாமை வேண்டிடில் நானிலத்தீர்!
எந்தாதையான வெதிராசனை நண்ணுமென்றுமவன்
அந்தாதிதன்னை யருசந்தியுமவன் தொண்டருடன்
சிந்தாகுலங்கெடச் சேர்ந்திரு முத்திபின் சித்திக்குமே, (49)

ஸம்ஸாரபந்தம் அடியோடுவேரறுவதற்கு முன்று உபாயங்களருளிச்செய்கிறாநீதில்
எம்பெருமானாரைப் பணிதல், அவர் விஷயமான பரபந்தகாயத்திரி யென்று ப்ர
ஸீத்தமான நூற்றந்தாநகையைச் சிந்தனை செய்தல், ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களோடு
ஸஹவாஸஞ் செய்தல். (49)

158 அவத்தே யருமந்த காலத்தைப்போக்கி யறிவிண்மையாலிப்
பவத்தே யுழல்கின்ற பாவியர்காள்! பலகாலம் நின்று
தவத்தே முயல்பவர் தங்கட்கு மெய்தவொண்ணுதவந்தத்
திவத்தே யுமைவைக்கும் சிந்தியும் நீ ரெதிராசரென்றே, (50)

*தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்
போது* என்று திருமழிசைப் பிரானும், *முன்னவராம் நம்கரவர் மொழிகளுள்ளப்
பெற்றோம் முழுதும் நமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோம்* என்று (மேலே)
தாமும் பணித்தபடியே காலத்தைப் போக்க வேண்டியிருக்க அநர்க்கமான காலத்
தைப் பழுதே போக்கி அறிவுகெட்டு இந்த ஸம்ஸாரக் கடலிலேயே மாறி மாறிப்
பலபிறப்பும் பிறந்து திரிகின்ற பாவிகளே! *ஊன்வாட வுண்ண வுயிர் ஈவலிட்டு
உடலிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தாம் வாடவாடத் தவம் செய்வார்க்கும்
பெறுதற்கரிதான பரமபதத்தை எம்பெருமானாரொருவரே அளித்தருளவல்லவர்
என்பதையறிந்து அவரது திருநாமத்தையே சிந்தித்து வாழ்ந்துபோங்கள் என்கை.

159 என்றுள்ளீச னுயிருமன்றேயுண் டிக்காலமெல்லாம்
இன்றளவாகப்பழுதே கழிந்த திருவினையால்
என்றிழவின்றி யிருக்கு மென்னெஞ்ச மிரவுபகல்
நின்று தமிழ்க்கு மெதிராசா! நீயருள்செய்த பின்னே, (51)

எம்பெருமானாரே! எம்பெருமான் என்று முதலாக வுள்ளானே அன்று முதலாகவே
ஜீவாத்மாவுண்டு; இவ்வநாதி காலமெல்லாம் இப்போதளவும் பிரபலகருமத்தினால்
வினாவே கழிந்து போயிற்று; என்கிற அனுதாபங்கூட இல்லாமலிருக்கின்ற என்
மனமானது தேவரீர் கிருபை செய்தருளினது முதலாக இரவும் பகலும் இடை
விடாது அனுதாபம் கொள்ளாநின்றது. (51)

160 கனககிரிமேல் கரியமுகில் போல,
வினைதெசிறுவன் மேற்கொண்டு—தனுவிடும்போ
தேராரங்க ரெதிராசர்க்காக வென்பால்
வாரா முன்னிற்பர் மகிழ்ந்து.

சிவமே நம: ||

சரமஸமயத்தில் வாய்க்கக்கூடிய பரமலாபத்தை மனோரதிக்கிறுபிப் பாட்டில்.

161 இதத்தாலேதென்னரங்கர் செய்கிறதென்றறிந்தே
யிருந்தாலுந் தற்கால வேதனையின் கனத்தால்
பதைத்தாவோ வென்னுமிந்தப் பாவவுடம்புடனே
பலனோவுமநுபவித்துப் பவத்திருக்கப்போமோ ?
மதத்தாலே வல்வினையின் வழியுமுன்று தீரிந்த
வல்வினையேன் றன்னை யுனக்காளாக்கிக் கொண்ட
இதத்தாயும் தந்தையுமா மெதிராசா வென்னை
இனிக்கடுக இப்பவத்தினின்று மெடுத்தருளே. (53)

ஹிரீநு:க்காநி பத்தேப்போ. ஹிதபுத்தியா கிராதி வை*என்கிறபடியே எம்பெரு
மான் செய்யும் ஹிம்சைகள் ஹிதபுத்தியினாலேயே செய்யுமவையென்று சாஸ்தரார்த்
தம் தெளிந்திருந்தாலும், இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தில் படும் துக்கம் பொறுக்க
வொண்ணாமையாலே தாம் பதறுகிறபடியே விண்ணப்பஞ் செய்தாராயிற்று.

162 இன்னுமெத்தனைநா எவ்வுடம்புடன்
இருந்துநோவுபடக் கடவேனையோ !
என்னையிதினின்றும் விடுவித்துநீர்
என்றுதான் திருநாட்டினு ளேற்றுவிர் ?
அன்னையுமத்தனு மல்லாதசுற்றறும்
ஆகியென்னை யளித்தருள்நாதனே !
என்னிதத்தை யிராப்பகலின்றியே
ஏகமெண்ணு மெதிராசா எள்ளலே ! (54)

மாதா பிதாக்களாயும் மற்றுமுண்டான வுறவுகளாயும் இருந்துகொண்டு என்னை
ரக்ஷித்தருளா நின்ற ஸ்வாமியே! இரவுபகலென்கிற வாசியில்லாபல் எப்போதும்
என்னுடைய ஹிதமொன்றையே சிந்திக்கின்ற மஹாதாரான எம்பெருமானாரே!
தேவரீருக்கு ஆட்பட்ட பின்பும் எவ்வளவு காலம் இந்ததேஹததோடிருப்பேன் ?

163 தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப்பெற்றோம்
திருவரங்கம் திருப்பதியே யிருப்பாகப்பெற்றோம்
மன்னியசீர் மாறன்கலை யுணவாசப்பெற்றோம்
மதுரகவி சொற்படியே நிலையாசப்பெற்றோம்
முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப்பெற்றோம்
முழுதும் நமக்கவை பொழுது போக்காகப்பெற்றோம்.
பின்னையொன்றுதனில் நெஞ்சுபேராமற் பெற்றோம்
பிறர்மினுக்கம் பொருமையில்லாப் பெருமையும் பெற்றோமே.

6-B

162) தீய் டாட்டிம் நாம் சிவ சாரியன் திவ்யபுகான்
சகான்கு என்ன சின்னம் அட்டியும், நமசிவாய் சிவ
நாதியன் மொன்றொன்று சின்னம் அட்டியுள்ளது என

மாமுனி ன் தம்முடைய பெருமைகளைத் தாமே வெளியிட்டருளும் பாசுரமிது. அரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெறுசையாவது—தம்மை அப்பெருமான் ஆசார்ய பதவியில் அமர்த்தித் தான் சிஷ்யனாக இருந்தது. “தேவனுறை திருப்பதியே” என்னும் பாடமுமுள்ளது. ‘மதுரகவி சொற்படியே நிலையாக’—ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் “உண்ட போதொரு வார்த்தையும் உண்ணுபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார்” என்று தொடங்கியருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம்.

164 உன்தனபிமானமே யுத்தாரக மென்று
சிந்தைதெளிந்திருக்கச் செய்தநீ—அந்தோ
எதிராசா! நோய்களாலென்னை நலக்காமல்
சதிராக நின்திருத்தாள் தா. (56)

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் சரமபர்வநிஷ்டா நிருபணப்ரகரணத்தில்—“ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பயாகையாலே காலன்கொண்டு யோநிரமிடுமோ பாதி. ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகம்” என்றருளிச் செய்தபடியே தம்முடைய அத்யவஸாயம் வாய்த்திருக்கிறபடியை முன்னடிசளாலே அருளிச்செய்தாராயிற்று.

165 தேசிகர்கள் போற்றும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை
வாசமலர்த் தாளடைந்த வத்துவென்னும்—நேசத்தால்
என் பிழைகள் காணு வெதிராசரே யடியேன்
புன்பகர்வைக் கேளும் பொறுத்து. (57)

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தந்தின் முடிவில் *பிதாமஹம் நாதமுநிம் விவோக்ய ப்ரஸ்த மத்வநக்தமசிந்தயித்வா என்கருளிச்செய்ததுபோலவுள்ளது இப்பாசுரம்.

166 எந்தை திருவாய் மொழிப்பிள்ளை யின்னருளால்
உன்தனுறவை யுணர்த்தியபின்—இந்தவுயிர்க்
கெல்லா வறவும் நீயென்றே யெதிராசா!
நில்லா ததுண்டோ வென்னெஞ்சு. (58)

எனக்குப் பரமோபகாரகரான திருமலையாழ்வார், தேவரீருக்குமடியேனுக்கு முண்டான ஒழிக்கவொழியாத வறவைத் தெரிவித்தருளின நாள் முதலாக ஐமாதா பிதா யுவதய: இத்தயாதி ச்லோகத்தின்படியே அடியேனுக்கு எல்லாவகையான வறவுமுறையும் தேவரீரெயென்று திடமாகக்கொண்டேனென்றாராயிற்று. (58)

167 எந்தை திருவரங்க ரேரார் சுருடன்மேல்
வந்து முகங்காட்டி வழிநடத்தச்—சிந்தைசெய்திப்
பொல்லா வுடம்புசனைப் போக்குவதெந்நாள் கொலோ
சொல்லா யெதிராசா! சூழ்ந்து. (59)

எம்பெருமான் பெரியதிருவடியின் மீதெழுந்தருளியேனைவஸாகித்தலும் இவ்வழுக் குடம்பைவிட்டு நீங்கப்பெறுவதும் என்றைக்கோ? என்கிறார். (59)

168 இந்தவரங்கத் தினிதிரு நீ யென்றறங்கர்
எந்தை யெதிராசர்க் கீந்தவரம்—சிந்தைசெய்யில்
நம்மதன்றோ நெஞ்சமே! நற்றுகைசொம் புதல்வர்
தம்மதன்றோ தாயமுறைதான். (60)

ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் “யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ” என்று அரங்கர் எம்பெருமானுக்கு அருளியதை நினைத்துத் தேறுதலடைந்தபடி ...
— ஆர்த்திப் பிரபந்தம் முற்றிற்று —

ஸ்ரீ :

எம்பெருமானார் தொள்ளாயிரத்தறுபதாண்டு நிறைவு நினைவு மலரான

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணத்தில்

ஸ்ரீ ராமாநுஜர் வைபவம்

(ஸ்ரீ காஞ்சி P. B. அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்தது.)

169. ஆதிசேஷன் ஸ்ரீ ராமாநுஜராக அவதரித்தல்: ஆளவந்தார் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்த முதலிகளில் பெரிய திருமலைமடம் யென்னுமாகிரியர் திருமலை திருப்பதியிலே திருவேங்கடமுடையானடிக் கீழ்க் கைங்கரியஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றார். அவருடன் பிறந்த பெண்பிள்ளைகள் இருவர். அவர்களுள் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியாரென்கிற மூத்தவள் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஆஸூரி கேசவப் பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாள். பெரிய பிராட்டியாரென்கிற இளையவள் மழலை மங்கலத்தில் கமலநயந் பட்டரைத் திருமணம் புணர்ந்தாள். இவ்விருவரும் தம் தம் புக்ககங்களிலே வாழங்காடையில் ஆதிசேஷன் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தைத் தெருள் தருமா ஞாலமாக்குவதற்காக இந்நிலவுலகத்திலே அவதரிக்கவேண்டி ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியாருடைய திருமருவு கருவிலே புகுந்து * கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்டின்* என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை ஸார்த்தகமாக்குவதற்குப் பிங்களவாண்டு சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை நன்னாளில் திருவவதரித்தனன்.

170. அறுசமயச் செடியதனை யடியறுக்கவும், அடர்ந்துவரும் குதிட்டிகளை அறத் துறக்கவும், செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிடவும், தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைக்கவும், மறைபதனில் பொருளனைத்தும் வாய் மொழியவும், மாற்றனுரைசெய்த தமிழ் மறை வளர்க்கவும் அழகாரு மனந்தாழ்வான் அறமிகுநற் பெரும்பூதூரில் இங்ஙனே ஏழ்பாருமுய்ய வுதித்தருளின நன்னாளானது * ஆழ்வார்கள் தாங்களவதரித்த நாட்களிலும் வாழ்வானநான் நமக்கென்று நாற்றிசையும் கொண்டாட நின்றது.

171. இத்திரு நன்னாளின் சிறப்பை மணவாள மாமுனிகளின் ஒரு சீரிய செய்யுளினால் வெளியிட்டருளியுள்ளார்; அதாவது:—

“சங்கர பாக்கரயாதவபாட்டப்ரபாகரர் தங்கள் மதம்
சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்
வெங்கலியிங்கினி வீறு நமக்கிலை யென்று மிகத் தளர்நாள்
மேதினி நஞ்சுமையாறு மெனத்துயர் விட்டு விளங்கிய நாள்
மங்கையராளி பராங்குச முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடு நாள்
மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்று முவந்திடுநாள்
செங்கயல் வாவிகள் சூழ்வயல் நாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்
சோனினையாழ்வார் வந்தருளிய நாள் திருவாதிரை நானே.” —என்பதாம்.

172. அவதாரஹஸ்ய சிந்தனம்: இங்ஙனம்தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரமென்றும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவமென்றும் விஷுவக்ஸேநருடைய தோற்றமென்றும் இப்படிப் பலவாருகப் பெரியோர் பணிப்பர். நூற்றந்தாதியில் * அடையார் கமலத்தலர் மகள் கேள்வன் கையாழியென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒன்சார்ங்க விலும்புடையார் புரிசங்கமுமிந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்றிடையே யிராமானுச முனியாயினவின்னிலத்தே* என்னும் பாசுரத்திலும், *ப்ரதயந் வீமதேஷு...வவருதே பஞ்சபிரா யுதைர் முராரே* என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியிலும் ஸ்வாமி பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதார மென்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

173 *விஷ்வக்ஸேனோ யதிபதிரபூத்* என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியொன்றில் விஷ்வக்ஸேனாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது. திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதார மென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். ஸ்வாமியின் அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான திருமலை அனந்தாழ்வான் தாமருளிய வேங்கடாசல இதிஹாஸமாலா' என்னும் திவ்யக்ரந்தத்தில் திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீராமாநுஜராகத் திருவவதரித்தானென்பதை மிக விரிவாக அருளியுள்ளார் *ஸ்ரீமத்யாம் பூதபுர்யாம் அதிதரணிதஸம் ஸோஷ ஆவிர்ப்பபூவ* இப்பாடிகள் காண்க.

174. எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச் சேவகனும் படுக்கையுமான திருவனந்தாழ்வானை நோக்கி நீலவுலகத்திற் சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரசுக்கக் கடவை என்று நியமித்தருள, அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்ட ஆதிசேஷன் ஸ்ரீ கேசவ ஸோமயாஜிகளுக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தானென்பது அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகளின் பொருள்.

175. இப்படியே மற்றொரு சிஷ்யரான வடுகநம்பி யருளிச் செய்த ச்லோகரூபமான யதிராஜவைபவ க்ரந்தத்தில் *ஸோஷாம்ஸாக: கேஸவ யஜ்வதேவ்யாம்* என்றுள்ளது. வேதாந்த தத்துவப் பொருள்களை நீலநாட்டுதற்காகவும் துர்மதங்களைத் தொலைப்பதற்காகவும் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்ஸபூதராய்த் தேஜோநிதியான ஒரு மஹான் கேஸவ ஸோமயாஜிகளின் தேவியாரிடத்தில் அவதரித்தார் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள்.

176 இவ்வடுகநம்பிகள் தாமே அருளிச் செய்த ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்ரத்தில் *பௌத்தந்த்வாந்த ஸஹஸ்ராம்ஸு: ஸோஷரூப ப்ரதர்ஸக:* என்பது இருபத்துமூன்றாம் ஸ்லோகம். எம்பெருமானுடைய பூர்ண கடாசு பாத்ர பூதராய் அவர் திறத்துத் தேவமற்றியாதே யிடுபட்டிருந்த மஹா ப்ராஜ்ஞரான கருடவாஹ பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரிசரிந்மென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜவைபவம் சொல்லுமிடத்து *பௌஜங்கம் வபுரபஹாய சேஷபோகீ யத்ருபம் த்ரிபுவநவந்திதம் ஜகாம் [*திருவனந்தாழ்வான் தனது உரகவுடலை விட்டொழித்து இராமாநுச முனியார் திருவுருவத்தைபடைந்தான்] என்றும் மேலே யாதவப்ரகாசனை நோக்கி ப்ரஹ்மரசுஸ்ஸு கூறினதைக் கூறுமிடத்து "உமது பக்கத்திலிருப்பவரும் லோக ஸம்ரசுணூர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவவதரித்தவனுமான [ராமாநுஜ னென்கிற] இந்த மஹானிடத்தில் நான் அஞ்சுகின்றேன்" என்றும் சொல்லப்பட்டது.

177 வேதாந்ததேசிகள் திருவடியான ப்ரஹ்மதந்த்ர ஜீயர்பணித்த திவ்யஸூரிஸ்தோத்ரத்தில் *சைத்ரார்த்ரா ஸம்பவம் விஷ்ணோ: தர்சனஸ்தாப நோத்ஸுகம், துண்மரமண்டலே சேஷமூர்த்திம் ராமாநுஜம் பஜே* [எம்பெருமானுடைய தர்சனத்தை ஸ்தாபித்தருளச் சித்திரை மாதத் திருவாதிரையில் தொண்டைநாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமாநுஜரைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லிற்று.

178 இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் *நல்லார் பரவு மிராமாநுசன்* என்ற என்பதாம் பாசுரத்தின் பின்னை லோகஞ்சியர் வியாக்கியானத்தில் *அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத:பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜ: ஸ்ம்ருத* என்கிற ஆர்ஷவசனம் உதாஹ்ருத்மாகக் காண்கிறது. (கலௌ|கச்சித் பவிஷயதி என்பதுமொரு பாடம்)

[இங்ஙனே பல ஆசிரியர்கள் ஸ்வாமியை ஆதிசேஷாவதாரமாக அருளிச்செய்திருக்க நூற்றந்தாதியிலும் யதிராஜஸப்ததியிலும் பஞ்சாயுதாவதாரம் விஷ்வக்ஸேனாவதாரம் என்றிப்படி அருளிச்செய்தது ஏன்? என்று சங்கை தோன்றும்; இதற்குப் பெரியார் பகரும் ஸமாதானமாவது—சரித்திர நூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ரநூல் என்பது வேறு. சரித்திர நூல்களில் அவதார ரஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கப்படும்; ஸ்தோத்ர நூல்களிலே வென்னில் கவிகளின் புத்தி சமத்காரத்திற்குத் தக்கபடியும் ஆசிரியரின் ப்ரபாவ விசேஷம்

களுக்கு ஏற்றபடியும் பலவகையான வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். சரித்திர நூல்களால் அறுதியிடப்படுகிற அவதார ரஹஸ்யத்தவாங்களை ஸ்தோத்ர நூல்களிலுள்ள உத்திகள் உபமர்த்திக்கமாட்டாவென்று]

179 நாமகரணமும் சாஸ்த்ராப்யாஸமும் க்ருஹஸ்தாச்ரமப்ரவேசமும்; ஆஸூரி கேசவப் பெருமாள் இங்ஙனே தமக்குத் தோன்றிய திருக்குமாரர்க்கு யதாவிதி ஜாதகர்மம் செய்தருளினார். இச்செய்தியைப் பெரிய திருமலைமீது கேட்டருளிப் பரமஸந்தோஷத்துடனே திருமலையில் நின்றும ஸ்ரீ பெரும்பூதாரேறவெழுந்தருளி ஸர்வ லக்ஷண ஸம்பந்தமான திவ்ய ஸிஸூவின் முகவொளியைக் கண்டு வியந்து உள்ளம் பூரித்துப் பன்னிரண்டாம்நாளில் 'ஸ்ரீராமாநுஜன்—இனையாழ்வான்' என்று நாமகரணஞ் செய்தருளினார். மற்றும் அந்நபராசன சௌனோபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களுமெல்லாம் கால காலங்களிலே நடைபெற்று "சொல்லார் தமீழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லா வறநெறியாவுந்தெரிந்தவன்" என்று அமுதனார் நூற்றந்தாதியிலருளிச் செய்திற்படியே ஸாங்கோபாங்க ஸகல வித்யா ப்ராங்க தராய் ப்ராப்த காலத்திலே க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தையும் ஸ்விகரித்து, பெருமாள் கோயிலுக்கருகான திருப்புக்குழியிலே யாதவப்ரகாசனென்பானொரு ஏகதண்டி ஸம்ந்யாஸி பூர்வபக்ஷ வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்து போருகிறுரென்று கேட்டு இனையாழ்வார் தாமும் அங்கே யெழுந்தருளி அவர்பக்கல் ஸ்ரோதாவாய் அந்வயித்திருந்தார்.

180 கோவிந்தபட்டருடைய வரலாறு (எம்பாஸரப்பற்றி): இப்படி யாதவப்ரகாசரிடத்தில் ஸ்வாமி வேதாந்தச்ரவணம் செய்து கொண்டிருக்கையில் மழலைமங்கலத்திலிருந்து ஸ்ரீ கோவிந்த பட்டரென்கிற ஆசிரியரும் ஸஹாத்யாயியாக ஸ்வாமியோடே வந்து சேர்ந்தார். இவரே எம்பார் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர். ஸ்வாமியின் மாதூரான திருமலைமங்கலத்திலிருந்து ஸஹோதரிகளென்றும் ஒரு சகோதரி மதுரமங்கலமென்னும் அக்ரஹாரத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாளென்றும் கீழே சொன்னோம். தை மாதத்துப் புனர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் இப்பிராட்டியின்ற புதல்வரே எம்பாரென்கிற கோவிந்தபட்டர். இவர் ப்ராப்த காலங்களிலே உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்கள் பெற்று வேத வேதாங்கங்களை யதிகரித்து மஹாவித்வானாயிருந்தார். ஸ்வாமிக்குத் சிறியதாயார் திருக்குமாரரானவிவர் திருப்புக்குழியில் தமையனார் யாதவப்ரகாசரிடத்தில் வேதாந்தமதிகரிக்கிறுரென்று கேட்டுத் தம்முங்கூட அதிகரிக்க விரும்பி அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தாராயிற்று.)

181 யாதவப்ரகாசர் அபார்த்தங்கள் கூறுதல்: யாதவப்ரகாசர் மாயாவாதிமதஸ்தராகையாலே வேதாந்த வாக்கியங்களுக்குப் பலவிடங்களில் பொருந்தாத பொருள்களை ப்ரவசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவற்றைக் கேட்கும்போது பரிதாபம் பொறுக்கமுடியாததாயிருக்கும். 'பொருந்தும் பொருள் இதுவன்றோ' என்று தாம் எடுத்துரைப்பதுண்டு. அப்போது ஹுங்காரம் பண்ணிநிற்பார் யாதவர். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் *கப்பாஸம் புண்டரீக மேவ மக்ஷிணீ* என்கிற ச்ருதிவாக்யத்திற்குப் பொருள் கூறாநின்ற யாதவர் "குரங்கின் ப்ருஷ்டம்போல் சிவந்த கண்கள்" என்று இகழ்வான பொருளைச் சொல்ல, அது கேட்டுச் சிறிதும் பொறுக்கவில்லாத ஸ்வாமி மிக உஷ்ணமான கண்ணீர் பெருக நின்ற *கப்பாஸ மென்பதற்கு இப்படியோ பொருள் கூறுவது? கம்பிராம்பஸ் ஸமுத்பூத-ஸும்ருஷ்டநாள்-ரவிகர விகளிதமானதோர் செந்தாமரைப்பூப்போன்ற திருக்கண்கள் படைத்தவன் என்றன்றோ பொருள்" என்று வ்யுத்பத்திகளை விசதமாகக்கூறி உபபாதிக்க, அதுகேட்ட யாதவர் மிகச்சினந்து 'நாம் சொன்னபடியே கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியுமானால் வாசித் திரும்; இஃகையாகில் விட்டுப்போம்' என்ன ஸ்வாமியும் சிந்தை கலங்கி விலகியிருந்தார்.

182. ஸ்வாமியை மாய்க்கும் விரகுபார்த்தல்: இப்படியிருக்கையில் அந்த யாதவப்ரகாசருக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. அதாவது இந்த ராமாநுஜன் விலக்ஷணமான மேதையும் அந்யாத்ருசமான ப்ரதிபையும் பொலிய நின்றான்; இவனால் அத்வைத தர்சனம் குன்றும்

போலும்; ஆகவே இவன் முடியும் விரகு செய்வது நன்று—என்று. இதைப்பற்றி பலவாறு ஆலோசிக்கையில் இவ்வினாயாழ்வானைக் கங்கையில், மணிகர்ணிகையிலே தள்ளி மருத்யுபச மாக்குவதே பாதகமற்ற பணிபென்று அறுதியிட்டு, ஒருநாள் ராமாநுஜரை வரவழைத்து 'நீர் இல்லாமல் எங்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாது யிருந்தது; முன்போல் வந்திருந்து மனமொத்து வாசித்து க்ரந்தத்தை அவிச்சிந்நமாக நடத்திப்போரும்' என்று ஸதுபாயமாகச் சொல்லி ஸ்வகோஷ்டியிலே சேரவிட்டுக் கொண்டு பாட ப்ரவசநம் நடத்திவந்தார் யாதவர். ஏற்கெனவே தாம் எண்ணியிருந்தபடி நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக ஒருநாள் கோஷ்டியிலே கங்கா யாத்திரைப் புறப்பாட்டை பிரஸ்தாவித்து ஸ்வாமியுட்பட எல்லாருமிகைந்த வாறே ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டார் யாதவர். இனாயாழ்வாரும் கோவிந்தப்பட்டரும் கூடவே செல்லாநின்றார்கள்.

183. கடுகவே யாத்திரை நடவாநிற்கையில் விர்த்ய ப்ரதேசத்தில் போம்போது சில இங்கிதங்களாலே இந்த யாத்திரையின் நிமித்த மின்னதென்றுணர்ந்த கோவிந்தப்பட்டர் ஓரிடத்திலே இனாயாழ்வாரும் தாமுமாய்ப் பின்தங்கிநின்று செய்தியை ரஹஸ்யமாக ஸ்வாமிக்குத் தெரிவித்து அகன்று போம்படி ஸூசிப்பிக்க, ஸ்வாமியும் அங்கு நின்று அப்போதே தனியே மீண்டெழுந்தருளிஞர். [யாதவப்ரகாசர் செய்தியைப் பிறகு சொல்வோம்].

184. ஸ்வாமி ஓரிரவிலே கச்சிப்பதி சேர்தல் : நிர்ஜனமும் நிர்ஜலமுமான நீள் காட்டிலே பிரிந்துதிரும்பின ஸ்வாமி அவ்வழியை விட்டுக் குறுக்கே நெடுந்தூரஞ்சென்று ஒரு மரத்தடியிலே நின்றுபார்க்க, கண்ணுக்கெட்டினவளவு *அங்கோர் மிழலில்லை நீருயில்லை* என்னும்படியான நிலைமையாய் ஒருவரும் துணையின்றிக்கே *ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுளும் நாவாய்போல் துளங்கி நின்று வழிதிகைக்கையிலே, எம்பெருமான் இப்படிப்பட்ட பரம ஸாத்விகர்களை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டாதானெருவனாகையாலே இவர்க்குத் துணைசெய்ய விரும்பி ஒரு வில்லியின் வேடம்பூண்டு வானும் வில்லுங்கொண்டு மனைவியுடனே முன்னே வந்து தோன்ற, ஸ்வாமியும் அந்த தம்பதிகளைக்கண்டு கலக்கந்தீர்த்து உள்ளம் தேறிநின்று 'நீங்கள் எங்கு நின்று வருகிறீர்கள்? எங்கே போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் விடை கூறினதாவது—நாங்கள் உத்தரதேசத்து எரித்தாச்ரமத்தில் நின்று வருகிறோம்; ஸத்யவ்ரத சேஷத்திரத்தை நோக்கிச் செல்கின்றோம்—என்று அது கேட்டு மதித்த ஸ்வாமி 'ஆகில் நானும் உங்களுடனே அவ்விடத்திற்கு வர நினைக்கின்றேன்; எனக்குத் துணையாயிருக்கமுடியுமா?' என்று கேட்க, நல்லது, அப்படியேயாகலாம் என்று அவர்கள் சொல்லி முன்னடியிட ஸ்வாமியும் அவர்களைப் பின் செல்ல விர்த்யாடவி நீங்கி மாலைப்பொழுதாயிற்று. அப்போது ஓரிடத்திலே தங்கி அநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு நெடுந்தூரம் நடந்து சென்று பின்பு நள்ளிருளாயிருந்ததனால் மேலே வழி நடந்து செல்லமாட்டாமல் அங்கே அவர்களோடு கூடவே உபவாஸமாகத் தங்கியிருந்தார் ஓர் மரத்தடியின் கீழ்.

185. ஸ்வாமி கச்சிப்பதி சேர்தல் : அப்போது வில்லியின் மனைவி தாஹம் மேலிட்டுத் தண்ணீர் தண்ணீரென்று கணவனிடம் கூற, அவனும் "இப்போது தண்ணீர் கிடைக்க வில்லையே; சிறிது போது ஆறியிரு; விடிந்தவாறே நல்ல மதுரமான தீர்த்தம் கிடைக்கும்" என்று சொல்லித் தேற்றினான். அப்போது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வருத்தமுற்றது. ஐயோ! நமக்கு மஹோபகாரிகளான விவர்களுக்கு நாம் விடாய் தீர்க்கும்படியான தேசமாக இல்லையே! என்கிற நிர்வேதத்தோடேயே சிறிதுபோது திருக்கண் வளர்ந்திருந்தார். பின்பு கனவிருளகன்று கிழ்வானம் வெள்ளென்று காலையம்பொழுதானவாறே மூவருமெழுந்து வழி நடக்கத்தொடங்க, அந்தத் தம்பதிகளிருவரும் அருகே ஒரு கிணற்றங்கரையிலே அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டு இவரைப் பார்த்து 'அருள்முகிலே! மிகவும் விடாய்த் திருக்கின்றோம்; இக்கிணற்றிலே யிறங்கி அள்ளித் தீர்த்தம் தருவீராக' என்ன, அவரும் உடனே கிணற்றிறங்கி இரண்டு திருக்கையாலும் தீர்த்தம் வாரியெடுத்து மூன்றுதரம் கொடுக்க, அவர்களும் வாங்கி விடாய்தீர்ப் பருகி உருக்காட்டாதேயொளிக்க, இவரும்

கரையேறி வந்து பார்த்தவாறே எங்குத்தேடியும் அவர்களைக் காணாமல் சுற்றிலும் சுப்பிட்டுத் திசைகளையுற்றுப் பார்க்கையில் மாடமாளிகைகளும் கோபுரங்களும் விரேஷஜன சஞ்சாரங்களும் காணப்பட முன்னே, தோற்றின சிலரை நோக்கி இவ்விட மெல்லுரென்று கேட்க, 'புனய்கோடி விமானம் முன்னே தோற்றூ நிற்க எவ்வுரென்று கேட்பதென்கொல்? இது சாலக்கிணறன்றோ, கச்சிப்பதியன்றோ' என்று அவர்கள் சொல்ல, ஸ்வாமி மிகவுமாச்சரியப் பட்டு வழித்துணையான வில்லிகளைப் பெருமானும் பிராட்டியுமாகப் பரிபத்திபண்ணி என்கொலம்மான் திருவருள்கள்! என்று தலைசீய்த்து *உருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ? என்று பலவாறு கூறிப் புலம்பி ஒருவாறு உள்ளத்தேறியெழுந்து சென்று தென்னத்தியூர் கழலிணைக்கீழ் ஸேவித்து அப்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காக நித்தியமும் சாலைக்கிணற்றில் நின்றும் திருவாராதனத்திற்குத் தீர்த்தங் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து வாரா நின்றார். (சாலைக்கிணறு சாலக்கிணறு—இரண்டுமொக்கும்.)

186. யாதவப்ரகாசரது மேற் செய்தி: இளையாழ்வார் செய்தி இங்ஙனையிருக்க இனி யாதவப்ரகாசருடைய செய்தி கேண்மின்: நடுவழியிற் பிரிந்துபோன இளையாழ்வாரும் கோவிந்த பட்டரும் வரக்காணாமையென்று யாதவர் திரளுடனே ஓரிடத்திலே தங்கியெதிர் பார்த்திருக்க, சிறிதுபோது கழித்து கோவிந்தப்பட்டர் வந்துசேர, 'வந்திரோ? இளையாழ்வார் எங்கே?' என்று அவரைக்கேட்க, 'அவரை நான் காணவில்லையே' என்று கூற, யாதவர் சில சிஷ்யர்களை இங்குமங்கும் போகவிட்டுத் தேடிப் பார்க்கச்சொல்ல, அவர்களும் தேடிப் பார்த்துக் காணாமல், ஐயோ! காட்டிலே என்ன திங்கு வந்ததோ வென்று அனைவரும் வியாலுராய், பகவத் ஸங்கல்ப்பபடி யாகிறதென்று சொல்லிக் கொண்டே மேலே நடந்து சென்று வழியடைவே கங்கைக்கரை சேர்ந்தார்கள்.

187. கோவிந்தப்பட்டர் லிங்கங் கொணர்தல்: ஒருநாள் கோவிந்தப்பட்டர் கங்கையில் நீராடுகையில், அவரது கையிலே ஒரு லிங்கம் வந்துசேர, வியப்படைந்து இஃது என்னென்று யாதவர்க்குக் காட்ட, அதற்கு அவர் பரம ஸந்தோஷத்துடனே 'நீர் தைவஜ்ஞராகையாலே கங்கா ஸ்நானபலன் கைசேர்த்தாற்போலே! கங்காதரக் கடவுளே கைபுகுந்தபடி காணும்' என்று சொல்லி இவரிடத்திலே விசேஷப் பரிபத்தியுடனிருந்தார். அன்று முதல் எல்லாரும் கோவிந்த பட்டரை உள்ளங்கை கொணர்ந்த நாயனார் என்று பேரிட்டழைக்கத் தொடங்கினார்கள். [உள்ளங்கை குளிர்த்த நாயனார் என்பாருமுள்ள.]

188. யாதவரும் கங்காஸ்நானம் பண்ணி யாத்திரையை முடித்து மீண்டு ஸ்ரீஜகந்நாதம் அஹோபிலம் வழியாக வர, கோவிந்தர் இந்த லிங்கத்தை ஒரு உசித ஸ்தலத்திலே பிரதிஷ்டை செய்வித்து வருகிறேன் என்ன, 'அவரும் அப்படியே செய்யுமென்று விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டுத் தாம் பரிவாரங்களுடனே பெருமாள் கோயிலேற வந்து சேர்ந்தார். கோவிந்தரும் தம்முடைய ஜன்மபூமியான மழலை மங்கலஞ் சென்று சேர்ந்து அந்த லிங்கத்தை அங்கே பிரதிஷ்டிப்பித்து, பிறகு காளஹஸ்தியென்கிற சிவஸ்தலத்திலே சென்று அவ்விடத்திலே சிவபிரானுடையவும் சைவர்களுடையவும் பஹுமானங்களைப் பெற்று அங்கே ஆலய வழிபாடு செய்பவர்களுள் தலைவராய் நின்றார்.

189. யாதவப்ரகாசரும் ராமாநுஜரும்: ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியிலே யாதவர் இளையாழ்வாரைக் கண்டு வியந்து மகிழ்ந்து 'வாரீ! விர்த்பாடவியிலே உம்மைக் காணாமையாலே பலவாறு அதிசங்கித்துக் கனக்கக் கலேசித்திருந்தோம்; எப்படியோ சுகமாகவந்து சேர்ந்திரே! இவ்வளவு காணப்பெற்றோமோ!' என்று குரல் தழுத்துக்கூற, இவரும் வந்துசேர்ந்த வ, லாற்றை [வில்லி களின் செய்தியை] உள்ளபடியே யுரைக்க யாதவருங்கேட்டு இவருடையபடி லோக விலக்ஷணமாயிருந்ததென்று உகந்து அவ்விராமாநுசனை மீண்டும் ஸ்வகோஷ்டியிலே கூட்டிக் கொண்டு க்ரந்தப் ப்ரவசம் நடத்தி வாரா நின்றார்.

190 ஆளவந்தார் கச்சிக் கெழுந்தருளி யீனாதல் : யாத்திரை யடைவாகக் காஞ்சிபுரியில் நின்றும் நம்பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் சென்று பெருமானைத் தொழுது ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவித்து நிற்க, அவரும் வார்த்தாப்ரஸங்கத்திலே பெருமாள் கோயிலில் விசேஷங்கள் என்னென்று கேட்க, அவர்களும் இனையாழ்வாருடைய ஞானப்பெருமை முதலிய வைபவங்களையும், *கப்யாஸஞ்ஞதி முதலானவற்றிலே யாதவப்ரகாசரை மேலிட்டுப் பொருள்பணித்த வகைகளையும் எடுத்துரைக்க, ஆளவந்தார் உள்ளம் பூரித்து, இத்தனத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இவ்விருள் தருமானாலத்திலும் இப்படி பொருமஹாநுபாவர் தோன்றப் பெறுவதே! என்று வியந்து அப்பொழுதே அவரைக் காண வேணுமென்னும் ஆவலுடனே திவ்யதேசங்களை மங்களாசாஸனஞ் செய்துகொண்டே கச்சிப் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளித் திருமலையிலே மங்களாசாஸனஞ் செய்து கீழே திருப் புற்றினருகே திருவனந்தாமலையும் கரியமானிக்கப் பெருமானையும் ஸேவியா நிற்க, அங்கே யாதவப்ரகாசர் தம் திரளுடனே பெருமானை ஸேவித்து அவ்விடத்தே ப்ரதக்ஷிணமாக வாரா நிற்க, ஆளவந்தார் தம் அருகேயிருந்த திருக்கச்சி நம்பியை நோக்கி 'இத்திரளிலே இனையாழ்வார் யாவர்?' என்று கேட்க, அவரும் 'அதோ சிவந்து நெடுகி ஆஜாநுபாஹுவாகி வருகிறவர்' என்று காட்ட, ஆளவந்தாரும் திருவுள்ளம் பூரிப்பக் குளிர நோக்கியருளி *ஆம் முதல்வனிவன்* என்று விசேஷ கட்டாசும் செய்தருளி, பேரருளாளப் பெருமானை நோக்கி *யஸ்ய ப்ரஸாதகலயா* என்றொரு ச்லோகத்தால் இனையாழ்வார் நம்தர்சனஸ்தாபகரம்படி அருள் புரிகைக்காகச் சரணு கதிசெய்து அப்போது இனையாழ்வார்க்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்ல அவஸரம் காணுமையாலே மீண்டும் முதலிகளும் தாமுமாகக் கோயிலேற வெழுந்தருளிஞர்,

191. ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு காட்டின ராமாநுஜர் பெருமை : அக்காலத்தில் கச்சிநகர்ப் பல்லவ மன்னனுடைய பெண்பிள்ளையை ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு பிடிக்க அதற்கு ஒருபடியாலும் பரிஹாரம் காணாமல் யாதவப்ரகாசர் சிறந்த மந்திரவாதி பென்றுகேட்டு ராஜபுருஷர்கள் இவரிடம் வந்து செய்திகூற, இவரும் அந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸை நான் போகச் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கோ னென்று நியமிக்க அவர்களுக்கு சென்று அப்படியே சொல்ல, நான்தான் அவனைப் போகச் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கோனென்று ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸு திரஸ்காரமாகச் சொல்லிவிட அஃதுணர்ந்த யாதவர் சிற்றங்கொண்டு தம் திரளுடனே அரசன் மனையிலேவந்து மதுர மந்த்ரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸருகில் நின்றுமுஷ்டிபிடிக்க ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸும் முடக்கினகால நீட்டி, 'அட யாதவா! நீ ஜபிக்கிற மந்த்ரம் நானறியேனோ?' என்று அந்த மந்திரத்தையுஞ் சொல்லி 'அப்பா உன் பிறப்பு வரலாறு நான் சொல்லுகிறேன் கேளாய்; நீ மதுரமந்த்ரத்தக்கு ஏரிக்கரையிலே யிருப்பதொரு புற்றிலே ஓர் உடும்பாய் இருந்தாய்; கோயில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருமலைக்கெழுந்தருளும்போது அங்கே நீராடி யழுதுசெய்கிற விடத்திலே சிந்தின ப்ரஸாதத்தையும் தீர்த்தத்தையும் நீ உட்கொள்ளப்பெற்றாய்; அதனால் வித்வானான ஜன்மம் பெற்றனை. நானே! முற்பிறப்பில் அந்தணனாயிருந்து அரிய பெரிய வேள்வி நிகழ்த்தின வன்; உன் மந்திரத்திற்கா நான் போவேன்? உன் பக்கலில் வீற்றிருக்கின்ற ஆதிசேஷாம்சமான இனையாழ்வார் போகச்சொன்னால் போவேனத்தனை' என்று சொல்லிற்று. அதுகேட்ட யாதவர் முகத்தில் தேசகுன்றி இனையாழ்வாரை நோக்கி நீர்தாம் போகச்சொல்லும் என்று கூறி அப்படியே ஸ்வாமி சீயமிக்க உமது திருவடித் தாமரைகளை என் தலைமீது வைத்தாலொழியப் போவேனல்லென்' என்று சொல்லி அப்படியே ஸ்வாமி திருவடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு மகிழ்ச்சியெய்தி தண்டனிட்டு இதோ போகிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டே, போனமைக்கு ஓரடையாளங்காட்டிப் போயற்றது. யாதவரும் இனையாழ்வாரை மிகவும் புகழ்ந்து கொன் டாடிக் கொண்டே மடம் சென்று சேர்ந்தார்.

192 ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆளவந்தாருடைய சிந்தனை : நம்பெருமாள் ஸங்கீதியில் ஆளவந்தார் திருவாய்மொழி காலசேஷம் நிர்வஹித்தருளாநிற்கையில் *ஒன்றுந்தேவிலே* இலிங்கத்திட்ட புராணத்திருமென்கிற பாசரம் நடவாநிற்க, 'நமக்குப் பின்பு இத்தர்சனம் நிர்வஹிப்பாரொருவ ரையும் காணப்பெற்றிலோமே!' என்கிற வீசாரம் அப்போது அதிகமாகி இனையாழ்வாரிடத்

திலே திருவுள்ளஞ்சென்று 'இவரை யாதவ ப்ரகாசனோடே உறவறுத்து நம்மோடே சேர்க்கும் உபாயமொன்றில்லையே' என்று கோஷ்டியிலே நிரீவேதத்தோடே யருளிச்செய்து பின்னையும் பேரருளாளனைக் குறித்து திக்கு நோக்கி அஞ்சலி செய்து 'ஏற்கனவே அடியேன் பண்ணின ப்ரபத்தியை ஸபலமாக்கியருள் வேணும்' என்று மிகவும் வேண்டினர்.

193 ராமாநுஜர் யாதவரை விட்டு விலகித் திருக்கச்சிநம்பிக்கு அணுக்கராயிருந்தல்! ஆள வந்தாருடைய அந்தரங்க ப்ரபத்தி விரைவில் பலிக்கவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டபடியால் ஒருநாள் யாதவப்ரகாசருக்கும் இனையாழ்வார்க்கும் உபநிஷதார்த்த விசாரத்தில் போராட்டம் வலுத்தது. அன்று வீசிஷ்டாத்வைத எரித்தாந்தக் கோட்பாட்டை ஸ்வாமியே வெகு அற்புதமாக எடுத்து உபந்யஸிக்க வாய்த்தது. அப்போது யாதவர் ப்ரத்யாக்ஷமான மொன்றும் பண்ண முடியாத தன்மையினால் அளவிறந்த சிற்றங்கொண்டு இன்று தொடங்கி நீர் என்னிடம் வாசிக்க வேண்டா; உம்முடைய புத்திக்குத் தகுதியானவராகத்தே சென்று வாசித்துக் கொள்ளும்' என்று மறுத்துவிடவே, இதையே சுபநிமித்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி உவந்த வுள்ளத்தரான இனையாழ்வார் தமது திருத்தாயார் பக்கவிலே இச் செய்தியைத் தெரிவிக்க, அவரும் நெஞ்சு களிந்து 'பிள்ளாய்! இதுகாறும் வாசித்ததுபோதும்; திருக்கச்சி நம்பிகள் பேரருளாளப் பெருமானுக்கு அணுக்கராயிரா நின்றார்; அவரை யநுவர்த்தித்துக் கொண்டு அவர் சொல்வழுவாது ஒழுகுவது பாங்கு' என்று நியமிக்க, ஸ்வாமியும் அப்படியே நம்பிகளை அடிபணிந்து அவருடைய நியமனத்தினால் பண்டுபோல சாலக்கிணற்றில் நின்றும் நாடோறும் ஒரு குடம் திருமஞ்சனம் கொணர்ந்து தேவப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து வருபவராயிருந்தார்.

194 ராமாநுஜரை ஸ்ரீரங்கத்திற்கழைத்துச்செல்லப் பெரியநம்பி வருதல்! கோயிலில் ஆள வந்தார் திருமேனி நோவு சாத்தி "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான் இனிபுனது வாயலதிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" என்ன வேண்டும்படியான நிலைமை பெய்தி யிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியில் நின்றும் யாத்திரையடைவே அவ்விடத்திற்கு வந்த இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நோக்கி இனையாழ்வாருடைய செய்தி என்னவென்று விசாரிக்க, ஸ்ரீராமாநுஜர் சிலநாளாக யாதவப்ரகாசரை வெறுத்து விட்டிருந்த திருக்கச்சி நம்பி பக்கவிலே ப்ரவணராய்த் தேவப் பெருமானுடைய கைங்கரியத்திலே ஊன்றியிருக்கிறாரென்று அவர்கள் சொல்லக்கேட்டு ஆளவந்தார் மிகவும் திருவுள்ளமுகந்து தம்முடைய அந்தரங்க ப்ரபத்தியைப் பேரருளாளன் விரைவிலேயே ஸபலமாக்கியருளினபடிக்கு உவந்து தமது அந்தரங்க சிஷ்யரான பெரிய நம்பியையழைத்து இச்செய்தியைச் சொல்லி 'நீர் சடக்கெனத் தென்னத்தியூர் கழலினைக் கிழேசென்று எப்படியாவது இனையாழ்வாரையின்கே யழைத்து வரவேணும்' என்று நியமித்து, ஸ்தோத்ர ரத்தத்தின் அநுஸந்தானத்தைத் துணைகொள்ளும் படிக்கும் ஸூசிப்பித்துப் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார். பெரிய நம்பியும் ஸ்வாசார்ய நியமனத்தை சிரஸாவஹித்து உடனே புறப்பட்டுக் காஞ்சிபுரி வந்து சேர்ந்தார்.

195 பெரிய நம்பியும் ராமாநுஜரும்! தமக்கு ஸப்ரஹ்மசாரியான திருக்கச்சி நம்பி அவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்றமை யறிந்து அவர் பக்கவிலே சென்று சேர்ந்து தாம் வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்து அவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பேரருளாளன் ஸந்திதிக்குச் சென்று மங்களாசாஸனம் செய்து அப்போது இனையாழ்வார் சாலக்கிணற்றுக்குச் சென்றிருப் பதாகவும் தீர்த்த கும்பத்துடனே திரும்பி வருகிற ஸமயமணித்தென்றும் தெரிந்துகொண்டு அபிமுகமாக வெழுந்தருளி அவர் வரும் வழியிலே ஓரிடத்திலிருந்து கொண்டு செவிக்கினிய கம்பிரமதுர ஸ்வரத்துடனே ஸ்தோத்ர ரத்தத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், இனையாழ்வாரும் திருமுடிமேல் திருநீர்க்குடத்துடன் வருபவராய் அப்போது பெரியநம்பியின் அநுஸந்தானத்திலிருந்த *ப்ரஹ்மா சிவச் சதமக! பரமஸ்வராடிதி ஏதேபி யஸ்ய மஹிமாண்வ விப்ருஷஸ்தே* என்கிற ச்லோகத்தைத் திருச்செவியாத்தி 'இது யாருடைய திவ்ய ஸூக்தி' என்று நம்பியை நோக்கிக் கேட்க, அவரும் 'இது ஆளவந்தாருடைய திவ்ய

ஸூக்தி யென்றுரைக்க, 'ஆதில் அவரை அடியேன் ஸேவிக்கவேணுமே' என்று இனையாழ்வார் கூற, 'ஆகலாம்; நம்மோடே வந்து ஸேவிக்கலாம்' என்று பெரியநம்பி பணிக்க, இருவரும் தொல்லையின்பத்திற்றுதி கண்டவர்களாய் வார்த்தையாடிக்கொண்டே ஸன்னிதியிற் சென்று சேர்ந்தார்கள். இனையாழ்வார் திருமஞ்சனத்தைப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்துவிட்டு நியமனமும் பெற்றுக்கொண்டு திருக்கச்சி நம்பியின் அநுமதியையும் பெற்றுப் பெரிய நம்பி யுடனே புறப்பட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேறச் செல்லாநின்றார்.

196 ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளுதல் : பெரிய நம்பியைப் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போகவிட்ட பிறகு சில நாள்விலே ஆளவந்தார் திருமேனியிலே அநாரோக்யமதிகரித்துத் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளும் ஸநிவேசமாயிற்று. மிக்க தளர்ச்சியோடே ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளி அமலனாதிபிரானனுஸந்தானத்துடனே பெரிய பெருமானைத் திருவடிதொழுது வரிசைகளும் பெற்று நலமந்த மில்லதோர் நாடுபுக நியமனமும் பெற்று மடமேற வெழுந்தருளி உபசிஷத்துக்களையும் அருளிச் செயல்களையும் முதலிகள் ஸேவிக்கத்திருச்செவி சாத்திக்கொண்டேயிருந்து * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்து களிக்கவேண்டி மணக்கால் நம்பிகளின் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே ப்ரஹ்மந்தர்த்தாலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். திருவரங்கப் பெருமானாரையர் முதலான எல்லாரும் வேரற்ற மரம்போல விழுந்து துடிக்க, அங்குள்ளார் இவர்களைத் தேற்றி ஆளவந்தார் குமாரரான பிள்ளைக்கரசு நம்பியை நோக்கிமேல் நடை பெறவேண்டிய கைங்கரியங்களுக்கு உத்தேயாகிப்பிக்க, ஆளவந்தார்படி யென்று இன்றைக்கும் வழங்கிவருகிற விலகூண ப்ரக்ரீயையிலே சடங்குகளையெல்லாம் நடத்தி, திருக்கரம்பன் துறையிலே திருப்பள்ளி படுத்துவதாக திவ்யமங்கள விக்கரஹத்தை ப்ரஹ்மரத்தத்திலே யெழுந்தருள் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாயிற்று. பெரியநம்பி இனையாழ்வாருடனே திருக்காவிரியின் ஸம்பமாக எழுந்தருளுகிற ஸமயமும் மேலே குறித்த ஸந்தர்ப்பமும் ஒத்திருந்தது.

197. ராமாநுஜர் ஆளவந்தாருடைய சரமத் திருமேனியை ஸேவித்தல் : பெரியநம்பி திருக்கரம்பன் துறையிலே பெரிய திரளைக்கண்டு எதிரே வருகிறவர்களை நோக்கி என்ன விசேஷமென்று கேட்க, அவர்களும் ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினாரென்ன, அதுகேட்ட இருவரும் மூச்சித்து கிலேசித்து விமலசரம விக்கரஹத்தையாகிலும் ஸேவிக்கப் பெற்றோமே யென்று தேறியெழுந்து அருகேவந்து சேர்ந்து கண்பனி சோர நின்று ஸேவிக்கையில், இனையாழ்வார் அந்தசரமத் திருமேனியை ஆபாதகுடமாக 'ஸேவித்து வருபவர், திருக்கையில் மூன்று விரல்கள் முடங்கியிருக்கக் கண்டு 'முன்னும் இப்படியுண்டோ? இப்போது தானோ? என்று முதலிகளைக் கேட்க, அவர்களும் 'முன்பிலலை; இப்போது கண்டதித்தனை' என்ன; இனையாழ்வாரும் இவர் திருவுள்ளத்திலே ஏதேனும் குறைகளுண்டாயிருக்கவேணுமென்று கருதி, முதலிகளைப்பார்த்து முன் வியாக்கியான ஸமயங்களிலே அபிமத ஸல்லாபங்களைக் கேட்டிருப்பீர்களே : திருவுள்ளத்திலோடியிருப்பன சில அறியப்பெற்றதுண்டோ? என்று கேட்க; அவர்களும் மூன்று விஷயங்களைத் தெரிவித்தார்கள்—1, ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு விசிஷ்டாத் வைத மதாநுஸாரியான பாஷ்யம் அவதரிக்க வேணுமென்கிற விருப்பமும், 2. நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிக்கொரு வியாக்கியான மவதரிக்க வேணுமென்கிற விருப்பமும், 3. வ்யாஸபராசரர்களிடத்திலே க்ருதஞ்ஜதாநுஸந்தானம் நெடுகச் செல்லும்படியான காரியமொன்று நடைபெற வேணுமென்கிற விருப்பமும் ஆக இம்மூன்று வாஞ்சைகளே திருவுள்ளத்தில் குடிக்கொண்டிருந்தனவாக அறிவோம்; வேறொன்றுமறியோம் என்றார்கள்;

198 ராமாநுஜர் காஞ்சீபுரம் சேர்ந்து வாழ்தல் : ஸ்வாமி இதைக்கேட்டதும் தண்டனிட்டுக் கைகூப்பி நின்று 'இவ்வுடல் திடமாய் ஆசார்யக்ருபையும் அடியேனிடத்தில் பரிபூரணமாயிருந்து ஸர்வேச்வரன் அடியேன் நினைத்தபடி கூட்டுவானாகில் இம்முன்றையும் சிறைவேற்றக்கடவேன்' என்ன; முடங்கியிருந்த மூன்று திருவிரல்களும் உடனே நிமிர், இதனை அனைவருங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு "இனையாழ்வார்; இவ்வாசார்யக்ருபையும் உம்பிடத்திலே கூடும்; நீரே இந்த தர்சனத்திற்கு கீர்வாஹகராவீர்" என்று மங்களாசாசனம் செய்து கூறினார்கள். ஸ்வாமியும்

அந்த திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தைக் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் தேக்கிக்கொண்டு திருவடிகளை ஸேவிக்கப்பெற்றமையாலே ஸகலார்த்தங்களும் தமக்குச் சேம நிதியாக லபித்தனவாகக் கொண்டு ஆகிலும் இரண்டொரு நாளாவது கூடியிருந்து திவ்யஸூத்திகளைச் செவிபாரப் பருகப் பெற்றிலோமேயென்ற க்லேசம் மேலிட்டு *பணவாளவளைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர் நம்மவைத்த பரிசிது காண்மின்'' என்று கூறிக்கொண்டே அவருடைய ஸநாநம் செய்தருளிப் பெரிய நம்பியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பெருமானையும் திருவடி தொழாதே அவரை வெறுத்து மீண்டும் பெருமாள்கோயிலேற வெழுந்தருளினார். “ஆளவந்தாரோடே நான் கூடியிருந்து குளிரப்பெற்றிருப்பேனாகில் பரமபதத்திற்குப்படி கட்டி யிருப்பேனே” என்று அப்போது பலகாலும் இனையாழ்வார் பணித்தபடி.

199. பிறகு ஆளவந்தாருடைய சரம கைங்கரியங்கள் குறையற நடந்தேறின இளை யாழ்வாரும் பெருமாள் கோயில் சேர்ந்து திருக்கச்சி நம்பிக்குச் செய்தியறிவிக்க, அவரும் க்லேசித்து ஸ்ரீகுர்ண பரிபாலனதிகள் நடத்தினார். ஸ்வாமி முன்பு போலவே பேரருளானு டைய திருமஞ்சன கைங்கரியத்தில் நிரதராயிராவின்றார்.

200 திருக்கச்சிநம்பியிடம் ராமாநுஜருடைய ப்ரதிபத்தி விசேஷம் : திருக்கச்சி நம்பிகளிடத் திலே மிகவும் பக்திகொண்டு அவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேணுமென்று கருதி அக் கருத்தை அவரிடத்தே விஜ்ஞாபிக்க, இதுவாணுச்ரமத்துக்குத்த வைதிக மர்யாதைக்குப் போந்திராது என்று அவர் மறுத்திட்டார். ஆச்ரயிக்கும் பாக்கியந்தான் இல்லையானாலும் *போனசஞ்செய்த சேடமாவது பெற்றுப் புனிதராவோமென்றெண்ணி ஒருநாள் நம்பியிடம் சென்று ‘இன்று அடியேனது குடிசையிலே அமுதுசெய்ய எழுந்தருளவேணும்’ என்று வேண்ட அவரும் இசைந்தருள, ஸ்வாமி மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டு தம் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி இச் செய்தியைத் தேவியாரிடம் தெரிவித்து அறுசுவை யடிசிலும் அதிமதுர பக்ஷயவர்க்கங்களும் செய்யும்படி நியமித்து, தமது நித்ய கைங்கர்யமான திருமஞ்சனத் திருப்பணியையும் விரை வாகத் தலைக்கட்டித் திருமாளிகையிற் போந்து திருவாராதனமும் கண்டருளப்பண்ணி, அவ் வளவிலும் திருக்கச்சிநம்பி பெழுந்தருளக் காணாமையாலே அவரை யழைத்து வருவதற்குத் தெற்குத் திருவிதியாலே மேற்கே பெழுந்தருளினார். அத்தருணத்திலேயே நம்பிகள் வடக்குத் திருவிதியாலே ஸ்வாமி திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி, திருவால வட்டத் திருப்பணிக்காக விரைந்து செல்லவேண்டியிருப்பதை யறிவித்து நின்ற வளவிலே ஸ்வாமி தேவிகள் இவரை ஒரு மூலையிலே உட்கார வைத்து அமுது செய்யப் பண்ணுவித்து அனுப்பிவிட்டு அமுது செய்த விடத்தைக் கோமயத்தாலே சுத்திபண்ணித் தெளித்துத் தாழும் தீர்த்தமாடி நிற்கிற வளவிலே நம்பியை யழைத்துவரச் சென்றிருந்த இனையாழ்வார் அவர் இங்கே போந்தமை யறிந்து மீண்டுவந்து நம்பியைக் காணாமல், மனைவி நீராடியிருந்தபடியைக்கண்டு இதுவென்? என்று கேட்க; அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து கைங்கர்யத்திற்கு விரைந்து செல்லவேண்டி யிருப்பதைத் தெரிவித்தார்; உடனே அவரை அமுதுசெய்யப் பண்ணுவித்தனுப்பினேன்; அவர் நிறைந வர்ணஸ்தராகையாலே இலையைக் கோலாலே தள்ளிக் கோமயத்தாலே, மெழு கினேன். அதனால் சரீரம் அலம்ப வேண்டிற்று’ என்றான். அதுகேட்டு ஸ்வாமி மிகவும் நொந்து வருந்தி எம்பெருமான் திருவுள்ளமிருந்தபடிக்கு நாமென் செய்வதென்று மனம் தளர்ந்திருந்தார்.

201. திருக்கச்சிநம்பி யாறுவார்த்தை : மறுநாள் திருக்கச்சிநம்பிக்கலிற் சென்று ‘அடியேன் சில நிகைவுகள் நனைத்திருந்தேன்; அவை விஷயமான நிர்ணயத்தைத் தேவரீர் பேரருளானன்பாடே தெரிந்துகொண்டு அடியேனுக்கு நியமித்தருளவேணும்’ என்று ஸ்வாமி ப்ரார்த்திக்க, நம்பியும் அப்படியே யாகுக வென்றிசைந்து அன்றிரவு பெருமாளிடத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம் பெற்று மறுநாள் இனையாழ்வார்க்கு அறிவித்த ஆறுவார்த்தைகள்:—1. பரதத்வம் நாமே, 2. சிதசிதிச்வரபேதமே தர்சனம், 3. ப்ரபத்தியே தஞ்சம், 4. அந்திமஸ்மருதியில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை, 5. சரீராவஸானத்திலே மோகம்.

6. பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆசிரயிப்பது—என்பன இங்ஙனே ஆறுவார்த்தைகளை அருளிச்செய்யக்கேட்ட இனியாழ்வார் இவ்விஷயமான நிர்ணயமே தாம் அறிய விரும்பினமையால் இவற்றைத் தெளியவறியப்பெற்றதற்கு உவந்து, பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆசிரயித்து உஜ்ஜிவிப்பதற்காக அறுதியிட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்குப் புறப்பட்டருளினார்.

202 ராமாநுஜர் மதுராந்தகத்தில் பெரியநம்பிகளை யாசிரயித்தல்! அக்காலத்திலே கோயிலில் தர்சன நிர்வாஹத்திற்காக இனியாழ்வரை அங்கே வரவழைத்து நிலைநிறுத்த வேண்டுமென்று ஆவல்கொண்ட முதலிகள் பெரியநம்பியை நோக்கி இது உம்மாலாகக் கூடிய காரியமாதலால் நீரே காஞ்சிபுரிக்குச்சென்று காரியம் பார்க்கக்கடவிரென்று நியமிக்க அவரும் அப்போதே ஸகுடும்பமாகப் புறப்பட்டு நம்பெருமானிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியை நோக்கி எழுந்தருளா நிற்கையில் இடையில் மதுராந்தக கேஷத்திரத்திலே ஏரி காத்தராமன் ஸன்னிதியிற் சேர்ந்து நின்றார். இனியாழ்வாரும் (திருக்கச்சிநம்பிகளின் திருவாக்குப்படியே பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆசிரயிப்பதாகப் புறப்பட்டுத்) திருவரங்கம் பெரியகோயிலை நோக்கிச் செல்லாநின்று மதுராந்தகத்திலே சேர்ந்தவாறே அங்குப் பெரிய நம்பியை யாத்ருச்சிகமாக ஸேவிக்கநேர்ந்து ஆச்சரியப்பட்டு 'எண்ணின் பலன் எதிரேவந்து வாய்த்ததுபோல இப்படி நமது பாக்கியம் பரிபக்குவமாவதே! என்று உகந்து இனி கால விளம்பம் பொறுக்கலாகாதென்று அப்போதே திருவிலச்சினை ஸாதித்துத் தம்மை உய்விக்கு மாறு வேண்ட, அவரும் இவருடைய ஆர்த்தியின் கனத்தைக்கண்டு அப்போதே அவ்விடத்திலேயே பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களை ப்ரஸாதித்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளே தஞ்சமென்று கொண்டிருக்கும்படி நியமித்தருளினார். பிறகு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலிலே வந்து சேர்ந்தார்கள். இனியாழ்வார் தம்முடைய திருமானிகையிலேயே மேல் பாதியிலே பெரியநம்பி ஸகுடும்பமாக வளிக்க இடமளித்துத் தனிக்கைக்கு வேண்டும் பதார்த்தங்களும் ஸமர்ப்பித்து ஆராதித்துக்கொண்டு அவர் ஸந்நிதியிலே அருளிச்செயல்களைக் கற்பதும் தர்சன ரஹஸ்யார்த்த வீசேஷங்களைக் கேட்பதுமாயிருந்து வந்தார்.

203. பெரியநம்பி கோயிலுக்கெழுந்தருளல் : இங்ஙனையிருந்து வருகையில் பெரியநம்பி தேவிகளுக்கும் இனியாழ்வாருடைய தேவிகளுக்கும் மனப்பொருத்தயின்றிக்கே வைரஸ்ய முண்டாகத் தொடங்கிற்று. இருவருக்கும் கிணற்றின் கரையிலே தாம்பு விஷயமான விவாத முண்டாகி வார்த்தைகளும் விஞ்சின; இதைப் பெரியநம்பி யுணர்ந்து தமது தேவிகளைக் கோபித்து, இனி நாம் இங்கு வாழ்வது தகுதியற்றதென்றெண்ணி உடனே கோயிலுக்குப் புறப்படத் திருவுள்ளமாய் இனியாழ்வார் பக்கலிலும் அறிவியாமல் அவர் அநுஷ்டானத் திற்குச் சென்றிருந்த ஸமயம் பார்த்து ஸகுடும்பமாக மீண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். ஸ்வாமி அநுஷ்டானம் பண்ணி பெழுந்தருளிப் பெரியநம்பியை ஸேவிக்கப்பெறாமல் விசாரித்துச் செய்தியறிந்து திருவுள்ளம் மிகவும் உடைகுலைப்பட்டு நின்றார்.

204. ஸ்வாமி ஆசிரமஸ்னீகாரம் செய்தருளுதல் : நம்மாழ்வார் ஒரு திருவாய்மொழிக்குப் பலச்சுருதியருளிச் செய்யாநின்றவர் *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வார் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே* என்று க்ருஹஸ்தாசிரம வாழ்ச்சியையும் பலனாக அருளிச்செய்தார். ஸர்வோபகார கூலமான இந்த ஆசிரம வாழ்க்கை நன்றேயாயினும் *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வார்* என்ற படிக்குப் பாங்காக இராவிடில் பரித்யாஜ்யமே யாதலால் ஸஹதர்மசாரிணியான தேவியாருடைய மனம் அனுகூலமாயிராதபோது இவ்வாசிரம வாழ்க்கையில் ஜிஹாஸையுண்டாகப் ப்ராப்தம்; ஸ்வாமி தமது தேவியாரிடத்தில் மூன்று அபசரிதங்கள் கண்டார் 1. திருக்கச்சி நம்பி பக்கலிலே தமது திருவுள்ளத்திற்கு மாறாக நடந்துகொண்டது. 2. ஒரு நாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு ப்ரஸாதமிடும்படி நியமிக்க, உள்ளே ப்ரஸாதமிருந்தும் இல்லையென்று சொல்லி மறுத்தொழித்தது. 3. ஆசார்ய தேவிகளோடே ஸ்பர்த்தித்து அபசாரப்பட்டது. ஆக இம்மூன்று செய்கைகளும் அஸஹயாபசாரமாக ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினபடியால் உடனே ஸம்ந்பாஸாசிரமம் ஸ்விகரிக்கத் திருவுள்ளமாய் அன்றே தேவிகளைப் பிறந்தகத்

துக்குப் போக விட்டுப் பேரருளாளன் திருமுன்பே திருவனந்தரஸ்தீரத்தில் தண்ட காஷ்யபங்களைப் பரிசுரஹித் துராமாநுஜமுனியென்றும் யதிராஜரென்றும் உலகமெலாம்போற்ற நின்று உலகேத் துமாழியானத்தியூரானுடைய அந்தரங்க வுகப்புக்குக் கொள்கலமாய் மடத்தே வாழ்ந்துகொண்டு அத்தாணிச் சேவகம் புரிந்துவந்தார்.

205 ஆழ்வானும் ஆண்டாளும் வந்து பணிதல்: ஸ்வாமியி னுடைய ப்ரபாவம் செய்தருளினின்றபடியை முதலியாண்டாளும் கூரத்தாழ்வானும் கேள்விப்பட்டு ஸ்வாமியி னிருவடிகளிலே வந்து ஆச்ரயித்துப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களும் பெற்று மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரயுக் மச்ரமஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். இந்த கோஷ்டியிலே அவயித்து வாழ வேண்டிய கோவிர்த்தபட்டர் காளஹஸ்தியிலே விபரீத வருத்தராயிரா நின்றாரே யென்று திருவுள்ளம் நொந்து இக்குறையைத் திருமலைநம்பி பக்கலிலே தெரிவித்து அவனைத் திருத்திப் பணிகொள்ள வேண்டியது உம்முடைய பாரமென்று விஜ்ஞாபித்திருந்தார் ஸ்வாமியெம்பெருமானார்.

206 யாதவப்ரகாசன் ஸ்வாமியை யாச்ரயித்து வாழ்தல்: ஸ்வாமியினுடைய ப்ரபாவம் காந்தோறும் வளர்ந்து செல்லாநின்றது. அதனைக்கண்டு யாதவப்ரகாசனது தாயார் 'நம்முடைய குமாரனும் இவரையடி பணிந்து வாழலாமே' என்று நினைத்து இந்த மனோ ரதத்தை மகனிடம் பலகாலும் தெரிவித்து வந்தாள். அவன் ஏற்கெனவே ஸ்வாமியின் விலக்ஷணமேதாப்ரதிபாவிலாஸங்களைக் கண்டவனுதலாலும் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸின் மூலமாக வைபவத்தை விசேஷித்து அறிந்தவனுதலாலும் தான் நிரவஹித்துப்போருகிற தர்சனத்திலே மிகவும் அருகிதோன்ற நின்றதனாலும் பகவத்தடாக்ஷம் பலிக்க ப்ரார்த்தகாலமானதாலும் தாயாருடைய நல்வார்த்தையில் அன்பு தோன்றி அப்படியே யென்றிசைந்து, இதுவரையில் சிகாயஜ்ஞோபவீத த்யாகம் பண்ணியிருந்த பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாக பூப்ரதக்ஷினம் பண்ணவேண்டியிருந்ததனால் வயது முதிர்ச்சி காரணமாக அது செய்ய முடியாமைக்கு வருந்தி யிருக்கையிலே தேவப்பெருமாள் கனவிலே காட்சிதந்து 'நம்மீராமானுசனை ஒரு ப்ரதக்ஷினம் பண்ணுவது பூப்ரதக்ஷினத்திலும் மேம்பட்டது. ஆகவே அது செய்து உள்ளம் தேறுவா யாக' என்று நியமிக்க, திருக்கச்சி நம்பி மூலமாகவும் இந்த நியமனத்தைத் திடமாக விச்வ ரீத்து ஸ்வாமியி னிருவடிகளிலே வந்து வேரற்றமரம் போலே விழுந்து கண்ணுங் கண்ணிரு மாய் நின்று *பழுதே பலபலும் போனமைக்கு அநுதபித்துப் பேசி இனியரீதிலும் இவ்வாத்மா உஜ்ஜீவிக்கும் நல்விரகு பார்த்தருள வேனுமென்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் திருவருளுக் கிலக்காகி ஸ்ரீவைஷ்ணவயதி வேஷம் பூண்டு விளங்கி வாழ்ந்து போனான். இவ்விஷயத்தை வேதாந்த தேசிகனும் யதிராஜ ஸப்ததியில் *ஸ்வபலாத் உத்த்ரு தயாதவப்ரகாச: * என்றருளினார்.

207 திருவரங்கப்பெருமானாரையரும் தேவப்பெருமானும்: ஸ்வாமியி னுடைய ப்ரபாவம் ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான சிஷ்யவர்க்கங்களுக்கு உபயவேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்து போரா நிற்கையில், நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் தர்சன நிரவஹகர் ஒருவருமில்லாத குறைநீர இவரை அவ்விடத்திற்கெழுந்தருளச் செய்யவேனுமென்று பாரிப்புக்கொண்ட கோயில் முதலிகள் ஓர் ஸதுபாயம் கண்டனர்: பேரருளாளப் பெருமாள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலே போரவும் பித்தராயிருப்பாராகையாலே நம் அரையரைக்கொண்டு பாட்டுக் கேட்பித்து உகப்பித்து வரப்ரஸாதமாக ஸ்ரீராமாநுஜரைப் பெற்று இங்கேயெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரலாமென்று.

208 அக்காலத்து இசைபாடி விண்ணப்பம் செய்வதில் மிகவல்லவராயிருந்த ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரையரைப் பேரருளாளப் பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு விடைகொண்டு இக்காரியத்தைச் செவ்வனே தலைக்கட்டிக்கொண்டு வரும்படி பெரிய பெருமாள் நியமித்தருள, அந்த நியமனத்தை சிரஸாவஹித்த அரையர் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்கு வந்து சேர்ந்து

அங்குள்ள வரந்தரும் பெருமானரையரையும் திருக்கச்சி நம்பியையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு தேவப்பெருமானைத் திருவடி தொழுது *அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான் * என்னெஞ்சமேயான் *துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன் *உரந்தருமெல்லனைப் பள்ளி கொண்டான் முதலான பாசுரங்களைத் தேவ கானத்திலேயிட்டுத் தேவப்பெருமான் திருவுள்ளம் பூரித்து, 'வாரீர் அரையரே! உம்முடைய பாட்டுக்குப் போரவுகத்தோம்; நீர் எது கேட்டாலும் தரக் கடவோம்' என்று ஒருகாலைக்கிருகால் உறுதியருளிச் செய்ய அரையரும் அருகேயிருந்த இனையாழ்வாரைக்காட்டி 'நம் இராமாநுசனை நம்பெருமானுக்குத் தந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அதுகேட்டுத் தேவப் பெருமான், திடுக்கிட்டு ஒன்றும் தோன்றாமே நிற்க, சொன்னசொல் தவறாதே தந்தருளவேணுமென்று அரையர் வேண்ட, "நம்மிராமாநுசனைத் தவிர மற்றதைக் கேளுமென்று நாம் முதலிலேயே சொல்லத் தவறினோம்! சொற்படியே இராமாநுசனைப் போகவிடவேண்டியதே" என்று துணிந்து, "அரையரே! நம்மை இங்ஙனே வஞ்சித்து ஸர்வஸ்வமும் கொள்ளை கொள்ள வந்தீர் போலும்; நாமும் உமது வஞ்சனையிலே அகப்பட்டோம்; இனி என் செய்வது? விரும்பினபடியே கொண்டு போகக் கடவீர்" என்று தேவப் பெருமான் விடை கொடுத்தருள அன்றே அப்போதே ஸ்வாமி ஆழ்வானுண்டான் முதலான சிஷ்ய வர்க்கங்களுடனே புறப்பட்டு அரையரை முன்னிட்டுக் கொண்டு நம் பெருமான் ஸன்னிக்கு வந்து சேர்ந்து *தென்னிர்ப் பொன்னியிலே தீர்த்தமாடி ஆஹனி கங்களை முடித்துக்கொண்டு அரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகிலவண்ணனைக் கண்ணாரக் கண்டு 'அடியேன்மீது இப்படியும்அருள்வெள்ளம் பெருகுவதே!' என்று ஈடுபட்டு நிற்கையில், பெரிய பெருமான் தமது திருப்பொலிந்த சேவடியை இவரது சென்னிமேல் பொறித்து "இனையாழ்வீர்! *பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மென்கிற உபபவியூதிச் செல்வத்தையும் உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் தத்தோம். இனி நம்முடைய கோயிலைத் திருத்திப் பணிகொள்ளக் கடவீர்" என்று நியமித்தருளியாயிற்று. அன்று முதலாக ஸ்வாமிக்கு உடையவர் என்கிற திருநாமம் வழங்கி வந்தது [உடையவர்-உபய விபூதியையும் தம் கையிலேயுடையவர் என்றபடி].

209. இங்ஙனே பெரிய பெருமானுடைய பேரருளைப் பெற்றதும் அருகேயிருந்த பெரிய நம்பியை நோக்கி *பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால் பெருத பயன்பெறுமாறு வரிவாள்வாயர வணைமேல் நம்பெருமான் காட்டினரேயென்று பாசுரஞ்சொல்லி, தேவரீருடைய திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற கோயின்மைபாலே பெரியபெருமான் அடியேனை யிப்படி விஷயிகரித்தருளி னார் என்று ஆனந்தக்கண்ணிர் பெருகநின்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பெரியநம்பியும் "சுனியுந் கெடுங்கண்டு கொண்டினைன்று அன்று ஆழ்வாரருளிச் செய்த எதிர்காலச் செய்தி இன்று பவிக்கக் கண்டோம்; நல்லது; இனி பெருமான் நியமனப்படியே இவ்விடத்துப்பணி களெல்லாம் பாங்காகப் பார்த்தருளிர்" என்றருளிச்செய்ய, அன்று முதலாகவே "தென்ன ரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே" என்கிற வாழ்த்து அந்வர்த்தமாம்படி அனைத்தும் ஆராய்ந்தருளி நித்யோத்ஸவ பக்ஷோத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்பவத்ஸரோத்ஸவங் களெல்லாம் குறையற நடைபெறுமாறு சேமஞ் செய்தருளி வந்தார். அப்போது அகளங்க நாட்டாழ்வானென்பவனும் ஸ்வாமிக்கு அணுக்கனான அடியவனாகிக் கைங்கரியங்களுக்குத் துணைபுரிந்து வந்தான்.

210. திருவரங்கத்தமுதனரைத்திருத்திப்பணிகொள்ளுதல் : திருவரங்கத்தமுதனரென்பவர் கோயில் கொத்திலுள்ளவர்கட்குத் தலைவராயிருந்தவர். அவர் ஒருநாள் உடையவரைவந்து பணிந்து 'பாவங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கிற அடியேனைத் திருத்தி ஸ்வாமிக்குசேஷமாக்கும்படி தேவரீர் திருவடிவாரத்திலுள்ளாரில் ஒருவர்க்கு நியமித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, உடனே ஸ்வாமி ஆழ்வானையழைத்து அமுதனரைக் காட்டி 'இவர் நம்முடைய வாழ் முதலான நம்பெருமானுடைய ஸ்ரீகார்யத்துக்குப் பரிபவராயிருப்பவர்; இவரது தாழ்வுகளைப் பாராமல் இவரை அதுவர்த்தித்து அநுகூலராக்கிநம்பக்கவிலே கொண்டுவந்து சேரும்' என்று நியமித்தருள, ஆழ்வானும் ஆறுமாதம் அவரை அதுவர்த்தித்துப் பரிபக்வராக்கி உடையவர்

திருவடிகளிலே கொண்டுவந்து காட்டிக்கொடுக்க உடையவரும் அவ்வமுதனரை ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார்.

211 அமுதனார் க்ருஹத்திலே ஏகாஹமமுதுசெய்ய ஆழ்வானைப் போகவிடுதல்: இப்படி அமுதனார் ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்தரங்கராய்க் காலக்ஷேபஞ் செய்து வருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடியடைந்தான். தசாஹம் கடந்த பின்பு 'ஏகாஹத்துக்கு நிமந்த்ரண ஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித்தருள வேணும்' என்று உடையவர் பக்கலிலே வந்து விண்ணப்பஞ் செய்தாரமுதனார். அப்போது உடையவர் ஆழ்வானை நோக்கி 'நீர் போய்வாரும்' என்ன, ஆழ்வானும் சிறிதும் முகம் கன்றாமல் ஸ்வாமியின் அந்தரங்கக் கருத்தை க்ருஹித்துக் கொண்டு எழுந்தருளி ஏகாஹத்திலே ஸ்தானம் வஹித்து அமுது செய்தருளினார். முடிவில் 'ஸகலம் ஸம்பூர்ணம்' என்று சொல்லவேண்டிய தருணத்தில் அமுதுருடைய ஆதினத்திலிருந்த நம்பெருமாள் ஸன்னிதித் திறவுகோலைப் பெற்றுக்கொண்டு பிறகு புத்திருப்தி சொல்லி ச்ராத் த பூர்த்திசெய்து, அந்தத் திறவுகோலை ஸ்வாமி திருவடிகளிலே கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தார். அன்றுமுதல் *ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்* என்று கடல்குழந்த மன்னுலக முற்றும் போற்றும்படி எம்பெருமானார் நம்பெருமாள் ஸன்னிதியின் கைங்கரியங் களைப் பரிஷ்கரித்தருளினார்.

212. எம்பார் திருந்தின செய்திகேட்டு மகிழ்தல்: பண்டு யாதவப்ரகாசருடைய கங்கா யாத்திரையிலே கோவிர்தபட்டர் [எம்பார்] லிங்கங் கொணர்ந்து சிவபக்தராசி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்தையிழந்து காளஹஸ்தியிலே சிவபூஜாநிரதராயிருந்தாரென்று சொன்னோம் அவரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளும்படி ஸ்வாமி தம் மாதுலரான திருமலை நம்பியை வேண்டிக் கொண்டிருந்தார் முன்னமே. அவரும் திருமலையில் நின்றும் காளஹஸ்திக்கெழுந்தருளி கோவிர்த தரைத் திருத்தப் பார்த்தவளவிலே இரண்டு பர்பாயங்களில் ஸமீஹித எரித்தியாகாமல் மூன்றாவது பர்பாயத்தில் மனோரதம் நிறைவேறி. மகிழப் பெற்றபடியை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே விண்ணப்பம் செய்ய, அதுகேட்டு ஸ்வாமி மிகவுகந்தருளினார். அந்தச் செய்தி வருமாறு :-

213. திருமலைநம்பி சில சிஷ்யர்களுடனே காளஹஸ்திக் கெழுந்தருளி, நாடோறும் கோவிர்தபட்டர் சிவபிரானுக்குப் பூப்பறிக்க வருமிடத்திற்கு அருகேயிருந்து, திருவாய் மொழியில் *திருமால்பரத்துவத்தை நன்குரைத்த* திண்ணன்விடு பதிகத்தைத் தொடங்கி வியாக்கியானித்தருளரளினார்; கோவிர்தர் அங்கு ஒரு பாதிரி மரத்தின் மீதேறிப் பூப்பறிப்பா நின்றவர், மூன்று பாட்டளவும் பூப்பறிக்கை தவிர்த்து கேட்டுக்கொண்டிருந்து நாலாம் பாட்டிலே *தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தருமே* என்றவிடத்திற்கு கங்கா ப்ரவாஹ நீர்விசேஷமாகவருளிச் செய்த வியாக்கியானம் செவியிற் புருந்தவாறே கோவிர்தர் அந்த மரத்தினின்றும் திடுக்கெனக் குதித்துக் கையிலிருந்த பூக்குடலையைச் சுழற்றி யெறிந்து, தரித்திருந்த ருத்ராஷுத்தையும் சுழற்றியெறிந்து, *பூவும் பூசனையும் தருமே* என்ற சந்தைக்குச் சேர 'தகாது தகாது தகாது' என்று சொல்லிக்கொண்டே நம்பி திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து,

'உபயவிபூதிநாதனிருக்க விரிதலையானே விரும்பிநின்றேனே/
புதுக்கணியுடைய புண்டரீகாஷுனிருக்கப் பொறிபறக்குங்கண்ணனைப் பூசித்தேனே/
கடல்மன்னுண்ட கண்டனிருக்கக் கறைகொண்ட கண்டனைக் காமித்தேனே/
கல்லெடுத்துக் கன்மாரிகாத்த கற்பகமிருக்கக் கையார் கபாலியைக் காதலித்தேனே/
திருவிருந்த மார்பன் சிரீதரனிருக்கத் திருவில்லாத் தேவனைத் தொழுதுநின்றேனே;
பீதகவாடைப்பிரானுரிருக்கப் புலியுரியானைப் பின்தொடர்ந்தேனே/
சதிரானங்கையடியாளிருக்கக் சுடுகாடுகாவலனைச் சுற்றி வலம் வந்தேனே/
பெருந்துழாய் வனமிருக்கப் பெருங்கையாற் பேய்ச் சுரைக்கு வார்த்தேனே/

என்றினைப் பலவும் சொல்லிப் புலம்பி 'இனியாகிலும் இவ்வாத்மாவை உய்விக்க வேணும்' என்று தண்டனிட்டு எழுந்திராமலிருந்தார். நம்பியும் முடிபிடித்தெடுத்து உடம்பைத் தடவிக்கொடுத்துக் குளிரப்பேசியருளாநிற்கையில் இச்செய்தியை இங்குள்ள சிவபக்தர்கள் கேள்விப்பட்டு வந்து இப்படி நீர் செய்யத் தகுமோவென்று நம்பியோடே போராடிப் பிறகு ஸமாதானமடைந்து திரும்பிப்போக, கோவிர்த்தப்பட்டரும் தம் வசத்திலிருந்த கருவூலத் திறவுகோல் இலச்சினை மோதிரம் முதலானவற்றைப் போகட்டு 'இனி உங்களுக்கும் நமக்கும் பணியில்லை' என்று ஒட்டறுத்துக் கொண்டு நம்பியோடே திருப்பதிக்கு வந்து சேர்ந்து ப்ராயச்சித்த புரஸ்ஸரமாக ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று திவ்யப்ரபந்தங்களையோதி அர்த்த பஞ்சக ஞானத்தையும் பெற்றுத் தேவமுற்றறியாதே அவர் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருந்து போருகின்றார்—என்னுமிச் செய்தியை அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விண்ணப்பஞ் செய்பக்கேட்டுப் பேரின்ப வெள்ளத்தே மூழ்கி நின்றனருடையவர்,

214. உடையவருடைய பஞ்சாசார்ய பதாச்சித்தவம்: ஸ்வாமி ஐந்து ஆசாரியர்களை யடிபணிந்து அர்த்தவிசேஷங்களைக் கேட்டவராதலால் பஞ்சாசார்ய பதாச்சித ரென்று ப்ரஸித்தராயிருப்பவர். பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருமாலையாண்டான், திருமலை நம்பி, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரைப் ஆக இவ்வைவர் அவ்வாசிரியர்களாவர். பெரிய நம்பி பஞ்சஸம்ஸ்காரமிட்டருளினவராதலால் தலைமையாசிரியர். திருக்கோட்டியூர் நம்பி ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிஷித்துக் கொடுத்தவர். திருமாலையாண்டான் திருவாய்மொழிப் பொருள் உபதேசித்தவர். திருமலை நம்பி ஸ்ரீராமாயணார்த்தங்கள் ஸ்தோத்ரங்கள் நல்வார்த்தைகள் அளித்தவர். வேதார்த்தவாசிரியர் பணித்த குருபரம்பரா ஸாரத்தில்,

“எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிஷித்தார். திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேட்டருளினார்; ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி ஸ்தோத்ராதிகள் அருளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலை நம்பி ஸ்ரீ பாதத்திலே ஸ்ரீமத்ராமாயணம் கேட்டருளினார்”.

என்றுள்ளது இங்கே அறியத்தக்கது. ஆளவந்தாராழ்வார் என்பவரே ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரைப்.

215. ஸ்வாமியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும்: பெரியநம்பி பரமபிர்தியோடே உடையவர்க்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை யருளிச் செய்து போருகையில், “திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே சில அர்த்த விசேஷங்களுண்டு; ஆளவந்தாருடைய விசேஷாபிமானத்திற்கு அவர் இலக்காயிருந்தபடியாலே அவரிடத்திலே நிதிபோல; நின்றிருக்குமர்த்த விசேஷங்களையும் கேட்டு உய்பக் கடவீர்” என்று அருளிச்செய்ய, ஸ்வாமி அதுகேட்க ஊற்றமுடையராய்த் திருக்கோட்டியூர்க் கெழுந்தருளி அங்குள்ளாரை நோக்கி ‘நம்பி திருமாளிகை எங்கே?’ என்ன அவர்களும் ‘அதோ காண்டிற கூரை’ என்று காட்ட அவ்விடந்தொடங்கி நம்பி திருமாளிகையளவும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே யெழுந்தருளி நம்பி திருமாளிகை சேர்ந்தார். பிறகு ஸ்வாமி நம்பிதிருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு தேவரீர் அடியேனுக்கு ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களை ப்ரஸாதித்தருள வேணும்’ என்று கூப்பிய கையராய்ப் பிரார்த்திக்க, அவருடைய இவருடைய அத்யவஸாயவிசேஷமறியாமல் உபதேசிக்கலாகாதென்றெண்ணி வாளாவிருந்தார்.

216. ஸ்வாமி சிலநாள் காத்திருந்தும் மனோரதம் நிறைவேறப் பெறாதே மீண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினார் இங்ஙனே பதினெட்டு ப்ராயம் கோயிலில் நின்றும் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளியும் பிரார்த்தித்தும் பயன் படவில்லையாக, பிறகு ஸ்வாமியின் அளவுகடந்த ஆர்த்தியையும் அபிவிேசாதிசயத்தையும் தெரிந்து கொண்ட திருக்கோட்டியூர் நம்பிக் கெழுந்தருளினார். எம்பெருமானுடைய ஸிபமனத்தையும் பெற்று இனி அவர்க்கு உபதேசிப்பதென்று தேவரீர் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரைக் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார்; ‘தண்டும் பவித்ரமுமாகத் தம் ஒருவரேவந்து கேட்டுப்போகும்படி’ சொல்லியனுப்பினார். அவரும் வந்து அப்படியே

சொல்ல ஸ்வாமி மிகவுகந்து கூரத்தாழ்வானையும் முதலியாண்டானையும் கூட்டிக்கொண்டு மிக விரைந்து திருக் கோட்டியூரேறச் சென்று நம்பி திருவடிகளிலே தண்டாவிட்டு நிற்க, 'தனித்தன்றோ உம்மை நாம் வரச்சொன்னோம்; கூட இருவரைக் கூட்டி வந்தது ஏன்? என்று நம்பி கேட்க, 'தண்டும் பவித்ரமுமாகவன்றோ தேவரீர் வரச்சொல்லி யருளிற்று; இவர்களைத் தண்டும் பவித்ரமுமென்றே கூட்டிவந்தேன்' என்று சொல்லி ஆண்டானைத் தண்டாகவும் ஆழ்வானைப் பவித்ரமாகவும் காட்டி நிற்க 'ஆனால் இவ்வர்த்தம் உங்கள் மூவரளவிலே நிற்கக் கடவது, மற்றொருவர்க்கும் சொல்லாதே கொள்ளும்' என்று நம்பிகள் நியமித்தருளி அங்ஙனே சபதமும் பெற்று சரமச்லோகத்தின் பரமரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைப் பேரருள் கொண்டு உபதேசித்தருளினார்.

217 [இங்கே ஒரு ஆராய்ச்சி. உடையவர்க்குத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி உபதேசித்தது திருவஷ்டாசூர மஹாமந்தரத்தின் பொருளென்று ஆராயர்ப்படி குரு பரம்பராப்ரபாவத்தில் காண்கிறது. மணவாளமாமுனிகளின் முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தில் சரமச்லோக பரகரணத்தின் அவதாரிகையில்—“இதினர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பி தாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்திக்யாதர பரிக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூளுறவு கொண்டு மாலோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று.....(அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்தகௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக் கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார்.) ஸம்ஸாரிகளின் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்க மாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீர்மை பாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் ப்ரஸித்தம். ஆகவே சரமச்லோகார்த்தம் கேட்டருளினாரென்பதே யுத்தமாயிருக்க வடுப்பது. முதலில் திருமந்தார்த்தத்தையருளிச்செய்து பிறகு மற்றொரு கால் சரமச்லோகார்த்தத்தையுமருளிச் செய்ததாக குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தில் காண்கையாலே அப்படியே கொள்ளலாகாதோ வென்னில், மேலே எடுத்துக்காட்டியுள்ள மணவாள மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்குமளவில் சரமச்லோகார்த்தம் கேட்கைக்காகவே ஸ்வாமி பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்க்கு நடந்ததாகவும்; கேட்ட அதனையே அங்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு வெளியிட்டதாகவும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகையாலே மற்றைப்படி சொல்லுகை மாண்புடைத்தாகத் தோன்றவில்லை. ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிவது]

218 திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்கள் கேட்டருளி ஸ்வாமி க்ருதார்த்தராய் அப்போதே மறுநாளில் அவ்வூர்ப் பெருமாள் ஸன்னதியில் ச்ரத்தாளுக்களான சில பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஓலக்கமாக விருத்தி அப்பரமரஹஸ்யார்த்தத்தை உபதேசித்தருளினார்.

219 ஸ்வாமி, எம்பெருமானார் என்கிற விருதுபெறுதல்: திருக்கோட்டியூர் நம்பி தம்மிடத்திலே சபதம் செய்ததைக் கடந்து ஸ்வாமி இங்ஙனே ஸன்னதியில் அர்த்தங்களை வர்ஷித்து விட்டாரென்று உடனே கேள்விப்பட்டு அவரையழைத்து 'இப்படியும் செய்யத் தகுமோ? எதற்காக இப்படி நியமநோல்வங்கனம் செய்தீர்? இதன் பலன் என்னொருமென்று அறிவீரோ.' என்று கேட்க உடையவரும் 'ஆசார்ய நியமனத்தை அதிலங்கனம் செய்த பாவியேனுக்கு நரகமேயாயிற்று பலன்; இதனையறிந்தும் அடியேன் அர்த்தங்களை வெளியிட்டது அடியேனொருவன் நரகம் புதுந்தாலும் இவ்வாத்மகோடிகளெல்லாம் தேவரீர் திருவருளாலே உஜ்ஜீவித்துப் போவார்களென்கிற கருத்தினால்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய நம்பியும் இதைக்கேட்டு இப்படி பரஸம்ருத்தியே பேருள நிலை நமக்குக் கூடிற்றில்கையே! இவர்க்கு இது கூடினபடி என்ன! என்று மிக விபந்து உவந்து அவ்வுகப்பின் பரீவாஹரூப

மாக எம்பெருமானார் என்று அவர்க்கு விருதுசாத்தினார். எம்பெருமான் கருணைக்கடலென்று கேட்டிருந்தோமத்தனை, அதை இவர் பக்கலிலே இன்று ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றோமாதலால் இவர்க்கு இந்த விருது ஏற்கும் என்று திருவோலக்கத்திலே விவரணமும் செய்தருளினார். 'எமக்கெல்லார்க்கும் தலைவர்' என்கிற பொருளையுடைய எம்பெருமானாரென்கிற சொல் ஸ்வாமிக்கே ஏற்குமது. பரம கருணை பொருந்தியவரே தலைவராயிருக்கத் தகுமாதலாலும் அந்தப் பரமகருணை இராமாநுசர் திறத்திலேயே ஸகலருமறிய ஸாக்ஷாத்கருதமாதலாலும்.

220 ஆழ்வானையும் ஆண்டாளையும்பற்றின இதிஹாஸம். [ஸ்வாமி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருவடிகளிலே சரம ச்லோகார்த்தம் கேட்டபோது ஆழ்வானுமாண்டானும் தண்டும் பவித்ர முமாக உடனிருந்து கேட்டதாகவே கீழ் அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் இவ்விடத்து வரலாறு குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தோடு சிறிது மாறுபடுதலால் அதில் காண்கிறபடியாகவும் இங்கு எழுதப்படுகிறது] ஸ்வாமி தண்டும் பவித்ரமுமான இவ்விருவருடனேயிருந்து நம்பி பக்கலிலே கேட்டது திருமந்திரப்பொருள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவது. பிறகு அவர்க்கு சரமச்லோகார்த்தத்தையும் உபதேசித்தருளத் திருவுள்ளங்கொண்ட நம்பிகள் 'எம்பெருமானாரே! உமக்கு இன்னமுமொரு சரம ரஹஸ்யார்த்த விசேஷம் சொல்லுவதாக எண்ணியிருக்கிறோம்: இப்போது கோயிலுக்குச் சென்று பின்பு ஏகாந்தமாக நீர் ஒருவருமே வாரும்' என்றருளிச்செய்ய, அப்படியே ஸ்வாமி அப்போது கோயிலேற வெழுந்தருளி மீண்டுமொரு கால் தனித்து நம்பிகளின் ஸ்ரீ பாதத்திலே சென்று தெண்டனிட்டுநிற்க, நம்பி இவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் ஏகாந்தமாக மேல்தளத்திலேயேறிப் படிக்கதவை மூடியெழுந்தருளியிருந்து ஒருவர்க்குஞ் சொல்லாதபடி தம் திருவடிகளைத் தொடுவித்துச் குளுறவுகொண்டு நீர்ஹேதுக க்ருபையாலே பரம ரஹஸ்யமான சரமச்லோகப் பொருளையருளிச் செய்து, இதை அநதிகாரிகளுக்கு இடாதபடி பேணிக்கொண்டு போரும் என்று ஸியமித்தருள, எம்பெருமானார் அடியேன் அப்படிப்பட்டவர்களுக்குச் சொல்லேன்; கூரத்தாழ்வானொருவர்க்குச் சொல்லா திருக்க வொண்ணாதேயென்ன 'ஆகில் ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சச்சுருஷை கொண்டு சொல்லும்' என்று ஸியமித்தருள, ஸ்வாமியும் விடைபெற்றுக் கோயிலேறவெழுந்தருளினார்.

221 அப்போது ஆழ்வான் அவர் திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு நிற்க, உடையவரும் வாராய் ஆழ்வான்! சரமச்லோக பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை நம்பிகள் எனக்கு உபதேசித்தருள இவ்வர்த்த விசேஷத்தை ஒருவர்க்கும் செலிப்படாதபடி பேணிக்கொண்டிருக்குமாறு ஸியமித்தருளினபோது ஆழ்வானொருவர்க்கு மாத்திரம் அடியேன் இதனை வெளியிடாதிருக்க முடியாதேயென்று நான் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வானுக்கு இவ்வர்த்தம் கேட்க அதிகார முண்டேயாகிலும் பல்வகையாலும் அவருடைய அத்தயவஸாயத்தைப் பரிக்ஷித்தறிந்து ஒரே ஸம்வத்ஸரம் சச்சுருஷை கொண்டு செல்லும் என்று ஸியமித்தருளினார் என்று ஆழ்வான் நோக்கியருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட ஆழ்வானும் *மின்னின்னிலியில மன்னுயிராக்கைகள்' என்ற பாசரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் இவ்வுடலுக்கு நிலையுண்டே இல்லையோவென்று வியாசுலப்பட்டு ஆலோசித்து இவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றூலல்லத் தரித்திருக்க முடியாத தன்மையாலே ஆசார்யனது திருமானிகை வாசலிலே ஒரு மாஸம் பட்டினி கிடக்கை ஸம்வத்ஸர சச்சுருஷையோடொக்குமென்று சாஸ்த்ரமுண்டென்றறிந்த அங்ஙனமே மாஸோபவாஸம் கிடந்து அவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றார்.

222 பிறகு முதலியாண்டானும் வந்து தொழுது பிரார்த்திக்க, நான் ஆழ்வானொருவர்க்கே சொல்ல ஸியமனம் பெற்றுவந்தேன். நீர் நம்பிபக்கலில் சென்று கேளுமென்று விடை கொடுத்தருள, அவரும் திருக்கோட்டியூரேறச் சென்று ஆறுமாஸம் காத்திருந்தும் அங்கு பெருமலிருந்து ஒருநாள் கனக்க ப்ரார்த்திக்கையில்—'முக்குறும்பும் போனால் எம்பெருமானு தாமே ப்ரஸாதிப்பர், போய்க்கேளும்' என்று விடை தந்தனுப்பிவிட ஆண்டானும் கனத்த ஆர்த்தியோடே உடையவர் திருவடிகளிலே வந்து விழ மிகவும் உகப்போடே ஆண்டானு கும் அதையுபதேசித்தருளினார்.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

223. திருமாலையாண்டாளிடத்துத் திருவாய்மொழி கேட்டல் : சிலநாளைக்குப் பின்பு திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயிலுக்கெழுந்தருளித் தம்முடைய ஸப்ரஹ்மசாரியான திருமால் பாண்டாளை எம்பெருமானாரிடத்தே கொண்டு நிறுத்தி இவர் பக்கலிலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேளுமென்று ஸ்வாமிக்கு நியமித்துத் தாம் புறப்பட்டெழுந்தருளினர். அன்று தொடங்கித் திருவாய்மொழி காலசேஷம் நடந்துவாரா நின்றது. ஆண்டான் ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே கேட்ட அர்த்தங்களை யருளிச் செய்து வருகையில் எம்பெருமானார் ஆங்காங்குச் சில அர்த்தவிசேஷங்களையும் யோஜனா விசேஷங்களையும் பணித்துவர, இவர் விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியாக ஸ்வச்சந்தமாய் ஏதோ சொல்லிவருகின்றாரென்று திருவுள்ளம் புண்பட்ட ஆண்டான் இடையிலே காலசேஷத்தை நிறுத்திவிட, இதையறிந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயிலேற வந்து ஆண்டாளை விசாரிக்கையில் உடையவர் சொன்ன சில மாறுபொருள்களை யெடுத்துரைத்து மனஸ்தாபஹேதுவை விளக்க, அப்போது நம்பி சொன்னபடி—‘இவ்வர்த்தமும் ஆளவந்தாரருளிச்செய்ய நாம் கேட்டிருக்கிறோம்; (ஸாந்திபதி பக்கலிலே க்ருஷ்ணன் வேதமோதினாப் போலே காணும் உம்மிடத்திலே உடையவர் திருவாய்மொழி கேட்கிறதும்; ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலுள்ள அர்த்தமொழிய் இவர்க்கு வேறென்றும் தோன்றாது காணும், இவர்க்கு நீர் அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுவதாக நினையாதேயிருக்கப் பார்ப்பதும்’ என்று

224. பிறகு நம்பி அவ்வாண்டாளையும் பெரிய நம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு உடையவர் மடத்தோடு வெழுந்தருள. ஸ்வாமியும் உள்ளம் பூரித்துத் தொழுது நிற்க, பெரிய நம்பியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் திருமாலையாண்டாளை நோக்கி ‘திருவாய்மொழி விட்டவிடம் தொடங்கி நிரே பலகால் அருவர்த்தித்தாலும் ப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டும்’ என்று நியமித்தருள, அன்று தொடங்கி அப்படியே நடந்துபோந்தது. ‘ஆளவந்தார்க்கு நான் ஏகலவ்யன் காணும்’ என்று இடையிடையே ஆண்டாளை நோக்கி உடையவர் அருளிச்செய்யும் படியாயிருந்தது. ஆளவந்தார் பக்கலில் கோனாத அர்த்தங்களும் இங்கே கேட்கப்பெற்றேமென்று ஆண்டானும் போர உகக்கும்படியாயிற்று.

225. ஸ்வாமி மாதுகரத்தை நிறுத்திக் கிடாம்பியாச்சாணைப்பணிகொள்ளுதல்: “தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்தான் வாழியே” என்கிறபடியே ஸ்ரீரங்கநாத திவ்யாலய ஸாம்ராஜ்ய நிர்வாஹ துரந்தராய் ஸ்வாமி வாழ்ந்தருளுங்காலத்திலே கோயில் கைங்கர்யபரர்கள் ஸதாசாரமில்லாமலிருக்கக்கண்டு அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி நெருக்கிக்கொண்டு போரா நிற்கையில், அவர்களிலே சிலர் ‘இவர் கோற்கீழே நம்மால் குடிவாழ முடியாது; இவரை மாய்ப்பதே நலம்’ என்று கொண்டு ஸ்வாமி மாதுகரத்திற் கெழுந்தருள மிடத்து விஷங்கலந்த ப்ரஸாதமும்படி ப்ரபல நிப்பந்தத்தாலே செய்விக்க, அப்படியே ஒரு நாள் கிடைத்த ப்ரஸாதத்தின் தீமையை யறிந்து அதைத் திருக்காவேரியிலே க்ரைத்திட்டு அன்றுதொடங்கிச் சிலநாள் வரையில் உபவாஸமாகவே யெழுந்தருளியிருக்க, இதைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி கேட்டருளி அப்போதே புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கெழுந்தருளி, ஸ்வாமியினுடைய சிஷ்யவர்க்கங்களிலே கிடாம்பியாச்சாணெருவரே திருமேனிக்கு மிகவும் பரிவரான கிங்கரர் என்றறிந்து அவரைத் திருமடைப்பள்ளிக் கைங்கர்யத்திலே நியமித்து மீண்டெழுந்தருளினர். அன்றுமுதலாக ஆச்சானே ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கான பரிசாரகராக இருந்துவந்தார். வேதாந்த வாசிரியர் ‘எதிவரனார் மடைப்பள்ளி வந்த மனமெங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே’ என்ற பாசுரத்தினாலும் *இதி யதிராஜ மஹாநஸ பரிமள பரிவாஹவாரி தாம்* என்ற ச்லோகத்தினாலும் இவ்வரலாற்றை ஸூசிப்பித்தருளினர்.)

226. யஜ்ஞமூர்த்தியைத் திருத்தி அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாராக ஆட்கொள்ளுதல் : யஜ்ஞமூர்த்தி யென்னுமொரு மாயாவாதி ஸம்ந்யாஸி எம்பெருமானாருடைய வைபவங்களைக் கேட்டு அவரோடே தர்க்கித்து வெற்றிபெற வேணுமென்று விரும்பிக் கோயிலிலே ஸ்வாமி மடத்திலே வந்து ஸேவித்து ‘நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நீர் விடைகூறவேணும்; த்ருப்திகரமாக விடைபெற்றேனாகில் உமக்கு சிஷ்யனாகக்கடவேன்’ என்று சொல்ல ஸ்வாமியும்

இசைந்தருள, பதினேழு நாள்வரையில் வெற்றி தோல்வியின்றியே வினாவிடை செல்லாநின்ற முடிவில் உத்தரமருளிச் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு ஸ்வாமிபக்கவிலே வந்துநின்று விஷயத்தோன்றாமேயிருக்கையில் நாளைக்கு ஆகிறது' என்று சொல்லி ஸபாவிஸர்ஜனமாயிற்று. பிற ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வியாசுலப்பட்டு, தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரை திருவடி விளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணி 'ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந்தாரளவாக இத்தகைய காலம் ஒரு குறையுமின்றியே விளங்கிவந்த இந்த தரிசனம் இன்று அடியேனுல் பங்கமடையுமா? கடவதோ? இப்படியும் ஒரு லீலை கொண்டாடத் திருவுள்ளமாயிற்றோ? என்று விண்ணப்பித்து செய்து தாம் அமுது செய்யாமலே கண்வளர்ந்தருளிஞர்.

227. அன்றிரவு பேரருளாளர் கனவிலே யெழுந்தருளிக்காட்சி தந்து மாயாவாதியை வாயடங்கும்படியான சில அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்பரிக்கச்செய்து மறைய, ஸ்வாமியும் சிற்றோர் சிறுகாலை யெழுந்து பரமஸந்துஷ்டராய் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு ப்ரஸன்னம் கம்பிராய் விசாரகோஷ்டிக்கு எழுந்தருள, அவ்வளவிலேயே யஜ்ஞமூர்த்தி இன்று நமக்கு தோல்வியே திண்ணமென்று நிச்சயித்து அப்போதேயெழுந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸாஸ்திர டாங்கப் ப்ரணாமம் பண்ணி நின்று 'அடியேனை அங்கீகரித்தருளவேணும், என்று கைகூப்பி ப்ரார்த்திக்க, மேலே விஷய விசாரம் நடைபெறவேண்டியிருக்க இதுவேன?' என்று ஸ்வாமி கேட்ட; அதற்கு யஜ்ஞமூர்த்தி "ஸ்வாமி! தேவாருக்குப் பெரியபெருமாள் ப்ரத்யக்ஷமானபின், தேவாரேன்றும் பெருமானென்றும் வாசியுண்டோ? இனி அடியேன் தேவாரீர் ஸந்திதிவாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லப் ப்ரார்த்தியில்லை; இந்த ஆத்மா இதுவரையில் அநர்த்தப்பட்டது போதும்; இனியும் அநர்த்தப்படாதபடி நோக்கியருளவேணும்" என்று கண்கள் ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் இசையும் பெற்று அப்போதே ஏகதண்டத்தை முறித்தெறிந்து ப்ராயசித்த பூர்வகமாய் சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களையும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் பெற்று முக்கோல்பிடித்த முனிபாகி சாஸ்த்ரப்படி ஆசார்யனுடைய நாமத்தையே வஹிக்க விரும்பு ப்ரார்த்தித்தார்.

228. ஸ்வாமியும் பேரருளானுடைய ப்ரஸாதமடியாகவே இவர் ஆட்பட்டாரென்றி, உபகார ஸ்ம்ருதி உலகப் ப்ரளித்தமாம்படி அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானார் என்று திருநாம சாத்தியருளிஞர். உடனே அவரை யழைத்துக் கொண்டு போய்ப் பெரியபெருமானை ஸேவிக் கப்பண்ணிச் சிறப்புக்கும் பெறுவித்து, அன்று முதலாகவே திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி நாலாயிரமும் ஒதுவித்து, மற்றும் தத்வசிகைகளும் செய்தருளிஞர்.

229. அக்காலத்திலே, அனந்தாழ்வான் எச்சான், தொண்டனார்நம்பி, மருதூர் நம்மாழ்வார் என்னுமிவர்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேணுமென்று வர, ஸ்வாமி அவர்களை அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளிஞர் அப்போது அவர் அஞ்சி நடுங்கி அவ்வடியார்களை நோக்கி "குருவியின் கழுத்திலே பன்னகையைக் கட்டினாற்போலே ஸ்வாமி செய்தருளிநாராகிலும், நீங்கள் ஸ்வாமி திருவடிகளே சரணமென்றிருங்கள்" என்று நியமித்தருளிஞர்.

230. அனந்தாழ்வான் திருமலையில் வழுவினாவடிமைக்கு நியமனம் பெறுதல்: எம்பெருமானுடைய பகவத் விஷய காலசேபம் நடத்தி யருளுகையில் *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனும் மன்னியென்கிற திருவாய்மொழி நடவாசிக்க, கோஷ்டியில் திருமுன்பேயிருந்த சிஷ்யர்களை நோக்கி ஆழ்வார் *திருவேங்கடத் தெழில்கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு ஒழிவில் காலமெல்லா முடனும் மன்னி வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்* என்று பாரித்த குறைநிற திருவேங்கட முடையான் பரிஸரத்திலே யிருந்து நித்ய கைங்கர்யம் பண்ண விரும்பமுடைய ஆரேனுமுளரோ? என்று வினவியருள, *குளிரருவி வேங்கடமாகையாலே எல்லாரு குளிர்க்கு அஞ்சி விடை கூறுதிருக்க, அனந்தாழ்வான் எழுந்து அடியேனுக்கு நியமித்தருள வேணும்' என்றார். அதுகேட்டு உகந்த எம்பெருமானார் நீரோருவரே ஆண்பிள்ளை என்ற போரவும் கொண்டாடித் தழுவியருளி விடை கொடுத்தருளிஞர்.

231 அது முதலாக அனந்தாண்பிள்ளை என்று அவர்க்குப் ப்ரஸித்தியாயிற்று. அன்றே அவர் திருமலைக்கு விடைசொண்டு திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடி தொழுது திருநந்த வனஞ் செய்து அதற்கு இராமாநுசன் என்று திருநாமஞ்சாத்தி அநேகவிதமான கைங்கரி யங்களை அம்புதமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் அதை நேரில் கண்டு மகிழவேணு மென்கிற திருவுள்ளம் எம்பெருமானார்க்குண்டாக பகவத்விஷய காலக்ஷேபத்தை விரைவாக நடத்திச் சாத்தியருளினார்.

232. உடையவர் திருமலையாத்திரையும் திருமலைம்பியிடம் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டனும் : பெருமாள்கோயில் திருமலை முதலான சில திருப்பதிகளை ஸேவித்துவரப் பெரிய பெருமா ளிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சிஷ்யவர்க்கங்களுடனே புறப்பட்ட எம்பெருமானார் வழியடைவே திருப்பதிகளையெல்லாம் தொழுதுகொண்டு திருமலையடிவாரத்தே திருப்பதியிற் சேர்ந்து திருமலையை மிதித்தேறத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் கீழேயேயிருந்து விடுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையில் அனந்தாழ்வான் முதலானோர் இதையறிந்து வந்து இப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றலாமோ? நாங்களும் இனித் திருமலையை விட்டு இங்கேதான் படுகாடு கிடக்க வேண்டும் போலும்' என்ன; அதையே திருமலையப்பனுடைய நியமனமாகக்கொண்டு புறப் பட்டுத் திருமலைமேலெழுந்தருளிக் கோனேரியிலே நீராடி அப்பனைக் கண்களாரளவும் நீன்று ஸேவித்து அனந்தாழ்வானுடைய திருப்பணிகளையும் கடாஷித்து உள்ளம் பூரித்து 'வளர்த்த தனல் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று அவரை மிகவுகந்து மூன்றுநாள் அவ்விடத்தில் அமுது செய்யாமலே யெழுந்தருளியிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு கீழேயிறங்கி மாதுலரான திருமலை நம்பி திருமாளிகையிலேயே ஒரு ஸம்வத்ஸரமிருந்து :இதிஹாஸச் ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத் தின் விசேஷார்த்தங்களை அதிகரித்தார்,

233 உடையவர் எம்பாறைப் பெற்றுக்கொண்டு கர்ஞ்சீபுரி வருதல் : உடையவர் ஸ்ரீ ராமாயண காலக்ஷேபம் முடித்துப் புறப்படுகையில் மாதுலரான திருமலை நம்பி உவவப்பின் மிகுதியினால் இவர்க்கு ஏதாவது கொடுக்கவேணு மென்கிற பாரிப்புத்தோற்ற இருக்கையில் அதனையறிந்த உடையவர் 'ஸ்வாமிக்கு அடியேன் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியதுபோக, அடியேனுக்கு ஸ்வாமி கொடுப்பதென்று ஒன்றுண்டோ? அப்படி ஒன்று கொடுக்கத் திருவுள்ளமாகில் நம் கோவிர்தப் பெருமானைத் தந்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; நம்பியும் அதற்கிசைந்து உடனே கோவிர்தப் பெருமானை (எம்பாறை) அழைத்து கோவிர்தா! இனி நம்முடையவரை அநுவர்த்தித் திருப்பாயாக' என்று சொல்லி உதகதாரா பூர்வமாகக் கொடுத்தருளினார். வெகு ஆனந்தத்துடன் உடையவர் அவரைக் கூட்டிக் கொண்டு திருக்கடிகை முதலான திவ்ய தேசங்களை ஸேவித்துக்கொண்டு கச்சிப்பேரருளாளன் திருவடிவாரத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.

234. எம்பார் திரும்பலும் திருப்பதிக்குச் சென்று மீளுதல் : கோவிர்தப் பெருமானுடன் கச்சி யில் வாழ்ந்திருக்கையில், ஸ்வாசார்யரான திருமலை நம்பியைப் பிரிந்த கிலேசத்தினால் உடம்பு வெளுத்து முகம் உரூவியிருந்தார் கோவிர்தர், அதுகண்ட உடையவர் அவருடைய கருத்தை யறிந்து 'கோவிர்தரே! திருப்பதிக்குச் சென்ற நம்பியை ஸேவித்து வாரும்' என்று இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கூட்டி யனுப்பியிட்டுத் தாம் திருக்கச்சி நம்பியுடனே பேரருளாளனை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தார். திருப்பதிக்குச் சென்ற எம்பார் அங்குத் திருமலைநம்பி திருமாளிகை வாசலிலே தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துநிற்க, அங்குள்ளார் அவரைக்கண்டு உள்ளே சென்று நம்பிக்கு அறிவிக்க, அவரும் திருவுள்ளங் கலங்கி 'பித்தனைப் போகச் சொல்லுங்கோள்' என்ன: 'இத்தனை தூரம் சிரமப்பட்டு வந்தவரை யழைத்து ஸேவையும் ஸ்ரீபாத தீர்த்தமும் தளிகை ப்ரஸாதமும் தந்தருள வேண்டாவோ?' என்று தேவிகள் சொல்லவும் 'விற்ப பசுவுக்குப் புல்லிடுவாருண்டோ? என்று சொல்லி விமுகராயேயிருந்து விட்டார். நம்பிகள். இப்படியாகவே கோவிர்தப்பெருமாள் அங்கு நசையற்றுத் திருவாசலிலே தெண்டனிட்டு அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருவரோடு கூடவே பெருமாள் கோயிலில் உடையவரிடம் வந்து

சேர நாளடைவில் எல்லாருமாய்த் தென்னரங்கம் சென்று சேர்ந்தனர். கோவிர்தப்பெருமான் வைராக்யம் முற்றி ஸம்ந்யாஸச் ச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து ஆசார்யருடைய நாமமகதேசமாக எம்பார் என்கிற திருநாமத்தைப் பெற்று உபப வேதாந்த க்ரந்த பரிச் ச்ரமத்திலே தலை சிறந்து வாழாநின்றார்.

235. ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச்செய்ய முயலுதல் : எம்பெருமானார் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸ்வாமி செய்தருளி ஆளவந்தார் திருவுள்ளக் குறையை நீக்கக்கருதி அதற்காகப் பகவத் போதாயந மஹர்ஷியின் வருத்தி க்ரந்தத்தைக் கடாஷித்தத் திருவுள்ளமாய் அந்த ஸ்ரீகோசம் காச்மீர மண்டலத்தில் சாரதாபீடத்தி லுள்ளதென்றுணர்ந்து ஆழ்வான் முதலானாரையும் கூட்டிக்கொண்டு யாத்திரை யடைவிலே அங்கேற எழுந்தருளித் தம்முடைய வைபவங்களைக்காட்டி வசிகரிக்கப்பட்ட ஸரஸ்வதி பாண்டாரத் தலைவரிடத்தில் நின்றும் அந்த போதாயந வருத்திக்ரந்தத்தை வாங்கி அங்கேயிருந்து கடாஷித்துக்கொண்டிருந்தார். மஹ மேதாவியான ஆழ்வானும் தாம் ஒருபக்கத்தில் வீற்றிருந்து இரண்டாவது அத்யாயம் முதலாக மேலுள்ள பகுதியை யெல்லாம் கடாஷித்து நெஞ்சில் தேக்கிக் கொண்டார். உடையவர் முதலத்யாயம் கடாஷித்துத் தலைக்கட்டினவுடனே அங்குள்ள புறமதத்து வித்வான்களின் துர்ப்போதனையினாலே மனம் மாறின ஸரஸ்வதி பாண்டாரத் தலைவர் அந்த ஸ்ரீகோசத்தை கிரீப்பந்தித் துவாங்கி உள்ளே வைத்திட, குறையும் காணப்பெற்றிலோமே! என்று உடையவர் சிந்தித்திருக்க அதுகண்ட ஆழ்வான் மேற்பகுதிகளைத் தாம் பார்த்துத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியை விஜ்ஞாபித்து ஸ்வாமியைத் தேற்றினார். பிறகு பயணகதியிலே தென்னரங்கத் திருப்பதி சேர்ந்து ஆழ்வாளை உசாத்துணையாகக் கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யமிட்டருளித் தலைக் கட்டினார் இதற்கு ஸங்க்ரஹமாக வேதாந்த தீபம், வேதாந்த ஸாரம் என்னுமிரண்டு க்ரந்தங்களை யுமருளிச்செய்தார்.

236. சோழ ராஜனுடைய உபல்லவத்திற்கு அஞ்சி ஸ்வாமி மேல்நாட்டுக்கெழுந்தருளல் : ஆழ்வான் உடையவர்க்கு உசாத் துணையாயிருந்து தர்சன கிரீவாஹம் பண்ணியருளுகிற காலத்திலே, ராஜேந்த்ர சோழபுரத்தில் அரசாண்டுவந்த குலோத்துங்க சோழ ராஜன் துஷ்ட சைவனாகையாலே கள்ளப் பொய்நூல்களை மெய்நூலாகக் கொண்டு தானும் தன் புரோ ஹிதனுமாக நாட்டிலுள்ள வித்வான்களை யெல்லாம் திரட்டி “சிவாத் பாதரம் நாஸ்தி” என்ற எழுத்திடச் சொல்லி கிரீப்பந்திக்க, சிலர் அவனுக்கு அஞ்சியும் சிலர் பொருட்டும் பூமிக்கு மாசைப்பட்டும் அப்படியே யெழுத்திட்டார்கள். அப்போது அவ்வரசனிடத்துச் சிறித் மேன்மை பெற்றிருந்த நாலூரான் என்னுமொரு வைஷ்ணவன் அவ்வரசனை நோக்கி எங்கள் ராமாநுசன் எழுத்திட்டாலன்றோ எழுத்திட்டதாவது; மற்றையோர் இட்டாலென்ன? இட விடிலென்ன? என்று கூற, அதுகேட்ட அரசனும் அப்போதே இராமாநுசனை யழைத்து வரும்படி ஆள்களை அனுப்பினான்.

237. அவர்களும் உடையவர் மடத்தேறச் சென்றவளவிலே இந்தச் செய்தியை யுணர்ந்து ஆழ்வான் ‘ஸ்வாமி ராஜசபைக்கு எழுந்தருள்வராகில் அவர்க்கு அங்கு ஏதாவது அபாயம் விளையக் கூடும்; உலகுக்கெல்லாம் உயிரான அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கத் தகாத நாமே அவருடைய கோலம் பூண்டு ஸபைக்குச் செல்வோம்; கெடுதல் ஏதாவது நேர்ந்தாலு நம்மோடே போகட்டும் என்று கருதி, அப்போது எம்பெருமானார் நீராட்டத்திற் கெழுந்தருள் யிருப்பதறிந்து அவருடைய காஷாயத்தையும் த்ரிதண்டத்தையும் தரித்துக்கொண்டு அந் ராஜபுருஷர்களுடனே போகப் புறப்படும்போது பெரிய நம்பியும் சில முதலிகளும் தாழ்வு கூட வருவதாகப் புறப்பட, அவர்களுடன் ஆழ்வான் ராஜ ஸபைக்கெழுந்தருளினார்.

238. பிறகு உடையவர் நீராட்டஞ் செய்தெழுந்தருளி த்ரிதண்ட காஷாயாதிக்கிள தேடின வளவிலே ‘கூரத்தாழ்வான் தரித்துக்கொண்டு ராஜ புருஷர்களுடனே யெழுந்தருளினான் என்று முதலியான்டான் விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆகில் அவருடைய வெள்ளையைத் தாருண்ட

என்று ஆழ்வானுடைய திருப்பரிவட்டத்தை வாங்கித் தாம் சாத்திக்கொண்டு ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் என்ன தீங்கு நேருமோவென்று சிந்தித்துத் துவண்டிருக்க 'இனி ஸ்வாமி இவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்கை உசிதமன்று, என்று அனைவரும் விஜ்ஞாபிக்க, உடையவரும் உடனே புறப்பட்டெழுந்தருளித் திருநாராயணபுரம் சேர்ந்தார்.

239. [எம்பெருமானார் காலத்திலேயே யெழுந்தருளியிருந்த ப்ராமானிக பண்டித சிகாமணியான கருடவாஹ பண்டிதர் செய்தருளின திவ்யஸூரி சரிதத்தில் பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்திலும், எம்பெருமானார்க்கு அத்தாணிச் சேவகராயிருந்த வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவத்தின் தொண்ணூற்றாற்றாம் சுலோகத்திலும் இக்கதை விளக்கமாக வுரைக்கப்பட்டிருத்தலால் இதில் யார்க்கும் விப்ரதிபத்தியுண்டாகக் காரணமில்லை. உடையவர்க்குந் தெரியாமலே ஆழ்வான் ஸ்வபுத்தியாலே த்ரிதண்ட காஷாயங்களைத் தரித்து ஸபைக் கெழுந்தருளினதாகவும், சோழ ராஜனிடத்தில் சின்றும் ஆட்கள் வந்தவுடனே எம்பெருமானார் ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலானார் பலருங் கூடிக் கலந்து யோசித்து உடையவர் வெள்ளை சாத்திக் கொண்டு வெளியேறிவிட வேண்டியதென்றும் ஆழ்வான் யதிராஜ வேஷம்பூண்டு ஸபைக் கெழுந்தருள வேண்டியதென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டு அப்படி நடந்ததாகவும்—இங்ஙனே இரண்டு வகையாக நூல்களில் காணப்படுவதுண்டு. இவ்விரண்டு வகையும் ஸம்பாவிதமே யாகையால் இவற்றில் விப்ரதிபத்திக் கிடமில்லையென்க.]

240 ராஜ ஸபையில் நடந்த செய்திகளும் பின்னடந்த செய்திகளும்: ஆழ்வானும் பெரியநம்பியும் சோழராஜன் ஸதஸ்ரீலேயெழுந்தருளின பிறகு அங்கு விசேஷமாக சாஸ்த்ர விசாரங்கள் நடைபெற்று 'சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி' என்ற ராஜவாக்யத்தின்மீது இகழ்த்துரைக்கப்பட, சோழன் கடுஞ்சினத்தனனாய் 'இவ்விருவருடைய கண்ணையும் கிண்டு வீடுங்கள்' என்று சேவகர்கட்குக் கட்டினாயிட, ஆழ்வான் சோழனைக்குறித்து 'மீ மஹாபாதசியாகையால் உன்னைப் பார்த்த கண்கள் எனக்கு ஆகாது' என்று சொல்லித் தாமே தமது திருவுகிர்களாலே கீறிக் கண்ணை வாங்கியெறிய, பின்பு ராஜ ஸேவகர்கள் பெரியநம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்ச் சோழன் சொற்படி செய்து ராஜத்வாரத்தில் சின்றும் புறப்படவிட, ஆழ்வான் தர்சனத்துக்காக தர்சனம் கொடுக்கப் பெற்றோமே!' என்று மிழ்ந்திருக்க, பெரியநம்பி வ்ருத்த ராகையாலே அவ்வேதனை பொறுக்க மாட்டாமல் அங்கேயொரு கொல்லாத் தலைமாட்டிலே 'ஆழ்வான் மடியிலே திருமுடியும் தம் திருமகளான அத்துமாய் மடியிலே திருவடிகளுமாய் இளைத்துக் கண்வளர்ந்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளை த்யானித்துக்கொண்டு அங்கே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

241 பின்பு ஸ்ரீபரந்தகபுரமென்னும் அக்ரஹாரத்தில் சின்றும் வந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பெரியநம்பியை அங்கே ஸம்ஸ்கரித்துத் திருப்பள்ளிப்படுத்து ஆழ்வானை எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டுபோய்த் தங்கள் ஊரிலே யிருத்தித் திருக்கண் வேதனை தீருமாறு சிலகாலம் உபசரித்துப் பிறகு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே கொண்டு சேர்த்தார்கள். தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்த எம்பெருமானாரைப் பிரிந்து அங்கே வாழ்கில்லாமல் கோயில் வாஸத்தை விட்டிட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலையில் வாஸத்தை விரும்பிப் பயணகதியாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளினார். வழியிடையே எழுந்தருளும்போது தம்முடைய மனத்துயரங்கள் நினைவுக்கு வாராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை நினைந்து நெஞ்சு கனிந்திருக்கக் கருதி ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவம் அதிமாநுஷஸ்தவம் என்ற அற்புதமான இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களையருளிச் செய்துகொண்டே திருமாலிருஞ்சோலைக்கெழுந்தருளி அங்கே பல வாண்டுகளெழுந்தருளியிருந்து ஸுந்தரபாஹுஸ்தவமும் அருளிச்செய்தார். அவ்வளவிலே அந்த மஹாபாதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்து மாண்டா னென்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர் ஸன்னிதியிலே விடைபெற்று மீண்டும் கோயிலேறவெழுந்தருளினார்.

242 எம்பெருமானார் மேல்நாட்டில் பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரமளவும் எழுந்தருளியிருந்து அவ்விடத்தில் திருநாராயணனைத் திருப்பதிஷ்டை செய்தருளியும், ஐம்பத்திருவர் என்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வகுப்பை நியமித்தருளியும், மற்றும் பலபல அதிமாநுஷ்குத்யங்களைச் செய்தருளியும், திருநாராயணனுக்கு ஆழ்வார் பாடல் இல்லையென்கிற குறை தோன்றாதபடிக்கு *திருநாரணன்தான் காலம் பெறச்சிந்தித்துய்மினோ* என்னுமடியைக்கொண்ட *ஒரு நாயகப் பதிகத்தை ஸம்ப்பித்தருளியும், அவ்வளவிலே மஹாபாதசியான சோழன் புழுத்துமாண்டு திருவரங்கச் செல்வம் குறையற்றிருப்பதைக் கேட்டருளி ஸ்ரீரங்கத்திற்குப் புறப்பட்டருளின தும் முதலான வைபவ விஸ்தாரங்கள் ஸ்ரீராமாநுஜார்ய திவ்ய சரிதையிலும் மற்றும் பலபல வைபவக்ரந்தங்களிலும் காணத்தக்கன.

243 எம்பெருமானார் மேல்நாட்டில் நின்று கோயிலுக்கெழுந்தருளி ஆழ்வாளை உசாவுதல்: சோழனுடைய உபல்லவங்களுக்கு அஞ்சி மேல் நாட்டுக்கெழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார், கோயிலில் நின்று அங்குவந்த ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவராவே—சோழராஜ ஸதஸ்ஸரில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் நேர்ந்த ஆபத்தைக் கேள்விப்பட்டுச் சாலவும் திருவுள்ளம் நொந்து ஆழ்வானிலும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றோமே' என்று திருவுள்ளம் தேறி, அப்போது தம்மிடத்தில் கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருந்த மாறோன்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டாளை 'மிகவும் விரைவாகக் கோயிலுக்குச் சென்று ஆழ்வாளையும் ஆராய்ந்து அங்குள்ள விசேஷங்களையும் அறிந்து வாரும்' என நியமித்தருள, அவரும் மிக விரைந்து கோயிலுக்கு வந்து சோழன் புழுத்து மாண்ட செய்தியுட்பட எல்லாவற்றையும் ஆழ்வான் ஸன்னிதியிலே அறிந்துகொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம் போய் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே இவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டு அவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே அங்கு நின்று புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கெழுந்தருளி முதலிகளுடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக் கெழுந்தருள, ஆழ்வானும் எதிரேயெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிவாரத்திலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து ஸேவித்துத் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வாளை பெடுத்தனைத்துக் கொண்டு சோகவேகத்தாலே ஒரு வார்த்தையும் அருளிச்செய்யமாட்டாமல் உள்ளெலாழகுநிக் குரல் தழுத்து 'வாரீர் ஆழ்வான்! இத்தர்சனத்திற்கு த்ருஷ்டி பூதரான உமக்கு இப்படி கண்போவதே! இது என்னுடைய தீவினையின் பயனன்றோ?' என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச்செய்து ஆழ்வாளைத் தேற்றி, பண்டுபோலே திருவரங்கச் செல்வத்தை வளர்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

244 திருமலையப்பனுக்குத் திருவாழி திருச்சங்கு அளித்தது: பண்டொரு காலத்தில் திருவேங்கடமுடையான் தன் பக்கல் பரமபக்த சிகாமணியாயிருந்த தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஒரு காரணர்த்தமாகத் தன் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் தந்தருளி, இப்படி ஆச்ரீத பக்ஷபாதத்தாலே தனது திவ்யாயுதங்களையும் தந்து உபகரிக்கும் ஓளதார்பருணம் உலகில் பரவுவதற்காகச் சிறிதுகாலம் ஸுதர்சனபாஞ்சஜஸ்ப குந்யகைவே இருந்திட்டான். அக்காலம் கலியின் கொடுமையால் வர்ணாசிரம தர்மங்கள் குலைந்து தேவாலயங்களும் சீர்கெட்டுப் பாஷண்டிகள் கலையெடுக்கும் காலமாயிருந்தது, திருமலையில் அர்ச்சகர்களாயிருந்த வைகாநஸர்கள் எம்பெருமானுக்கு முறைப்படி உபசாரங்கள் பண்ணாமல் அச்சரத்தை காட்டியிருந்த காரணத்தினால் தேசாதிபதியான யாதவராஜனுல் அடிக்கடி தண்டிக்கப்பட்டு அங்கு வாழவில்லாமல் வெளிநாடு சென்றனர்; வ்ருத்தர்களாயிருந்த அர்ச்சகர்கள் இங்ஙனம் ஒருவரொருவராக வெளியேறப் பரபலர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இங்கு இலராக, விரல் நுழைக்க இடம் தேடிக் கொண்டிருந்த சைவர்கள் இதுவே நல்ல சமயமென்று கொண்டு அந்த யாதவ மன்னன் பக்கல்சென்று அவனுடைய ப்ரீதியைச் சிறிது சிறிதாக ஸம்பாதித்து ஒருநாள் அவனிடம் சொன்னார்கள். திருமலையில் ஸ்வாமிபுஷ்கரிணியின் தென்கரையில் திகழும் தேவன் முருகக் கடவுள்தான்; அவர்க்குக் குமாரசாமியென்றும் பெயர் வழங்குவதுண்டாகையால் அந்த நாமைகதேசத்தையிட்டு ஸ்வாமி புஷ்கரிணியென்று அப்தாடாகம் வழங்கப்

பெற்றது: ஸ்ரீ வேங்கடாசல மாஹாத்மியம் கூறவந்த வாமந புராணப் பகுதியில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ஸுப்ரஹ்மண்யன் வேங்கடமலையில் ஒரு குளத்தின் கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும் அப்பெருமான் முருகக்கடவுளே. அவர்க்கு அஸாதாரண ஆபுதங்களான பாசமும் அங்குசமும் தவரீலைக்கு உரியவையல்லாமையால் தரிக்கப்படவில்லை. இன்னும் பல ஹேதுக்களாலும் அம்மலை சைவக்ஷேத்ரமே யாம். இப்போதுதான் சிறிது காலமாகச் சில வைஷ்ணவர்கள் கூடிப் புராணர்த்தங்களை மனம் போனபடி சொல்லி அப்பெருமான் விஷ்ணுவேயென்றுரைத்து ராஜாவை வசப்படுத்திக் கொண்டு சில வைஷ்ணவ விக்ரஹங்களையும் கோவிலில் ஸ்தாபித்து உதலவங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்கள். உண்மையில் இது சைவக்ஷேத்ரமாகையால் சைவ விதிப்படி இனி இக்கோவிற்கு காரியங்கள் நடைபெறுமாறு மஹாப்ரபு செங்கோல் செலுத்தவேண்டும்" என்றார்கள்.

245. இதைக்கேட்ட அவ்வரசன் இந்த சைவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம் அநுபவ விருத்தமாய் நிக்சின்றதே; ஆராயாமல் நாம் எதையும் ஸாஹஸமாகச் செய்துவிடக் கூடாது; தக்கபடி ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும் என்றெண்ணியிருந்தான். அக்காலத்தில் அங்கு நிபுணர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாருமில்லாமையால் ஸாமான்யராயிருந்த சிலர் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் மிக்க சிஷ்யஸம்பத்துடனே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானுக்கு இச்செய்தியை அறிவித்தனர். இச்செய்தியை அறிந்த உடையவர் கடுமையாகத் திருப்பதிக் கெழுந்தருளி ஸம்சயாக்ரந்தனு யிருந்த அரசனை நோக்கி, "சைவர்களால் உனது நெஞ்சில் உண்டாக்கப்பட்ட சங்ககனங்கத்தை நீக்கி உன்னைத் தெளிவிப்பதற்காகவே நெடுந்தூரத்தில் நின்று இங்கே வந்தோம்; உனக்குப் பரிபூர்ண த்ருப்தி உண்டாகும்படி யாம் தெளிவாகச் சொல்ல வல்லோம்; கேளாய் கொற்றவனே!" என்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

246. அவ்வரசன், முன்பு கொக்கரித்த சைவர்களையும் வாவழைத்து பெரிய ஸபையாக்கி சைவ வைஷ்ணவர்களுக்கு வாதபுத்தம் நடக்குமாறு நியமித்துத் தான் தடஸ்தனாயிருக்க, வெகு காலம்வரை வாதப்போர் நடந்ததில் சைவர்களுடைய துர்வாதங்களையெல்லாம் எம்பெருமானுர் ப்ரமாணிகமாகக் கண்டித்து வெற்றி பெற்று விளங்கினார்.

247. [இந்த வாதப்ரதிவாதங்களின் விவரணம் திருமலையனந்தாழ்வான் பணித்த ஸ்ரீவேங்கடாசலஇதிறாஸமாலையில் அறுபத்தைந்து பக்கம் நிறையப் பெரிய வாக்கியர்த்த ஸரணியில் குறிப்பிட்டுள்ளன; அங்கே கண்டுகொள்வது] எம்பெருமானுருடைய அற்புதமான உபபாதனங்களைக் கேட்ட மன்னவன் கலக்கம்நீங்கி மிக்க தெளிவுபெற்று, திருவேங்கடமலை விஷ்ணுக்ஷேத்ரமே பென்றும் அங்குள்ள பெருமான் திருமாலே பென்றும் அறுதியிட்டு "இந்த ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸாமான்ய புருஷரல்லர்; அவதார புருஷரேயாவர்; இவர் மனம் வைத்தால் அதிமாநுஷமான காரியங்களையும் செய்து ஸர்வஜனங்களுக்கும் திண்ணிய நம்பிக்கையுண்டாகும்படி செய்யவும் வல்லவர்; அங்ஙன் செய்ய இவரை வேண்டிக்கொள்வோம்" என்றெண்ணு, ஸ்வாமிந்! யோசேவரே! தேவரீர் நிரூபித்துக்காட்டிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கேட்டுப் பரமானந்தமடைந்தேன்; திருமாலே திருமலைக்கு இறைவர் என்று நன்கு துணைந்தேன்; ஸர்வயசேசமுமில்லாமல் கிக்கெனத் தெளிவுபெற்றேன்; ஆயினும் மஹாபுருஷராயும் அதிமாநுஷ சேஷிதராயுமிராநின்ற தேவரீர், பண்டிதரோடு பாமரரோடு வாசியற எல்லாரும் தெளியுமாறு ஸமாதானோபாயம் ஏதாவது செய்தருளக் கூடுமேல் நன்று" என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

248. அதனைக்கேட்ட எம்பெருமானார் புராணப் பொருள்களைப் பலவாறாக எடுத்து உபந்யஸித்துக் காட்டினவளவிலும் இவ்வரசனுடைய மனம் பரிபூர்ண த்ருப்தியை அடைய வில்லைபோலும்; அதிமாநுஷமானதொரு கார்யம்செய்து காட்டவேணுமென்கிருன்; ஆயிடுக; இங்ஙனே செய்வோம்;—

249. ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் பதினோராவது அத்யாயத்தில் எம்பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து பிரதிஜ்ஞை செய்தருளியிருக்கிறபடியே கலியுகத்தில் விமான மண்டபாதி களைப்போல் சங்கு சக்கரங்களையும் பக்தர்கள் செய்து ஸமர்ப்பித்தால் ஸ்விகரித்தே திருவனாத லால் நாம் செய்து ஸமர்ப்பிக்கும் திவ்யரயத்தங்களையும் எம்பெருமான் ஸ்விகரிக்கக் கூடுமே; ப்ரார்த்தித்தாகிலும் ஸ்விகரிக்கச் செய்திடுவோம்; இல்லையேல் மறைத்தான அநர்த்தம் நேரிடும் போலிருக்கிறதே! இவ்வரிய செயலினால்தான் அனைவரும் விச்வலிங்கவேணும் என்று திருவுள் ளத்திற் சிந்தித்து அப்படியே செய்திடுவதென்று அறுதியிட்டு, மன்னவனை நோக்கி, நான் எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரண சிஹ்நங்களான திருவாழி திருச்சங்குகளைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து பகவத் ஸந்நிதியிலே வைத்திடுகிறேன்; இந்த சைவர்கள் தாமும் தங்கள் தெய்வத் துக்குரிய பாசம் அங்குசம் முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து வைத்திடுக; எந்த ஆயுதங்களை எம்பெருமான் எடுத்து அணிந்து கொள்கிறானோ பார்ப்போம்" என்றருளிச் செய்தார்.

250. இதைக்கேட்ட அரசன் மகிழ்ச்சிகொண்டு 'இ'ப்படியாகில் இது சிறந்த உபாயமே. பிறகு ஒருவர்க்கும் ஆசேபம் இருக்கப் ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ; நல்லது; அப்படியே இருவகுப் பினரும் செய்யக்கடவது' என்று சொல்ல; உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின் அஸாதாரண ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து ஒருநாள் அவ்வரசனுடனே திருமலைக்கு வந்து இரவில் திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸந்நிதி கர்ப்பக்ருஹத்தினுள்ளே அவற்றை வைத்துவிட்டுக் கதவுகளைப் பூட்டி மன்னவன் கையால் அரக்கிலச்சிகளை செய்வித்துக் காலை யளவும் கோவிலைச் சுற்றிக் காவலிருந்துகொண்டு தங்களுக்கே வெற்றியுண்டாகும்படி தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தைச் சிந்தை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

251. எம்பெருமானார் தமது போகமஹிமையினால் உள்ளேபுக்கு எம்பெருமானை ஸாக்ஷாக்கரித்து "பரமபுருஷ! முன்பு நீ வாயோலை செய்து கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞையின்படியே உனது அஸாதாரண சிஹ்நங்களைப் பேணி அணிந்துகொண்டு அடியோங்களைக் காத்தருள வேணும்" என்று பிரார்த்தித்து அப்படியே திருவாழி திருச்சங்குகளை அணிந்து கொள்வித்து க்ருதக்ருத்யராயினர். பிறகு பொழுது விடிந்தவாறே யாதவமன்னன் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உபயவாதிகளுடனும் ஸந்நிதிக்குச்சென்று திருக்காப்பு நீக்குவித்துப் பெருமானை ஸேவிக்குமளவில் பாச அங்குசாதி ஆயுதங்களை அப்பால் தள்ளிவிட்டுத் திருவாழி திருச்சங்குகளை யணிந்துகொண்டு பரமபோக்யமாக ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு எம்பெருமானார் பக்கல் அளவுகடந்த ப்ரதிபத்தியை வஹித்து அவரையே சரணமடைந்து க்ருதார்த்தனாகி, குத்ஸிதவாதம் பண்ணிக் கொக்கரித்துக் கிடந்த சைவர் களையும் த்ருணிகரித்து ராஜ்யத்தில் நின்றுத் துரத்திவிட்டு இனிது வாழ்ந்தான்.

252. எம்பெருமானாரும் சிறப்புடனே சிஷ்ய வர்க்கங்களுடன் தென்னரங்கம் சென்று சேர்ந்து *வைபவம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடேய் என்கிறபடியே நித்ய விபூதிச் செல்வத்தையும் இங்கிருந்தே ஆண்டு கொண்டு "தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ப்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்" என்றபடியே அருளிச் செயல்களைப் பல வகைகளாலும் வளர்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்தருளா நின்றார்.

253. நிகமனம்! எம்பெருமான் வைபவம் போலே எம்பெருமானார் வைபவமுப் பேசியும் எழுதியும் தலைக்கட்ட வொண்ணாதது, அன்பர்கள் அனுதினமும் அநுஸந்திக்கப் பாங்காக இது சுருக்கமாக வரைந்தபடி ஸ்வாமியருளிச்செய்த திவ்ய க்ரந்தங்கள் நவநிதிகள் போலவும் நவரத்னங்கள் போலவும் ஒன்பதாம்; வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதார்த்த — தீபஸாரங்கள், சரணாகதி கத்யம் ஸ்ரீரங்ககத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், நித்யம் — என்பவை"

ஸ்வாமியின் பெருமைகளில் ஸாரமானவற்றை யெடுத்துரைத்துத் திருவரங்கத் து முதனார் பணித்த இராமாநுச நூற்றந்தாதி ப்ரபன்ன காயத்ரி பென்று அன்று தொடர் ப்ரளித்தி பெற்றிருப்பதனால் அதை நாடோறும் அநுஸந்திப்பதே நமக்குற்ற பெருஞ்செல்வம்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்கிற இந்த வாக்கியத்திலுள்ள பத்து அக்ஷரங்களையும் முற்கொண்ட சலோகங்களினாலும் பாசரங்களினாலும் எம்பெருமானார்வைபவத்தையுரைக்கின்றேன். P.B.A.

254. ஸ்ரீ ஸ்ரீமாதவாங்கிரிஜலஜத்வயநித்யஸேவா ப்ரேமாவிலாஸயபராங்குரபாதபக்தம் |
காமாதிதோஷஹரமாத்மபதாச்சரிதாநாம் ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமி ஸூத்ரநா ||
(யதிராஜவிம்சதி-1.)

அழகு பொலிந்த எம்பெருமானது திருவடித் தாமரையினைக்களை நிச்சலும் தொழுகையிலுண்டான ப்ரேமத்தினால் கலங்கின திருவுள்ளமுடையரான நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளிலே அன்பு பூண்டவரும், தமது திருவடிகளைப் பணிந்தவர்களுக்கு காமம் முதலிய குற்றங்களைக் களைந்தொழிப்பவரும் யதிகளுக்குத் தலைவருமான எம்பெருமானாரைத் தலையால் வணங்குகின்றேன். நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் அன்பு பூண்டவரும், தமது திருவடிகளைப் பணிந்தவர்களது குற்றங்களை நீக்கி நற்றங்களை வளர்ப்பவருமான எம்பெருமானாரைத் தொழுகின்றேனென்றவாறு. எம்பெருமானார்க்கு அதிசயாவஹமான வைபவங்கள் பல்லாயிரமிருந்தாலும் ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யத்தையே அவர் தமக்குப் பெரிய வைபவமாக அந்நவநிதித் திருந்தாராதலால் அவருடைய அந்நவநிதியைத் திற்குப் போருந்த “ப்ராங்குர பாதபக்தம்” என்றார். அமுதனாகும் “மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்” என்றே தொடங்கினார். “தமிழ் மறை களாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ப்பால் வளர்த்தவிதத்தாய் இராமாநுசன்” என்ற திருவாய்மொழித் தனியனாலும், “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ர வாக்கியங்களொருங்க விடுவர்” என்ற ஆசார்ய ஹருதய குர்ணையாலும் ஸ்வாமிய்க்கு ஆழ்வார் பக்கலிருந்த ப்ராவண்யாதிசயம் அறியற்பாலது. ஸ்வாமியின் ப்ராவண்யத்திற்குப் பாத்ரபூதரான நம்மாழ்வார் எப்படிப்பட்டவரென்னில், [ஸ்ரீமாதவாங்கிரிஜலஜத்வய நித்யஸேவா ப்ரேமாவிலாஸயர்.] எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே காதலடியாகக் கலங்கின திருவுள்ளமுடையவர் என்கை. ‘தெளிந்த சிந்தையர்’ என்று சொல்லிப் புகழ்வது ப்ராப்தமாயிருக்க, ஆவிலாசய என்று கலங்கின திருவுள்ளமுடையவர் என்று விசேஷணமிடுவது பெருமைக்கு ஒக்குமோ வென்னில்; கர்மநிபந்தனமான கலக்கம் ஹேயமே யல்லது ப்ரேமநிபந்தனமான கலக்கம் ஹேயமன்று, மிகவும் உபாதேயம், உத்தேசம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இங்கு அறியத்தக்கது. ப்ரேமநிபந்தனமான கலக்கத்தினால் செய்யும் காரியம் ஏதெனில்; மடலெடுக்கவொருப்படுகை, மங்களாசாஸனத்திலேயுன்றுகை, நோன்பு நோற்கை முதலியனவாம். இவை ப்ரேமபரவசர்க்கு அவத்யமன்று; “ஜ்ஞாந விபாககார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்க முஞ்சு பெறும்” என்கிற ஸ்வசநபூஷண திவ்ய ஸூக்தியும் அதன் விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கே அநுஸந்தேயம். ரீத்தோபாயமான அவன் பண்ணின் கருவி பலமாய் வீளைவது இக்கலக்கமென்று கொள்ள வேணும். ப்ராங்குசரென்கிற திருநாமத்திற்கு இரண்டுவகையான வ்யுத்தத்தியுண்டு. பரர்களுக்கு அங்குசமாயிருப்பவரென்றும், பரனுக்கு அங்குசமாயிப்பவரென்றும். (அதாவது) பரர்களாரிநர்—எம்பெருமானுக்கு குணமில்லை வீசுநாமில்லை யென்னும் புறசமயிகள்; அவர்களுக்குத் தம்முடைய திவ்யஸூக்திகளாலே அங்குசமாயிருப்பவர்—அவர்களது செருக்கு மொழிகளை யடக்குபவர் என்கை முதல் வ்யுத்தத்தியின் கருத்து. இனி பராத்பரான எம்பெருமானுக்கு அங்குசம் போன்றவர் என்கிற இரண்டாவது வ்யுத்தத்தியின் கருத்தாவது—வலக்கை யாழியிடக்கைச்சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை, “மலக்கு நாவுடையேற்கு” [திருவாய் மொழி 6-4-9] என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி தம்வசப்படுத்தி நடத்திக்கொள்ள வல்லரென்கை. [காமாதிதோஷஹரம்] இங்கு ஆதிசப்தத்தாலே க்ரோதம் லோபம் மோஹம் மதம் மாத்ஸர்யம் அஜ்ஞாநம் அஸூதைய இவை கொள்ளத்தக்கன ‘காமாதிஹரம்’ என்னுமல் ‘காமாதி தோஷஹரம்’ என்கையாலே காமம் முதலானவை நியமேந தோஷமல்லவென்றும்

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

குணகோடியிலே கைக்கொள்ளத்தக்க காமாதிகளுமுண்டென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாம், பகவத்விஷயத்திலே யுண்டாகிற காமமோஹாதிகளும் பகவத்பாகவதவிரோதிகள் திறத்திலே யுண்டாகிற க்ரோதமாத்தஸ்யாதிகளும் குணமேயல்லது தோஷமன்றே. அவை விலக்கத் தக்கவையல்லவே. தோஷமானகாமாதிகளேவிலக்கத்தக்கவையாதலால் தோஷஹரமென்றது

255. ம. மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து *எங்கள் மாதவனே
கண்ணுறநிற்கிலும் காண்கில்லா* உலகோர்க ளெல்லாம்
அண்ண லிராமாநுசன் வந்துதோன்றிய வப்பொழுதே
நண்ணரு ஞானம் தலைக்கொண்டு* நாரணற்காயினரே.

(இராமாநுச நூற்றந்தாதி—41.)

நமக்கு நாதனான திருமால்தானே இப்பூமியிலுள்ள (மனுஷ்யாதி) யோனிகள் தோறும் அவதரித்தது. எல்லாருடைய கண்ணுக்கும் தன்னை இலக்காக்கிக் கொண்டுநின்ற விடத்திலும் (அவனை நம்முடைய நாதனென்று) காணமாட்டாதிருந்த இவ்வுலகத்தாரெல்லாரும் ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானார் இங்கே வந்தவதரித்தவுடனே பெறுதற்கரிதான ஞானம் அதிகரிக்கப்பெற்று ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டனரென்கை. எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற்காட்டிலும் எம்பெருமானுருடைய அவதாரமே சிறப்புற்றதென்கிறார் “அஜாய மாநோபஹுதா விஜாயதே” என்றும் “உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் பல பல யோனிகளிற் பலவகைப்பிறவி பிறந்து கண்காண வந்து நின்ற உபதேசங்களாலே ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த விடத்திலும் யாரும் அவனை லக்ஷியம்பண்ணவில்லை; “அவஜாநந்தி மாம் மூடா:” [என்கை எல்லாரும் அவமானப்படுத்துகிறார்கள்] என்று அவன்றானே சொல்லிக் கொண்டு வருத்தப்பட வேண்டிற்றாயிற்று, ஆகையாலே பகவானுடைய அவதாரம் ஸம்ஸார களுடைய தென்னறிவுக்கு உறுப்பாகவில்லை. எம்பெருமானுருடைய அவதாரமோ வென்னில், பயன் பெற்றது. இவர்தாம் திருவவதரித்தவுடனே எல்லா வுலகத்தாரும் ஆச்சரியமான ஞானத்தைப்பெற்று உஜ்ஜிவித்தார்கள்—என்றாராயிற்று.

256. தே. தோர்மறையின் திறமென்று* மாயவன் தீயவரைக்
கூராழிகொண்டு குறைப்பது* கொண்டலையவன்மை
ஏராருணத்தெம் மிராமாநுச னவ்வெழில் மறையிற்
சேராதவரைச் சிதைப்பது* அப்போதொரு பிந்தை செய்தே.

(இதுவும் நூற்றந்தாதி—74.)

(இப்பாவிகள்) வேதஞ்சொல்லுகிற வழியை நிரூபித்தறிகிறதில்லை பென்று பாவிகள் எம்பெருமான் தண்டிப்பது கூர்மையான தனது திருவாழியாலே; மேகம் போன்ற ஓளதார்ப் குணமுடையவரும் (மற்றும் பல) நல்லகுணங்களுடையவருமான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அந்தச் சிறந்த வேதத்தில் அந்நவியாதவர்களை பங்கப்படுத்துவது (எப்படி யென்றால் அப்போதப்போது ஒவ்வொரு யுக்தியைக் கொண்டாம். எம்பெருமான் தனது ஆஜ்ஞாருமான வேதங்களின் கட்டளைப்படி நடவாத கோடியவர்களைத் தனது திருவாழியைக் கொண்டு தவம்ஸம்பண்ணிவிடுவன்; எம்பெருமானாரோவென்னில் அவ்வளவு ஆயாஸம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை; வேதங்களை அடியோடு ஒப்புக்கொள்ளாத பாஹ்யர்களையும், வேதங்களைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டு அவற்றில் அபார்த்தங்களைப் பண்ணுகிற குத்தருஷ்டிகளையும் வாதுபோரில் அப்போதப்போது திருவுள்ளத்தில் ஸ்பூரிக்கின்ற நல்ல யுக்திகளைக்கொண்ட கண்டித்துவிடுவர். இதனால், துஷ்டர்களை நிரஸிக்கும் வகையில் எம்பெருமானுருடைய சாதாரியம் ஒப்பற்றதென்று சொல்லிற்றாயிற்று.

257. ரா. ராமாநுஜமுதிர் ஜியாத் யோ ஹரேர் பக்தியந்தரத்;
கலிகோலாஹல கீர்டா முதாஃரஹமபாஹரத்

(ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்—1-3)

யாவரொரு எம்பெருமானார் எம்பெருமானிடத்து உண்டானபக்தியாகிற யந்தரத்தினு களிபுருஷனுடைய கோலாஹல வினையாட்டாகிற பாமும் பிசாசை துரத்தினாரோ, அந்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: விவரணம்

எம்பெருமானார் பல்லாண்டு பல்லாண்டு. இதனால் ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானாரை வாழ்த்துகிறார். “கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின்” என்று மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார் ஸுசிப்பித்தபடியே இவ்வுலகில் திருவவதரித்துக் கலியின் கொடுமைகளைத் தொலைத் தருளின எம்பெருமானார் வாழ்க என்கை. “இராமாநுசன் மறை தேர்ந்துலகில் புரியும் நன் ஞானம் பொருந்தாதவரைப் பொருங்கலியே” என்கிறபடியே இராமாநுசன் திருவடி ஸம்பந்தி களைக் கலிபுருஷன் அணுகவும் மாட்டானென்பது அறியத்தக்கது. “இராமாநுசனித்தலத்து தித்து—ஆனது செம்மை யறநெறி. பொய்ம்மை யறுசமயம் போனது பொன்றி, இறந்தது வெங்கலி” என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசுரமுமிங்கே அநுஸந்திப்பது. கலியின் கோலாஹலம் நிரம்பிய விளையாட்டைப் பேயாடலாகப் பேசினதற்கேற்ப ராமா நுசனுடைய பகவத் பக்தியை ஒரு யந்த்ரமாக ரூபிக்கிறார். பிசாசு ஒட்டுதல் யந்த்ரஸூத்திரமாகையாலே பகவத்பக்தியாகிற யந்திரத்தினால் கலிவிலாஸ மாசிற பிசாசை ஒட்டினுரென்கிறது. “கலென க்ருதபுகம் தஸ்ய கலிஸ் தஸ்ய க்ருதேயுகே—ஹ்ருதயே யஸ்ய கோவித்தோ யஸ்ய சேதஸி நாச்யுத:; என்றது காண்க. (எவனுடைய உள்ளத்தில் எம்பெருமான் ஸுப்ரதிஷ்டிதனாக வாழ்கிறானோ அவனுக் குக் கலியுகமே க்ருதபுகம்; எவனுடைய நெஞ்சில் எம்பெருமானில்லைபோ அவனுக்குக் க்ருதபுகமும் கலியுகமாம்: என்கை.) இரண்டாம் பாதத்தின் முடிவில், “யந்த்ரத:; யந்த்ரித:; யந்த்ரிதாத்” என்பன பாடபேதங்கள்.

258. மா. மாதவ! முருந்த! மதுஸூதந! முராரே! தாவகபதாப்ஜயுகளேஹிஹ யாசே,
ஸக்ஷமண முநீந்தர சரணாப்ஜயுகளே மே பக்திரிபிவருத்திமுபயாது நிரவத்யா. (ப்ர-அ)

இஷ்டப்ராபண அநிஷ்டவிவர்த்தந ஸமர்த்தனான ஸக்ஷமிநாதா! தேவரீருடைய திருவடித் தாமரையிணைகளிலே அடியேன் பிரார்த்திப்பதாவது—எம்பெருமானாருடைய திருவடித் தாமரையிணைகளில் எனக்கு நிஷ்கல்மஷமான பக்தி மேன்மேலும் வளரவேணுமென்பதே.

259 நு. நுதிரஸ்து ஸததஞ்ச மம வாசி யதிராட் குணராசிமதிக்குந்ய குணராசிபரிதா!
நதிரஸ்து மம தஸ்ய பதப்தமயுகளே மதிரஸ்து யதிராஜகதிதாஸு க்ருதிஷு || (ப்ர-அ.)

எனது வாக்கில் எப்போதும் எம்பெருமானாருது திருக்கல்யாணகுணவிஷயமாய்ச் சிறந்த ஸ்துதிகள் நிகழவேணும். அவருடைய திருவடித்தாமரையிணைகளிலேயே தலை வணங்கியிருப்பேனாக. அவரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளிலேயே எனது புத்தி செல்லவேணும்.

260. ஜா. ஜாயா ஜநீ ஜநகல் தநயஸ் தநயேதி விமோஹவசாம்ஸி ஸதா!
ப்ரஸபந் பவஸிந்துமிகம்நமநா: அஹமத்ய யதீந்த்ரகடாக்ஷணபாக். (ப்ர-அ.)

*ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தையராசிப்படியே பாந்தவாபாஸலோலனாய்க் கிடந்த அடியேன் இன்று எம்பெருமானாருடைய திருக்கண்ணோக்கத்திற்கு இலக்காகப் பெற்றேன்.

261. ய. யதிப்ரவரபாரதீரஸபரேண நீதம் வய:
ப்ரபுல்லபவிதம் சிர: பரிஹ ஷ்மம் ப்ரார்த்தயே;
நிரஸ்துரிபுஸம்பவே க்வசந ரங்க முக்க்யே விபோ!
பரஸ்பரஹிதைஷிணம் பரிஸரேஷு மாம் வர்த்தய. (அபீதிஸ்தவே)

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் நித்யவாஸம் செய்தருளத் திருவுள்ளம்பற்றிய ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன், திருப்பேர் நகர் ப்ரார்த்தம் எழுந்தருளினவாறே கோயிலில் துருஷ்க யவநாதிகளால் நேர்ந்த உபல்லவத்தைக் கேட்டு அங்கு எழுந்தருளாதே ஸத்யமங்கலத்தில் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்தபோது அருளிச்செய்த அபீதிஸ்தவத்தின் முடிவிலுள்ள சுலோக மிது. (கருத்து) எம்பெருமானார் நித்யஸ்ரீஸூக்திகளின் ரஸாநுபவத்தினால் என் வாழ்நாளைப் போக்கினேன்; முதுமையடைந்திட்டேன், இந்நிலையில் அடியேன் வேண்டுவதொன்றே. விரோதிவர்க்கம் தொலைப்பெற்றுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஒருமூலையில் பரஸ்பர ஹிதைஷிகளான பாகவதோத்தமர்களின் திருவடிநீழலிலே அரங்கா! என்னைவாழ்ச் செய்தருள்.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

262. ந. ந சேத் ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரக்ஷரீ !
காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருஸா: (முதலியாண்டான் முக்தகம்)

உலகுக்கெல்லாம் சேமவைப்பான ராமாநுஜ என்கிற நான்கெழுத்து
இல்லையாகில் அந்தோ! நம்போன்ற பிராணிகளின் நிலைமை என்னாகும்!

263. ம: மஸ்தகமஸ்து மதீயம் நிஸ்துல யதிராஜபாதபத்மதரம்,
வதநம் ஹ்ருதயஞ்ச ஸதா தத்குண கீர்த்தந விசிந்தநப்ரவணம். (ப்ர.-அ)

எம்பெருமானாருடைய நிகரில்லாத திருவடியினைகள் எனது சென்னிக்கு அணியாருக;
எனதுவாய் அவருடைய திருக்கல்யாண குணகீர்த்தனத்திலும், எனது இதயம் அவருடைய
குணசிந்தனத்திலும் ஊன்றியிருக்குமாக.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: (மற்றொருவகையான விவரணம்)

[ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:] என்கிற புராதன வாக்யத்திலுள்ள பத்தெழுத்துக்கும்
சுலோகங்களாலும், பாசுரங்களாலும் எழுத்தடைவே விவரணம் கிழே கண்டீர், இப்போது
அந்தப் பத்தெழுத்துக்களுக்கும் புதிய பத்து சுலோகங்களினால் விவரணம் காணீர். புதிய
பத்து சுலோகங்கள் எப்படிப்பட்டவையென்னில் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் பத்தெழுத்துக்கள்
கொண்டவைபான சுலோகங்களை இயற்றியருபவிக்க வேணுமென்று ஒரு பெரியார்
கனவிலே கட்டினாயிட்டதனால் அந்தவகையில் இந்த தஸகம் ப்ராதூர்ப்பவிக்கின்றது.

264. ஸ்ரீ பாஷ்யாதீந் நவநிதிகல்பாந் திவ்யக்ரந்தாந் நவ விரசய்ய !
அஸ்மாஸு ப்ராக் பரமக்ருபாம் ய: ஸ்பஷ்டசக்ரே ஜயது யதீந்த்ர: ||
நவநிதிகளோ! நவரத்தங்களோ! என்னலாம்படியான ஸ்ரீ பாஷ்யம்
முதலிய ஒன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களை யருளிச்செய்து நம்மீது பரம
க்ருபையை வெளியிட்டருளின எம்பெருமானார் வாழி வாழி.

265. ம ந்தாநாமப்யநவதிமோதம் தாதும் ஸக்தாந் பணிதிவிஸேஷாந் !
ப்ரோசே மோசாபரஸகல்பாந் ஸ்ரீமாந் ராமாவரஜமுநீந்த்ர: ||
நம்போன்ற மந்தர்களுக்கும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியவைய
யாய் ரஸ்தாளி வாழைக்கனியின் சுவைபோன்று இனிய ஸுத்திகளை
எம்பெருமானார் அளித்தருளினர். (அவர் இந்நிலவுலகில்
நீழேறி வாழ்ந்தருள்க.)

266. தே ஜபுஞ்ஜஸ் ஸகலவிதோபி கேஷாண்யாமஸ்யாம் யதிபதிருபம் !
த்ருத்வா ப்ராதூர்ப்பவநமயாஸீத் இத்யுத்தஞ்சேத் ந கலு ம்ருஷோக்தி ! ||
அக்ரீ ஸூர்பயன் சந்திரன் வித்யுத் முதலான தேஜோராசிகளெல்லாம்
நிலவுலகில் எம்பெருமானாராக வடிவெடுத்து ப்ராதூர்ப்பாவமடைந்
தென்றால் மிகையாகாது.

267. ராம: க்ருஷ்ணே நரஹிரூபு மத்ஸ்ய கூர்ம கிஷிரிதி சாபூத் !
யோயம் விஷ்ணுர் யதிபதிருபம் த்ருத்வா ஸத்யம் ஜகதி ஸமாகாத் ||

எந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ராமக்ருஷ்ண நரஸிம்ஹ மத்ஸ்ய கூர்மவராஹா
ருபேண அவதரித்தாரோ, அவரே எம்பெருமானாராகவும் வடிவெடுத்த
இந்நிலத்தில் போந்தருளினார்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம-விவரணம்

268. **மா**தா வந்த்யா ம இதி வதத்பிர் மூர்க்கைஸ் துல்யா ய இஹ ப்யுவு: |
தேஷாம் ஜல்பாந் நிரஸிதுமாகாத் ஸேஷ: ஸ்ரீமாந் யதிபதிமூர்த்யா ||
'மம மாதா வந்த்யா' (என் தாய் மலடி) என்னும் மூர்க்கர்களைப் போன்ற
வர்களின் ப்ரலாபங்களைக் கண்டிக்க ஆதிரோஷன் எம்பெருமானாக
அவதரித்தார்.
269. **நு**த்வா நத்வா யதிபதிபாதௌ போ! போ! மர்த்யாஸ் ஸபதி லபத்வம் |
ஸ்ரேயோ ப்யோ புவந இதீஹ ஷேமாயோக்திம் வததி ந கோபி ||
'ஓஹ உலகர்களே! எம்பெருமானார் திருவடிகளைத் துதித்தும் தொழுதும்
இந்நிலத்தில் நல்லநன்மைகளைப்பெறுங்க' என்று உபதேசிப்பாரில்லையே!
270. **ஹ**யாதோஷார் விக்குதமநாஸ் ஸந் யஸ் ஸ்வீசக்ரே யதிபதிபாவம் |
ஸோயம் யோகி பணிபதிரூபீ கோபிநாதாதபி மம ஹ்ருத்ய: ||
திருக்கச்சிநம்பிபக்கல் தாழ்வு நினைத்தது, பெரிசம்பி தேவியாரோடு
பிணங்கியது முதலியதேவியாரது குற்றங்களைக் கண்டு திருவுள்ளம் நொந்து
ஆஸ்ரம ஸ்விகாரம் செய்துகொண்ட ஸேஷரூபியான எம்பெருமானார்
எமக்கு ஆராத்யானை கண்ணபிரானிற்காட்டிலும் பரமபோக்யர்.
271. **ய**ஸ்ய ஸ்ரீஸூக்த்யதிரயபோதாத் ப்ராபத் பாதௌ விமதஜ்ஜோபி |
ஸோயம் ராமாநுஜமுநிரேக: தத்வஜ்ஞாந்யபஜத கீர்த்திம் ||
யாதவப்ரகாஸர், யஜ்ஞமூர்த்தி முதலான பிறரும் யாவரொருவருடைய
ஸ்ரீஸூக்தி நலங்களைக்கண்டு திருவடி பணிந்தார்களோ, அந்த எம்பெருமானார்
ரொருவரே ('தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந*' என்ற கீதாச்சலோகத்திற் சொன்ன)
தத்வதர்சியாவர்.
272. **ந**க்ஷத்ரேஸப்ரதிமமுகம் தே ஸ்ரீமத்ராமாவரஜமுநீந்தர்! |
பாக்யாதிக்க்யாத் ய இஹ மஹாந்த: ஸேவந்தே ஸ்ஸமதாந் ஹ்ருதி கலயே ||
எம்பெருமானாரே! சந்த்ரமண்டலம்போன்ற தேவாரூடைய திரு முக
மண்டலத்தை நேரில் (விபவத்தில்) ஸேவிக்கப்பெற்ற பாக்யஸாலிகளான
ஆம்வானாண்டான் முதலானாரையே நெஞ்சில் நினைப்பேன்.
273. **ம**ஸ்தம் தத்தாம் யதிபதிபாதௌ ஹஸ்தோ லிகதாத் தத்க்ருதி ப்ருந்தம் |
வக்த்ரம் ப்ருயாத் யதிபதிஸூக்தீ: நித்யஞ்சைவம் விரமது கால: ||
எமது சென்னி எம்பெருமானார் திருவடிகளையே தரித்திடுக; கை அவருடைய
திவ்யக்த்ரத்தங்களையே எழுதுக; வாய் அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையே
சொல்லுக. நிச்சலும் எமது போது இப்படியே கழியட்டும்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

மற்றொரு வகையான அநுபவம் காணீர்

“பூமன்னுமாது பொருந்திய மார்பன் புகழ்மலிந்த
பாமன்னு மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்—பல்கலையோர்
தாம் மன்னவந்த விராமானுசன் சரணரவிந்தம்
நாம் மன்னிவாழ நெஞ்சே! சொல்லுவோ மவன் நாமங்களே.”

(இராமானுச நூற்றந்தாதி—முதற்பாசுரம்.)

இப்பாசுரத்தில் மொத்தம் இருபத்தெட்டு சொற்கள் அமைந்துள்ளன. பூ, மன்னு, மாதா,
பொருந்திய, மார்பன்.....என்றிப்படி பிரித்துக் கணக்கிட்டால் இருபத்தெட்டு பதங்கள் தேறும்.
இப்பதங்களின் முதலெழுத்தையோ, சிலவெழுத்துக்களையோ, பரிபூரணபதத்தையோ
கொண்டு சில விசேஷங்கள் விளம்புவோம்.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

274 பு—இஃது ஒரெழுத்தாயும் ஒருபதமாயுமுள்ளது. புஷ்பமென்று பொருள். வட சொல்திரிபாகக் கொண்டால் பூமியென்று பொருள். திருச்சந்தவிருத்தத் தொடக்கத்தில் (*பூலியாய வென்பதில்) பூமியென்று பொருள். புஷ்பமென்கிற பொருளில் சிறியதோர் உபயாஸம் கேள். ஆழ்வார்களின் அருபவத்தில் மூன்றுவகைப் புஷ்பங்கள் காணப்படுகின்றன. திருவிருத்தத்தில் *வண்டுகளோ! வம்பின், நீர்ப்பூ நிலப்பூ மரத்திலொண்பூ உண்டுகளித் துழல்விர்க்கு* என்ற பாசரத்தில் சொல்லப்படுகிற மூவகை தவிர, மற்றொரு மூவகை கேண்மின்; 1. எம்பெருமான் திருமேனியில் சாத்திக் கொண்டிருப்பவை; 2. நிலத்திலும் தடாகத்திலும் பூத்திருப்பவை; 3. எம்பெருமானுக்குச் சாத்துவதற்காக பக்தர்களின் கையிலுள்ளவை. ஆக இம்மூவகைகளுக்கும் பாசரங்கள் வருமாறு; (1)*பூந்தண்மாலைத் தண்டுமாயும். *தூய்மையோகமாயினும் துறையலங்கள் மாலையாய் *தோளிகளை மேலும் நன் மார்பின்மேலும்*.....இவை போன்ற பாசரங்கள் முதல்வகைக்குச் சேரும். (2) *பூவையுங் காயாயும் நிலமும் பூக்கின்ற காலமலரென்றும் காண்தோறும்* *கள்ளார் துமாயும் கணவலரும் கூவியும் முள்ளார் முளரியும் ஆம்பலும் முன்கண்டக்கால்* *தாமுளரே-தாமரையின் பூவுளதே* இவை போன்ற பாசரங்கள் இரண்டாம் வகைக்குச் சேரும். (3) *இண்டை கொண்டு தொண்டரேத்த *இண்டையாயினகொண்டு தொண்டர்களேத் துவார்* *வானவர் வானவர்கோனெடும் சிந்துபூமகிழும்* *வரைச்சந்தனக்குழம்பும்—விரைப்பொலிந்த வெண் மல்லிகையும்* இவை போன்ற பாசரங்கள் மூன்றாம் வகைக்குச் சேரும்.

275 மன்னு. *மன்னுபெரும் புகழ்மாதவன்* என்கிற நாச்சியார் திருமொழிப் பதிகம் குயிற்பந்து எனப்படும். குயிலைப்பார்த்து எம்பெருமானைக் கூவும்படி வேண்டுகிறது இதில். குயிலைப்பற்றிய விசேஷார்த்தங்கள் கேண்மின். (ஸ்வாபதேசார்த்தம்) (1) *போற்றி யானிரந்தேன் புன்னைமேலுறை பூங்குயில்காள்* என்று நம்மாழ்வாரும், *புன்னை குருக்கத்தி நாமல் செருந்திப் பொதும்பினில் வாழுங்குயிலே!* என்று ஆண்டாளும் மற்றும் பலரும் புன்னை மரத்தைக் குயில்களுக்கு உறைவிடமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இங்ஙனம் சொல்லுகிற விதனால் *புந்நாகதல்லஜம் அஜஸ்ர ஸஹஸ்ரகீதி ஸேகோத்த திவ்யநிஜ ஸௌரபமாமநாமி* என்று ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் பட்டர் அருளிச் செய்தபடி திருவாய்மொழியின் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையுமுறின கோயிற் புன்னை மரத்தின் கீழே அமர்ந்து விசேஷார்த்தங்கள் கேட்டு வளருமவர்கள் விவக்ஷிதர்கள். திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் பூருவாசாரியர்களின் காலந்தொடங்கித் திருப்புன்னைமரம் ஸுப்ரஸித்தம். நம் முதலிகள் அதன் கீழேயிருந்து திருவாய்மொழியின் அர்த்தங்களைச் சிந்தனை செய்வார்களென்பது ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யாநாதிகளில் ப்ரஸித்தம். திருவாய் மொழியில் (3-5-4) *தம்பிறப்பால் பயனென்னே சாதுசனங்களிடையே* என்றவிடத்து ஈட்டிலும் “திருப்புன்னைக் கீழே ஒருவரிருக்குமிடத்திலே நம் முதலிகள் பத்துப்பேர்கூட நெருக்கிக்கொண்டிருக்கச் செய்தே” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலே யெடுத்துக் காட்டிய பட்டருடைய ஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியில்* அஜஸ்ர ஸஹஸ்ரகீதி ஸேகோத்த திவ்யநிஜ ஸௌரபம்—புந்நாகதல்லஜம்* என்று அந்த திருப்புன்னையின் பெருமை நன்கு விசதமாக்கப்பட்டது. ஆகவே அந்த திருப்புன்னையின் நிழலிலேயிருந்து *குயில் நின்றால் பொழில்குழம் குருகூர்நம்பி பாவீனின்னிசை பாடிக் களிக்குமவர்கள் குயிலாக விவக்ஷிதர்கள். (2)*மாம்பொழில் தனி கோதிய மடக்குயில் வாயது துவர்ப்பு எய்தத் தீம் பலங்களிதேனதுநுகர்* (பெரியதிருமொழி) என்று குயில்களின் ஓர் இயற்கை கூறப்பட்டது (அதாவது) முதலில் மாந்தளிகளிலே வாய்வைத்ததனால் வாய் துவர்த்துப்போக அந்தத் துவர்ப்பு நீங்குதற்காகப் பலாப்பழத் தேனைப் பருகியியல்வு சொல்லிற்று. இதனால், முதலில் ஸாமாந்யசாஸ்திரங்களிலே வாய்வைத்துப் பிறகு விசேஷ (அத்யாத்ம) சாஸ்திரங்களிலே மிகப் பேரீன்பமாகப் போதுபோக்கும் பக்தர்களின்படி சொல்லிற்றுகிறது. (3)*வநப்பிய பரப்ருதா கோதில: பிது* என்கிற அமர் கோசத்தின்படி குயில்களுக்கு வடமொழியில் பரப்ருதமென்று பெயர். (காக்கையின் கூட்டிலே கொண்டுவிடப்பெற்று அவற்றால் போஷிக்கப்பட்டு வளருமவை குயில்கள்; அதுபோல பரான ஆசார்யனால் போஷிக்கப்பட்டு வளரும் குருகுலவாஸிகளைச் சொல்லிற்றுகிறது.

புழுந்னு மாது பொருத்திய மார்பன் விவரணம்

(4)*வஸந்தகாலே ஸம்ப்ராப்தே காக: காக: பிக: பிக:* என்றிபடியே சில கால விசேஷங்களில் குயில் தன் மிடற்றோசை காட்டி வீறுபெறும். அதுபோல ஆசாரியர்களும் ஸமய விசேஷங்களிலே கம்பிரமாக வாய்விட்டு உபந்யஸித்து மற்றையாரிற் காட்டில் தமது வலைக்ஷணயத்தை விளக்குவார்கள். (5)*பிக: கூஜதி பஞ்சமம்* என்று, குயில் கூவும் இசையானது பஞ்சமமெனப்படும். அப்படியே ஆசாரியர்கள் வாய்விட்டு அருளிச்செய்யுமது நான்கு வேதங்களுக்கு அடுத்தபடியாக ஐந்தாவது வேதமோ! என்னலாம்படி யிருக்கும். “அல்லீ மலர்ப் பாவைக்கு அன்பரடிக்கன்பர் சொல்லுமவிடு சுருதியாம்” என்ற ஞானஸாரப் பாசரமும் காண்க. [அவிடு—ஸாமான்யமானவார்த்தை]

276. **மாது—**இச்சொல்லுக்கு அழகு என்றும் பெண் என்றும் சில பொருள்களுண்டேயன்றி, பிராட்டியென்றிற் பொருள்கிடையாது. முன்னும்பின்னுமுள்ள சொற்சேர்த்தியைக் கொண்டு பிராட்டியென்று பொருள் கொள்ளலாகிறது. ஸாமான்யஸப்தத்திற்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸான மென்றுணர்க. இது தமிழ் நூற்களில் பெரும்பான்மையாகவுள்ளது. *கோவை வாயாள் பொருட்டு* என்கிறார் நம்மாழ்வார். அவள் யார்! என்றால் *ஏற்றினேருத்த யிறுத்தாய்* என்று அடுத்த வாக்யத்தைக் கொண்டு நப்பின்னையென்றறிகிறோம். *வம்பலிம்கோதை பொருட்டா* என்றவிடமும் இத்தகைத்தே. *தையலாள்மேல் காதல் செய்த* என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார் அவள்யாவளென்னில், *வாளரக்கன்....* என்று மேலுள்ளதைக் கொண்டு ஸீதாபிராட்டி யென்றறிகிறோம். ஐவர் என்று அடிக்கடி வருகிறது; சில விடங்களில் பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கும், சிலவிடங்களில் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பொருளாகக் கொள்ளுகிறோம். இதுவும் முன்பின் சொற் செறிவைக் கொண்டே. இந்த மரியாதை தமிழ்நூல்களில்மட்டுமே காண்கிறோம்; வட நூல்களில் காண்கின்றிலோம்.

277. பொருத்திய—

“பொருத்தியதேசம் பொறையும் திறனும் புகழும்* நல்ல திருந்தியஞானமும் செல்வமும் சேரும்*, செறுகலியால் வருந்தியஞாலத்தை வன்மையினால் வந்தெடுத்தளித்த அருந்தவன்* எங்களிராமானுசனை யடைபவர்க்கே” (இராமானுச நூற்றந்தாதி—22)

கலிகலுஷ்விவர்த்தகரான நம்மிராமானுசரைப் பணிபவர்களுக்கே ஸ்வரூபநுருபமான மதிப்பும், *களிப்புங் கவர்வு மற்றிருக்கையாகிற் ஷமராகுணமும் ஜிதேந்தரியத்தவமாகிற மிடுக்கும் குணசாலிகளென்கிற கிர்த்தியும் தத்வலித புருஷார்த்தங்களில் தெளிந்த ஞானமும் பக்திச்செல்வமும் சேரும் என்றவாறு.

278. **மார்பன்—**ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருமார்பை ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வஸாதகத்தில் பட்டர் அற்புதமாக வருணிக்கிறார்—*வக்ஷஸ்தல்யாம் துளளி கமலா கெஸ்துபைர் வைஜயந்தீ ஸர்வேஸாத்வம் கதயதிராம் ரங்கதாம்நஸ்ததாஸ்தாம். கூர்மவ்யாகீரகபரிமலத்பஞ்சஹேத்ய ஸோதாநத்தா மௌக்த்யா பரண மதிகம் நஸ் ஸமாதிம் திநோதி* என்றிற் சுலோகம் பரம போக்யமானது. திருத்துறையலங்கல், திருமாமகள், குருமாமாணிப்பூண், வனமாலை ஆகிய இத்திருவாபரணங்கள் நம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்தை விளக்குகின்றன; இஃதிருக்கட்டும். ஆமைநகம் புலிநகம் பஞ்சாயுதஹாரம் என்னுமீத் திருவாபரணங்கள் (க்ருஷ்ணாவ தாரத்தில்)யசோதைப்பிராட்டி சாத்தினவை இன்னமும் திருமார்பிலே திகழாவின்று ஸௌலப்ப காஷ்டையை விளங்கச் செய்கின்றனவாதலால் இத்திருவாபரணங்களே நமது சிந்தனைக்கு இனியவை என்றாராயிற்று.—அமலனாதிபிரானில் *கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணையுண்டவாயன்—அணியரங்கன்” என்ற பாசரத்தைக் கண்டவர்கள் *பெரிய பெருமானேயோ வெண்ணையுண்டது* என்று கேட்க, “நம் பெரிய பெருமானுடைய கொறுட்டையை மோந்துபார்த்தால் தெரியும்” என்றருளிச் செய்தவரன்றோ பட்டர்.

ஸ்ரீராமா நுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

279. புகழ்—குறளாகிரியர் *தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக, அஃதிலார் தோன்றலில் தோன்றுமை நன்று* என்றார். கீர்த்தியை அடியோடு பெருதவர்களும், அபகீர்த்தியை அபரிமீதமாகப் பெற்றவர்களும் மலிந்த இவ்வுலகில் “நர: பதிகாகாயோபி யஸ:காயேந ஜீவதி” என்னும்படியாகப் புகழுடம்புடனே ஜீவித்திருக்குமவர்கள் மிகச்சிலரேயன்றோ? அவர்களில் *ஸ்ரீவதேஸாதஸாகாலேஷு! அவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமாநுஜாய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம், திகந்தவ்யாபி பூயாத் ஸாஹி லோக ஹிதைஷிணி* என்று தொள்ளாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு தோன்றின மங்களாஸாஸன ச்லோகம் ஈஷத்தும் பழுதுபடாதபடி இற்றைக்கும் நாளைக்கும் எற்றைக்கும் செழித்தோங்கும் புகழ் எம்பெருமானாரோருவர்க்கே யன்றோ? “ரடதிதிராமுகேஷு யதிராஜயஸ:படஹ:” என்ற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியை ஸ்மரிப்பது.

280. மலிந்த. *மலிபுகழ்க் கணபுர முடைய வெம்மடிகளை*
வலிகெழு மதிளயல் வயலணி மங்கையர்*
கலியன தமிழிவை விழுமிய விசையினெடு*
ஒலிசொலுமடியவருறுதுயரிலரே.*

திருமங்கையாழ்வாருடைய திருக்கண்ணபுரப் பதிகங்கள் பத்தினுள் *வியமுடை விடையினை முடைதர மடமகள்* என்கிற பாசுரத்தை முடிவிற்கொண்டபதிகம்(87-). திருவாய்மொழியில் *உயர்வறவுயர்நல முடையவன்யவனவன்* என்கிற முதற் பதிகத்தின் சாயையிலே அமைந்தது பெரும்பாலும் குறிலெழுத்துக்களையிட்டே அமைத்தபதிகங்கள் இவையிரண்டே; பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வசதகத்தில்—‘ந்ருதந்ருதஹி பரிமலிவதுதி—ப்ரசலித லஹிவதஹ மஹமிகய, ஸ்நயதி ஜநமிமபஹரதி தம: பணிரய மரதகமணி கிரணகண:’ என்கிறச் ச்லோகத்தை இந்தச் சாயையிலேயே [ஹ்ரஸ்வாஷ்ரமயமாகவே] அருளிச் செய்தார்.

281 பா.—“பாட்டுக் கேட்குமிடமும் கூப்பீடு கேட்குமிடமும் குதித்தவிடமும் வளைத்த விடமும் ஊட்டுமிடமுமெல்லாம் வருத்தவிடமேயென்றிருக்கக்கடவன்” என்பது ஸ்ரீவச பூஷண குர்ணை. (4-7,) நித்யமுத்தர்களின் ஸாமகானம் கேட்குமிடமான திருநாடும், அஸுர ராகுஸாதிபித்தர்களான அமரர்களின் ஆர்த்தநாதம் கேட்கச் செவிகொடுத்துக்கொண்டு கண் வளருமிடமான திருப்பாற்கடலும், அங்கு நின்றும் வந்து அவதரித்த விபவாவதாரஸ்தலங்களும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலைபாளர் வளைப்புப் போலே இட்ட அடிபேராமல் வளைத்துக் கொண்டிருக்கிற அர்ச்சாவதாரஸ்தலங்களும் ஹ்ருதயகமலத்திலேயிருந்து தானாகத் தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கிற அந்தர்பாயித்தவ ஸ்தலமுமாகிற இந்தப் பராப்யஸ்தலங்க ளெல்லாம் ஆசார்ய விஷயமேயென்று துணிர்த்திருக்கவேணுமென்கை.

282. மன்னு—

*மன்னுமதுரை தொடக்கமாக வண்டுவராபதி தன்னளவும்
தன்னைத் தமருய்த்துப் பெய்யவேண்டித் தாழ்குமுலான் துணரிந்ததுணிவைப்
பொன்னியல்மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்கோதை
இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல்மாலை ஏத்தவல்லார்க்கிடம் வைகுந்தமே*

இது நாச்சியார் திருமொழியில் பன்னிரண்டாவது பதிகத்தின் நிகமனப்பாசரம். இப் பதிகத்தில் ஆண்டாளுடைய அநுபவம் மிக அற்புதமானது. கண்ணபிரான் *ஏஷ நாராயண ஸ்ரீமார் ஷ்ரீரார்ணவரிகேதந:; நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹி ஆகதோ மதுராம் புரீம்* என்ற படி வடமதுரையில் வந்து திருவவதரித்தானென்று கேட்டு [அவதாரஸமாப்தியாய் விட்ட தென்பதை மறந்து] தன்னை உடனே வடமதுரையில் கொண்டு சேர்க்கும்படி உற்றருத் வினரை வேண்ட, அவர்களும் அப்படியே மதுரையில் கொண்டு சேர்த்துக் கண்ணபிரான் எங்கே? என்று விசாரிக்க, அவதரித்தவுடனே அப்போதே நள்ளிருளிலேயே திருவாய்ப்பாடிக்குச் சென்று சேர்த்துவிட்டாரே! என்ன; ‘அங்கே கொண்டு போங்கோள்’ என்று

பூமன் னுமாது.... பாசுரத்தின் விவரணம்

ஆண்டாள்கூற, அப்படியே கொண்டு சென்று 'கண்ணபிரான் எங்கே?' என்று கேட்க, *திரஸமீரே யமுநாதிரே வஸதி வநே வநமாலீ, கோபிரிநபயோதரமர்தந் நிர்தய கரயுகசாலீ* யமுனைக் கரையிலே விளையாடுகிறாருென்று கூற, ஆண்டாளை அவ்வாற்றின் கரையிலே கொண்டுவிட்டு, கண்ணபிரான் எங்கே விளையாடுகிறாருென்று கேட்க, 'காளியகாட்' என்னு மிடத்தில் காளியமர்த்தனத்திற்குச் சென்றிருப்பதாகச் சொல்ல, ஆண்டாளை அங்கேயழைத் துச் சென்று விசாரிக்க மஹர்ஷிபத்தினிகளின் அடிசிலுண்கைக்காக பக்தவிலோசனத்திற்கு எழுந்தருளியிருப்பதாகக் கூற, அங்கேயழைத்துச் சென்று விசாரிக்க, ப்ரலம்பாஸுரனை யழிக்கப் பலராமர் பாண்டிவடமென்கிற இடத்திற்குச் செல்ல, கண்ணனும் அவனைப் பின் தொடர்ந்து போயினாருென்றுகூற, அங்கே யழைத்துச்சென்று விசாரிக்க; கோவர்த்தனத் திற்குச் சென்றிருப்பதாகக் கூற, அங்கே யழைத்துச்சென்று விசாரிக்க கோவர்த்தனமலை யைக் கொற்றக் குடையாக ஏந்தி ஏழுநாள் நின்றிருந்து புறப்பட்டுப்போய் வெகுநாளாயிற்றே. இப்போது த்வாரகாபுரியில் எழுந்தருளியிருக்கக்கூடுமென்று கூற ஆகில் என்னை த்வாரகா புரிக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள் என்று ஆண்டாள் கட்டளைபிட்டதாக இப்பதிகம் தலைக் கட்டுகிறது. கோதையின் ஆற்றுமையைக் கண்ட கண்ணபிரான் த்வாரகாபுரியிலே ஸம்ச்சலேஷித்துப் பிரிந்தனன்போலும்.

280. மாறன்—திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் திருவாக்கினால் “நம்மாழ்வார்க்கு மேற்படவும் ஒரு தெய்வமுண்டோ?” என்று கேட்பதாக ஒரு பாசுரமுள்ளதே, அந்தப்பாசுரம் சொல்ல முடியுமா? என்று ஒருகால் ஒரு பெரியவரை வினவினேன்; இது அஸம்பாவிதமான கேள்வியாயிருக்கிறதே, “நம்மாழ்வார்தாமே நம்மாழ்வார்க்கு மேற்பட்ட தெய்வமுண்டதே?” என்று கேட்டிருக்கிறாரென்றால் இதனால் மிக்கோரயர்வுண்டே? என்றார் அந்தப் பெரியார். அப்போது (திருவாய்மொழியில்) 2—2 திண்ணன் வீட்டுப்பதிகத்தில் (3) ஏறனைப்பூவனை* என்று தொடங்கும் பாசுரத்தில் (சுற்றடி) *மாறனில் மிக்குமோர் தேவுமுளதே?* என்று இல்லைபா? என்றேன். அவர் பரமரஸிகராகையாலே ஆகேப்பமொன்றும் சொல்லாமல் புன் முறுவல் காட்டிப்போனார்.

281. இங்கே ஒரு மருமம் கேள்வி

ஸாரீரகமீமாம்ஸையில் *ஸ்ம்ருத்யநுபவகாஸு தோஷப்ரஸங்க இதிசேந் ந அந்ய ஸ்ம்ருத்யநவ காஸுதோஷப்ரஸங்காத்* என்றஸூத்ரத்தின்பாஷ்யத்தில் ஃயத் வை நின்ச மநுரவதத் தத்பேஷஜம்* என்கிற தைத்திரீயஸம்ஹிதாச்சுதி வாக்கியத்தை உதாஹரித்து, மநு என்பதற்கு ஸ்ம்ருதிகர்த்தாவான மநுமஹர்ஷியைப் பொருளாக உரைத்திருக்கின்றார்கள் (ஸூத்ர) பாஷ்யகாரர்கள். ஆனால் (ச்சுதியில்) அந்த வீடத்திற்கு மநுமஹர்ஷியென்னும் பொருள் ப்ரஸக்தமன்று. அதுபோல் இதனைக் கொள்க. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (4—2—7) கொன்னையில் கூர்வேல்கோன் நெடுமாறன் தென்கூடல்கோன் தென்னன் கொண்டாடும் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே* என்ற பாசுரத்தில் காணும் மாறனுக்கு இந்தப் பொருளை நினைப்பாரில்லை.

282-284. அடிபணிந்து உய்ந்தவன்—(இந்த மூன்று சொற்களுக்கும் தனித்த விவரணம் மேலேவரும். *மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்* என்கிற சொற்றொடரைச் சிறிது அனுபவிக்கிறேன்,) இராமானுச நூற்றந்தாதியில் எம்பெருமானாருடைய பெருமை பலபல விதமாகப் பேசப்பட்டிருந்தாலும் அவையெல்லாம் ஒன்றுகூடினாலும் ‘மாறனடிபணிந்துய்ந்த விராமானுசன்’ என்ற வந்த ஒருவாக்கியத்திற்கு ஈடாகாது. மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜ விம்ஸதி தொடங்கும்போது “ஸ்ரீமாதவாங்க்ரிலுலஜத்வய நித்யஸேவா ப்ரேமாவிலாஸய பராங்குஸபாதபக்தம்* என்றருளிச் செய்தது இதனையடியொற்றியே.

285. திருவாய்மொழித் தனிபன்களில் *ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுசமுனிதம், வாய்ந்த மலர்ப்பாதன் வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்த பெருஞ் சீரார்சடகோபன் செந்நயிற் வேதம் தரிக்கும், பேராத வுள்ளம் பெற* என்னும்தனியனொன்று போதுமே.

286-288. அடி. திவ்யப்ரபந்தங்களில் திருவடியைப்பற்றி ஒரு விசேஷம் கேண்மின். பொய்கையாழ்வார்முதல் திருமங்கையாழ்வாரளவும் ஒவ்வோராழ்வாரும் பிரபந்தம் தொடங்கும்போதோ முடிக்கும்போதோ (இரண்டிடத்திலுமோ) திருவடியைப் பேசுவதை விரதமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதை அடைவே விவரிக்கின்றேன். (பொய்கையாழ்வார்) *செய்யுடராமாயணாடிக்கே* என்று தொடங்கினார். *ஓரடியும் சாடுதைத்த ஒண்மலர்ச்சேவடியும் ஈரடியும் காணலாமென்னெஞ்சே! ஓரடியில் தாயவனைக் கேசவனை* என்று திருவடியை மாகவே பேசித் தலைக்கட்டினார். (பூதத்தாழ்வார்) தம்முடைய திருவந்தாதியைத் தலைக்கட்டும் போது *அறைகழல் சேவடியான் செங்கணடியான் என்றருளிச் செய்தார். (பேயாழ்வார்) இவர் தொடங்கும்போது *இன்றே கழல் கண்டேன்* என்றருளிச் செய்து, பிரபந்தம் தலைக்கட்டும் போதும் *சக்கரததான் தாள்முதலே நங்கட்குச் சார்வு என்றருளிச் செய்தார். (திருமழிசையாழ்வார்) திருச்சந்த விருத்தம் தலைக்கட்டும்போது *உன்னபாதமென்ன நின்ற ஒன்சுடர் கொழுமலர்* என்றருளிச் செய்தார். (நம்மாழ்வார்) திருவிருத்தம் தொடங்கும்போது *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே என்று சொல்லி உடனே *தொழுநீரணையடிக்கே அன்பு குட்டிய* என்றருளிச் செய்தார். திருவிருத்தம் தலைக்கட்டும்போது *அடிக்கண்ணிருடி மாறன்* என்றருளிச்செய்தார். அடுத்தபடி திருவாசிரியம் தொடங்கும்போது *மூவுலகங்கள் சேவடியோயே* என்றார். பெரியதிருவந்தாதி தலைக்கட்டும்போது *மொய்கழலே ஏத்த முய என்றருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி தொடக்கம் *துயரறு சுடரடி தொழுதெமென்மனமே என்பது. (குலசேகராழ்வார்) பெருமாள் திருமொழி தொடங்கும்போது *திரைக்கையார் அடிவருடப்பள்ளிகொள்ளும்* என்றருளிச்செய்து, முடிவிலும் *நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீ நண்ணுவாரே* என்றருளிச் செய்தார். (பெரியாழ்வார்) திருப்பல்லாண்டு தொடக்கம் *உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு* பெரியாழ்வார் திருமொழி தலைக்கட்டும்போது *திருப்பொலிச் சேவடி என் சென்னியின்மேல் பொறித்தாய்* என்றருளிச் செய்தார். (தொண்டரடிப்பொருள்) இவருடைய திருநாமமே அடிப்பட்டுக்கிடக்கிறது. (திருப்பாணாழ்வார்) *திருக்கமலபாத வந்து என் கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றவே. (திருமங்கையாழ்வார்) இவ்வாழ்வார் வயலா மணவாளன் திருவடியில் வாய்வைத்தே பிரபந்தம் தொடங்கினார் என்றுணர்க. சரமப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டும்போதும் *நெடியாளை அடிநாயேன் நனைந்திட்டேனே* என்றார். (மதுரைக்காசார்) *முயல்கின்றேன் உன்நன் மொய்கழற்கு அன்பையே* (ஆண்டான்) *உன் பொற்றாமையடியே... களொய்* நாச்சியார் திருமொழிமுடிவில் *பெருந்தாளுடைய பிரானடிக்கீழ்ப் பிரி தென்றுயிருப்பாரே* (இராமாநுச நூற்றந்தாதி) மாறனடிப்பணிந்துய்ந்த—*இராமாநுசனடி பூமன்னவே*.

289 நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில் (6-10) *உலகமுண்ட பெருவாயபதிகத்தி குறிக்கொள்ளத்தக்க விசேஷம் கேண்மின்; அப்பதிகத்தின் பதினொரு பாசுரங்களிலு திருவடிப்பிரயோகம் தவறாமலுள்ளது. 1. உன்பாதம் கூடுமாறு. 2. உன்னடி சேர்வன மருளாயே. 3. அண்ணலே! உன்னடிசேர. 4. பூவார் கழல்களருவியேன். 5. தினர சார்ங்கத்துன்பாதம். 6. உன்னடிக்களடியேன் மேவுவதே. 7. நெடியார் பொழுது முன்பு காண. 8. நோலாதற்றேனுன்பாதங்காண. 9. அந்தோவடியேனுன்பாதம். 10. உன்னடி கிழமர்ந்து புருந்தேனே. 11. அடிக்கிழமர்ந்துபுருந்து. (இங்குமற்றொன்றும் குறிக்கொள் வேணும்.) இவ்வுலகமுண்டபதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் திருவடி பேச்சுவருவது போ (பாசுரந்தோறும்) அடியேன் என்பதும் வருவது காணலாம். நான்காவது பாட்டில்மட்டு அடியேனுக்குப் பதிலாக 'அருவியேன்' எனவந்துள்ளது.

290. பணிந்து. *பணிந்துயர்ந்த பௌவப் படுதிரைகள் மோதப் பணிந்த பணம களாலே அணிந்து. அங்கு அனந்தனைக் கிடக்கும்மான். அடியேன் மனந்தனைக் கிடக்கும் வந்து*. இது முன்றூந்திருவந்தாதியில் பதினைந்தாம் பாட்டு. கீழ்ப்பதினொன்றாம் பாட்டில் "மாடபு.ல் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு நூற்பால் மனம் வை

பூமன் நுமர்து....

நொய்விதாம்" என்றருளிச் செய்த ஆழ்வாரை நோக்கி, சாஸ்த்ரங்களில் மனம் வைத்து அவ் வழியால்தான் எம்பெருமான் படிக்கை அறியவேணுமென்றீரே; நீர் அவ்விதமாகத் தான் அறிந்தீரோ?" என்று சிலர் கேட்க; [எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுகமான விஷயிகாரத்திற்கு இலக்கானவர்கள் சாஸ்த்ரங்களில் சிரமப்படவேணுமோ? அவன்தானே ஒருவரை விஷயிகரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினால் எல்லைகடந்த அன்புகொண்டு அவன் செய்யும் காரியங்களைத் தடுப்பாருண்டோ?] திருப்பாற்கடலிலே பரமஸுகமாகக் கண் வளர்த்தருளுமவன் அதனை விட்டிட்டு என்னெஞ்சிலே வந்து கிடக்கிறானே; இது அவனுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையினால் வந்ததன்றோ? இங்ஙனமே அவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயிகரிக்க விரும்பப் பெறுமவர்களுக்கு யாதொரு சாஸ்த்ர பரிச்ரமும் வேண்டா; நான் பெற்றபேறு அவர்களும் பெறுவார்கள்—என்ற கருத்தையடக்கி இப்பாசரமருளிச்செய்தபடி.

291. உய்ந்தவன். வடமொழியில், ஜீவநம் உஜ்ஜீவநம் என்று இரண்டு சொற்களுண்டு. வயிறு வளர்த்து வாழ்வது ஜீவனமென்றும், ஆத்மா கடைத்தேறப்பெறுவது உஜ்ஜீவனமென்றும் சொல்லப்படும். ஜீவனம் என்கிற சொல்லுக்கு இவ்விரண்டு பொருள்களையும் கொள்ளுவாருமுளரெனினும், உஜ்ஜீவனமென்கிற சொல்லுக்கு வயிறு வளர்த்து வாழ்தலைப் பொருளாகச் சொல்லுவாரில்லை. தமிழில் (உய்தல்) என்கிற சொல்லுக்கு ஜீவனமும் உஜ்ஜீவனமுமாகிய இரண்டும் பொருளாம். *திருநாரணன் தான் காலம்பெறச் சிந்தித்து உய்ம்மினோ* என்றவிடத்து *உஜ்ஜீவியுங்கோன்* என்று பொருள். *உய்ம்மின் திறைகொணர்ந்தென்றுலகாண்டவர்* என்கிற அடுத்த பாசரத்தில் 'ஜீவித்துப் போங்கோன்' என்று பொருள்.

292 பல்கூலையோர் இத்யாதி—(பல்) இதைக் கலையிலும் அந்வயிக்கலாம், கலையோரிலும் அந்வயிக்கலாம். பலவகைப்பட்ட கலைகளையுங் கற்றவர்கள்—என்பது முந்தின அந்வயத்திற் பொருள்; கலைகளெல்லாம் கற்று மஹாவித்வான்களானார் பலர்—என்பது பிந்தின அந்வயத்திற்பொருள். கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், எம்பார், அனந்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் கிடாம்பியாச்சான் போல் வாரான எண்ணிறந்த சிஷ்ய வர்க்கங்களை நினைக்கிறது. *ஏகாந்தநாம் த்வாதபாபிஸ் ஸஹஸ்ரைஸ்ஸம்ஸேவிதஸ் ஸம்யயிஸ்ப்தபாக்யா* என்று யதிராஜ காவபவத்தில் வருகநம்பி பணித்தபடியே பன்னிராயிரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் எழுநூறு உத்தமாச்ரமிகளுமன்றோ எம்பெருமானார் பக்கலிலே மண்டிக்கிடந்தது.

293. இராமானுசன் சரணுரவிந்தம்—எம்பெருமானார் திருவடியினைகளின் பெருமையை மட்டும் நூற்றந்தாதியில் ஒரு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார் அமுதனார், அப்பாட்டுவருமாறு—

“உதிப்பளவுத்தமர் சிந்தையுள், ஒன்னலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறிநடப்பன, கொள்ளாவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்தவென்புன்கவிப் பாவினம் பூண்டன பாலுதொல்சீர்
எதித்தலைநாதனி ராமானுசன் தன்னிணையடியே. (50)

294. இதன் கருத்தாவது—உலகமெங்கும் பரவின திருக்கல்யாண குணங்களையுடைய வரும் யதிலார்வபௌமருமான எம்பெருமானுடைய திருவடியினைகள் (எப்படிப்பட்டவையென்றால்); உத்தமாதிகாரிகளாயிருப்பார் நிரந்தரம் சிந்திக்கும் படியாயிருப்பவை; சங்கர பாக்கரயாதவ பாட்டப்ரபாகராதிகளான புறமதத்தவர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி அவர்களது தலைகள்மீதே நாவலிட்டுழிதருமவை; மஹாபாபியான என்னுடைய இளைபு புன்கவிதைகளையும் பெற்றுக்கொண்டவை. (என்னால் துதிக்கப்பட்டவை யென்றபடி.)

295-96. நாம்—*நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே* என்கிற பொய்கையாழ்வாருடைய திருவந்தாதிப் பாசரம் நினைவுக்கு வருகிறது, அந்தப் பாசரத்தில் அபூர்வமான கதை பொன்று ஆழ்வாரால் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. பாசரவாவது—*ஆமேயமரர்க்கறிய அது நிற்க, நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே!, பூமேய. மாதவத்தோன்தான் பணிந்த வாளர்க்கன் நீண் முடியைப், பாதமத்தாலெண்ணினான் பண்பு* என்பதாம். இதிலுள்ள அபூர்வ கதையாவது— முன்பு இராவணன் தனது பத்துத் தலைகளையும் மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ்சென்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளுமளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறு குழந்தை வடிவாய் அப்பிரம னுடைய மடியில் உறங்குவான் போற்கிடந்து 'இவன் பத்துத்தலைகளையுடையனான இராவணன்; ஸ்வஸ்வருபத்தை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக் கொள்ள வந்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந்தீங்காக முடியும் என்று தெரிவிப்பவன்போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் எண்ணிக் காட்டினன்—என்பதாம். இக்கதை மூன்றாம் திருவந்தாதியில் *ஆய்ந்த வருமறையோன் நான் முகத்தோன் நன்குறங்கில்' வாய்ந்த குழவியாய் வாளர்க்கன்—ஏய்ந்த, முடிப்போது மூன்றே முன்றெண்ணினான், ஆர்ந்தவடிப்போது நங்கட்கரண்* என்ற (77) பாட்டிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில் *கொண்டு முடங்கால்மேல் வைத்தகுழவியாய், தண்டவரக்கன் தலைதாளால் பன்டெண்ணிப் போங்குமரன்...* என்ற (44) பாட்டிலும் பேயாழ்வாராலும் திருமழிசைப் பிரானாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கதை இதிலாஸ புராணங்களில் உள்ளிடம் தெரியவில்லை. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 'சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்* என்றும், *எல்லியம்போ தினி திருத்தலிருந்த தோரிட வகையில், மல்லிகை மாமாலை கொண்டு அங்கார்த்தது மோரடையாளம்' என்று மருளிச்செய்த கதைகள் வ்யாஸபராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளால் ஸாக்ஷாத் கரிக் கப்படாமல் ஆழ்வாரால் மட்டும் பகவந் நிர்ஹேதுக கருணையடியாக ஸாக்ஷாத் கரிக் கப்பட்டன வென்று நம் பூருவாசாரியர்கள் நிர்வஹித்திருப்பது போலவே இக்கதையும் கொள்ளத்தக்க தென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

297. மன்னி—*மாரிமலைமுழுஞ்சில் மன்னிக்கிடந்துறங்கும்* என்கிற திருப்பாவைப் பாசரம் நினைவுக்குவருகின்றது திருப்பாவை முப்பதுபாட்டும் திருப்பாவை ஜீயரான எம்பெருமானுருடைய வைபவத்தைத் தெரிவிப்பனவாயினும் இன்பாசரம விசேஷித்து எம் பெருமானார் பெருமையைப் பேசுவதாம். திருப்பாவை நறுமணமென்னும் நமது விசேஷ வுரையிற்காண்க.

298. வாழ்.—வாழ்வது பலவிதம். *நலமந்தயில்லதோர் நாட்டில் வாழ்வதும் நரகபர்பாயமான சுவர்க்கத்தில் வாழ்வதும் வாழ்ச்சியன்று. ஆழ்வார் திருவாய் மொழியில் *வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழுவே* என்றும் *இங்கே காண இப்பிறப்பே மகிழ்வர் எல்லியுங்காலையே* என்றும் பயனுரைத்தருளினபடி இவ்விபூதியிலே அகமகிழ்ந் தொண்ட ரோடு திவ்யதேசாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டு வாழ்வதே வாழ்வாம்.

299. நெஞ்சே! சொல்லுவோம்—நெஞ்சின் காரியம் நினைப்பதே யொழியச் சொல்லுகையன்யே; நெஞ்சே! நினைப்போம்' என்ன வேண்டிருக்க, நெஞ்சே சொல்லுவோ மென்றது மனஸ்ஸஹகாரமின்றி எதுவும் நடைபெறுதாதலால். *மந:பூர்வோ வாகுத்தர!' என்றது வேதமும்.

300. அவன் நாமங்களே—எம்பெருமான் திருநாமங்களைச் சொல்லுவதிற் காட்டிலும் எம்பெருமானார் திருநாமங்களைச் சொல்லுகையே சிறக்குமென்க. 'மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப்பெற்றோம்* என்றார் மனவாளமாமுனிகளும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணத்தில்-கீர்த்திமூர்த்திகளான பெரியோர்களின் குணநுபவப் பகுதி

[எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்கு அணிவிளக்காகவும் அடியேனுக்குப்
பரிசிதர்களாகவுயிருந்த பெரியோர்களை ஸ்மரிக்கின்றேன்.]

301. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாநங்காசாரியர் ஸ்வாமி. (அடியேன் திருத்தகப்பனார்)

முதன்முதலாக அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார் பெருமையை விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஸ்ரீரங்கநாதசர்மந்கொண்டவர். அண்ணா நங்காசாரியரென்றே வழங்கும் திருநாமம். நார்பத்து மூன்று ஸம்வத்ஸரமே இவ்விபூதியை அலங்கரித்தெழுந்தருளியிருந்தார். குரோதி ஸம்வத்ஸரம் பங்குனித் திங்களில் திருநாடலங்கரித்தமையால் இற்றைக்கு எழுபத்திரண்டாண்டு நிரம்பி விட்டது. அடியேனுடைய பதினான்காவது பிராயம் முடிந்த ஏழாம் நாளில் பரம் பதித்தபடி-அவரோடு நெருங்கிப் பழகின்வார்களும் அவரிடத்தில் கல்வி பயின்றவர்களும் பத்தெட்டு ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்புவரையில் இருந்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் இப்போது வாழ்வதாக ஒரு வரும் நினைவுக்கு வரவில்லை. அவருடைய திருவுருவப்படமும் சேகரிக்கப்படவில்லை. அக்காலத்தில் தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி வீதியிலுள்ள வானமாமலை மடத்தில் ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலையொன்று பிரபலமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. அதில் (திருத்தகப்பனார்) ஸாஹித்யத்திற்கும் திவ்யப்ரபந்தத் திற்கும் உபாத்யாயராக எழுந்தருளியிருந்தார். அப்பாடசாலையில் நூற்றைப்பது வித்யார்த்திகள் ஸம்ஸ்கிருத பாடங்கள் பயின்று வந்தார்கள். காலை 10 மணிக்கும் மாலை 5 மணிக்கும் பாடசாலை விடும்போது மாடவீதிக்குத் திருப்பும் வித்யார்த்திகள் 75 பேர்களும் மேற்கே திரும்பும் வித்யார்த்திகள் 75 பேர்களும் காணப்படுவார்கள். ஸ்கூல் என்று சொல்லக்கூடிய பள்ளிக்கூடம் அப்போது சின்ன காஞ்சியிலோ பெரிய காஞ்சியிலோ ஒன்றுகூட ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. அதனால்தான் அப்போது ஸம்ஸ்கிருத வித்யாபாட ப்ரவசனங்கள் குறையற நடந்து வந்தன.

302. ஸ்ரீ அழகிய மணவாள ராமாநுஜ (ஷஷ்டி) ஜீயர் ஸ்வாமி.

தேவப்பெருமானது கீழண்டை கோபுர வாசலில் விளங்கும் அழகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி மடத்தில் 1916-ஆம் வருடத்திற்குமுன்பு நார்பத்து ஸம்வத்ஸரகாலம் ஆஸ்தான மலங்கரித்து விளங்கின ஜகத்ப்ரஸித்த மடாதிபதி ஜீயர்ஸ்வாமி ஷஷ்டி ஜீயர் ஸ்வாமியென்று வழங்கப்பட்டு வந்தார். சதுஷ்ஷஷ்டி கலாவல்லப பரவஸ்து திருவம்சத்தில் அவதரித்ததனால் ஷஷ்டியார் என்று குடும்பப்பெயராக வழங்குவது. அந்தரீதியில் ஷஷ்டி ஜீயர்ஸ்வாமியென்றே இந்த ஜீயர்ஸ்வாமி ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி பூர்வாச்சரமத்தில் அடியேனுக்கு ஸாஷூத் மாதாமஹராவர். பூர்வாச்சரமத்தில் ஷஷ்டி வரதாசாரியர் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராய் தென்மொழியும் வடமொழியும் திகழ்ந்த நாவராய் விசேஷித்துத் தமிழ்ப் புலவர் திரளில் ப்ரதம பரிசுணிகராய் விளங்கி வந்தார். சடகோப நிலய பாடசாலையில் ஸ்ரீமத் திருப்புக்குழியப்பா ஸ்வாமி காலத்தில் தமிழிலக்கண விலக்கியங்களுக்கு உபாத்யாய பதவியை அலங்கரித்துவந்தார். கீர்த்தி மூர்த்தியான ஸ்ரீ வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியார் ஸ்வாமியைப்பற்றிக் கேள்விப்படாதாரிலர். அந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீஉவே. புன்னை. சீமாச்சார் ஸ்வாமி யென்பவருடைய மாணுக்கர். அந்த சீமாச்சார் ஸ்வாமி ப்ரக்ருதஜீயர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலேயே (பூர்வாச்சரமத்தில்) மாணுக்கராக வாழ்ந்து தேர்ச்சி பெற்றார்.

303. ஸ்ரீ ஜகத்குரு காதில்வாமி

“ஸ்ரீமுககுடும்பஸ்வாதீஜாதமநந்தார்ய ஸுநிரிமஹமிடே, ஸ்ரீக்குஷ்ணஸுநிதநயம் வாதிபயங்கு குலாப்தி சந்த்ரமஸம்.” என்கிற நித்யாநுஸந்தேய திருநகைத்திரத் தனியன்படி ஸ்ரீமுகஸம்வத் ஸரம் மாசிமாதம் ஸ்வாதீ நகைத்திரத்தில் இந்த விபூதியில் வந்து தோன்றி அறுபத்திரண்டு ஸம்வத்ஸரம் வாழ்ந்தருளி ஸ்ரீ ஸ்வாமி செய்தருளின அதிமாநுஷ க்ருத்யங்கள் அவாங்மனஸகோ ஸம்வத்ஸரம் வாழ்ந்தருளி ஸ்ரீ ஸ்வாமி செய்தருளின அதிமாநுஷ க்ருத்யங்கள் அவாங்மனஸகோ சரமென்று ஒரே வார்த்தையில் தலைக்கட்டத் தக்கது. ஆயினும் ஸ்வல்பமே விஜ்ஞாபிக்கின்றன. ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸன்னிதிஸ்தியில் வடவண்டை வாடையில் ஸ்ரீ ஸுதர்சனாழ்வானுடைய ரகஷ ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸன்னிதிஸ்தியில் வடவண்டை வாடையில் ஸ்ரீ ஸுதர்சனாழ்வானுடைய ரகஷ பெற்ற மிகப்பெரிய திருமாளிகை ‘காத் அனந்தாசாரியர் திருமாளிகை’ என்றும் ‘காரணையனந்தாசாரி திருமாளிகை’ என்றும் ப்ரஸத்தி பெற்றது. இந்த ஸ்வாமியின் முன்னோர்கள் காரணையனந்தாசாரி அக்ரஹாரத்தில் வாழ்ந்துவந்ததனால், ஏறக்குறைய நூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த அக்ரஹாரத்தில் வீக்ரஹப்ரதிஷ்டை பெற்றிருப்பவருமான பெரிய அனந்தாசாரியஸ்வாமிக்கு ‘காரணையனந்தாசாரி திருமாளிகை’ என்கிற ப்ரஸத்தியிருந்தது. அந்த மஹாஸ்வாமியின் ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளியிருந்த காதில்வாமி இளமையில் அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாடிலும் சில வருஷங்கள் கல்வி பயின்று, திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருந்த ஜகத்விக்யாத வித்வான்ஸார்வபௌமரும் தமக்கு ஸாஷாத்தா குலருமான ஸ்ரீரத் திருமலை அனந்தாசாரியர் பின்னை புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரிய ஸ்வாமி திருவடிவாரத்தில் சென்று பத்தெட்டு ஸம்வத்ஸரங்கள் அங்கேயே குடி வாழ்ந்து ஸகல சாஸ்த்ர பாரங்கதராய தீபாதுபந்தப்ரதீபமாய் விளங்கினர்.

304. திருமலை அனந்தாண்பின்னை புரிசை ஸ்வாமி

புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரிய ஸ்வாமி திருப்பதியில் தென்னாடும் வடநாடும் ஸுப்ரஸித்தராயிருந்த மஹாவித்வத் பரிபுரடர். இந்த ஸ்வாமி பரமபதித்து இற்றைக்கு 52 வருஷமாகிறது. மேலே ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியைப்பற்றி யெழுதப்போகிறேன். மண்ணுலகுக்கு ஸுநிரய சந்திரர்களென்றே வழங்கப்பட்டு வந்தனர் இவ்விருவரும். ஸ்ரீமத் புரிசை ஸ்வாமி பக்கலில் ஜ்ஞானஸம்பத்தோடுகூட அநுஷ்டானஸம்பத்தும் அதிசயிதமாக வளங்கிற்று. சதுச்சாஸ்த்ரபாண்டித்யத் தோடுகூட மற்றும் அநேக கலைகளிலும் பாண்டித்யம் ப்ரசரமாயிருந்தது. பிற்காலத்தில் ஸ்ரீகாதி ஸ்வாமியோடொப்ப ப்ரஸித்த வித்வான்களாக விளங்கின ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ இஞ்சி மேட்டழகிய சிங்கர், ஸ்ரீமத் கபில தலம தேசிகாசாரிய ஸ்வாமி முதலானாரும் இந்த ஸ்வாமி பக்கலிலேயே நெடுங்காலம் வித்யார்த்திகளாக வாழ்ந்தவர்கள். திருப்பதியில் இப்போது பிரபலமாக விளங்கிவருகின்ற வித்யாசாஸ்த்ர யானது முந்தாமுன்னம் இந்த ஸ்வாமியினால் ஸாமான்யமாகத் தொடங்கப்பட்டதாம். இந்த ஸ்வாமியின் காலத்திலேயே அது ப்ராபல்யமடைந்து விட்டது.

305. ஸ்ரீ குன்றபாக்கம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியானது முற்காலத்தில் பிரபல வித்யா பீடமாக விளங்கிக் கொண்டிருந்ததென்பதை எந்நாட்டினரும் அறிவர். ஏறக்குறைய 55 வருஷங்களுக்குமுன் இம்மஹாநகரத்தில் தீர்த்தவந்தர்களிலும் பிரபல வித்வான்கள் சதுச்சாஸ்த்ர பாண்டித்யிகளென்று புகழ்பெற்று விளங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அன்னவர்களில் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியென்றே ப்ரஸித்திபெற்றிருந்த மஹாஸ்வாமி ஈடுமெடுப்புமில்லாத வித்வத் ஸார்வபௌமராக விளங்கியவர் ‘குன்றபாக்கம் சிமாச்சார்ஸ்வாம்’ யென்றே இவர்க்கு ப்ரஸித்தி. வட தேசங்களில் சிங்களாசார்ஸ்வாமி யென்ற ப்ரஸித்தி. இந்த ஸ்வாமி சதுச்சாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவரெனினும் நியாய வேதாந்தங்களில் அந்தர ஸாதாரணமான வைகுஷ்யம் பெற்றிருந்தார். நியாய சாஸ்த்ரத்தில் யா எத்களை கோடிகள் சொல்லும் இந்த ஸ்வாமியின் கோடியே மேம்பட்டு நிற்குமென்று ஸகல வித்வான்களும் ககண்டமாகச் சொல்லுவார்கள். ஸ்வாமியினுடைய திருமாளிகை சின்ன காஞ்சிபுரம் ஸன்னிதி

CC-0. Bhagavad Ramanuja National Research Institute, Melukote Collection.

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

ஏறக்குறைய முப்பத்தைந்து ஸம்வத்ஸரமாய்விட்டது. நியாய வேதாந்தங்களில் ஆழ்ந்து அவகாஹனமுடையராய்ச் சிறந்த வாக்மியாக விளங்கினவர். ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலைப் பலவாண்டுகள் நியாயோபாத்யாயராக விளங்கினவர்.

309. ஸ்ரீமதுபயவே. ஆஸூரி. மஹாஸ்வாமி

கீர்த்திழர்த்திகளான பெரியார்களின் பெருமையென்னுமிக்கட்டுரை தொடங்கும்போது முதல் ஸ்தானத்தில் வீற்றிருக்க வேண்டிய மஹாஸ்வாமி இவர். *அதீத மத்யாபித மார்ஜிதம்* என்றதற்குப் ப்ரதம லக்ஷ்யமாக எழுந்தருளியிருந்த இந்த மஹாஸ்வாமியின் பெருமைகள் நமது ஸ்ரீராமாநுஜன் பல பாய்யங்களில் பேசியிருக்கின்றது. *செலக்காண்கிற்பார் நானுமளவு செல்லுங்கீர்த்தியாய்* என்னும்படி விளங்கின இந்த மஹாஸ்வாமியின் ஸ்மரணம் பண்டித லலகில் இற்றைக்குமுள்ளது. பரமபதித்து 25 வருஷமாகிறது.

310. ஸ்ரீ பண்டிதரத்னம் கஸ்தூரி ரங்காசார்யர் ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி சதுர்ச்சர்ஸ்தர் வித்வானென்றும், விசேஷித்து நியாயமிமாம்ஸைகளிற் ப்ரசண்ட பண்டிதரென்றும் சொல்லுவார்கள். சிறந்த க்ரந்திகர் என்பதை அடியேன் நன்கறிந்திருக்கிறேன், இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்து உத்தீர்ணர்களான வித்வான்கள் பலர். சிலபல ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன் பரமபதித்த ஸ்ரீமத் அபிநவரங்கநாத பரகால மஹாஸ்வாமி கஸ்தூரி ஸ்வாமியின் அந்தேவாஸியென்று ப்ரஸித்தர். இதை ஸ்வாமி தாமே அடியேன் பதத்தில் ஸாதித்துமிருந்தார்.

311. காஞ்சி, திருப்புக்குழி பட்டண்ணு ஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சி ஸன்னிதி விதியில் ஜகத்ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண தாதாசார்ய ஸ்வாமியென்கிற திருப்புக்குழி யப்பாஸ்வாமியை அடியேன் அறியேன். அவர் பரமபதித்தகாலத்தில் அடியேன் ஒருவயது சிசுவாக இருந்தவன். அவருடைய திருக்குமாரர் பட்டண்ணுதாதாசாரியர்ஸ்வாமி யென்பவரை நன்கறிவேன். முப்பது பிராயம்வரையில் அவரை ஸேவித்திருக்கிறேன், 'தீபாதுத்பந்நப்ரதீபம்' என்னுமாபோலே திருத்தகப்பனாரைக் காட்டிலும் மஹா மேதாவ் பென்று சொல்லுவார்கள்; நியாய வேதாந்தங்களிரண்டிலும் அத்வித்ய வித்வந்மணியாக விளங்கினவர். ஸ்ரீகாதிஸ்வாமி வெளியூர்களுக்கு எழுந்தருளுங்காலங்களில் அடியேனுக்கு நியாயோபாத்யாயராக அமைந்திருந்த ஸ்ரீமதுபயவே. இளங்காடு ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி இந்த பட்டண்ணுஸ்வாமியிடத்திலேயே ஸகலமும் அதிகரித்தவராகையாலே ஸ்வாசார்யருடைய மேதாப்ரதிபாப்ரஜ்ஞா விலாஸங்களை அடிக்கடி அவர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

312. ஸ்ரீ தன்றி. பட்டப்பாதாதாசார்யர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சி ஸன்னிதி விதியில் பதினாறுகால் மண்டபத்திற் கெதிர்த்திருமாளிகையில், தன்னப் ஸ்ரீநிவாஸதாதாசார்ய ஸ்வாமியென்று திருநாமமுடையராய் பட்டப்பாஸ்வாமியென்றே வழங்கப்பட்டு வந்தவர் இந்த மஹா புருஷர். இவர் அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார்க்கு ஸஹாத்யாயாய் *பஹி: ப்ராண இஹபர:* என்னும்படி யிருந்தவரென்று திருத்தகப்பனாரே ஸாதிக்கக் கேட்டிருந்தேன். அடியேனுடைய பதினைந்து பிராயத்திற்குள்ளாகவே இந்த ஸ்வாமி திருநாடகம் கரீத்த விட்டார். அப்போது இவர்க் நார்பத்தைந்து திருநகைத்ரங்கூட நிரம்பவில்லையென்ற ஒருபகம். அடியேன் பாடசாலைக்குப் போகிறபோதும் திரும்புகிறபோதும் இந்த ஸ்வாமியிடத்திற் சற்றுப்போதாவது வார்த்தையாடாமலிருந்ததில்லை. இது திருத்தகப்பனாருடைய நியமனத்தினால்

காத்திமூர்த்திகளான மஹாபுருஷர்களின் பெருமை

மாயிற்று. திருப்புட்குழியப்பா ஸ்வாமியின் வித்யார்த்திகளில் இவர் தலைவராயிருந்து, சதுர்சாஸ்தரங்களிலும் துஷ்யமான பாண்டித்யம் பெற்றிருந்தார்.

313. ஸ்ரீ ஆடு ரங்கஸாமி ஐயங்கார்ஸ்வாமி

ஆடு ஸ்வாமியை அடியேன் இளமையில் ஸேவித்திருந்தாலும் அதிகமாக நெருங்கிப் பழகின தில்லை. திருவல்லிக்கேணி வேத வேதாந்தவர்த்தி ஸபையில் பரிஷுகராக எழுந்தருளின காலத்தில் இரண்டொருதடவை ஸேவித்தத்தனை. அக்காலத்தில் இந்த ஸ்வாமியின் ப்ரக்யாதி ப்ரபலமாக இருந்தது. ஸ்ரீமத் ஆடு ஸ்வாமி பல வருஷங்கள் நம்பெருமான் ஸன்னிதியிலெழுந்தருளியிருந்து பிறகு ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஸ்திரவாஸயாசி எழுபத்தைந்து திருநாளைத்திரம் இவ்விபூதியை அலங்கரித்திருந்தார். 1905 வருஷம் விசுவாஸு வருஷத்தில் விண்ணுலகெய்தினார். ஸ்வாமி ஸ்ரீராமாயணம், பகவத்கதை, பகவத்க்ஷியம், ரஹஸ்யங்கள் போன்ற க்ரந்தங்களைப் பலகால் ப்ரவசனம் செய்தருளினதோடு தர்சகசாஸ்த்ர பாடங்களும் பலர்க்குச் சொல்லிவந்தார்.

314. ஸ்ரீ திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பாஸ்வாமி

இப்பேராசிரியரின் திருநாமம் கேள்விப்படாத ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார். இந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி ஐம்பது ஸம்வத்தஸங்களானாலும், இற்றைக்கும் விதவடிகோஷ்டிகளில் இவருடைய திருநாமம் பெரும்பாலும் ப்ரஸத்தமாகியே வருகின்றது. இந்த ஸ்வாமி நியாய வியாகரண வேதாந்தங்களில் சிறந்த பாண்டித்யம் ஸம்பாதித்திருந்ததோடு, பகவத் விஷயத்திலும் ரஹஸ்யப்ரஸ்தானத்திலும் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் நிகரற்ற புலமை பெற்றிருந்தார். சென்னைமாநகரில் பத்தெட்டு வருஷங்கள் எழுந்தருளியிருந்து அமுதப்பெருக்கான உபந்யாஸங்களை வெகு ஆச்சரியமாக ஸாதித்துக்கொண்டிருந்தார். இவருடைய திருக்குமாரன் விஜயராகவனென்பவன் மஹா மேதாவியாய் தீவிரந்தரஸ்தர்களாலும் பாராட்டப்பட்டிருந்து நார்பத்தைந்து வயதுக்குள்ளாகவே நாமாவசேஷனுய்விட்டான். அவனுடைய குமாரர்கள் லௌகிக பதவிகளில் ப்ரதிஷ்டிதர்களாய் விளங்குகிறார்கள்.

315. ஸ்ரீ காழியூர் ஸ்ரீ ரங்காசாரியர்ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி ஒரு விலகண பண்டிதராய் விளங்கினவர். 50 வருஷங்களுக்கு முன்பு திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். *ரூபமே வாஸ்ய ஏதம்மஹிமாதம் வ்யாசஷ்டே* என்கிறபடியே மிகவும் கம்பீரமான திருவுருவத் தோற்றத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தவர். நான்கு சாஸ்த்ரங்களையும், முறைப்படி அதிகரித்து ப்ரவசனங்களும் அழகாகச் செய்து போந்தவர். இளம்பிராயத்தில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வந்துசேர்ந்து அவ்விடத்திலேயே வித்யாப்யாஸம் செய்து அவ்விடத்து ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் ஸ்ரீமத். உ. வே. விதவத்சிகாமணி குண்டலம் நரஸிம்ஹாசாரிய ஸ்வாமிக்கு அடுத்தபடியாக ப்ரதாநாத்யகஷ பதவியை வஹித்து அநேகரை விதவான்களாக்கின மஹான் இவர். உபயவேதங்களிலும் இந்த ஸ்வாமி யோக்யதை பெற்றிருந்தவர். திருப்பதியில் ஸுப்ரஸித்த விதவத் சிகாமணியாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் திருமலை அனந்தாணபிள்ளை புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரியர்ஸ்வாமியின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவரான இவ்வாசிரியர்க்கு விளைந்த அதிசயங்கள் அற்புதமல்ல. இவருடைய ஞானத்திற்காட்டிலும் பரம ஸாத்விகத்வப் போற்றத்தக்கதாயிருந்தது.

316. ஸ்ரீ விரகதி, பாஷ்யகாராசாரியர்ஸ்வாமி

திருப்புட்குழி ஸமீபத்திலுள்ள முஸரபாக்கத்தில் ஸ்ரீமத் விரகதி பாஷ்யகாரர்ஸ்வாமியெழுந்தருளியிருந்தார். இவர் வியாகரண மீமாம்சைகளில் பரிபூர்ணபாண்டித்யம் பெற்றிருந்ததோடு

உபயவேதாந்தங்களிலும் அகாதமான ஞானமுடைபவர். அவரை 'நிறுத்த நெருப்பு' என்றே யாவரும் சொல்லுவார்கள். காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீபதோத்தகாரி ஸன்னிதி ப்ராந்தத்திலுள்ள பல பெரிபார்கள் ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்களைப்பெல்லாம் காலகோஷம் செய்யவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டு இந்த மஹா ஸ்வாமியைக் காஞ்சிக்கு எழுந்தருளப்பண்ணி அப்பிடத்திலேயே ஸ்திர வாஸியாக வைத்து யதோத்தகாரி ஸன்னிதியில் பொய்கையாழ்வார் திருமண்டபத்தில் நித்யமும் காலை மாலைகளில் ஸம்பந்தாய க்ரந்த ப்ரவசநம் நடந்துவரும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அப்படி 15, 20 வருஷகாலம் நடந்தது. அக்காலத்தில் பிரபல உத்தியாகஸ்தர்கள், வக்கீல்கள், வைதிகர்கள் பலரும் இந்த ஸ்வாமி பக்கவிலே உபயவேதாந்த ரஹஸ்யங்களைப்பெல்லாம் வாயடைவே ச்ரவணம் செய்துவந்தார்கள். அதுவொரு நல்லடிக்காலமென்னவேணும்.

317. ஸ்ரீ எஸ். கோபாலஸாமி ஐயங்கார் பி.ஏ. பி.எஸ்.

சென்னை மயிலாப்பூரில் ப்ரஸித்த அட்வகேட்டாக விளங்கினவர் எஸ். கோபாலஸாமி ஐயங்கார். ஜகத்ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீமான் ஸர். எஸ். வரதாசாரிய ஸ்வாமியின் ஸாஷாத்த மாதுலர் இவர். உபயவேதாந்தங்களையும் வரியடைவே கற்றவர். (இவர் ஸ்ரீமத் வரவ்ரமுதி ஸம்பந்தாயஸ்தர்.) திருநாராயணபுரத்தில் ப்ரஸித்த வித்வந்மணியாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுபயவே, மண்டபம் ஆழ்வார் ஸ்வாமியைச் சில வருஷகாலம் தமது பங்களாவில் எழுந்தருளப் பண்ணிவைத்து அவர் ஸன்னிதியிலே உபயவேதாந்த ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்களைப்பெல்லாம் நன்கு அதிகரித்துப் பல வக்கீல்களுக்கு ப்ரவசனமும் செய்தவர். அடியேனுடைய மாதாமஹ ஜீபர் ஸ்வாமி ஸன்னிதிக்கு அடிக்கடி வந்து பஹுச் சூதாக்கரேஸுரர் என்று ஸ்வாமியால் விருது சாத்தப்பெற்றவர். சென்னையில் அஹோபிலமடத்துப் பத்ரிகைபாக முதன்முதலில் ஆரம்பம் செய்யப்பட்ட வேதாந்ததீபிகா பத்ரிகைக்கும் சில வருஷகாலம் ஸம்பாத்தகராக இருந்தவர். அடியேனைக்கொண்டு சில பல க்ரந்தங்கள் எழுதுவித்துப் பிரசுரம் செய்வித்தவர்.

318. ஸ்ரீ பரமஹம்ஸ. இஞ்சிமேட்டழகியசிங்கர்

நெடுநாள் அஹோபிலமடாஸ்தானத்தை யலங்கரித்திருந்து 25 வருஷங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்த ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு ஸ்வாமி பூர்வாச்சரமத்தில் இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசாரிய ஸ்வாமியென்று ஸம்பாதிஷ்டர். திருப்பதியில் ஸ்ரீமத் புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரிய ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் நெடுநாள் வாழ்ந்து ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்களையதிகரித்து உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தந ப்ரவிணராய் காஞ்சியில் பல வார்டுகள் எழுந்தருளியிருந்தார். அடியேனுடைய க்ருஹத்திற்கு அதிஸுயி பத்திலேயே ஒரு திருமாளிகையை ஸ்வகீயமாகக் கொண்டு குடி வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது இருபேராமுக்கும் மிக நெருங்கிய பறக்கம் ஏற்பட்டது. அனுஷ்டானத்திற்கு வெள்ளக்குளமெழுந்தருள்வர். அடியேனுடைய க்ருஹத்தின் பக்கத்திலுள்ள ஸந்து வீதி வழியாகவே அக்குளத்திற்குச் செல்லவேண்டுமாதலால் இருவரும் ஒன்றுசேர்ந்தே குளம் செல்வது தினப்படியான வழக்கம். திரும்புகிற ஸமயத்தில் சேர்த்தி ஏற்படுவது அரிதாகும். செல்லுகிற ஸமயத்தில் நியமேத சேர்ந்து தான் செல்வது. அப்போதைய ஸம்பாஷணைகள் ஐம்பது வருஷங்களுக்கு மேலானாலும் மறக்க முடியாதவை. திருப்பதியில் தாம் வாழ்ந்தபோது ஸ்ரீமத் புரிசை ஸ்வாமி பக்கவிலே தாம் அபி பவித்த விசேஷங்களை ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொருகூட ஸாதித்தருள்வர். மற்றும் அநேக க்ரந்திக விஷயங்களையும் ஸாதித்தருள்வர். இடையிடையே ஸம்பந்தாயார்த்த சர்ச்சைகளும் நடைபெறும். கோபதாபங்கள் சிறிதுமில்லாமல் புன்முறுவலோடே ஸாதிப்பர்; தாமுறுவல்கொண்ட முகத்துடனே கேட்டருள்வர். லனச்சாஷியை மீறியோ அப்ராமாணிக வழியை யவலம்பித்தோ விதண்டாவாதமாகவோ ஓரகூரமும் ஸாதிக்க மாட்டார். அந்த ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் விசேஷித்து அபி பவித்த குணமிது.

கீர்த்திமூர்த்திகளான மஹாபுருஷர்களின் பெருமை

319. ஸ்ரீபெருங்கட்டுர் கண்டாவதாராசார்யர்

பெருங்கட்டுர் கண்டாவதாராசார்ய ஸ்வாமி யெ ிருருவர் ஸன்னிதி வீதியிலெழுந்தருளியிருந்தார். அவர் கேவல வையாகரணர். கோவில் பாடசாலையில் பல வருஷங்கள் வ்யாகரணப்ரபுஷணம் செய்துகொண்டிருந்தவர். அந்த ஸ்வாமியின் இயல்பு இஞ்சிமேடு ஸ்வாமியின் இயல்புக்கு நேர்மாறானது. விஷயச் ச்சை யென்மெடுத்தால். அது எந்த விஷயமானாலும்ஸரி, கோபதாபங்களில்தான் பர்யவஸித்து நிற்குமவர்க்கு. உச்சைருத்தகோஷம் ப்ரபலமாகிருக்கும். இஞ்சிமேடு ஸ்வாமியின் கப் பீர ப்ரக்ருதிகளை நினைந்தொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சு கனிந்திருக்கும்.

320. ஸ்ரீ ஷஷ்டி க்ருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி

சதுஷ்ஷஷ்டி. கலாவல்லப பரவஸ்துருலதிகராய், ஷஷ்டியென்று சுருக்கமான உபபத்ததை யுடையாரான இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீ காஞ்சியில் கீழண்டை மாடவீதியில் எழுந்தருளியிருந்தவர். இவர் பரமபதித்து அறுபது ஸம்வத்தஸரமாகிறது. விசேஷித்து வியாகரண சாஸ்த்ரத்திலும் உபயலோதாந்தங்களிலும் பாண்டித்யம் பெற்றவர். இங்கு ஸன்னிதிவீதி, வானமாமலை மடத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலையில் வியாகரணோபாத்யாயராக எழுந்தருளியிருந்தவர். ப்ரவசனகாலந்தவிர மற்ற காலத்தில் இந்த ஸ்வாமி ஒருவரோடும் வாத்தை சொல்லாதே. “மத்த்ரரத்தாநுஸந்தாநஸந்ததஸ்ப்புரிதாதரம்” என்ற ஸ்ரீஸூக்தியை நினைப்பூட்டுவார்போன்று த்வயாநுஸந்தாநைக நிரதராபிருந்துவந்ததை அடியேன் நேரிலறிந்தவன். அதனால் இவரை ருஷியென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள் அக்காலத்துப் பெரியோர். அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார் இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் வியாகரணம் வாசித்தார். இவர், ஓளரஸ புத்ரரிஸலாமையாலே ஸ்லீக்ருத புத்ரரால் புத்ரவானுயினர். அந்த புத்ரரத்தின் ப்ரபாவத்தை அடுத்தபடியரு பவிப்போம்.

321. ஸ்ரீ ஷஷ்டி ஸ்ரீநிவாஸவரதாசார்யர் ஸ்வாமி

மு னம் ப்ரஸ்துதரான ஷஷ்டி. கிருஷ்ணமாசாரியார் ஸ்வாமியின் ஸ்லீக்ருத குமாரர் இவர் என்பதைக் கீழே தெரிவித்திருக்கிறேன். இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து இருபத்தேழு வருஷமாகிறது. இவர் வியாகரணசாஸ்த்ரத்திலும் தரும சாஸ்த்ரத்திலும் மஹாநிபுணர் அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாரிடத்தில் கால்ய பாடகாலங்காரங்களைப் பரிபூர்த்தியாக அதிகரித்தவர் இவரொருவரே. நெடுநாள் வாழ்ந்தவராக எனது நினைவுக்கு வருகிறார். வெகு அழகத்தமான வ்யுத்தபத்தியுடையவர். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. ஷஷ்டி ஜீயர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் பகவத் விஷேப ரஹஸ்யாதிகள் அதிகரித்து நல்ல வாக்மியாய் விளங்கினார். ஸ்ரீமதுபயலே. திருமலை ஈச்சம்பாடி. திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமிக் கும், திருமலைவிஞ்சிமூர். பாஷ்யகாரர் ஸ்வாமிக்கும் உசாத்துணையாயிருந்து தென்னாசார்யதர்சன நிர்வாஹகராயிருந்த பெருமையும் இவர்க்குள்ளது. இவர்க்கும் ஓளரஸபுத்ரரிஸலாமையாலே ஜீமேஷ -தௌஹித்ரணையே புத்ரவத் அபிமானித்திருந்தார். கோயில் கந்தாடை அண்ணன். ஜடப்ரோல் ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியின் பௌத்ரணை அவனும் ராமாநுஜாசார்யனென்றே பெயர்பெற்று உபயலோத பாரங்கதராய், மிகுஞானச்சிறு குழவியென்று அனைவராலும் கொண் டாடப்பட்டவனாயிருந்து இளமையிலேயே ஆசாரியன் திருவடி சேர்ந்தது நினைந்தொறும் சொல்லுந் தொறும் நெஞ்சு இடிந்துகும்.

322. ஸ்ரீ புரிசை கிருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி

மேலேப்ரஸ்துதரான ஷஷ்டி. ஸ்ரீநிவாஸவரதாசார்யஸ்வாமியின் ஜநக குலத்திலே அவர்க்குக் கிருஷ்ட ஸஹோதரராகத்தோன்றின இந்த ஸ்வாமி திருமலை அனந்தானந்தினி வம்சத்தவராவர்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

புரிசை க்ருஷ்ணமாசாரியரென்றே வழங்கப்பெற்று வந்தார். இவரும் தமது திருத்தநாயனாரான ஷஷ்டி ஸ்ரீநிவாஸவரதாசாரியரோடு கூடவே அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாடத்தில் காவ்யநாட காலங்காரங்கள் பயின்று, ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே நியாய வேதாந்தங்களையும் ஸ்வரூபக்ரந்தங்களையும் பரிபூர்ணமாக அடிகரித்து ப்ரபலவித்வானாக விளங்கினர். திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான கலாசாலையில் பல வருஷங்கள் சாஸ்த்ரோபாத்யாயராக விளங்கிப் பல தேசத்தவர்களைப் பண்டித மணிகளாக்கினர். கலாசாலையில் விசீரான்தி பெற்ற பிறகு திருவல்லிக் கேணியிலும் மாம்பலத்திலும் வாழ்ந்து ஸம்பந்தாயக்கரந்த ப்ரவசன நிரதராயிருந்து பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தார். இவருடைய குமாரர்கள் லௌகிகோத் யோகங்களில் ப்ரதிஷ்டிதர்களாக விளங்கி வருகின்றார்கள்.

323. ஸ்ரீ பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீகோழியாலம் ஸ்வாமி

பதினைந்து இருபது வருஷங்களுக்குமுன்பு திருநாடலங்கரித்தவரும் விச்வவிக்க்யாத ஜ்ஞான வைராக்ய நிதியுமான இந்த ஸ்வாமியை ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் முழுவதுமுணரும். ஸ்வாமியின் திருத்தகப்பனா ஸ்வக்ராமவாஸத்தை விட்டு இருதிருக்குமாரர்களுடன் காஞ்சி வாஸமாக வந்து சேர்ந்து முதலில் எமது விதியிலேயே ஸந்திஹிதராகக் குடிவாழ்ந்திருந்த காலம் அடியேனுக்கு நன்றாக நினைவிலுள்ளது. கோழியாலம் ராகவாசாய்ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராயிருந்து தேவப் பெருமான் ஸன்னிதி சடகோபநிலய பாடசாலையில் வித்யார்த்தியாக வந்து சேர்ந்து அங்கு வியாசரணோபாத்யாயராக இருந்த ஸ்ரீமத் கண்டாவதாராசாய்ஸ்வாமியிடம் வியாகரண சாஸ்த்ரமதி கரித்து, பிறகு திருப்பதியில் கோபாலாசாய்ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராய் மஹாஜ்ஞான நிதியாக எழுந்தருளியிருந்த உத்தமாச்ரமியையடிபணிந்து அத்தயாக்ம் சாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்து மஹாவாக்ம் யாய் விளங்கி, திருவஹிந்திரபுரத்தில் துரீயாச்ரமஸ்விகாரம் ஂசய்துகொண்டு தக்ஷிணதிவ்ய தேசயாத்ந்திரைகள் செய்து ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்திரவாஸமாக நெடுநாள் எழுந்தருளியிருந்தார். பூர்வாச்ரமத்திலும் உத்தமாச்ரமத்திலும் ஸ்வாமியோடு நெருங்கிப்பழகினவடியேன் ஸ்வாமியின் ஜ்ஞானஸாம்ராஜ்யத்தை நன்கறிந்தவன்.

324. ஸ்ரீ நவதீதம் க்ருஷ்ணமாசாய்யர் ஸ்வாமி

திருக்குடத்தைக்கு ஸமீபத்திலுள்ள திருவிண்ணகரென்கிற ஒப்பிலியப்பன் ஸன்னிதியில் நவதீதம் க்ருஷ்ணமாசாய்ஸ்வாமி யென்று ப்ரஸித்தரான மஹான் எழுந்தருளியிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி 35 ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினவர். இந்த ஸ்வாமியினுடைய க்ருபைக்கு அடியேன் மிக்க இளமையிலேயே இலக்காகப் பெற்றவன். மஹா ஜ்ஞானாதிகராயும் சிஷ்-வரிஷ்-ராபுமெழுந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமியை ஸேவிப்பதற்கென்றே அடியேன் சில ஸமயம் திருவிண்ணகர்க்கு விடைகொண்டிருக்கிறேன். ஸ்வாமியும் பன்முறை காஞ்சிக்கெழுந்தருளிப் பரமாநுக்ரஹம் செய்தருளியிருக்கிறார். மஹாபாரதம், ச்ருதப்ரகாசிகைக்கு வியாக்கியான மான பாவப்ரகாசிகை, ஸவ்யாக்க்யானமான மீமாம்ஸாபாதுகை முதலான க்ரந்த ரத்னங்களை க்ரந்தவிதியிலும், நயமபூக மாலிகை, சாரீரக சாஸ்த்ரார்த்த தீபிகை முதலான க்ரந்தங்களை தேவ நாகராஷரத்திலும் பதிப்பித்த மஹோபகாரகர்.

325. ஸ்ரீ கச்சிக்கிடாம்பி. பாஷ்யகாராசாய்யர் ஸ்வாமி

திருவஹிந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உவே. கச்சிக்கிடாம்பி. பாஷ்யகாராசாய்ஸ்வாமி 35 வருஷங்களுக்கு முன்னம் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினவராகையாலே அந்த ஸ்வாமியை ஸ்ரீவைஷ்ணவமண்டலம் நன்கறியும். இந்த ஸ்வாமி நியாய சாஸ்த்ரத்திலும் உபய வேதாந்தங் களிலும் நிஷ்ணாதர். ஸ்வாமியினுடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு நார்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு

CC-0. Bhagavad Ramanuja National Research Institute, Melukote Collection.

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

என்பது தெற்றென விளங்கும். இந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி நார்பது வருஷங்களுக்கு மேல் ஆய்விட்டாலும் இவருடைய கீர்த்தி நிகரற்றது. இவருடைய பரிஸரத்தில் எப்போதும் பல வித்வான்கள் கூடியேயிருப்பார்கள். இவருடைய ஸகாசத்தில் ஏதாவது விஷய விசாரங்கள் நடந்து கொண்டேயிருந்தது.

329. ஸ்ரீ. அ. வீ. நரஸிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ அகரம், வீரவல்லி, நரஸிம்ஹாசாரியரென்பது இவரது திருநாமம். ஆனால் அ. வீ. என்றே ப்ரஸித்தர். இவர் பரமபதித்து இருபது ஸம்வத்ஸரமாகிறது. ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலையில் பலவாண்டுகள் வாசித்து வியாகரணத்தில் மஹாபாஷ்யாந்த வித்வந்மணியாக விளங்கினார். உத்தீர்ணரான பிறகு திருவல்லிக்கேணியிலேயே நிரந்தர வாஸமாக எழுந்தருளியிருந்து சென்னை யில் ப்ரஸித்தமான ஆனந்தா ப்ரெஸ்ஸில் பரிசோதக பதவியில் அமர்ந்து அனேகஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்களை வெளியிட்டார். ஸ்ரீராமாயணத்தையும் ஸ்ரீபாகவதத்தையும் ஒரு பதமும் விடாமல் அகாச: தமிழில் மொழி பெயர்த்துப் பல ஸம்புடங்களாக இவர் வெளியிட்டிருப்பது தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவியுள்ளது. மேலே ப்ரஸ்தாவித்த அத்தங்கி ஸ்வாமிக்கு தக்ஷிணபாஹுவாக விளங்கிவந்தார். திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீஉவே. சே. கிருஷ்ணமாசாரியார் ஸ்வாமி அச்சிட்ட பகவத்விஷயம் [சே. கி. பதிப்பு என்றே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது] பெரும்பாலும் இந்த ஸ்வாமியினால் பரிசோதிக்கப்பெற்றது. இந்த ஸ்வாமி கால்ப நாடகாலங்காரங்களிலும் நிகரற்ற நிபுணராயிருந்ததோடு நிரவத்ய கத்யபத்யரசனைகளிலும் அதிஸமர்த்தராயிருந்தார். இவர் திருமலை திருப்பதி ப்ரதிவாதிபயங்கர ஸ்வாமிகளின் திருவடிஸம்பந்தம் பெற்றவராதலால் அடியே னுடைய திருத்தகப்பனாதிடத்தில் மிக ப்ராவண்யம் கொண்டிருந்தார். அப்போதே இவருடைய பாண்டித்யத்தைத் திருத்தகப்பனார் மிகவுங்கொண்டாடினது அடியேனுக்கு நினைவிருக்கிறது. இவர்க்கு ஜ்யேஷ்டப்ராதாவொருவரும் கநிஷ்ட ப்ராதாவும் சிறந்த வித்வானாயிருந்தார். கநிஷ்ட ப்ராதா ஸ்தலசயனம் ஸ்வாமியென்பவர் ஸாஹித்யப்ரஸிணராயிருந்ததோடு க்ராமாந்தம் அதீதவே தராய் அடியேனுடைய வேதவேதாந்த வைஜயந்தி பாடசாலையில் இருபது ஸம்வத்ஸரம் வேதாத்தா பகராக விளங்கினார். இவரினும் கனிஷ்டர் க்ருஷ்ணஸ்வாமியென்பவர் லௌகிகிகோத்யோகத்தில் ப்ரவருத்தராயிருந்தாலும் உபயவேதாந்த ரஹஸ்யர்த்தங்களை நன்குணர்ந்தவராயிருந்தார். ஆக் ஸஹோதரர்கள் நால்வரும் அடியேனுக்கு அடிக்கடி ஸ்மரணியர்களாயிருந்து வருகிறார்கள்.

330. ஸ்ரீ மஹாஷி. வாஸுதேவாசார்யர் ஸ்வாமி.

சென்னை மாம்பலத்தில் இருபது ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன் ஜ்ஞானனுஷ்டான நிதியாக வாழ்ந்த ஸ்ரீஉவே. எஸ். வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமியை இன்றைக்கும் நினையாதாரில்லை. இவர் மஹாஷியென்று வழங்கப்பட்டுவந்தார். லௌகிக வ்ருத்தியிலிருந்து கொண்டு வைதிக மார்க் கத்தில் ச்ரத்தை கொண்டவர்களில் இந்த ஸ்வாமி அக்ரண்யராக விளங்கினவர். ஆங்கிலத்தில் எம். ஏ. எல். டி. முதலான பட்டங்களை பெற்றிருந்த இந்த ஸ்வாமியை லௌகிகரென்றே பலர் நினைத்திருக்கக்கூடும். இவருடைய திருமேனியை ஸேவிக்குமவாகளாவரும் இவரைப் பரம வைதிகஸார்வ பெளமரென்றே கூறுவர். இவரிடத்தில் லௌகிகக் கல்விகளைப் போலவே வைதிகக் கல்விகளைப் பயின்றவர்களும் பலபலர். ஸ்ரீபாஷ்யபகவத் விஷய ரஹஸ்ய க்ரந்த காலகேபங்களை நான் தவறாமல் ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தவர். “நாட்காலே நீராடி” என்று ஆண்டாள் ஸாதித்தது மார்கழி முப்பது நாளைக்கு. இந்த ஸ்வாமியேன் அனுஷ்டானம் யாவதாயுடும். வேதாந்ததீபிகை யென்னும் பெயரால் நடந்துகொண்டிருந்த அஹோபில மடத்துப் பத்திரிகைக்கு இவர் பல வாண்டுகள் ஸம்பாதகராகவிருந்து அரிய பெரிய விஷயங்களை யுதவியுள்ளார். இவருடைய

கீர்த்திமூர்த்திகளான மஹாபுருஷர்களின் பெருமை

ஸ்ரீவசுத ஸௌஹார்த ஸௌஜந்யங்களைப்பற்றி எத்தனை பக்கமெழுதினாலும் மிகையாகாது. ஸகல பூர்வாசாரியர்களிடத்திலும் ஸமமான ப்ரதிபத்திகொண்டிருந்தவர் இந்த ஸ்வாமி. தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஏலாத அர்த்தம் எந்த மஹான் ஸாதித்ததாயிருந்தாலும் அதை ஆதரிக்க மாட்டார். இவர் மடத்து ஸம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தவராதலால் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சாள்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளை வேதத்தினும் மேம்பட்டதாகக் கொண்டிருந்தார். சென்னையில் நடைபெறும் அடியேனுடைய உபந்யாசங்களுக்குப் பெரும்பாலும் ஸேவைஸாதித்துக் கொண்டிருந்ததனால் இவருடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு அபரிமிதமாக வாய்த்தது. மனோவாக்காயங்களில் ஐகருப்யம் என்கிற ஆர்ஜவகுணத்தை இந்த ஸ்வாமியிடத்தில்தான் அடியேன் அதிகமாக அனுபவித்தவன்.

331. ஸ்ரீ வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி

திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீமதுபயவே, வைத்தமாநிதி முடும்பை அப்பங்கார் ஸ்வாமியென்று ஸுப்ரஸித்தரான ஸம்பிரதாயப்ரவசன நிரதர் அறுபது வருஷங்களுக்கு முன்பு எழுந்தருளியிருந்தார். அவருடைய மூத்த திருக்குமாரர் சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி. இளைய திருக்குமாரர் வை. மு. பார்த்தஸாரதி ஐயங்காரென்பவர். இற்றைக்கும் திருவல்லிக்கேணியில் வாழ்ந்து வருகிறார். இவருடைய திருத் தமையனான சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி பரமபதித்து இற்றைக்கு ஐம்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. இவர் தமிழ்க்கடலில் பாரங்கதராயிருந்ததோடு வடமொழியிலும் ஆழ்ந்த ஞானம் பெற்றிருந்தார். கும்பகோணம் காலேஜில் பலவாண்டுகள் தமிழ்த் தலைமையாசிரியர் பதவியை யலங்கரித்திருந்தார். ஜகத்ப்ரஸித்த காலக்ஷேபரரான திருத் தகப்பனாரிடத்தில் ஸம்பிரதாயக்ரந்தங்களை வரியடைவே கற்றவராதலால் பூர்வாசார்ய திவ்யஸூக்திகளில் ஒப்புயர்வற்ற ப்ரதிபத்தி கொண்டவர் என்பது இவர்க்குத் தனிச் சிறப்பு. கம்பராமாயணம், பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் அஷ்டப் பிரபந்தம் முதலிய பல தமிழ் நூல்களுக்கு இந்த ஸ்வாமி யெழுதி வெளியிட்டிருக்கும் உரைகள் உலகம் போற்ற விளங்குகின்றன. அக்காலத்தில் பள்ளிக்கூட மாணுக்கர்களுக்குப் பேருதவியாக இவர் எழுதி வெளியிட்ட உரைகள் அபரிமிதம். மஹாமஹோபாத்பாய. சாமிநாதையரவர்களுக்கு இவரிடத்தில் மஹத்தான ப்ரதிபத்தி.

332. ஸ்ரீ வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி

மேலே ப்ரஸ்தாவித்த சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமிக்குத் தம்பிமுறையில் சேர்ந்த இவரும் சிறந்த தமிழ் வித்வானாக விளங்கினவர். தமிழுலகுக்குப் பேருதவிகள் புரிந்தவர். ஸம்ஸ்கிருதஜ்ஞானமும் நன்கு உடையவர். திருவல்லிக்கேணியிலேயே வாழ்ந்தவர். இவர் பரமபதித்த காலம் இருபது ஸம்வத்ஸரங்களுக்குட்பட்டது. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி உரை நூல்களெழுதியபோது இந்த கோபாலக்ருஷ்ணமாசாரியரும், சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் என்று ப்ரஸித்தரான தமிழ்ப்பண்டிதரும் உடனிருந்து துணை புரிந்தவர்கள். இவ்விருவரும் சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியினால் முன்னேற்றமடைந்து சிலபல தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டு ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள், சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு நூல்களில் பகவத் விஷயப்பதிப்பு மஹோபகாரகமாய் விளங்குகின்றது.

333. ஸ்ரீ கோயில் பத்தராவில்லாமி

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுக்கு முன்பு எழுந்தருளியிருந்த மஹாஸ்வாமி. 'நெருப்பையலம்புகிறவர்' என்னும்படியான சிஷ்டாக்ரேஸர். உபயவேதங்களை

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

அதிகரித்து நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் வேதபாராயண கைங்கரியத்தில் அக்ரேஸரராயிருந்து அசீதி ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்தவர். நம்முடைய ஸம்பந்தாயக்ரந்தங்களில் பரிநிஷ்பந்தமான ஞானமுடையவர். அடியேனுடைய வியாக்கியானங்களில் “கோயில் பத்தரானிஸ்வாமி இங்ஙனே திருத்துவர்” என்று ஆங்காங்கு எழுதியிருக்கின்றேன். இந்த ஸ்வாமி இளமை தொடங்கியே தாமசகடமேறியறியாதவர். அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாக்கு இவர் பரமஸநித்தர். அதனால் திருத்தகப்பனா திருமேனி பாங்கில்லாமலிருந்த ஸமயத்தில் அவரைக் காண்பதற்கென்றே கோயிலிலிருந்து நடைவழியாகவே காஞ்சிக்கு வந்து சேர்ந்து சில நாட்கள் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது தகப்பனாருடைய நியமனங்கொண்டு இந்த ஸ்வாமி பக்கவில் கத்யத்ரயம் மூலம் அதிகரித்தேன். அது பதினாண்டுகால வயதில். பிறகு இரண்டு மூன்று பரியாயம் அடியேன் கோயிலுக்கு விடை கொண்டிருந்தபோது இந்த ஸ்வாமியோடு மிக நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறேன். இவரைப்போன்ற ஜ்ஞானானுஷ்டான ஸம்பந்தர் இக்காலத்தில் மருக்யரென்றே சொல்லவேண்டும்.

334. ஸ்ரீ கார்ப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகில் இந்த ஸ்வாமியின் புகழ் அத்விதீயம். அடியேனுக்கு இருபத்தைந்து வயது வரையில் இந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் ஏற்படவில்லை. ஸ்ரீ உவே. திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமியோடு மிக நெருங்கின பழக்கமிருந்த காலத்தில் அவர் இந்த ஸ்வாமியின் ப்ரபாவாதிசயங்களைப் பலகால் பன்னியுரைக்கக் கேட்டிருந்தேன். ஸ்வாமியை ஸேவிக்க வேனுமென்றே ஒருஸமயம் கார்ப்பங்காட்டுக்கு விடைகொண்டிருந்து ஸேவித்து வந்தேன். பிறகு பலபரியாயங்கள் நெருங்கி ஸேவிக்கப்ரபந்தமாயிற்று. ஸ்வாமி சிலவாண்டுகள் நம் பெருமாள் ஸன்னிதியிலெழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் மடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் சில நாட்கள் அணுகி வர்த்திக்கும் பாக்கியம் நேர்ந்தது. ராஜமன்னார் ஸன்னிதி, மதுரை, திருவல்விகேணி, ஸ்ரீபெரும்புதூர் முதலானவிடங்களில் ஸ்வாமியின் உபந்யாஸமருத தாரைகளைப் பருகும் பாக்கியமும் வாய்த்தது. ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் கண்ட அதிசயம் நம்முடைய உபய வேதாந்த க்ரந்தங்களிலும், அனந்தாழ்வானுடைய வேதாந்தவாதாவளியிலும், மற்றும் நவீன க்ரந்தங்களிலும் யாவரும் வியக்கத் தக்கதான உபஸ்திதி விசேஷம். இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீ காஞ்சியிருமுந்தருளியிருந்த விரக்தி பாஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமியை ஒப்புச் சொல்லலாமாயினும், அந்த ஸ்வாமிக்கு க்ரந்தப்ரவசனங்கள் தவிர உபந்யாஸங்களுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை, இந்த ஸ்வாமிக்கு இரண்டுக்கும் அவகாசம் அமைந்திருந்தது. ஸ்வாமிக்கு ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரத்திலும் அபாரமான புலமையிருந்தது. ஸ்வாமியின் திருத்தமையானுடைய திருக்குமாரர் (அம்மாஞ்சி) வேங்கடாசாரியரென்பவர் ஸ்வாமி. பக்கவிலேயே உபயவேதாந்தங்களுமதிகரித்து வாக்கியமாக இருந்தவர் அகாலத்தில் பரமபதித்து விட்டார்.

335. ஸ்ரீ எம்பார்—க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீரங்கத்திலே திருவவதரித்து ப்ரசண்ட பண்டிதோத்தமராகப் புகழ் பெற்றவர் இந்த ஸ்வாமி “அத்தமத்யாபித மாஜிதம் யச:” என்ற பழமொழிக்கு இலக்கானவர்களில் தலை நிற்பவர் இந்த மஹா ஸ்வாமி. எம்பார் திருவம்சத்தவராகையாலே கோயிலில் ஸ்தலாசார்ய புருஷராக வெழுந்தருளியிருந்தார். நியாய வேதாந்தங்களில் வாதப்போர் நிகழ்த்தவல்ல மஹாவித்வத் கேஸரியாக விளங்கினவர். ப்ரக்க்யாதராக எழுந்தருளியிருந்த கோஷ்டபுரம் ஸௌம்ய நாராயணாசார்ய ஸ்வாமி, உத்தமசீலி, ரங்கஸாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி முதலானோர் ஸ்வாமியிடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள்த் கரித்துத் தேறினவர்கள். ஸ்வாமியினுடைய ப்ரசண்ட பாண்டித்யத்தையறிந்த குர்ஜர தேசத்

கோத்திலுத்திகளான மஹாபுருஷர்களின் பெருமை

வர்கள்—நாராயண ஸம்பந்தாயஸ்தர்கள்—ஸ்வாமியை அந்த ப்ராந்தத்திற்கு வரவழைத்து வடதால் என்னுமிடத்திலுள்ள ஸம்ஸ்கிருத வித்யாலயத்தில் ஸ்வாமியை ப்ரதாநாத்யாகராக வைத்ததனால் அந்நாட்டினர் பலர் வேதாந்தமதிகரித்துத் தேறினார்கள். அக்காலத்தில் ஸ்வாமி தர்சனக்ரந்தங்கள் பலவற்றை யெழுதுவதற்கு அவகாசமேற்பட்டது. அவை பெரும்பாலும் அந்தேவாஸிகளால் அச்சிடப்பட்டுமுள்ளன. ஸ்வாமியின் ஜ்யேஷ்ட திருக்குமாரர் ஸ்ரீமதுபயலே, எம்பார் ராமாநுஜசார்ய ஸ்வாமி ஸம்பந்தாய க்ரந்த நிர்வாஹதுரந்தராய் பெங்களூரில் சிஷ்யர்களுக்கு ப்ரவசனம் செய்து வருகிறார்.

336. ஸ்ரீ கவிஸ்தலம் அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி.

இந்தஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி 69 ஸம்வத்ஸரமானாலும் ஸ்வாமியினுடைய புகழ் தென்னாட்டில் மலிந்துள்ளது. ஸ்வாமி கவிஸ்தலத்தில் அவதரித்தவராயினும் திருநாங்கூரிலும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலுமே பெரும்பாலும் வாழ்ந்தவர். திருமலை அனந்தாழ்வானுடைய திருவம்சத்தவர், பகவத்விஷயம் ஸாதிப்பதில் அப்ரதிமமான வல்லமைபெற்றவர். அடியேன் இளமையில் ஸ்வாமியினுடைய காலகேசுப கோஷ்டியில் அந்வயித்திருக்கிறேன். விஷயங்களைப் பூப்பறித்தாற்போலே ஸாதிப்பதில் மிகவிரகர். ம்ருது மதுரபாஷி. அனேகபர்யாயங்கள் ஈட்டு ப்ரவசனம் செய்தருளினவரென்று ப்ரஸித்தியுண்டு. அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீஜகத்குரு. காதீஸ்வாமி ஒருஸமயம் திருநாங்கூர்க்கு எழுந்தருளியிருந்தபோது அடியேனும்கூட விடைகொண்டிருந்தேன். அப்போது இந்தஸ்வாமி அவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருந்தார். இவர் காதீஸ்வாமியிடம்வந்து வார்த்தையாடுகையில் *பூவார் திருமாமகள்புல்கியமார்பா!* என்கிற திருவெள்ளக்குளப் பாசுரத்தையும் *அகலகில்லேனிறையுமென்கிற திருவேங்கடமுடையான் பாசுரத்தையும் ஸம்ந்வயப் படுத்தி மிக வினிதாக உபந்யஸித்தருள், காதீஸ்வாமி பரமஸந்தோஷமடைந்து விசேஷஸத்தாரம் செய்தருளினார். அவருடைய ஸ்லீகார திருக்குமாரரும் வாக்மியாக இருந்து சிலவாண்டுகட்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தார். அவருடைய ஸ்லீகார திருக்குமாரர் இப்போது வாக்மியாயிருந்து வருகிறார்.

337. கோயில் கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமி.

திருக்கோட்டிநூர் கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியென்றும், நம்மாழ்வார் ஸன்னிதி கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியென்றும் வழங்கப்பெற்ற விவர் கோயிலில் நித்யவாஸநிரதராய் நித்யப்ரவசன நிஷ்ணுதராயெழுந்தருளியிருந்தார். வியாகரண சாஸ்த்ரத்தில் பாரங்கதர். ஸம்பந்தாயக்ரந்தங்களோ வரியடைவேகற்று வரியடைவே ப்ரவசனம் செய்து போந்தவர். பகவத்விஷயம் மட்டு மன்றிக்கே மற்றும் மூவாயிர வியாக்ஷியானங்களையும் ரஹஸ்யங்களையும் நாள் தவருமல் தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் ஸன்னிதி முதலானவிடங்களில் காலகேசுபம் ஸாதித்துக்கொண்டே வாழ்நாளாக் கழித்தவர். பாஞ்சராத்திராகமங்களில் மிக்க பரிசீலனையுள்ளவரென்பது இவர் பரிஷ்கரித்து வெளியிட்டுள்ள பாரமேச்வரஸம்ஹிதைப்பதிப்பினால் உலகமறிந்தது. கோயிலுக்குத் திலகமாக நெடுநாள் எழுந்தருளியிருந்தவர்; வடதிருக்காவேரியில் நித்யாநுஷ்டானம் தவருதவர். 'தோதவத்தித் தூய்மறையோர்' என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயலுக்கு இலக்காக எழுந்தருளியிருந்தவர்.

338. கோயில் மெய்யுவாசார்யஸ்வாமி.

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே மெய்யுவையங்கார் ஸ்வாமியென்று மிக ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து 30 வருஷமாகிறது. நியாயவ்யாகரண

339. ஸ்ரீ பஹுக்ருஷ்டி ஸ்ரீநிவாஸாசாரிய ஸ்வாமி.

340. ஸ்ரீ பஹுகு டும்பி வரதாசாரிய ஸ்வாமி.

341. ஸ்ரீ ஸ்வர்ணம் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி

CC-0. Bhagavad Ramanuja National Research Institute, Melukote Collection.

கீர்த்திமூர்த்திகளான மஹாபுருஷர்களின் பெருமை

ஆசார்யராக விளங்கினவர்; மஹா சிஷ்டாக்ரேஸரர். நெருப்பையும் அலம்புகிறவர் என்றால் அதிசயோக்தியாகாது. ஒரு ஸம்வத்ஸரம் தையமாவாஸ்யை மஹோத்ஸவம் ஸேவிக்கத் திருநாங்கூரெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு காதி ஸ்வாமியோடுகூட அடியேன் விடை கொண்டிருக்கையில் இந்த ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமியும் இஞ்சிமேடு (பூர்வாச்சரம்) ஸ்வாமியும் அங்கே யெழுந்தருளியிருந்தார்கள். சிஷ்யாசார்ய க்ரமத்தின் அழகை அங்கே அனுபவிக்க நேர்ந்து அகங்குழைந்தது. இரு ஸ்வாமிகளும் அப்போதே [குறட்பிரமசாரியான] அடியேன்பால் விசேஷக் கடைக்ஷஞ் செய்தருளினபடியை நினைக்குங்கால் நெஞ்சமுருகுகின்றது. அப்போது ஸ்வாமியின் பாதசாரமாகவே யெழுந்தருளிகிறபடியாதலால் சில நாட்களில் ஸ்ரீ காலூசிக் கெழுந்தருளி ஸன்னிதி வீதியில் பருத்திப்பட்டு திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி திருமாளிகையில் எழுந்தருளி யிருந்து கொண்டு ஈட்டு ப்ரவசனம் தொடங்கினார் ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமி. சில நாட்களில் அடியேனும் விடை கொண்டு ச்ரவணம் செய்ததுண்டு.

342. ஸ்ரீ பண்டிதரத்னம் குப்பண்ணு ஸ்வாமி

இம் மஹாபுருஷர் பெரும்பாலும் திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்தவர். அவ் விடத்திலுள்ள மஹாராஜா ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாசாஸையில் பல வருஷங்கள் அத்யக்ஷராக எழுந்தருளியிருந்து நூற்றுக்கணக்கான வ்யக்திகளை நாநா சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரவீணர்களாக்கி யருளினவர். சதுச்சாஸ்த்ர வித்வானான விவர்க்கு நியாய வேதாந்தங்களில் மிக்க ப்ராவீண்யமிருந்தது. எம்பெருமானார் திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் ஐம்பத்திருவர் என்று ஒரு ஸமுஹத்தை நியமித்தருளின ரென்பது ஸுப்ரஸித்தம்; அந்த ஸமுஹத்தில் இந்த ஸ்வாமியின் குடியும் சேர்ந்ததாகும். ஆனதுபற்றியே ஸ்தானீகம் என்ற உபபதமும் இவர்க்கு விளங்கி வந்தது.

343. அயோத்யா ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி “காரப்பங்காடு ஜீயர்” என்றும் வழங்கப்பட்டு வந்தார். அடியேன் ஏறெட்டு பிராயத்திலிருக்கும்போது இந்த ஸ்வாமி ப்ரஹ்மசாரியாய் அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாடிடம் ஸாஹித்ய பாடங்கள் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். சிலவாண்டுகளுக்கப்பால் வட நாட்டில் எங்கேயாவது சென்று வாழ வேணுமென்று கருதி எந்தவிடம் உசிதமானதென்று திருத்தகப்பனரைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் ப்ருந்தாவனம் புஷ்கரம் ரீதாராம்பாக், கல்யாண் முதலான விடங்களிலுள்ள ஸன்னிதிகளுக்கு அர்ச்சக பரிசாரகர்களைத் திருத்தகப்பனார் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தபடியால் தம்மை ஓரிடத்திற்கு அனுப்பும்படி பிரார்த்தித்து வந்தாரிவர். அப்போது ஸ்ரீமதுபயவே புதுப்பேர். இளையவில்லி ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி ராஜபுதானஸம்ஸ்தானத்தில் கோட்புட்டி யென்னுமிடத்தில் வாழ்ந்துவருபவர், தம்முடைய மந்திரத்திற்கு ஒருவரையனுப்பவேணுமென்று திருத்தகப்பனுக்கு எழுதியிருந்தபடியால் காரப்பங்காடு ராமாநுஜாசாரியர் என்னுமிவரை அவ்விடத்திற்கு அனுப்பினார். அந்த இளையவில்லி ஸ்வாமி உபயவேதாந்தக் கடலில் ஆழ மூழ்கின ப்ரபல வித்வான். அவரிடம் சென்று சேர்ந்த இந்த ராமாநுஜாசாரியர் அவரிடத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞானத்தை அபிவிருத்தி செய்துகொண்டார். சிலவாண்டுகள் அவர் திருவடிகளில் வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது அயோத்யையில் (கீர்த்திமூர்த்தி) யோகி. பார்த்த ஸாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமியால் ப்ரதிஷ்டாபிதமான ஸன்னிதிக்கு அர்ச்சகர் வேண்டியிருந்த படியால் இவர் அவ்விடத்திற்கு (இளையவில்லி ஸ்வாமியால்) அனுப்பப்பட்டு அங்கே கைங்கர்ய ப்ரராக இருந்துவந்தார். இருக்கையில் ஸம்ந்யாஸாச்சுமம் ஸ்வீகரிக்க வேணுமென்று தோன்றி காஞ்சிபுரம் வந்து சேர்ந்து அழகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஆச்சரம் பெற்று மடத்திலேயே ஒரு ஸம்வத்ஸர மெழுந்தருளியிருந்து ஸம்ப்ரதாய க்ரந்த காலக்ஷேபம் செய்துகொண்டிருந்து பிறகு ஸ்ரீரங்க நாராயணஜீயரானார்.

344. ஸ்ரீமத் தோழந்தாராண்டவன்

இப்போது ஆண்டவன் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளா நின்ற திருக்குடந்தை யாண்டவனுக்கு முந்தினவர் தென்பரையாண்டவன்; அவர்க்கும் முந்தினவர் ஆக்கரண்டவன்; அவர்க்கும் முந்தினவர் தேரழந்தாராண்டவன். அந்த மஹாஸ்வாமியை முதன் முதலாகத் திருநாராயணபுரத்தில் வைரமுடி யுத்ஸவத்தில் ஸேவிக்கப்பெற்று அப்போதே பரமக்ருபைக்குப் பாத்ரிரமாவியேன். அதன் பிறகு விரைவிலேயே ஸ்ரீகாஞ்சிக் கெழுந்தருளி வேகவதிக் கரையில் தர்மகர்த்தா தோட்டமென்று ப்ரஸித்தமாக வழங்குமிடத்தை ஆச்ரமமாகக் கொண்டு பல ஸம்வத்ஸரங்கள் ப்ரவசனம் செய்துகொண்டெழுந்தருளியிருந்தார். தினப்படியாக ஏதாவதொரு ஸமயத்தில் இங்கு வந்து போகவேண்டுமென்று அடியேனுக்குக் கடுங்கட்டையிட்டிருந்தார். 'இந்த ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்ற அடியேனாகாதே' என்று விஜ்ஞாபித்து 'ஸ்வாமி தேவப்பெருமானே மங்களா சாஸனம் செய்தருள நியமேத எழுந்தருளாகிறபடியால் அங்கே ஸேவித்துக் கொள்ளுகிறேன்,' என்று சொல்லி அப்படியே நாடோறும் அரமணிக் காலத்திற்குமேல் ஸம்பாஷணம் ப்ரபுத்தமாகி வந்தது. ஆச்ரமத்திற்கு விடைகொள்வதும் பல்காலம். அப்போது அடியேன் சென்னை முதலான விடங்களை இறையும்றியாமல் ஸ்வஸ்தானத்திலேயே நியதமாயிருந்துவந்தபடியால் நான் தவறாமல் ஸேவித்து வார்த்தையாட பாக்கியம் வாய்த்தது. ஸ்வாமி பக்கலில் வைதுஷ்யத்திற் காட்டிலும் ராஜச்யமே விஞ்சியிருந்தது. மிதபாஷிதவ மென்பதை ஒருநாளும் கண்டிலேன்.

ஒருநாள் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில் "கோபால இதிக்குஷ்ண! த்வம் ப்ரசுரகர்த்தா வாஞ்சயா, ச்ரிதீதா, மாத்ருஸ்தந்தக்ஷிரமப்யஹோ துர்லபம் க்ருதம்" என்கிற ச்லோகத்தை அடியேன் விஜ்ஞாபித்து விவரிக்க நேர்ந்தது; உடனே ஆண்டவன் 'இந்த ச்லோகத்தைத் தமிழ்ப் பாட்டாக மொழிபெயர்த்துச் சொல்லுவீரா?' என்று ஸாதிக்க, உடனே,

கண்ண! நின்னை ஆயனென்று கண்டு மிக்க பால்பெறத்
கெண்ணி நின்ன பாதபங்க யத்தை நண்ணினேனரோ
எண்ணமீது மாறுபட் டொழிந்தவாறு கேட்டியோ
அன்னைபாலு மென்றனக் கருமையாக்கினாயரோ.

என்று விஜ்ஞாபித்தேன். ஸ்வாமியும் திருவுள்ளமுவந்து பல வார்த்தைகள் ஸாதித்தருளினார்.

[கருத்து:—கண்ண! நீ இடையனாகையாலே உன்னையடைந்தால் மிக்க பால் கிடைக்குமென்றொசைப்பட்டு வந்தடைந்தேன். ஏற்கனவே கிடைத்துக் கொண்டிருந்த தாய்முலைப்பாலும் கிடைக்காதபடி செய்திட்டாயே! என்கை. மறுபிறவி தவிரத் திருத்தினாயென்கை. "ஸ்தநந்தயத்வம் ந புநர் பூவ" இதி யாத வாப்யதயே.]

ஸம்வதஸுஹ்ருத்தாக எழுந்தருளியிருந்தது தேரழந்தாராண்டவனுக்குத் தன்னேற்றம் அவரை ஸௌகீய ய நிதியென்றே சொல்லவேணும். காஞ்சியிலேயே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

345. திருநாராயணபுரம் தி. அ. ஸம்பத்ஸ்வாமி.

திருமலை அனந்தாண்டிள்ளை குலதிலகராய ஸ்ரீரங்கம் ஸம்பத்ஸ்வாமி யென்றே வழங்கப்பட்டுத் திருநாராயணபுரத்தில் வாழ்ந்து பத்தெட்டு ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன் திருநாடலங்கரித்த ஸ்ரீ ஸம்பத் குமாராசார்யஸ்வாமி திருநாராயணபுரத்திற்குத் திலகமாக விளங்கின ஒரு விலகண வ்யக்தி. உபய வேதாந்தத்திலும் ஆழ்ந்த ஞானமுடையராய் ப்ரவசன ப்ரவீணராயுமிருந்தார். அவ்விடத்து ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாலயத்தில் நெடுங்காலம் அத்யாபகராக எழுந்தருளியிருந்தவர். ஆழ்வாரருளிச்செயல்களைக் கசடறக்கற்று ஸன்னிதி கைங்கர்யங்களில் நிஷ்ணதரா யிருந்தது விசேஷித்த வைபவமிவர்க்கு. இந்த ஸ்வாமியின் அந்தேவாஸிகளாகப் பலர் விளங்குகின்றார்கள். ஒரு திருக்குமாரர் இவருடைய திருநாமத்தை விளங்கச்செய்து வருகிறார்கள்.

கீர்த்திமூர்த்திகளான மஹாபுருஷர்களின் பெருமை

346. ஷஷ்டி திருவேங்கடாசார்யஸ்வாமி.

இவர் அடியேனுடைய ஸாஷூர்த் மாதூலர். அடிக்கடி அடியேன் உதாஹரிக்கும் ஸ்ரீமத்பரம ஹம்ஸ. அழகியமணவாள ராமாநுஜ—ஷஷ்டி ஜீயர்ஸ்வாமியின் பூர்வாச்ரம—ஒளரஸகுமாரர். ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் நியாயமிமாம்ஸைகளை அதிகரித்து ஸ்ரீ பாஷ்யமும் ஸேவித்து அனந்தாழ்வார் வாதார்த்தங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர். ஜீயர்ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே ஸம்பிரதாய க்ரந்தங்களை யெல்லாம் பலகால் ஸேவித்தவர். இவருடைய அப்ரதிம பாண்டித்யம் ப்ரகாசிக்க வழியில்லாமல் போயிற்று, ஏனென்னில்; அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார் இளமையில் திருநாடலங்கிரித்தபடியால் எங்களுடைய பூர்விகமான சுரோத்ரியக்ராம பரிபாலனபாரத்தை அடியேனுடைய திருத்தாயார்க்குத் துணையாக இவர் ஏற்றுக்கொள்ள நேரிட்டது. க்ராமத்தில் பலவகையான வ்யவஹாரங்களும் தொடர்ந்ததனால் இவர் அஸ்தமிதாய்பாவராய் அவற்றிலே விபாபரிக்க நேர்ந்து ப்ரவசனத்திற்கு வழியில்லாமல் போயிற்று. ஓர் இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸர காலம் இங்ஙனையான காலக்ஷேபத்தினால் வித்யாப்யாஸங்கம் அநவகாசபராஹதமாயிற்று. ஆயினும் சாஸ்த்ரங்களில் ஆழ்ந்த வ்யுத்தப்பதியுடையவராயிருந்தார்.

347. திருமலைவிஞ்சிறார். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமியும் ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்து ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களிலும் வல்லமைபெற்று வித்வானாக விளங்கினவர். இவருடைய குடும்பம் பரம்பரையாய் பரமைகாந்தியார் என்று வழங்கப்பட்டு வந்தது. அதற்கினங்க ஸதாசார சீலமான குடும்பம். வேதாத்யயனமும் திவ்யப்ரபந்தாத்யயனமும் அவிச்சின்னமாக நிகழப்பெற்ற குடும்பம். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஷஷ்டி ஜீயர் ஸ்வாமிக்கு அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார் போலவே இவரும் ஒரு ஜாமாதா.

348 அரகாணியாறு. திருவேங்கடாசார்யஸ்வாமி.

இந்த ஸ்வாமியும் காஞ்சீபுரத்தில் ஸ்திரவாஸமாக வந்து சேர்ந்து ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலேயே நியாய சாஸ்த்ரத்தைப் பூர்த்தியாக அதிகரித்து வாவதுகராயும் விளங்கினார். ஸ்ரீமது பயவே, ஜகத்குரு. காதீஸ்வாமி ஸன்னிதியில் (யாத்திரையில்) சிலவாண்டு கள் ஆஸ்தான வித்வானாக எழுந்தருளியிருந்தார். புதுக்கோட்டை, வனபத்தி, கத்வால் முதலான ஸம்ஸ்தானங்களில் பலவாண்டுகள் வர்ஷாசனம் பெற்று வந்தார்.

349. திருமலை ஈச்சம்பாடி ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியர்ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி 22 ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன்பு திருக்குறங்குடிக்கெழுந்தருளி உத்தமார்மஸ்ஸீ காரம் செய்துகொண்டு 12 ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு அம்விடத்திலேயே திருநாடலங்கிரித்தனர். பூர்வாச்ரமத்தில் ஸ்ரீ காஞ்சியிலேயே யெழுந்தருளியிருந்து அப்போது வானமாமலை மடத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த வித்யாசாஸ்திரியில் ஸ்ரீமதுபயவே. ஷஷ்டி திருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸாஹித்ய விபாகரணங்களதிகரித்து ஆழ்வார் திருநகரியில் ப்ரக்க்யாதரா யெழுந் தருளியிருந்த [ஆத்தான் திருமானிகையைச் சேர்ந்த] ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ அப்பன் ஜீயர் ஸ்வாமி யின் ஸன்னிதியில் பகவத்விஷயரஹஸ்யாதிகள் ஸேவித்து ப்ரவசனப்ரவிணரயுமெழுந்தருளி யிருந்தார்.

350. இளங்காடு ரங்காசாரியர்ஸ்வாமி

காஞ்சியில் திருப்புக்குழி ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராயெழுந்தருளியிருந்த மஹாஸ்வாமியின் திருக்குமாரரான ஸ்ரீமத் பட்டண்ணா ஸ்வாமியின் பெருமையைக் கீழே விவரித்திருந்தேன். அவருடைய அந்தேவாஸிபான இந்த இளங்காட்டுஸ்வாமி பரமபதித்துப் பதினைந்து வருஷமே

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

யாகிறது. இவர் நியாய சாஸ்திரத்தில் மஹா நிபுணராய் அதிகரண ஸாராவளியையும் தத்வமுக்தா கலாபத்தையும் கண்டஸ்தமாகக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீமதுபயவே. காதீஸ்வாமி வடநாட்டு ஸஞ்சாரமாக எழுந்தருளுங்காலங்களில் அடியேன் இந்த ஸ்வாமியிடத்திலே நியாயபாடம் வாசித்ததுண்டு. "சமதமகுணஸிந்துஸ் ஸாத்விகேஷ்வக்ரகண்ய: " என்பதற்கு மிகப் பொருத்த வாசித்ததுண்டு. "சமதமகுணஸிந்துஸ் ஸாத்விகேஷ்வக்ரகண்ய: " என்பதற்கு மிகப் பொருத்த மாணவர் இந்த ஸ்வாமி. நெடுங்காலம் காஞ்சியில் வாழ்ந்து கலாவைஷ்யச் சண்டை, மடமுனித் தாயச் சண்டை முதலான எந்த விவாதத்திலும் தீரிகரணத்தாலும் ஸுப்பந்தப்படாமல் ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தாக விளங்கின பெருமை இந்த ஸ்வாமிக்கு அஸாதாரணமானது. தேவப்பெருமானு டைய திருவிதிப் புறப்பாடுகளில் நியமேத அந்வயிப்பர். வேதபாராயண கோஷ்டிக்குப் பின்னால் ஏகாந்தசீலராக எழுந்தருள்வர். தம்முடைய நியதமான காரியங்கள் தவிர வேறென்றில் கண் செலுத்தாமலும் செவி கொடாமலிருந்த பெருமைவாய்ந்த இந்த ஸ்வாமியின் இயல்பை அநுகரிக்க வல்லாராமில்லை.

351. நாவல்பாக்கம். நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி

சிஷ்டாக்ரேஸரரும் வித்வத்வரேண்யருமான இந்த மஹாஸ்வாமி மைஸூரில் சாஸ்த்ராய்யா ஸங்கள் செய்து ராஜமன்னார் ஸன்னிதி முதலானவிடங்களில் சிலவாண்டுகள் வாழ்ந்து ஐப்பது திருநாட்களுக்குமேல் காஞ்சீவாஸத்தையே ஸ்திரமாகக்கொண்டிருந்தவர். இடையில் காஞ்சியில் தீர்த்தகஷ்டம் நேர்ந்தபோது இரண்டொரு ஸம்வத்ஸரத்திடமாக இருந்தவரையில் உஞ்சல்வருத்தியையே ஜீவிகையாக அவலம்பித்திருந்தார். வேதாத்யயனஸம்பத்துங் கொண்டிருந்தார். இந்த ஸ்வாமியிடம் சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்து வித்வான்களானவர்கள் பலர். அன்னவர்களில் இப்போது நாவல்பாக்கத்தில் ஏகாந்த சீலராக வாழ்வாரான ஸ்ரீமதுபயவே. அய்யா, தேவநாதாசாரியர் ஸ்வாமி தலைமைபெற்றவர். இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து 12 ஸம்வத்ஸரமே யாகிறது.

352. திருக்கோட்டியூர். ஸௌம்ய நாராயணாசார்யஸ்வாமி

கோஷ்டியூரம் ஸ்வாமியென்றே ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்தவர் இந்த ஸ்வாமி. நியாய சாஸ்த்ரத் திலும் உபயவேதாந்தங்களிலும் ஆழ்ந்த ஞானமுடைய வித்வத்வரேண்யராக விளங்கினார். (கீழே ப்ரஸ்தாவித்த) ஸ்ரீமதுபயவே. ஸ்ரீரங்கம் எம்பார் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரமதிகரித்து அந்த ஸ்வாமியும் மெச்சும்படியாகத் தேர்ச்சி பெற்றவர். தமது திருத்தகப்பனாரான ஸுந்தரகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்கள் பயின்று நம்பெருமாள் ஸன்னிதியிலும் பெருமாள் கோயிலிலும் மதுராந்தகத்திலும் பலநாள் வளர்த்து உபயவேதாந்தங்களும் ப்ரவசனம் செய்தவர். இதிஹாஸபுராண ப்ரவசனத்திலும் வல்லவர். கோஷ்டியூரம் ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் விசேஷித்துக் கண்ட குணம் பரமப்ரா மாணிக்தவம். தீக்ரஹஸ்தானங்களுக்கு இடமற வ்யவஹரிப்பர். ஈட்டுப்ரவசனத்தில் அந்தரங்க மான விச்வாஸமுள்ளவர்.

353. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. கருடபுரம் ஸ்வாமி

இந்த மஹாஸ்வாமியை க்ரஹஸ்தாச்ச்ரமத்திலிருந்து நன்கறிவேன். முதன்முதலாக மதுராந்தகத்தில் (கிருஹஸ்தராய்) ஸேவை ஸாத்த்து பரமக்ருபை காட்டியருளினர். உத்தமாச்ச்ரமம் ஸ்வீகரித்த பின் பெரும்பாலும் பெருமாள் கோயிலிலேயே யெழுந்தருளியிருந்ததாக நினைவு. நெல்லூர் ஜில்லாவில் மங்களம்பாடியென்கிற அக்ரஹாரத்தில் (பூர்வாச்ச்ரமத்தில்) சிலவாண்டுகள் எழுந்தருளியிருந்து அங்குள்ளாரைத் திருத்திப் பண்கொண்டதாக அங்குள்ளார் நாளைக்கும் க்ருதஜ்ஞாநுஸந்தானம் பண்ணிப்போகுதிருக்கள். "ஸ்மிதபூர்வாபிபாஷி" என்கிற விசேஷணம் ஸ்வாமிக்கு மிகப் பொருத்தமானது, தேவப்பெருமானுடைய மங்களாசாஸனம் அசக்தி

354. கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி

355. திருப்பதி கிடாம்பி. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

356. யோகி. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமி

357. தேவசிகாமணி. ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி

CC-0. Bhagavad Ramanuja National Research Institute, Melukote Collection.

358. 359. 360. குன்றபாக்கம் வித்வான்கள் மூவர்

- 361. உத்தரமேரூர் கனபாடி ராகவாசார்யர் ஸ்வாமி**

CC-0. Bhagavad Ramanuja National Research Institute, Melukote Collection.

கோத்திரத்தினான மஹாபுருஷர்களின் பெருமை

362. திருமலை ஈச்சம்பாடி. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியில் தென்னாசார்ய ஸம்பந்தாய ப்ரவர்த்தகர்களில் தலைவராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுபயவே. திருமலை, ஈச்சம்பாடி, நரளிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி திருநாடலங்கித்து எண்பத்தைந்து வருடமிருக்கும். ஸ்ரீபாஷ்யபகவத்விஷயங்களும் அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களும் வியாக்கியானங்களும் அந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோவிதேயங்களென்று அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ, அமுதிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி (ஷஷ்டி ஜீயர் ஸ்வாமி) அடிக்கடி ஸாதிக்கக் கேட்டிருந்தேன். அந்த ஸ்வாமியை அடியேன் ஸேவிக்கப் ப்ரஸக்தியில்லையாயிற்று. அந்த ஸ்வாமியின் பெரும்புகழ் அபாரமானது. ஸ்ரீமத் திருப்புக்குறி அப்பா ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாதாசார்ய ஸ்வாமியும் இவரும் ஸமகாலஸ்தர்களாம். பரஸ்பரம் வெகு கௌரவத் தோடு வாழ்ந்தவர்களாம். இந்த ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர் ஈச்சம்பாடி, ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி பென்பவர் மஹாதேஜஸ்விபாகவும் மஹாஜ்ஞானாதிகராகவும் விளங்கினவர். இந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் அடியேன் இளமையில் குரு பரம்பரப்பரபாவம் (ஆசிரியர்ப்படி) ஸேவித்தேன். அந்த ஸ்வாமி பரமசாந்தர். மஹாஸாத்திவக்ப்ரக்ருதி. திருமாளிகையை விட்டுக் கீழேயிறங்காமல் ஏகாந்த சீலராக எழுந்தருளியிருந்தவர்.

363. காளி. ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி

மாயவரம் தாலுக்காவில் காளியென்பது ஒரு அக்ரஹாரம். அவ்விடத்தில் உதித்துத் தேரழுந்தூரில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இந்த ஸ்வாமி புதுக்கோட்டை ஸமஸ்தானத்தில் நெடுங் காலம் தானாதிகாரி பதவியை அலங்கரித்திருந்தார். பிறகு விசிராந்தராய் தமது திருக்குமாரரோடு கூட வளரிக்கவேண்டி கரக்பூரிலும் கஸ்கத்தாவிலுமெழுந்தருளியிருந்து கடைசியாக புது டில்லியில் இருக்கும்போது திருநாடலங்கிக்கு நேர்ந்து விட்டது. அது பதினைந்து ஸம்வதஸரங்களுக்கு மேல் ஆய்விட்டது. இந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் எமக்கு விசேஷமாக இருந்தது. இவர்க்கு மதந்த்ரய நீருபகரென்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டு. அந்த ப்ரஸித்திக்கு ஏற்பச் சில க்ரந்தங்களையற்றி பிரசரம் செய்திருக்கிறார். ஒருவருடைய தாஷாணியத்திற்கும் எட்டுப்படாமலும் ஸங்கேதபீதியில்லாமலும் அந்தரங்க ஸாஷ்யத்தை வஞ்சியாமலும் தமது திருவுள்ளத்தில் பட்டதை வெளியிடும் பான்மை இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் வெகு நாள் அநுபவித்த மஹாகுணம். அடியேனுடைய க்ரந்தங்களைப் பெரும்பாலும் கடாஷித்தருளி அபிநந்தன பத்ரினைகள் வெளியிட்டவர் இந்த ஸ்வாமி. *ருபமேவாஸ்யதந்மஹிமாதம் வ்யாசஷ்டே பென்னும்படி ஸேவை ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தவர். இந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸவருப க்ரந்த காலகேஷபம் செய்தவர்கள் பலர். அன்னவர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீமதுபயவே. கோமல், சேஷாத்திரியாசார்ய ஸ்வாமி *ராமாயண பூஷணதி பிருதாலங்கிருதராய் சில ஸம்வதஸரங்களாக சென்னை மாதகரில் ப்ரவசன துரந்தராய் விளங்கி வருவது ஸுப்ரஸித்தம்.

364. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் மேலைவாத்தியார் திருமலை ஐயங்கார் ஸ்வாமி

இப்போது திருமலை திருப்பதியில் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ, பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமியாஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளாதின்ற ஸ்ரீ மஹா ஸ்வாமிக்கு பூர்வாச்சரத்தில் மாதுலரான இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மேலைவாத்தியாரென்றே வ்யபதிஷ்டராயெழுந்தருளியிருந்த சிஷ்டாக்ரேஸரர். இந்த ஸ்வாமியினுடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு இளமையிலேயே கிடைத்தது. இருவோருக்கும் தேச வ்யவதானம் மிகவுமிருந்தாலும் மதுரை கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான விடங்களில் பலகால் ஸந்திக்க நேர்ந்ததுண்டு. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலும் பஸ்முறை ஸேவித்தேன். இவர் சிறந்த வித்வானாயிருந்ததோடு ஆசகவி, சித்ரகவி இத்தயாதி பிருதாவளிகளையும் பெற்றிருந்தார். சிஷ்டாக்ரேஸரர் என்பதை முந்தும் முன்னமே விஜ்ஞாபித்தேன். இவரிடத்தில் அடியேன்

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

அதிகமாகக் கண்ட குணம் ராஸரிக்யம். அது ஸாமான்யமன்று. பரமரஸிகர், மஹாரஸிகர் என்று எவ்வளவெழுதினாலும் போதாது. இவரிடத்தில் ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்கள் அதிகரித்தவர்கள் பலருள். இவருடைய ஸ்லீக்ருத குமாரரான ராமாநுஜய்யங்கார் வாக்கியமாக விளங்கி வருகிறார்.

365. வேதவாத்யார் கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் முப்பத்தைந்து ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த வித்வான்களில் சிறந்து விளங்கினவர் இந்த ஸ்வாமி. வேத வாத்யார் என்றே வ்யபதிஷ்டராயிருந்து வந்தார். வேதமும் வியாகரண சாஸ்த்ரமும் இந்த ஸ்வாமிக் கு ஸ்வாதீனமாயிருந்ததுபோல் கடல் சூழ்ந்த மண்ணிலுந் வேறு யார்க்கும் வசப்பட்டிருக்கவில்லை யென்று அக்காலத்திலுள்ள ஸகல வைதிகர்களும் ஏகமுகமாகச் சொல்லுவார்கள். இவருடைய பரம்பரையே மிகச் சிறந்த வைதிக பரம்பரை. இவருடைய திருத்தகப்பனாபித்தில் வேதமோதித் தேறினவர்கள் உபயகலையாரிலும் அடியேனுக்குத் தெரிந்து ஐம்பதறுபது ச்ரோத்ரியர்களிருந்தார்கள். அடியேனுடைய வேதோபாத்யாயரான ஸ்ரீமதுபயவே. மாம்பள்ளம் ஸுதர்சனாசார்யரும் அந்த மஹாஸ்வாமியிடத்திலேயே வேதமதிகரித்த வராதலால் அவரைப்பற்றி நாடோறும் கால்மணியாவது ப்ரஸ்தாவம் செய்யாமலிருக்கமாட்டார். அப்போது அவருடைய திருக்குமாரரான (ப்ரக்ருத) க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியின் வல்லமையை யும் பேசிக்கொண்டிருப்பர். இவரிடத்தில் வேதமோதினவர்களும் வியாகரண சாஸ்த்ரமதிகரித்தவர்களும் பலருண்டு தற்காலம் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் உபாத்யாயராக விளங்கும் ஸ்ரீ உ. வே. காந்தூர் ஸ்ரீசேஷாத்ரியாசாரியரும் இவருடைய அந்தேவாரஸியே. இந்த க்ருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் காலேஜில் பலவாண்டுகள் வியாகரணப்ரவசன நிரதராக எழுந்தருளியிருந்தார். தமது திருமாளிகையில் வேதாத்யாபனம் தவருதவர்.

366. திருமழிசை தாதப்பங்கார்ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் பலவாண்டுகள் ஸாஹித்யவ்யாகரணப்ரவசன நிஷ்ணாதராக எழுந்தருளியிருந்தவர். அடியேனுடைய இளமையில் இந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் மிகவுயிருந்தது. இவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி கிட்டத்தட்ட அறுபது ஸம்வத்ஸரங்களாயிருக்கும். இந்த ஸ்வாமி பண்டிதர்களுக்குக் கடிதமெழுதினால் ஆலோசனையில்லாமல் சுலோகமாகவே யெழுதிக்கொண்டுபோவர். முற்காலத்தில் திருமழிசையில் ஸாமான்ய சாஸ்த்ரப்ரஸீனர்களும் உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தகர்களும்ல்லாதவர்கள் இருந்ததில்லையென்று ப்ரஸித்தி முப்பது நாற்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முந்தினகாலம்வரையில் அந்தப்ரஸித்தி அநபாயமாயிருந்துவந்ததை அறிவேன். உத்தரராமசரிதத்தில் “புரா யத்ர ஸ்ரோத: புவிநமதுநா தத்ர ஸரிதாம் விபர்யாஸம் யாதோ கனவிருலபாவ: க்ஷிதிருஹாம்” என்றச்லோகமே இப்போது நினைவுக்கு வருகின்றது. இது திருமழிசையின் ஸ்திதிக்கு மட்டுமன்று.

367. விசாகப்பட்டணம். பரவஸ்து பட்டநாதஸ்வாமி

விசாகப்பட்டணத்தில் பரவஸ்து குடும்பத்தார் இன்றைக்குமுள்ளர். மஹாமஹோபாத்யாய. பரவஸ்து. ரங்காசார்ய ஸ்வாமியென்பவர் மிகப்ரஸித்தர். அவரை அடியேன் ஸேவித்ததில்லை. அவருடைய திருவுருவப்படம் ஸம்பாதித்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். இவருடைய பரம்பரையை வித்வத் பரம்பரையென்று வழங்குவார்கள். இவர்கள் பகவத் ராமாநுஜ தர்சனஸ்தர்களாயிருந்தும் ‘ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:’ என்று எழுதார்கள்; “நம: பரமர்ஷிப்ய:” என்றே எழுதுவர்களாம். மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ரங்காசார்ய ஸ்வாமியின் பெளத்ரர்களில் ஒருவர் பட்டநாதஸ்வாமி யென்பவர் கும்பகோணம் காலேஜில் ப்ரொபஸராயிருந்தவர். மற்றொருவர் திருப்பதி காலேஜில் பலவாண்டுகள் வாழ்ந்து விச்ரந்தரானவர். அவருடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு மிகக் குறைவு.

368. சிறுபுலியூர் தொட்டயாசார்ஸ்வாமி

369. ஸாரநாதாசாரியர்ஸ்வாமி

CC-0. Bhagavad Ramanyuja National Research Institute, Melukote Collection.

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

அதிகப்பட்டிருந்த காலத்தில் நீதிமன்றங்களிற் சென்று சிரமப்பட்டு வெற்றிபெற்றவர்களில் இவர் தலைவராய் விளங்கினவரென்று அக்காலத்தில் ப்ரஸித்தி யிருந்தது.

370. மோட்டூர் ராகவாசாரியர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீமத் குண்டலம் ஸ்வாமி காலத்தில் ஆந்திர தேசங்களிலிருந்தும் பலர் ஸ்ரீபெரும்புதூர்வந்து வாசித்து சாஸ்த்ர ப்ரவீணர்களாய் உபய வேதாந்த விசாரதர்களாய் விளங்கினதை அடியேன் இளமை தொடங்கி அனுபவித்தவன் அன்னவர்களில் மோட்டூர் ராகவாசாரியர் ஸ்வாமி யென்பவர் (கோதாவீ ப்ரார்த்தஸ்தரென்று ஞாபகம்) ஸ்ரீபெரும்புதூரில் வந்திருந்து கலைகற்று மஹாமேதாவி யாய் விளங்கினவர்; நம்முடைய ஸம்பிரதாயங்களை ஆந்திர பாஷையில் வெகுசதுரமாக உபந்ய ஸரிக்க வல்லவர். பிறகு கோதாவீ ப்ரார்த்தமே சென்று சேர்ந்து பலர்க்கு உபய வேதாந்த ப்ரவசனம் செய்து கீர்த்தி சேஷராயினர்.

371. பின்னப்பாக்கம் திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீபெரும்புதூர் ஸம்ஸ்க்ருத வித்யா சாலையில் நியாய சாஸ்த்ர ப்ரவசன துரீணர்களாய் விளங்கின பண்டிதோத்தமர்களில் பரிசுணிதராயத் திகழ்ந்தவர் இந்த மஹாஸ்வாமி. இவருடன் பிறந்தவர்களான ஸ்ரீஉவே. பின்னப்பாக்கம் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி ராகவாசார்ய ஸ்வாமி என்னுமிருவரும் உபயவேத ஸாகர பாரதர்சிகளாய் விளங்கி நெடுங்காலம் ஸ்ரீபெரும்புதூரில் வாசிக கைங்கர்ய துரந்தர்களாய் நன்குவாழ்ந்தவர்கள். திருவேங்கடாசார்யஸ்வாமி யென்னுமிவர் நியாய சாஸ்த்ரத்தில் கூலங்கஷஜ்ஞான புஷ்கலராயப் பலரை சாஸ்த்ரப்வீணர்களாய்ச் செய்தருளினர். முதிர்ந்த பிறகு அருளிச்செயல்களையும் அதிகரித்து ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசன ப்ரவீணராய் மெயுத்தருளியிருந்தவர்.

372. ஸ்ரீமதுபயவே. புதுப்பேர். (வேங்கடாசார்யஸ்வாமி.) ஜீயர் ஸ்வாமி.

உத்தமாச்சரியாய். ஸ்ரீகாஞ்சி அழகியமணவாள ராமாநுஜ ஜீயர் ஆஸ்தானத்தை யலங்கரித்திருந்த இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலையில் ஸாஹித்ய வியாகரணங்கள் வாசித்துத் தேறி காஞ்சிபுரிக்கு வந்து சேர்ந்து (அடியேனுடைய திருத்தகப்பஞ்சு திருமேனி பாங்கில்லாதிருந்த காலத்தில்) அண்ணா ஸன்னிதியில் நடந்து கொண்டிருந்த வேதாந்த வையந்தீ பாடசாலையில் (அஸ்மத் தாதபாத ஸ்தானத்தில்) உபாத்யாயராக அமர்ந்திருந்து அஸ்மதாதிகளுக்கு ஸாஹித்ய வ்யாகரண ப்ரவசனம் செய்து போந்தவர். பிறகு ஸ்ரீபெரும்புதூர்க்கே சென்றுசேர்ந்து அவ் விடத்துப் பாடசாலையிலும் உபாத்யாயராகப் பத்தெட்டு ஸம்வத்ஸரங்கள் வாழ்ந்திருந்து மீண்டும் காஞ்சிக்கு வந்து சேர்ந்து ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளி மடாதிபதியாக விளங்கித் திருநாராயண புரத்தில் திருநாடலங்கரித்தார்.

373. ஸ்ரீ சீரதிவாதிபயங்கரம் கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி காஞ்சிபுரியைச் சேர்ந்தவர். ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலையில் நியாய வேதாந்தங்களாகிகரித்து அந்த கலாசாலையிலேயே சிலபல வருஷங்கள் சாஸ்த்ரோபாத்யாயராயிருந்தவர். சோளவிறம்ஹபுரத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் ஸ்தாபித்து நடத்தி வந்தவர். இவருடைய திருக் குமாரர் ஸ்ரீ. உ. வே. ப்ர. அனந்தாசாரியரென்பவர் நியாய வேதாந்த சிரோமணியாய் இப்போது விளங்கி வருகிறார்.

374. ஸ்ரீ சிங்கம்பூண்டி. தி. அ. வரதாசாரியர்

இவர் காஞ்சிபுரியைச் சேர்ந்தவர். ஸாஹித்யவியாகரண ப்ரவீணர், திருமலை அனந்தான்

எம்பெருமானார் தரிசனப் பெரியோர்களின் பெருமை

பின்னை வம்சஸ்தர். திருப்பதி காலேஜில் பல வருஷங்கள் வியாகரணோபாத்தபாயராயிருந்து விசுராந்திபெற்றுக் காஞ்சியில் 20 வருஷங்களுக்குமுன் பரமபதித்தவர்.

375. ஸ்ரீ கிடாம்பி நரலிம்ஹாசாரியர்

இந்த ஸ்வாமி ஸாஹித்யவியாகரண நிஷ்ணாதராய் ஸ்ரீபெரும்புதூர்க் கலாசாலையில் பல வருஷங்கள் உபாத்தபய பதவியை அலங்கரித்துப் பல வித்யாத்திகளைப் ப்ரவிண்களாக்கினவர்.

376. ஸ்ரீ. உ. வே. கோவை ஸ்ரீசைலசக்ரவர்த்தியாசாரியஸ்வாமி

கோயம்புத்தூரில் பிரபல அட்வகேட்டாக வாழ்ந்து வந்த ஸ்ரீமதுபயவே. ஸ்ரீசைல சக்ரவர்த்தியாசாரிய ஸ்வாமியோடு எனக்கு மிக நெருங்கிய பழக்கமிருந்தது. அவர் அட்வகேட்டாகையால் ஆங்கிலத்தில் மிக நிபுணராயிருக்கலாம். நானறிந்த மட்டில் அவர் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் சிறந்த பண்டிதோத்தமர். அவர் நமது ஸம்ப்ரதாய விஷயமாக அநுமையான பல தூல்கள் எழுதியவர். அவருடைய திருக்குமாரராய் டில்லியில் பலகாலம் வாழ்ந்தவரும் இப்போது சென்னையில் வாழ்ப ஒருமான் வி. எஸ் ஆர். சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமியால் அவை அச்சிடப்பட்டுமிருக்கின்றன. அதனால் அவருடைய பாண்டித்யப்பெருமை புலனாகும்.

377. 378. ஸ்ரீ வானமாமலை அழகய்யங்கார் ஸ்வாமியும் அழகராசாரியஸ்வாமியும்

இவ்விருண்டு ஸ்வாமிகளும் வானமாமலையில் மடத்தில் ஆஸ்தான வித்வான்களாக விளங்கினவர்கள். அழகப்பங்கார் ஸ்வாமி மிகப் ப்ரசண்ட பண்டிதர். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி, சின்ன கவியன் ஸ்வாமிக்கு நெருங்கின தேஹாநுபந்தியென்றும், ஸ்வாமி ஆச்ரமஸ்விகாரம் செய்தருளின பின்பு இவரிடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் பயின்று தேர்ச்சி பெற்றோரென்று கேள்வி.

379. ஸ்ரீ கோ. க. அண்ணன் ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி

இவர் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்தவர். ஜட்ப்ரோஸ்ஸமஸ்தான ராஜகுரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். கோயில் கந்தாடை அண்ணன் திருவம்சத்தவர், "தாடி ராமாநுஜாசாரியர்" என்று வழங்கப்பட்டு வந்தார். இவருடைய திருத்தகப்பனார் சப்தகுணோத்தீபம், ரங்காசாரியர் ஸ்வாமியென்று மஹாபாஷ்யாந்த மஹாவித்வானாய் ப்ரக்க்யாதி பெற்றிருந்தார். திருப்புக்குழி ஸ்ரீகுணத்தாதாசாரியஸ்வாமியென்று ப்ரக்க்யாதராயிருந்த திருப்புக்குழியப்பாஸ்வாமியென்பவர் இவரிடம் வியாகரணமதிகரித்தாரென்று ப்ரஸித்தம். இந்த ரங்காசாரியஸ்வாமியின் திருக்குமாரரான ராமாநுஜாசாரியரும் வியாகரண வித்வானாய் மஹாகவியாய் பகவத்விஷயாதிகாரியாய் விளங்கி வந்தார்.

380. கோயில் கந்தாடை அண்ணன் வாதிகேஸரிஸ்வாமி

மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ஸ்ரீராமாநுஜாசாரிய ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர்கள் மூவரும் கதிஷ்டரான இவர் இளமையிலேயே சிறந்த வித்வானென்று பெயர் பெற்றார். உபய வேதங்களையும் அதிகரித்து முக்கியமாக வியாகரணத்தில் நிஷ்ணாதராய் பகவத்விஷயாதிகாரியாயிருந்தார். ஒரு ஸமயம் ஸ்ரீபெரும்புதூரெம்பெருமானாரை ஸேவிகைச் சென்று அன்னை அவிடத்தில் அநாயாஸமாக ஆசாரியன் திருவடி சேர்ந்தார்.

381. வாதிகேஸரி ராமாநுஜாசாரியர்.

மேலே ப்ரஸ்தாவித்த வாதிகேஸரிஸ்வாமியின் மூத்த திருக்குமாரரான இவர் மிக்க இளமை யிலேயே அபரிமிதமான கல்விகளைக் கற்றார். உபயவேதங்களையும் தட்டுத் தடங்கலின்றி அவலீலை

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

யாகப் பரீகை கொடுக்கவல்லவராயிருந்தார். ஆசாரத்தில் வளரிஷ்டரையும் வென்றிருந்தார். முப்பத்தைந்து பிராயத்திற்குள் மறைந்துவிட்டார்.

382. ஸ்ரீதேடி வேங்கடாசாரியர்ஸ்வாமி

ஸ்ரீபெரும்புதூரில், அஷ்டகோத்ரம் தேரடி வேங்கடாசாரியரென்று முப்பதாண்டுகட்கு முன்பு விளங்கி வந்தார். நியாய வேதாந்தங்களையதிகரித்து ஸ்ரீபாஷ்யபகவத்விஷயாதிகாரியாக விளங்கினவர்.

383. அஷ்டகோத்ரம் (சிவகிரி) ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் பிராந்தத்தில் பிறந்து ஸ்ரீபெரும்புதூர் வந்து சேர்ந்து நியாயவியாகரண வேதாந்தங்களை அதிகரித்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வாழ்ந்து அங்குப் பலரை வித்வான்களாக்கினர். இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தவர்.

384. ஸ்ரீபுத்தூர் ஸ்ரீநிவாஸப்பயங்கார்ஸ்வாமி

இப்போது உலகப் பிரசித்தமாக நடைபெற்று வருகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸூதர்சன பத்திரிகையைத் தொடங்கின மஹான் இவர். இப்போதைய ஆசிரியரான ஸ்ரீ உ. வே. எஸ் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் எம். ஏ. பி. எஸ். அட்வகேட் ஸ்வாமியின் திருத்தகப்பனார். நமது பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையெல்லாம் அச்சிடுவதற்கு ஸங்கல்பித்துப் பல ஸ்ரீகோசங்களையச்சிட்டு, மேன்மேலும் சார்வதமாக அச்சிட்டு வர முலதன நிதியை ஸ்தாபித்து வைத்திருப்பவர் இப்பெரியார்.

385. ஸ்ரீ காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி

கடந்த விரோதிகுத்து ஆடி மாதத்தில் திருநாடலங்கரித்த இந்த மஹாஸ்வாமியை உலக மெல்லாமறியும். ஜகத்விக்கப்பாதராயெழுந்தருளியிருந்த காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமியின் தெளவிறாரும் ஸ்விக்குத் புத்திரருமான இப்பெரியார் விளக்கில் கொளத்தின தீவட்டிபோல விளங்கினவர். சிதம்பரம் கலாசாலையிலும் ஸ்ரீபெரும்புதூர்க் கலாசாலையிலும் சிலபல வருஷங்கள் சாஸ்தர் ப்ரவசன நீஷ்ணாதராயெழுந்தருளியிருந்து 25 வருஷங்களுக்கு மேலாக சென்னை மாநகரில் சாரிபுகளிலும் திருமானிகையிலும் அனேகக்ரந்தப்ரவசனம் செய்து போந்தவர்.

386. ஸ்ரீ நல்லூர் கிருஷ்ணமாசாரியார்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்து ஸ்ரீபெரும்புதூர் காலேஜில் வியாகரணவேதாந்தங்களை யதிகரித்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பலர்க்கு உபயவேதாந்தங்களையும் இதிஹாஸ புராணங்களையும் பிரவசனம் செய்தவர் இவர். மேன்மேலும் மிக அபிவிருத்திக்கு உதவியளித்தவர் இரண்டாண்டு கட்டு முன்பு அச்சித்தமாகத் திருநாடலங்கரித்தார்.

387. தெய்வசிகாமணிஸ்வாமி

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலேயே வாழ்ந்த இத்திருநாமம் பூண்ட ஸ்வாமி திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் பகவத்விஷய ரஹஸ்யபாதினை நன்கு அதிகரித்து ப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்த பரமஸாத்விகர். பல வருஷங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தவர்.

388. குன்றபாக்கம் தி. அ. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஜகத்விக்கப்பாத வித்வானாக எழுந்தருளியிருந்த குன்றபாக்கம் சீமாச்சார்யஸ்வாமி

எம்பெருமானார் தரிசனப் பெரியோர்களின் பெருமை

யின் திருத்தம்பியரான இந்த அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியும் நியாயவேதாந்த வித்வானாகக் கிழண்டை மாடனீதியில் எழுந்தருளியிருந்தார். இவரும் நியாய பாடப் பரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தவரே. கடைசியில் திருவல்லிக்கேணி சென்று சேர்ந்து ஸ்ரீபார்த்தஸாரதிஸ்வாமி ஸன்னிதியில் உபயுகோஷம் நிர்வாணகராயிருந்து அவ்விடத்திலேயே ஜம்பதாண்டுகட்கு முன்பு திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

389. பெங்களுர் கல்கி, நரசிம்ஹாசாரியர்ஸ்வாமி

தொண்டனூர் பிரதிவாதிபயங்கரவம்சஸ்தர் என்று வ்யபதிஷ்டராயிருந்த இப்பெரியவர் வேதாந்தவாதாவளிகாரராகப் ப்ரஸித்தராயிருந்த மஹாவித்வத்ஸர்வமௌமரான மண்டயம் அனந்தாழ்வார்ஸ்வாமியின் பாகிநேயரென்று ப்ரஸித்தரான வித்வான். அனேகக்ரந்தங்களுமுதின் மஹாகவி. திருவாய் மொழியாயிரத்தையும் அதிஸுரளக்லோகபந்தமாக்கி அச்சிட்டு வெளியிட்டிருந்தவர். அதற்கு ஸஹஸ்ரகாதார்த்தவளியென்று பெயர். அதற்குக் கன்னட பாஷையில் வியாக்கியானமுமிட்டிருந்தாரென்று கேள்வி. இடையில் இவர்க்கு சித்தவிப்ரமம் விளைந்து தம்மைக் கல்கியவதாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததுலோ வேறு காரணத்தினாலோ இவர்க்குக் கல்கிஸ்வாமி பெயரே ப்ரஸித்தி விளைந்தது.

390. ஸ்ரீமத் அக்காரக்கனி, ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி

திருமலை அனந்தாழ்வான் திரு. வம்சஸ்தராய் திருநாராயணபுரத்தில் திருவவதந்தவரான அக்காரக்கனி ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமியென்பவர் உபயவேதாந்தப் ப்ரவிணராயெழுந்தருளியிருந்து வடநாட்டில் மாலவதேசத்திலும் குர்ஜரப்ராந்தங்களிலும் பகவத்ராமாநுஜ தர்சனத்தைப் ப்ரசாரம் செய்ய எழுந்தருளிப் பல துற்றுக்கணக்கானவர்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகத் திருத்திப்பணி கொண்டு விக்கயாதராக எழுந்தருளியிருந்தவர். இந்த ஸ்வாமியின் திருக்குமாரரே நமது ஜ்யேஷ்ட ஜாமாதாவான அக்காரக்கனி ஸம்பத்துமாராசாரியர்.

391. திருநாராயணபுரம் ஜக்கு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி

திருநாராயணபுரம் அநாதிகாலமாகவே வித்வான்களைப் பயிர்செய்யும் மஹாஷேத்ரமென்று ப்ரஸித்தம். இதற்கு எம்பெருமானருடைய திவ்யகடாஷமே காரணமென்பர். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ. ஜக்குவேங்கடாசார்யஸ்வாமியென்பவர் சிறந்த வித்வானாகவும் மஹாகவியாகவும் விளங்கி வந்தார். இந்த மஹாஷேத்திரத்தில் இருபது வித்வான்களுக்குமேல் அடியேனறிவேன். ஒவ்வொருவரும் பரிகணிதரான வித்வன்மணியாக விளங்கினவர். இன்றைக்கும் இங்கு வித்வான்களுக்கு ஸூபிஷமே.

392. அத்தங்கி தெட்டு தாதாசாரியர்ஸ்வாமி

ஸ்ரீபெருமஹாதூர் கலாசாலையில் நியாய வேதாந்தங்களையதிகரித்து உபயவேதாந்தப் ப்ரவிணராகி காஞ்சியில் ஸ்ரீயதோக்த காரியெம்பெருமான் ஸன்னிதி வீதியில் வாழ்ந்து வந்த இப்பெரியார் திருநாடலங்கித்து இருபத்தைந்து வருஷமாகிறது. ரஸிகவித்வான் என்று அடியேன் மதிக்க இருந்தவர்.

393. ஸ்ரீஸூக்தி ரத்னகரஸ்வாமி

ஆழ்வார் திருநகரி. இளையவில்லி. சடகோபாசாரியர் ஸ்வாமியை அறியாதாரில்லை. உபயவேதாந்தங்களிலும் கனிந்த ஞானம் படைத்து மஹாவாக்மியாய் விளங்கினவர். ஸ்ரீஸூக்தி ரத்னகரமென்கிற மிகப்பொருத்தமான விருதுபடைத்தவர். இருபது வருஷகாலம் திருவரங்கம் பெரிய

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

ஓகாயிலில் தித்யவாஸமாக எழுந்தருளியிருந்து உபயவேதாந்த ப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்து தமது அறுபத்தோராவது திருநாட்களிற் றத்தில் திருநாடலங்கரித்தவர்.

394-398. திருமழிசையிலெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமது பயவே.

புத்தாம் வரதாசார்யஸ்வாமி,
வேங்கடாசார்யஸ்வாமி, திருவாழி ஸ்வாமி,
அய்யன் ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி,
ராய்ஜீ ஸ்ரீவிவாஸாசார்யஸ்வாமி.

மேலே குறிப்பிட்ட ஐந்து திருநாமங்கள் திருமழிசையில் பரிகணிதர்களான வித்வான்களா பெழுந்தருளியிருந்தவர்கள். இவர்களுள் ஸ்ரீவரதாசார்யஸ்வாமி ப்ரசண்டபண்டிதோத்தமராக விளங்கி வந்தார். திருவல்லிக்கேணி வேதவேதாந்த வர்த்தினிஸபையில் ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியோடுகூட சாஸ்திரபரீக்ஷகராக எழுந்தருளியிருந்தவர். ஸ்ரீபாஷ்யபகவத்விஷயங்களை தித்யப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தவர். புத்தாம் வேங்கடாசார்யஸ்வாமி நியாய வேதாந்தங்களில் மிகவும் பரிசுராந்தராய் அநுஷ்டான சீலராயிருந்து வந்தார். திருவாழிஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசனத்தில் நிரதராக எழுந்தருளியிருந்தவர். அய்யன் ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி உபயவேதாந்தப்ரவசன நிஷ்ணாநராயிருந்ததோடன்றி இதிலாஸ புராணங்களிலும் ப்ரவக்தாவாக இருந்துவந்தார். ராய்ஜீ. ஸ்ரீவிவாஸாசார்யஸ்வாமி பத்தெட்டு வருஷகாலம் சென்னை சாரிசுகளில் காலக்ஷேபப்ரவர்த்தகராக எழுந்தருளியிருந்து பிறகு நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீரங்க நாராயணஜீயர் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்திருந்து திருமணியின் அபாடவத்தினால் திருமழிசைக்கேயெழுந்தருளித் திருநாடலங்கரித்தவர்.

399. திருமலை பெரிய ஜீயர்ஸ்வாமி

ஸ்ரீவாச்சரமத்தில் ஸ்ரீமதுபயவே, ஸாது ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்தவர் உபயவேதாந்தத்திலும் சிறந்த நிபுணராக எழுந்தருளியிருந்தவர் பல ஸம்வத்ஸரங்கள் திருவேங்கடமுடையானுக்கு வழுவினவடிமை செய்தவர். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தவர்.

400. தி. வி. சிங்காரசாரியர்

ஸ்ரீ காஞ்சியில் திருமலை விஞ்சிமூர் குலதிலகராய் உபயவேதகண்டரவரென்று விருதுபடைத்தவர். தேவப்பெருமானுக்கு ஏறக்குறைய 60 ஆண்டு தொண்டுகூண்டமுதமுண்டவர். சென்ற வருடத்தில் பரமபதித்தவர்.

சிறு குறிப்பு :— அடியேனுடைய வாழ்நாளில் வாழ்ந்த பெரியார்கள் மற்றும் பலருள் தற்காலம் ஒரு தூறு கணக்கில் முடித்தபடி. அடியேன் மஞ்ஜுபாஷினி பத்ரிகை நடத்திக்கொண்டிருந்த காலத்தில் வடநாட்டிலும் மலைநாட்டிலும் பல நூற்றுக்கணக்கான பிரபல பண்டிதர்கள் பரிசிதர்களாயினர். அன்னவர்களின் பரிசயமும் நேசமும் மேன்மேலும் ஒங்கி வளர்ந்துவருகின்றது. அவர்களைப் பற்றியுங்கூட எழுத மிக ஆசையுண்டு. ஆனால் அதைத் தமிழில் வெளியிட்டுப் பயனில்லை. எனது தெலுங்கு பத்ரிகையிலும், வைதிக மனோஹராவிலும் வெளியிடுவேன். அவரவர்களிடத்தில் நன்றி பாராட்டுதற்கு இதுவொரு வழியென நினைத்துச் செய்வதாயிது.

ஸ்ரீ ராமானுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

எம்பெருமானார் புகழ் மாலைகள்

401. அனந்தாழ்வான், எம்பார், பட்டர் வெளியிட்ட பெருமைகள்

ஆழ்வார்களருளிச்செய்த ஸகல திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கும் தனியின்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் காலந்தொடங்கி பட்டர் காலம் வரையில் அவதரித்தவை நெடுநாளாக எங்கும் ஏக ரூபமாக அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. சில பிரபந்தங்களுக்கு ஒன்றிரண்டு தனியன்களும் சில பிரபந்தங்களுக்கு ஐந்தாறு தனியன்களும் அமைந்திருக்கின்றன. நம்மாழ்வாரருளிய திருவாய்மொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தனியன் ஒன்றும், தமிழ்த்தனியன்கள் ஐந்துமாக ஆறு தனியன்கள் உலகமெங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. *மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங் கூறவவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருதத் தனியன் ஒன்றும் தமிழ்த் தனியன்கள் மூன்றுமாக நான்கு தனியன்கள் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. பெரும்பாலும் தனியன்களில் அந்தந்த திவ்யப்பிரபந்தங்களின் பெருமை, அவற்றையருளிச் செய்தவர்களின் பெருமை, அவர்களாவதரித்த தலத்தின் பெருமை முதலியன சொல்லப்படுகின்றன. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றும், பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் ஒன்றும் வெகு விலக்ஷணமாக அவதரித்திருக்கின்றன. எங்ஙனையென்னில், திருவாய்மொழித் தனியன்களில்.

“ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன்

402. வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்தபெருஞ்

சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வேந்தரிக்கும்

பேராத வுள்ளம் பெறு.”

[அனந்தாழ்வான் பணித்தது.]

என்கிற தனியனுனது எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பண்ணுகிறவொரு பிரார்த்தனையாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்த வெண்பாவின் பொருளாவது, மிகச்சிறந்த கல்யாணகுணசாலியான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி யாயிரத்தை நன்கு தரித்துக்கொள்ளவல்ல நெஞ்சுதன்னைப் பெறுவதற்காக, பெரும்புகழ்படைத்த எம்பெருமானருடைய திருவடித்தாமரைகளை வணங்குகின்றேனென்பதாம். ஸ்வாமிந்! எம்பெருமானாரே! திருவாய்மொழி யாயிரத்தையும் மறவாமல் தரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியத்தை வரப் பரஸாதமாகத் தந்தருளவேனுமென்று அவர்தம்மையே நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறது. பெரிய திருமொழித் தனியன்களுள்,

403. “எங்கள் கதியே யிராமானுச முனியே !

சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா ! — பொங்குபுகழ்

மங்கையர்கோளீந்த மறையாயிரமனைத்தும்

தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா.”

[எம்பார் பணித்தது]

என்கிற இந்தத் தனியனும் அதேரீதியாக அமைந்திருக்கின்றது. இது எம்பெருமானாரை முன்னிலைப்படுத்தியே கூறியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த பெரியதிருமொழி யாயிரத்தையும் தரிக்கவல்ல மனத்தைத் தந்தருள வேனுமென்று எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த்திப்பது.

404. ஆக இவ்விண்ணு தனியன்களையும் விசேஷித்து மனதில் மனனம் செய்யுங்கால் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவொரு பரமானந்தம் விளாவதோடு எம்பெருமானருடைய ஒப்பற்றவொரு பெருமையு அறியலாகிறது. பிரபந்தங்களைத் தரிக்கும்படியான நெஞ்சுத் தந்தருள வேனுமென்கிற பிரார்த்தனையை அந்தந்த ஆழ்வார்களை நோக்கியே செய்திருக்கலாம்; அவர்களுக்கு அந்தரங்கங்களான மதுரகவிகள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் போல்வாரை நோக்கிவாவது செய்திருக்கலாம்; பரமோதாரான எம்பெருமானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். ஸகலவித ஸம்பத்துக்களையும்

எம்பெருமானார் புகழ்மாலைகள்

அளிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். [இராமானுச நூற்றந்தாதியின் சுற்றப் பாசுரத்தோடு மிகப்பொருத்துமிது.]

405. இப்படிப்பட்ட வழிகளை விட்டு எம்பெருமானாரை நோக்கி இந்தப் பிரார்த்தனை செய்திருப்பது எதற்கு என்று விமர்சிக்க வேண்டியது ஆவச்யகமன்றோ? புதிதாக நாம் என்ன விமர்சிக்கப் போகிறோம்? அக்காலத்தில் ஆழ்வாருளிச் செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானாரிடம் வழக்கா யிருந்தன வென்று இதனால் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அறியக்கிடக்கின்றது. வெகு சீரம்பட்டு அதி கரித்துப் பலகால் உருச்சொல்லித் தரிக்க வேண்டிய இந்த மஹத்தான ப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரொருவரே *கலியுகெடுங் கண்டுகொண் மினென்று ஆசாரித்த ஆழ்வாருடைய பரமக்ருபையினாலும், *ஆமுதல்வனிவனென்று அநுக்ரஹித்த ஆளவந்தாருடைய அற்புதமான அநுக்ரஹாதிசயத்தினாலும் அநாயாசமாக க்ரஹித்து ஓரிடத்திலும் ஒருவிதமான ஸந்தேஹமும் விஸ்மரணமுமின்றிக்கே தரித்தருளியிருந்தாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டமாகின்றது. இல்லையேல் இந்தத் தனியன்கள் இவ்வண்ணமாக அவதரித்திருக்க அவகாசமில்லையன்றோ.

406. “வான் திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்—ஈன்ற
முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த
இதத்தா யிராமா னுசன்.

[பட்டர் பணித்தது.

முன்னம் விவரித்த *ஏய்த்த பெருங்கீர்த்தி* தனியனுக்கடுத்ததான “வான் திகழுஞ்சோலை” என்று மேலேகாட்டின தனியனில் “தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன்” மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. திருவாய் மொழியைப் பெற்ற தாயார் நம்மாழ்வாரென்றும், வளர்த்த தாயார் எம்பெருமானாரென்றும் அக்காலத்திலிருந்த ஆப்ததமர்களான ஆசிரியர்கள் அருளிச் செய்தார்களென்றால் திவ்யப்பிர பந்தங்களிலே எம்பெருமானார் எவ்வளவு ஈடுபாடு கொண்டவராக இருக்கவேண்டும்! திவ்ய ப்ரபந்தங்களைக்கற்க ருசியில்லாமலிருந்தவர்களை வலிய அழைத்துக் கற்க நியமித்தருளினார். விவாக்கியானங்கள் அவதரிக்க நியமனம் தந்தருளினார். ஆங்காங்கு அருமை பெருமை வாய்ந்த நிர்வாஹங்களை வெளியிட்டருளினார். திவ்ய தேசங்களில் அருளிச் செயல் பிரசாரங்களை ப்ரபலப் படுத்தியருளினார். இவ்வண்ணமாகச் செய்தருளின செயல்களைக்கொண்டே “மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்று பணித்தார்கள். அக்காலத்தில் எம்பெருமானார் அவ்வளவு சீரத்தை கொண்டருளி யிராவிடில் திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸ்ரீமந்தாத முனிகளின் காலத் திற்கு முன்னேயிருந்த விதமாகவே லோபமடைந்திருக்கும். அப்படியாகாத படிக்கு ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் செய்தருளின சேமக்காப்பு வாசாமகோசரம். “ஸர்வதேசதசாகாலேஷு... ராமானுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்தகாம் அபிவர்த்தகாம்...திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸா ஹி லோக ஹிதாஷிண” என்கிற ச்லோகத்தை நாடு நகரமெங்கும் திவ்யப்ரபந்த ஸேவா காலங்களிலேயே அநுஸந்தித்து வருவதனால் அந்த ராமானுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞையானது திவ்யப்ரபந்த விஷயமே யல்லது வேறு விஷயமன் றென்பது நன்கு விளங்கும்.

407. எம்பெருமானாரைப் பற்றின வொரு ச்லோகரத்தம் ஈடுமுப்பத்தாருயிரப்படியின் அடைய வொந்தானரும்பத லுரை முதலான க்ரந்தங்களில் காணப்படுகிறது; அதாவது—

புரா ஸுத்திரைர் வ்யாஸ : ச்ருதிசதசிரோத்தம் க்ரதிதவாந்
விவல்ரே தத் ச்ராவ்யம் வகுள தரதாமேத்ய ஸ புந : ,
உபாலேதௌ க்ரந்தௌ கடயிது மலம் புக்திபிரஸௌ
புநர் ஜத்யே ராமாவரஜ இதி ஸ ப்ரஹ்மமுகூர : .”

என்பதாம்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது — உபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை முதன்முதலாக வியாஸ பகவான் சாரீரக மீமாம்சையென்னும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தினால் தொகுத்தார்; அந்த வியாஸர் தாமே மீண்டும் வகுளாபரணப் பெருமானாக [நம்மாழ்வாராக] வடிவெடுத்து செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே அந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தை விவரித்தார். இவ்வுபய தீவ்ய க்ரந்தங்களையும் பொருத்தமாக ஸமந்வயப் படுத்தி நிர்வஹிக்க அவரே மீண்டும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானாகத் திருவவதரித்தார்—என்பதாம். இந்த ச்லோகம் எப்பார் அருளிச் செய்ததாகவும் முதலியாண்டான ருளிச் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. ச்லோகமோ கம்பிரமானது; விஷயமோ யதார்த்தமானது. இது கொண்டே ஆசார்ய ஹிருதயத்தில் “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களை அருங்கவிடுவர்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

408. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஜனிக்கப்பெற்றவர்கள் ஸ்ரீமதுபயவே. என்கிற விருதை வஹிப்பது மாத்திரம் போராது; உபய வேதாந்தங்களையும் ஸமரூபமாகப் பரிசீலனை செய்து உபயவேதாந்தத்தியார்ந்தங்களையும் தாமதுபவித்துப் பிறரையும் அநுபவிக்கச் செய்யவேண்டும். எம்பாரருளிய ச்லோகரத்தனமொன்று;

409. வேதோத்தம்ஸ குஹாவிஹாரபநா ஸ்ரீசைலச்சுருங்கோல்லஸந்
மாயா கேஸரி மாநிதேந கஹந்யாயாடவீசாரிண,
கம்பீரேண பராத்மபேதநஹாநாதேந நாதேந மே
குப்தோஹம் யதிஸார்வபௌமஹர்ண வர்த்தே ப்ருசம் நிர்ப்பய.

இந்த ச்லோகம் வெகு அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றது. இதனைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். இராமானுச நூற்றந்தாதியில் “கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமான், ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளந்தடித்து, அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமானுசன்” என்று எம்பெருமானார் சீர்ய சிங்கமாக அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளார்; அதனையடியொற்றி இந்த ச்லோகத்திலும் ஸ்வாமி எம்ஹமாக ரூபிக்கப்படுகிறார். எம்ஹத்தோடே ஸ்வாமிக்கு ஸாம்யப் ஐந்து விசேஷணங்களினால் அற்புதமாக நிர்வஹிக்கப்படுகிறது. விவரணம் கேளீர்;

410. [வேதோத்தம்ஸ குஹா விஹார பநா]

“மலைமுழுஞ்சில் மன்னிக்கிடந் துறங்கும் சீரிய சிங்கம்” என்ற திருப்பாவையின்படியே சிங்கம் பர்வத குறைகளில் விஹரிக்கும். ஸ்ரீராமாநுஜஸூரிஹமோ வென்னில்; வேதங்களாகிற பர்வதங்களின் உபநிஷத் பாகமாகிற குறைகளில் விஹரிக்கும். தைத்தீர்ய யஜுர் ப்ராஹ்மண-காடகத்தில் “பரத்வாஜோ ஹ த்ரிபிராயுர்ப்பிரீ ப்ரஹ்மசர்ய முவாஸ” என்று தொடங்கியுள்ள உபாக்கியானத்தில் தேவேந்திரன் பரத்வாஜ முனிவர்க்கு வேதங்களை மலைகளாகக் காட்டினனென்று ஒதையிருக்கையாலே வேதம் மலையாகக் குறையிஸ்லை. “தர்மஸ்ய தத்த்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்” என்ற மஹாபாரத ச்லோகத்தின்படி. தருமநூட்டம் பொதிந்திருக்குமிடம் குறையாகக் கருதப்படுகையாலே உபநிஷத் பாகங்களை குறையாகக் கூறினது பொருத்தம். அதிலே விஹாரம் செய்கிறார் ஸ்வாமியென்றது. “கீர்டார்த்தமபி யத் ப்ருயஸ் ஸ தர்ம: பரமோ மத:” என்றும் “சொல்லும் விடு சுருதியாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வினாயாட்டாகச் சொல்லும் வர்த்தையும் சிறப்பற்றிருக்குமென்றவாறு.

411. [ஸ்ரீசைலச்சுருங்கோல்லஸந் மாயா கேஸரி மாநிதேந.]

எம்ஹத்தைக் கொண்டாடவல்லது எம்ஹமேயாகும். அப்படியே இந்த ராமாநுஜஸூரிஹத்தைக் கொண்டாடவல்ல எம்ஹம் திருவேங்கடமுடையானாகிற எம்ஹமேயாம். திருமங்கை

என்பெருமானார் புகழ்மாலைகள்

யாழ்வார் “தூணுயதனுந் அரியாய் வந்து தோன்றிப் பேணுவவுணனுடலம் பிளந்திட்டாய், சேணுத் திருவேங்கட மாமலைமேய, கோணுகணையாய்” என்கிற பாசுரத்தினால் திருவேங்கடமுடையாடல் எரிமலமாகவற்புவித்திருப்பது காண்க. அந்த எரிமலம் இந்த எரிமலத்தை பஹுமானித்த விஷயம் திரு வேங்கடாசல இத்திறாஸ மாலைபில் பரக்கக் காணத்தக்கது.

412. [கஹந ந்யாயாடலீ சாரிணு]

எரிமலம் பெருங்காட்டில் ஸஞ்சரிக்குமெயொழிய நாட்டில் காணக்கிடைக்காது. இந்த யதி ராஜ எரிமலமோ வென்னில்; சாஸ்திர ந்யாயங்களாகிற அடவிகளிலே ஸஞ்சரிக்குமது.

413. [கம்பீரணே]

சிங்கத்தின் தோற்றம் அதிகம்பீரமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டா. ஸ்வாமியினுடைய கார்பீயம் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் திருவுருவத்திலுமாகும்.

414. [பராத்ம பேதநமஹா நாதேந]

இந்த விசேஷணத்தில் சிலேடை அமைந்துள்ளது. எரிமலபக்ஷத்தில் “பரேஷாம் ஆத்மா தம்பிநத்தீதி பராத்ம பேதந; ததாவித: மஹாநாதோ யஸ்ய” என்கிற வ்யுத்தபத்தி கொள்ளத்தக்கது. எரிமலத்தின் பெரு முழக்கம் இதர ஜந்துக்களின் உயிரை மாபக்கவல்ல தென்கை. இனி யதிராஜ எரிமலபக்ஷத்திலோ வென்னில், “பரச்ச ஆத்மாநச் ச பராத்மாந; தாந் பிநத்தீதி பராத்ம பேதந; ததாவிதோ மஹாநாதோ யஸ்ய” என்று வ்யுத்தபத்தி கொள்ளக்கடவது. பரம புருஷனுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் ஐக்கியம் சொல்லுகிற விமத வாதிகளைக் கண்டித்து ஜீவபர பேதத்தை ஸாதிக்க வல்ல திருமிடந்ரேகையை யுடையவரன்றோ பகவத் ராமாநுஜர். நூற்றந்தாதியில் “உயிர்கள் மெய்விட்டாதிப் பரதேனுந் ஒன்றாமென்று சொல்லுமவ்வல்ல லெல்லாம் வாதில் வென்றான் எம்மி ராமானுசன் மெய்மமதிக்கடலே” என்றருளியது இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஆக இத்தகைய பொருத் தங்களினால் எரிமல மென்று போற்றத்தக்க என்பெருமானுருடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கிக் கிடக்கிற தாம் தீர்ப்பயமான வாழ்ச்சியையுடையோம் என்றதாயிற்று.

இனி பகவத் ராமானுஜ திவ்யஸூக்திகளால் நாம் பெற்ற மஹார்த்த விசேஷங்களில் சில அநுபவிக்கப்படுகின்றன.

தோபாஷ்யத்தில் “திருப்பாவை” யையடியொற்றின அர்த்தம்

415 “யத் யதாசுரதிச் ச்ரேஷ்டஸ் தத் ததேவேதரோ ஜந; ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததுருவவர்த்ததே.” (3-21.) என்னும் ச்லோகம் சிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது ஸம்ஸ்கிருதஜ்ஞர்களுக்கு அநாயாஸமாகப் பொருள்படக்கூடிய ச்லோகமிது. இதன் உத்தரார்த்தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் “ஸ: ச்ரேஷ்ட: யத் ப்ரமாணம் குருதே லௌகிகம் வைதிகம் வா; லோக: தத் அருவர்த்ததே—ததேவ ப்ரமாணிகரோத்தி அர்த்த:” என்று உரைத்தார். ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களோ அது தன்னையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாசாரியரான ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வண்ணமாகவே பொருரைத்தார். “ஸ: யத் வாக்க்ய: திகம் ப்ரமாணிகுருதே—யதுத்த ப்ரகாரேண திஷ்டதீத்யர்த்த:” என்பது அவருடைய பாஷ்யப்பங்கதி. ஆக இவற்றால் “யத்ப்ரமாணம்” என்றவிடத்தில் பதச்சேதம் இவர்களுக்கு விவகஷிதம் என்ற

எம்பெருமானார் புகழ்மாலைகள்

தேறிற்று. யத் என்பது தனிப்பதமென்று முடிந்தது நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் (யத்ப்ரமாணம்) என்று பஹுவீஹி ஸமாஸங்கொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் “ச்ரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி”. என்றதற்குச் ச்ரேஷ்ட:ராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யநுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கருமத்தைப் பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிறதென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் சிஷ்டர்கள் தாங்களனுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதி வைத்துக்கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை தாத்பர்யசந்திரிகையில் வேதாந்த தேசிகன் விவரித்துள்ளார். ‘பெரியோர்கள்’ அனுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்’ என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்த விதமாக அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆவச்யகமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேக்ஷித மாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமி பின்பெய்சல்லவில்லை

416. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றாத அர்த்தம் இங்கு நம் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினது எதுவுமென்னில்; ஸ்வாமி திருப்பாவை ஜியரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்ததனுலேயே என்க. திருப்பாவையில் “*மாலே மணிவண்ணா என்கிற பாசுரத்தில் “மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்” என்றுள்ளது; இங்கு மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க இடையில் “வேண்டுவன” என்று ப்ரயோகித்தது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. அதை நோக்கியே யத்ப்ரமாண மென்றதை ஸமஸ்தமாகக் கொண்டு பாஷ்ய மிட்டருளினார் திருப்பாவை ஜியர்.

417. கீதையில் *பரித்ராணய ஸாதூநாம்* (4-8) என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய மருளிச்செய்யாநின்ற ஸ்வாமி, ஸாதுக்கள் யாவர்? என்பதை விவரிக்கு மிடத்து ஆழ்வார்களே ஸாதுக்களென்று ஸுஸ்பஷ்ட சப்தங்களால் விளக்கியருளினார்; *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, ஒருபகலாயிரமுழியாலோ வென்று தளர்ந்து, *நினைந்துநெந்துள் கரைந்துருகி நிற்குமாழ்வார்களே ஸாதுக்களென்கிறார். அங்கு அருளிச் செய்திருக்கிற பரமபோக்யப்பங்க்த்திகள் சங்கர பாஷ்யாதிகளில் அனுவளவும் காணக்கிடையா; இவற்றை திவ்யஸூக்திரஸிகர்கள் நிச்சலம் சிந்தனை செய்யவேணும். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு—“ஸாதவ: உக்த லக்ஷண தர்மசீலா: வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாம கர்மஸ்வரூபானாம் வாங்மநஸாகோசரதயா மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகம் அலபமாநா: ஷுணமாத்ர காலம் கல்பஹஸ்ரம் மந்வநா: ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத்ஸ்வரூப சேஷ்டிதாவலோகந ஆலாபாதிதாநேந தேஷாம் பரித்ராணய” என்று. இந்த கீதாபாஷ்ய பங்க்த்திகள் ஆழ்வார்களின் தன்மைகளை அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டே யருளிச் செய்தவை. [பதங்களின் மேல் சிறிது விவரிக்கிறோம்.]

418. ‘வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: என்பது இங்கு விசேஷயவாசகபதம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமப்ரதாயத்திலே முன்னிற்பவர்கள் ஆழ்வார்களே பென்பது நிர்விவாதம். மற்றுமுள்ள விசேஷணங்க ளெல்லாம் அவர்களுக்கே பொருந்துமையாயும் அவர்களுையே சுட்டிக்காட்டு மவையாவும் அமைந்திருக்கின்றன. எங்ஙனே பென்னில்; [உக்தலக்ஷண தர்மசீலா:] *யதாயதாஹி தர்மஸ்ய* என்கிற கீழ்ச்லோகத்தில் “தர்மஸ்ய—வேதோதிதஸ்ய சாதூர்வரன்ய சாதூராச்ரமய வ்யவஸ்தயா எவ்வித திவ்யஸ்ய” என்று தாமருளிச் செய்திருக்கையாலே அதுவே ‘உக்தலக்ஷணதர்ம’ என்ப அவஸ்திதஸ்ய” என்று தாமருளிச் செய்திருக்கையாலே அதுவே ‘உக்தலக்ஷணதர்ம’ என்ப அதிசூல் பராமர்சிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் வேதோக்தங்களான வர்ணாச்ரம தருமங்களை

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

எள்ளளவும் கடவாதவர்கள் என்றதாயிற்று. [மத்ஸமாச்சரயணே ப்ரவ்ருத்தா:]* துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே* என்றும் *ஆழிவண்ண! நினைடியிணையடைந்தே எனன்றும் சொல்லி பகவதாச்சரயணத்திலே ஒருப்பட்டவர்கள் என்றபடி, [மந்நாமகர்மஸ்வரூபானாம் வாங்மநஸ அகோசரதயா]. எம்பெருமானுடைய திருநாமங்கனையும் சேஷிதங்கனையும் ஸ்வரூபத்தையும் பேசப்பெற்றது *சான்சொல்லிச் சொல்லுகேன்* என்றும், *நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயு ணென்னு மினைச் சொல்லே* என்றும் வாக்குக்கும் மதஸ்ஸுக்கு மெட்டாதவையென்று சொன்ன வர்களு மாழ்வார்களே.

419. [மத்தாச்சநேத விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகம் அலபமாநா:] *தொல்லுமாலுக் கண்ணார்க்கண்டு கழிவதோர் காதுலுற்றாக்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சாதலே* என்றும் *காண வாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து* என்றும் சொல்லிக் கண்ணார்க்க கண்டா லல்லது தரிப்புப் பெருதவர்களு மாழ்வார்களே. [க்ஷணமாத்திரகாலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா:] *ஒரு பகலாயிர மூழியாலோ* *ஊழியில் பெரிதால் நாழிகை யென்னும்* *ஓயும் பொழுதின்றி ஊழியாய் நீண்டதால்* என்றுபேசி *அவனை விட்ட கன்று உயிராற்ற கில்லாதவர்களும் ஆழ் வார்களே. [ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா:] காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழியும்* காலுமெழா கண்ண நீரும் நீல்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர் கூச்சுமரு* உள்ளெலா முருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்தேன் உரோம கூபங்களாய்க் கண்ண நீர்கள் துள்ளுஞ் சோரத் துயிலனை கொள்ளேன்* என்று சொல்லி ஸர்வாவயவ சைதிலயத்தைக் காட்டினவர்களும் ஆழ்வார்களே. இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களுக்கு விலக்ஷணரூபவம் தந்து ரக்ஷணம் செய்வதற்காகவே எம் பெருமான் திருவவதாரங்கள் செய்தருள்வதாக எம்பெருமானாகுடைய பாஷ்ய ப்ரக்ரியை, [அவதார ரஸங்களை நன்கு அநுபவித்தவர்கள் ஆழ்வார்களேயென்று கருத்து.] இப்படிப்பட்ட பங்கத்தினர் இதரபாஷ்யகாரர்களிடத்திலே லவஸேசமும் காணக் கிடைப்பதில்லை; ஆழ்வார்களைப்பற்றியும் அவர்களின் தன்மைகளைப் பற்றியும் சங்கராசார்ய மத்வாசார்யாதிகளுக்கு வ்யுத்பத்தியே யில்லாமைதான் அதற்குக் காரணம்...

420. கீதாபாஷ்யத்தில் மிகச் சிறந்தயோஜனையொன்று.

ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து அநுபவித்தால் அதிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரும் பாலும் திவ்யப்ரபந்தத்தை யுட்கொண்டே அருளிச்செய்தவையென்று நிச்சயிக்கலாம். க்ரந்த விஸ்தரபயத்தினால் கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து முடிவாக ஸாரதமமான ஒன்றே யெடுத்துக் காட்டி நிற்கிறேன். கீதை (10...10.) "தேஷாம் ஸதத யுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம், ததாமி புத்தி யோகம் தம்" என்றவிடத்தில் சங்கராசார்யர் 'ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்' என்று அந்வயக்ரமம் காட்டி "ப்ரீதி:— ஸநேஹ:; தத்பூர்வகம் மாம் பஜதாம் இத்தயர்த்த:" என்று எழுதியுள்ளார். இந்த அர்த்தத்தில் என்ன குறை சொல்லமுடியும்? ஆனாலும் ஸ்வாமி "ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி" என்றே அந்வயம் காட்டியருளுகிறார். சேதநன் செய்கிற பஜனத்தில் ப்ரீதிபூர்வகத்தவத்தைக் காரணம் தெரியுமோ? திருவாய்மொழியில் (8-7-8) *எண்ணையானும் பிரானுர் வெறிதே யருள் செய்வார்-உகந்து* என்றுள்ளது. எம்பெருமான் தான் விஷயிகரிக்கத் திருவுள்ளமான விடத்தில் அவ்யாஜமாகச் செய்யுமருளை உகந்து செய்வதாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார்; இப்படியருளிச் செய்த ஆழ்வார்க்கு நிதிஷ்டகீதா ச்லோகத்தில் "ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமி" என்னுமந்வயமே இட்டருளினார். இவ்வண்ணமாக கீதாபாஷ்யத்தில் ஆழ்ந்து பார்த்தால் மஹாநிதிகள் மனை

எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸக்திப் பெருமை

421. *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்றவிடத்து கீதாபாஷ்யரஸம்.

பகவத்கீதை (7-19.) *பஹுநாமம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே, வாஸு தேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்னு மிந்த ச்லோகத்தின் சங்க்ரபாஷ்யத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாஷ்யத்தையும் உற்று நோக்க வேணும். ஸ்ரீசங்க்ர கீழே * ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தார்த்தி ஜ்ஞாநி* என்றவிடத்தில் ‘ஜ்ஞாநி’ என்பதற்கு எவ்விதமான அர்த்தம் செய்தாரோ அவ்விதமான அர்த்தமே ‘ஜ்ஞாநவாந்’ என்பதற்கும் அவர் செய்யலாவது. ஸ்வாமியோ வென்னில் கீழே செய்தருளினபடியே இங்கும் “மச்சேஷைதகரஸ ஆத்மபாதாத்மயஜ்ஞாநவாந்” என்றே செய்தருளினார். இந்த ச்லோகத்தில் இதுவன்று முக்கியமான் விஷயம்; *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்கிற உத்தரார்த்தத்திற்கு சங்க்ர பணித்த பொருள் *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* இப்பாதிஸ்தலங்களில் போலவே அத்தைவமாகவுள்ளது; வாஸுதேவ ஏவ மம ஸர்வம்” என்பதாகக் கொள்ளப்படவேயில்லை. ப்ரப்ரஹ்மத்திற் காட்டில் வேறுபட்ட பொருள் எதுவுமேயில்லைபாகையாலே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமேயென்றுகொண்டு என்னைப்பணிகின்ற மஹாத்மா துர்லபன்—என்று கிதாசார்யன்சொல்லுவதாக சங்க்ரபாஷ்ய ப்ரக்ரியை, இதை நமது பாஷ்யகாரர் கண்டித்திருக்கிறாரென்பது (அயமேவார்த்தி) என்கிற ததீயபாஷ்ய ஸூக்தியாலும், சந்த்ரிகாஸூக்தியாலும் அறியலெளிது.

422. இங்கு சங்கரர் பணித்தபொருளானது அவசியம் கண்டிக்கத்தகுந்ததுதானேவென்று பார்க்கவேண்டும். ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரணயார்ஹத்வரூப வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யத்தைப் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் விசிஷ்டாத்வைதிகளான நாமும் இசைந்தே யிருக்கிறோம். தாத்பர்யத்தில் வாசியேயொழிய சப்தஸந்தர்ப்பத்தில் ஒருவாசியுமில்லை நமக்கும். இங்கே சங்கரர் எழுதிவைத்த பொருள் அஸம்பாவிதமன்று. *ஸப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்த்ரஸ்ஸோக்ஷர! பரமஸ் ஸ்வராட்* என்கிற வடமொழி வேதத்தையும், *அவனே யவனுமவனு மவனும், அவனே மற்றெல்லாமு மறிந்தனமே* என்கிற தமிழ் வேதத்தையும் நிர்வஹிக்கிற ரீதியிலே *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்கிற விதையும் சங்கரார்க்கு அபிமதமான பொருளிலே எளிதாக நிர்வஹிக்கலமாயிருக்க இங்கே கண்டனம் அவச்யமன்றேயென்று ப்ரத்யவஸ்தாநம் ப்ராப்தமாகும்.

423. குறிக்கொண்மின் :

சங்கரருடைய அத்தைவாழிப் பாயத்தை ஸ்வாமி கீழே வெகு விரிவாகக் கண்டித்தேயிருக்கிறார். [1-12 பாஷ்யம் ஸேவிப்பது. 13-2, பாஷ்யத்திலும் மிகமிக விரிவாக ஸேவிப்பது.] அதை இங்கும் கண்டிக்கவேண்டிய அவச்யமில்லைதான். இங்குக் கண்டிக்கிற விதம் வேறு. இவ்வர்த்தம் இந்தப் பிரகாரணத்திற்குச் சேராதிென்று திருவுள்ளம் பற்றியே இவ்விடத்தில் ப்ரதிஷேபமுள்ளது. இங்கே ஸ்வாமியருளிச் செய்த பொருள் என்னவென்று பார்ப்போம். 'வாஸு தேவஸ் ஸர்வ' இதை நாதபரிய மென்பதற்கு ஸ்வாமியருளிய பொருள் இதுவே—அன்பது கீதாபாஷ்யஸூக்தி. இதை நாதபரிய சந்திரிகையில் விவரிக்கும்போது தாரகப்பாஷ்க போக்யங்களும் எம்பெருமானே யென்று கொள்ளுகிற மஹாத்மாவை விவக்ஷிப்பதுதான் இவ்விடத்திற்குச்சேரும்—என்று ஸ்பஷ்டமாக எழுதியுள்ளார். திருவாய்மொழியில் *உண்ணாஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றியுமெல்லாம் கண்ணன்* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது *வாஸுதேவஸ்ஸர்வமென்கிற இத்தையநுஸரித்தே யென்று ஆளவந்தார் முதலானார் நிர்வஹித்து வந்தார்கள். திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யாதாக் கான பூர்வாசாரியர்களும் அங்கு இந்த கீதாவசனத்தை யுதாஹரித்தே விபாக்யானம் செய் தருளியுள்ளார்கள். சங்கரருக்குத் திருவாய்மொழியில் ப்ரவேசமில்லாமையாலே அவர்தாம் வேறு வகையாக பாஷ்யமிட்டாலும் திருவாய்மொழியுமதக்கடவிலே ஆழ்ந்தவரான ஸ்வாமி அவ்வர்த் தத்தை எங்ஙனே இசையக்கூடும்? *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்று சொல்லுகிற கீதாசாரியனும் தம்மாழ்வாரை நெஞ்சில்கொண்டே அது சொல்லியிருக்க, அதற்கு

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

இணங்காத பொருள் ஸ்வாமிபாஷ்யத்தில் எப்படி இடம்பெறும்? அப்பொருளை ஸ்வாமி எப்படி ஸஹிப்பு? தமக்கு *எல்லாங் கண்ணனென்று சொல்லுகிற மஹாத்மாவாகிய நம்மாழ்வார் அந்தோ! என் கண்ணுக்குக் கிடைக்கவில்லையென்று அழுதுகொண்டே யன்றோ கீதாசார்யன் இந்த ச்லோகம் பணித்தான். கண்ணன் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளின பின் சில நாளிலே ஆழ்வாருடைய திருவவதாரம். கண்ணபிரான் ஆழ்வாரை ஸேவித்துவிட்டுத் தன் அவதார ஸமாப்தியைச் செய்துகொள்ள மிகவும் ஆசைப்பட்டிருந்தான்; அந்த பாஷ்யம் அவனுக்கு துர்ப்பமாயிற்று; அது இந்த ச்லோகத்தில் *ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்ப்ப: எனப்பதனாலே ஸூசிதமாகிறது என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்துப்போருவது ஸோபபத்திகமென்று கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளாலறி கிடுமும். ஆக, ஜகத் ஸர்வம் வாஸுதேவ: எனப்பதாக சங்கரர் கொண்டார்; அங்ஙனன்றிக்கே 'மம ஸர்வம் வாஸுதேவ: எனப்பதாக நம் ஸ்வாமி கொண்டார். இதுதான் திருவாய் மொழிக்குச் சேர்ந்ததும், திருவாய்மொழியிலிருந்து தெரிந்து அருளிச் செய்யப்பட்டதுமான மிகச்சிறந்த பொருள் என்று தெளிவிக்கப் பட்டதாயிற்று. *

424. அநந்தகுணஸாகர ஸ்ரீ ஸூக்தியின் ஆழ்பொருள்

ஸ்வாமி, ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலான திவ்ய க்ரந்தங்களில் எம்பெருமானுக்கு இட்டருளும் விசேஷ ணங்களில் *அநந்தகுணஸாகரம்* என்றும்* அபரிமிதோதாரகுணஸாகரம்* என்றும் விசேஷண மருளிச் செய்யக் காண்கிறோம். குறிப்பாக ஓரிடமெடுத்துக் காட்டுகிறோம்—இரண்டாமத்யாயத் தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் *அபரிமிதோதார குணஸாகரம் பரம் ப்ரஹ்ம வேதாந்த வேத்ய மித்யுத்தம்* என்றுள்ளது. இங்கு பரப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரதமாவிபக்தியையொழிய த்வித்யாவி பக்தியன்று. இதற்கு விசேஷணமான அபரிமிதோதார குணஸாகரம் என்பதும் ப்ரதமாந்தமாகவே கொள்ளப்படவேண்டியதாயிற்று. ஸாகர சப்தம் நீத்யபும்ஸிங்கமாகையாலே குணஸாகரோ ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகுமெயொழிய குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகாது. எம்பெரு மான் திருக்கல்யாண குணங்களுக்குக் கடலாகவுள்ளவனென்று இப்படிப்பட்ட பொருளே ஸ்வர ஸமாகத் தோன்றுமாதலால் "குணநாமஸாகர:" என்று தத்புருஷ ஸமாஸம் விவக்ஷிதமாவதற்கே ஒளசித்யமுள்ளது. இப்படி ஸமாஸம் கொண்டால் குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்கிற இந்த ப்ரயோகம் உபபத்தி யடைவதற்கு வழியே கிடையாது. தத்புருஷ ஸமாஸத்தைவிட்டு மஹாவ்ரிஹி ஸமாஸம் கொண்டால் (அதாவது) "அநந்த: குணஸாகர: யஸ்ய தத்" என்றும், அபரிமித: உதாரகுண ஸாகர: யஸ்யதத்" என்றும் ஸமாஸம் கொண்டால்...ஸாகரம் என்று நபும்ஸகலிங்கமாகப் பெருந் திருக்கின்றார். எம்பெருமான் குணங்களுக்குக் கடல் போன்றிருப்பவன் என்று எங்கும் எல்லாரும் சொல்லி வருவதும் அநேக க்ரந்தங்களிலுள்ளதுமான இந்த ரீதியைவிட்டு, குணங்களைக் கடலாகச் சொல்லி அக்கடலை எம்பெருமான் உடையவன் என்று இங்ஙனே சொல்லுவதில் என்ன விசேஷம்? இப்படி பஹாவ்ரிஹி ஸமாஸத்தினால் நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகம் ஓரிடத்தில் கூடக் கொடிய மந்தையோருடைய க்ரந்தங்களில் அடியோடு கிடைக்க மாட்டாதென்று உறுதியாகக் கூறலாம். இப்படி விவக்ஷணமாக ஸ்வாமி அருளிச் செய்ததற்கு ப்ரபலமான மூலமுண்டு; *தமிழ் என்கிறபடியே ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளை வளர்ப்பதற்கே அவதரித்தவரான நம் பாஷ்ய சான்றுகள் காட்டி நிரூபித்திருக்கிறோமே. ப்ரக்குத ஸ்தலமும் அதில் தலையான சான்று. நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (69)* மிகுந் திருமால் சீர்க்கடலையுள் பொதிந்த சிந்தனை யென்* என்று அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாசுரத்தில் குணங்களானவை கடலாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்

எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸுலக்திப் பெருமை

கின்றன. வண்டமிழ்மாமுனியான அகஸ்திய மஹர்ஷியானவர் உப்புக்கடலை யுட்கொண்டவரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்; நம்மாழ்வாரெனும் அருத் தமிழ் மாமுனியான தாம் உப்புக்கடலை யுட்கொள்ளாமல் பகவத் குணமாகிய அமுதக் கடலையுட்கொள்ளப் பெற்றவரென்று காட்டிக் கொண்டபடி. இந்த ஸ்ரீஸுலக்தியையே அவலம்பித்து ஆசார்ய ஹருதயத்திலும் (3—6) மேகாபதேச சூக்ஷணியில் *பூண்ட நாள் சர்க்கடலையுட்கொண்டு* என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. மேகமானது கடலை க்ரஸிப்பது போல, மேகமாகச் சொல்லப்படுகிற ஆசார்யர்களும் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களாகிற கடலை க்ரஸிப்பவர்கள் என்றராயிற்று.

ஆக ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் பகவத் குணங்கள் கடலாகத் தோன்றினபடியாலே அந்தச் சாயையிலேயே அருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றிய எம்பெருமானார் பஹுவீஹி ஸமாஸத்தையிட்டு நிர்வஹிக்கப்பட வேண்டியதான ப்ரயோகத்தைச் செய்தருளி குணங்களுக்கு ஸாகரத்வத்தை நிலைநாட்டியருளிரையிற்று. இங்கு வேறு காரணமெதுவும் சொல்ல முடியாது.

425. ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலிருந்து சில நுட்பமான விஷயங்கள்.

கிதாசார்யன் தன்னுடைய அவதாரத்திற் ப்ரயோஜனம் சொல்லும்போது “பரித்ராணய ஸாதாநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநாத்நாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே” என்று ஸாது பரித்ராணமும் துஷ்க்ருத் விநாசநமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநமுமாக மூன்று ப்ரயோஜனங்களைச் சொல்லி வைத்தான். இந்த ப்ரயோஜனங்களுக்காக எம்பெருமான் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் *துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் கண்காண வந்து பிறக்க வேணுமோ? “நாட்டில் பிறந்து பாதன பட்டு மனிசர்க்காய்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே கர்மஸ்ச்யர்களான ஸம்ஸாரிகளும் படாத கஷ்டங்களைப்பட்டு இந்நிலவுலகில் எம்பெருமான் வந்து அவதரிக்க வேணுமோ? ஸத்யஸங்கல்பனான தான் தன்னுடைய ஸங்கல்பசக்தியைக் கொண்டே எதுவும் செய்யலாமன்றோ? எத்தனை ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்க வேணுமானாலும் எத்தனை துஷ்டர்களை சிகழ்க்க வேணுமானாலும் தன்னுடைய அவ்யாஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தினாலே செய்து தலைக்கட்ட என்ன தடை? ஸாதுபரித்ராணத்திற்காகவும் துஷ்க்ருத் விநாசநத்திற்காகவும் தர்மஸ்தாபனத்திற்காகவும் அவ்வப்போதுகளில் நானே வந்து பிறக்கிறேனென்கிறேனே, எதற்காகப் பிறக்கவேணும்? என்று பிரபலமான ஓர் ஆக்ஷேபம் தோன்றக்கூடியதிங்கு. இதற்கு சங்கர பாஷ்யத்தில் பரிஹாரமொன்றும் கிடையாது. மத்வ பாஷ்யத்தில் மூலத்திற்கு ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஏதோ எழுதப்பட்டுள்ளது. அதாவது, பகவான் ஸாதுபரித்ராணதிகளை அவதரித்தே செய்தாகவேணுமென்கிற தீர்ப்பந்தமில்லை; ஆனாலும் வினாயாட்டாக அவதரிக்கிறான். ப்ரஹ்மஸுதரத்திலும் “லோகவத்து லீலா கைவல்யம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ என்பது மத்வ பாஷ்ய பங்க்தியின் பொருள். ஸாதுபரித்ராணதிகளுக்காக நான் வந்து பிறக்கிறேனென்று மூலத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்க, அதற்குக் கண்டனம் செய்கிற முறையில் இந்த பாஷ்யம் அவதரித்திருக்கின்றது. “லோகவத்து லீலா கைவல்யம்” என்கிற ப்ரஹ்மஸுதரமானது பகவான் செய்திருக்கிற ஜகதஸ்ருஷ்டியைப் பற்றினதே பொருளிய பகவதவதாரத்தைப் பற்றியதன்று என்பது நிர்விவாதம். அதை இங்கெடுத்தெழுதுவது ஸாதாரம் அப்ரஸக்தம். அது கிடக்கட்டும். நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்திலுள்ள இன்சுவைப் பொருள்களை யறுபணிப்போம். அந்தரதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் “அந்தஸ்தந்தர்மோபதேசாத் (1-1-2),” என்கிற ஸுதரத்தின் பாஷ்யத்தில் “பரித்ராணய ஸாதாநாம்” என்கிற ச்லோகத்தைப் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வுதாஹரித்து அங்கு அருளிச் செய்திருப்பதாவது. ஸாதுபரித்ராணத்திற்காகவே முக்கியமாக அவதாரம் செய்தருளிறென்றும். துஷ்டநிரஸனமானது ஸங்கல்பத்தாலுங்கூட ஸாத்யமாகக் கூடியதாதலால் அவதாரத்திற்கு அது ப்ரதானோத்தேசம்.

மன்று என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸாதுபரித்ராணம் மாத்திரம் ஏன் ஸங்கல்பத்தினாலாகக் கூடாது? என்று ஒருவர் ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியின் மேலும் ஆகேஷபம் செய்தால் அதற்கு என்ன பரிஹாரம்? மேலும், 'துஷ்க்ருத்விநாசநம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகலாம், ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாக மாட்டாது' என்று ஸ்யாமி துணிந்து ஸ 'தித் திருப்பது எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு' என்று ஒருவர் கேட்டால் இதற்கு த்ருப்திகரமான ஸமாதானம் சொல்லவேண்டும். திருவாய் மொழிய் முதல் கடலில் அவகாஹநயிலாதவர்கள் மேலே குறித்த கேள்விகளுக்கு விடையிறுக்க முடியாது.

426. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-1-9) "மழுங்காத வை நுதிய சக்கர நல்வலத்தை யாய், தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளுந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதிமறையாதே" என்றொரு பாசரம் அற்புதமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாசரத்தில் மூன்றாமடியில் மழுங்காத ஞான மென்றது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்ப ஞானம். 'எம்பெருமானே! நீ ஸாதுபரித்ராணம் பண்ண வேண்டி நேரே வந்து திருவவதாரம் செய்பாய் ஸங்கல்பத்தினாலேயே அது பண்ணுவதானால் உனது சோதி குன்று; ஸங்கல்பத்தினால் செய்திடாமல் நேரே வந்து அவதாரம் செய்தருளினபடியால் தான் உனது சோதி விளக்கம் பெற்றது' என்று அப்பாசரத்தின் பின்னடிகளிலருளிச் செய்த ராழ்வார், இதனால் ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகாது என்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. அது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாது தான் என்பதை அப்பாசரத்திலேயே முன்னிரண்டடிகளில் ஒரு கதை சொல்லுகிற முகத்தால் சிலாவிசிறிச் செய்வித்தாராழ்வார்: "தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளுந்து தோன்றினையே" என்று கஜேந்திராழ்வானுடைய கதையை யெடுத்துக்காட்டித் தம்முடைய விவக்ஷித்ததை நிலைநாட்டியுள்ளாராழ்வார். கஜேந்திர மோக்ஷகதையாவருமறிந்ததே; முதலாவாய்க்கோட்பட்ட மதவாரணம் ஆதிமூலமேயன்றழைக்க, எம்பெருமான் திருநாட்டிலிருந்து அரைகுலைபத் தல்குலைப்பப் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு பொய்கைக் கரையேறவந்து யானைக்கு அருள் செய்ததாகக் கதைபுள்ளது. திவ்ய தேசங்கள் தோறும் இது பெரிய உத்ஸவமாக இன்றைக்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இதைப்பற்றி புத்திமான்கள் சிறிது ஆராய வேண்டும். ஆனைக்கு அருள் செய்யத் திருவுள்ளமானால் பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக் கரைக்கு ஓடிவந்து தான் அருள் செய்ய வேணுமோ? இடத்தைவிட்டுப் பெயராமலே இரண்டுபடியாக அருள் செய்திருக்கலாமே. (அதாவது)

427. "விசுவம் திபைவ விரசய்ய நிசாய்ய பூயஸ் ஸஞ்ஜஹ்ருஷ:" (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தலே) என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி ஸகலப்ரபஞ்சங்களினுடையவும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை யெல்லாம் அவலீலையாக நடத்துவதற்குக் கருவியாயிருக்கின்ற ஸங்கல்பம் எங்கே போய்விட்டது? கஜேந்திர: ரக்ஷிதோ பவது—"கஜேந்திராழ்வான் ரக்ஷைபெறுக" என்று ஸங்கல்பித்தால் ஆகாததுண்டோ? ஆகாதென்று யாரும் சொல்ல முடியாது. இந்த ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டே எளிதாக கஜேந்திரரக்ஷணம் செய்திருக்கலாமே. இது தவிர மற்றொரு ப்ரகாரமுண்டு; அதாவது, *விடுத்தினைச் கருமம் திருத்தவல்ல திருவாய்மொழிவான் கைங்கரியத்திற்கு ஸஜ்ஜனயிரா நின்றான்* *கருதுமிடம் பொருது கைநின்ற சக்கரத்தன்* (திருவாய்மொழி 10-6-8) என்கிறபடியே இன்ன திக்கில் இன்ன காரியமாகவேணுமென்று நினைத்தமாத் திரத்திலேயே அதை நிறைவேற்றவல்ல வனவன். "சீமூலகிலசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித் தவிரிய பெரிய காரியம் செய்துவந்த அந்தஸாத்ரஸாழ்வானுக்கு அஸாத்ய மானதுண்டோ? மேலும், பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக்கரைக்கு வந்துங்கூட "க்ரஹம் சக்ரேண மாதவ:" "கைந்நாகத்திடர்க்கடித்த கனலாழிப் படையுடையான்" "குட்டத்துக் கோள்முதலை துஞ்சக்குறித் தெறித்த சக்கரத்தான்" என்கிறபடியே அந்த ஸாத்ரஸாழ்வானை யிட்டுத் தானே காரியம்

எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திப் பெருமை

செய்தது; பொய்கைக்கரையளவு மெழுந்தருளித் தான் அவனுக்கு நியமிக்க வேணுமோ? பரம பத்திவிருந்தே நியமித்தாலாகாதோ? நியமிக்கத் தான்வெணுமோ? கருத்தறிந்து செய்ய வல்லவனே அவன்; ஆக, அப்ரஹ்ம சக்திகமான ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டும், “வாணீ” பெளராணிகியம் ப்ரதயதி மஹிதம் ப்ரோக்ஷணம் கைடபாரே:” [ஸூதர்சநசதகே] என்கிறபடியே ஸங்கல்ப பரியாய பூதனான திருவாழியாழ்வானைக் கொண்டும் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய கஜேந்த்ர ரக்ஷணத்தை எம்பெருமானே! ஏன் நீ அப்படிச் செய்தருளவில்லை? என்று நம்மாழ்வார் எம் பெருமானைக் கேள்விகேட்டிருக்கிறார். இப்பாட்டில் இவ்வளவு கேள்வி இருக்கிறதா? என்று ஐயுறவேண்டா; “மழுங்காத வைறுதிய சக்கர நல்லலத்தையாய்!” என்கிற முதலடியினால்— திருவாழியாழ்வானை ஏவியே ஏன் இந்த காரியத்தைச் செய்து கொள்ளவில்லை? என்றும் “மழுங் காத ஞானமே படையாக” என்ற மூன்றாமடியினால்—ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டே ஏன் இந்த காரியத்தைச் செய்துகொள்ளவில்லை? என்றும் கேட்டிருக்கிறாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம்.

428. இக்கேள்விக்கு எம்பெருமான் தவிர வேறு யாராலும் விடை கூற முடியாதாகையாலே அவனே வந்து ஆழ்வாருடைய திருச்செவியிலே, ஆனைக் கருள்செய்ய தான் நேரே ஓடிவந்த காரணத்தையுரைத்தான்; அது கேட்டு ஸமாஹிதரான ஆழ்வார் எம்பெருமான் தமக்கு ரஹஸ்ய மாக வருளிச்செய்த விடையை உலகறிய வெளியிட வேணுமென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலு மோற வேணுமென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அப்பாட்டிலேயே இரண்டாமடியினால் அதனை வெளியிட்ட ருளிஞர் [தொழுங்காதுல் களிற்றிப்பான் புள்ளுர்ந்து தோன்றினாயே]” என்று, களிறு—கஜேந்த் ராழ்வான்; அவனுக்கு ‘தொழுங் காதல்’ என்று விசேஷண மிட்டதுதான் எம்பெருமானருளிச் செய்த விடையினாலாயது. இங்கே குறிக்கொள்ளத்தக்க விஷய மிது;— கஜேந்திரனுக்கு முதலையைத் துணிக்கவேண்டியதே உத்தேச்யமாகில் அது ஸங்கல்பத்தாலோ திருவாழியாழ் வானை யிட்டோ செய்யக் கூடியதேயாகும். முதலையைத் துணித்தல் இங்கு உத்தேச்யமன்று. அப்போது எம்பெருமானை நோக்கி கஜேந்திராழ்வான் விண்ணப்பம் செய்கிறார்—

429. “நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணர்த்தம் மதுஸூதந, கரஸ்த கமலாந்யேவ பாத யோரர்ப்பிதும் தவ”. என்று; பெருமானே! இப்பாழுமுடலை முதலை தின்றுவிடுகிறதேயென்று இதற் காக நான் கரைந்திலேன்; கையிற்பறித்தபூக்களை உன் திருவடிவாரத்தில் நேராகப்பணிமாறவேணு மென்று இஃதொன்றையே ஆசைப்பட்டேன்; *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறியும் நீ இதைத் தெரிந்துகொண்டு நேரில் எழுந்தருளினாயே! ஹா ஹா, உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞதையும் கருணையுமென்னே! என்று கஜேந்திரன் வியந்து உகந்து விஜ்ஞாபித்தது புராணஸித்தம். “பரித்ராணய ஸாதூநாம்” என்கிறவிடத்தில், இப்படிப்பட்ட தொழுங்காதலையுடையவர்களே ஸாது சப்தவாச்யர்களென்றும், அவர்களுக்குப் பரித்ராணமாவது அவர்கள் கோருகிறபடியே றேரே யெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தலும் தழுவி முழுசுவார்த்தையாடுதலுந்தான் என்றும் நிர்ண யித்து இது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாதென்று ஸ்வாமியருளிச் செய்தது பொருத்தமாயிற்று. ...

430. ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீ ஸூக்தி வைலக்ஷண்யம்.

கீதாபாஷ்யத்திலோ ஸ்ரீபாஷ்யத்திலோ ஸ்வாமியருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் நெஞ்சை யுருக்கும்படியான ஒரு அதிசயம் அடியேனுடைய அநுபவத்தில் காண்கிறது. இவ்வதிசயம் வேறு எந்த பாஷ்யத்திலும் காண முடியாது. அஃது என்னென்னில், மூலத்தில் பரம புருஷ னுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருமிடங்களில் ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்திச் சாயையிலே அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிப் பெருமைகளை விளக்கிப் பல விசேஷணங்களை அருளிச்

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

செய்தாலொழிய ஸ்வாமிக்குத் தரிப்பு உண்டாவதில்லை. இங்கு ஓரிடமெடுத்துக் காட்டுகிறேன். கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் முடிவு ச்லோகம் “மந்மநாபவ மத்பக்த:” என்பது. இதில் மந்மநாபவ என்பதற்கு என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்திடு என்று பொருள் யாவாக்கும் தெரிந்ததே, எளிதில் தெரியக்கூடியதே என்கிற கருத்தினால் மத்வபாஷ்யகாரர் அடியோடு அர்த்தம் செய்யவேயில்லை. சங்கராசாரியர் “மயி வாஸு—தேவே மந: யஸ்ய தவ ஸ: த்வம் மந்மநாபவ” என்று உரைத்தார். என்னிடத்தில் என்பதற்கு வாஸு—தேவனாகிய என்னிடத்தில் என்று அர்த்தம் என்பதாக விவரித்தாராயிற்று. இனி ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம்: அவ்விடத்துப் பங்கத்தினை ஸேவித்தால் கல்நெஞ்சினனுக்கும் கண்ணீர் பெருகும்.

431. “மந்மநாபவ—மயி ஸர்வேச்சரே நிகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநே ஸர்வஜ்ஞே ஸத்பஸங்கல்பே நிகில ஜகதேககாரணே பரஸுமீந் ப்ரஹ்மணி புருஷோத்தமே புண்டரீக தலா மலாயதேகணே ஸ்வச்சநீலஜ்ஜமாத ஸங்காசே யுகபதுதித திநகரஸஹஸ்ர ஸத்ருசதேஜ்ஜஸி லாவண்யம்ருதமஹோததௌ உதாரபீவரசதுர்பாஹௌ அத்யஜ்ஜ்ஜவல பீதாம்பரே அமலகிரீட மகரகுண்டலஹாரகேசூரகடகபூஷிதே அபார காருண்ய ஸௌந்தர்ய மாதூர்யகாம்பரீ யௌதாந்ரய வாத்தஸல்ய ஜஸதௌ அநாலோசித விசேஷாசேஷலோகசரண்யே ஸர்வஸ்வாமிநி தைல தாராவத் அவிச்சேதேந நிவிஷ்டமநாபவ” என்கிற இவ்வளவும் அதிகம்பிரமான ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாகும்.

432. இந்த மஹாவாக்யத்தில் எம்பெருமானைப்பற்றின் விசேஷணங்கள்பதினெட்டு உள்ளன. இத்தனை விசேஷணங்கள் இங்கு அவசியமோவென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். உண்மையில் அவச்ய மன்றென்றும் சொல்லலாம். விஸ்தரத்தில் ருசியில்லாத வரான ஸ்வாமி இவ்வளவு ஏன் அருளிச் செய்தாரென்று ஆலோசிக்க வேண்டும். ஸ்வாமி பெம்பெருமானார் ‘பண்டருமாநர் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதராய விண்டிட வெங்களிர்மாமானுசமுனி வேழம்’ என்றும் ‘கவிமிக்க செந்நெற் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமானென மிக்க பாடலுயண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வமிமிக்க சீபமிராமானுசன்’ என்றும் நூற்றந்தாதியில் அமுதனார் அருளிச் செய்தபடியே ஆழ் வாரருளிச் செயற்கடலில் அநவரதம் அவகாஹித்தவராதலால் அதன் பலனாகவே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்வாமி பலகாலும் அருளிச் செய்யப் பரப்பதமாகிறது. கண்ணபிரான் தன்னிடத்தில் பக்தி பண்ணும்படி விதிக்கிற இவ்விடத்தில் தன்னுடைய இத்தனை விசேஷங்களை யெடுத்துக் காட்டாவிடில் எங்ஙனே பக்தியுண்டாகும்? அவனுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தையும் திவ்ய பூஷணதி வைசிஷ்ட்யத்தையும் திருக் கல்யாண குணபௌஷ்ட்யத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதானது கண்ணபிரான் தானே இவற்றை யெடுத்துரைத்து இவற்றிலேயேபடுபடும்படி சொல்லுவதாகவன்றோவுள்ளது. இதர பாஷ்யகாரர் களுக்கு திவ்ய ப்ரமந்த ஸம்பத்து சிறிதுமில்லாமையினாலேயே அவர்கள் இப்படிப்பட்ட விசேஷணங்களை ஓரிடத்தில் கூட எழுதிவைக்க ப்ரஸக்தியில்லைபாயிற்று.

433. இதேபோல் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் காட்டுகிறேன். அதில் கடைசியானஸூத்ரம் [அநாவ்ருத் திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்] என்பது. இங்கு மூலத்தில் பரமபுருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவமே யில்லை, பரமபதத்தைச் சென்றடைந்த முக்தர்கள் மீண்டும் இந்நிலத்தில் திரும்பி வருவது உண்டா இல்லையா? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. ‘புநராவ்ருத்தி கிடையாதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லி யிருக்கையாலே அது இல்லை’ என்றிவ்வளவே ஸூத்ரம் சொல்லி நின்றது. இதை விவரிக்குமிடத்து ஸ்வாமி பெம்பெருமானார், பகவானொருவனுள்ளென்று எந்த சாஸ்த்ரம் அறிவிக்கின்றதோ அந்த சாஸ்த்ரமே பகவானை அடைந்தவர்க்குப் புநராவ்ருத்தி யில்லை யென்றும் தெரிவிக்கின்றது” என்றருளிச் செய்கிறார். இங்கு “யதா பரமபுருஷ: அஸ்தீதி சப்தாத் அவகம்யதே.....” என்றிவ்வளவே அருளிச்செய்தால் போதுமானது; ஆயினும் ஸ்வாமி இங்கே அருளிச் செய்வது பாரீர்:—“யதா திகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஜகத்

CC-0. Bhagavad Ramanuja National Research Institute, Melukote Collection.

ஸ்ரீ ராமானுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

“அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்” (58) என்ற திருவிருத்தப்பாசுரத்திலும் ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளம் பற்றிய அத்தமென்றே இஃது எம்பெருமானாரால் ஆதரிக்கப்பட்டது. “நீரார் கமலம்போல்” என்றவிடத்தில் (நீரார்) என்ற விசேஷணம் எதுகையின்பத்திற்காக மாத்திரம் இடப்பட்டதன்று. “அழறலர் தாமரைக் கண்ணன்” என்றவிடத்து நம்பிள்ளையிட்டில் *கப்யாஸச்ருதி ஸ்பஷ்டமாகவே உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—[அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்] அழறலிலே நின்றலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையவன். *யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷணீ* என்னக்கடவதிறே.” இங்கு வாதிகேஸரியின் ஸ்வரூப தேசவுரை வருமாறு—“அழறு என்று அளறு; நீரிலும் சேற்றிலும் நின்று அலர்ந்து செவ்விமாருத தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனென்றபடி.”

439. ஆக, ‘நீரார் கமலம்போல் செங்கண் மாலென்றெருவன்’ என்ற சிறிய திருமடற்பாசுரத்தையும், ‘அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்’ என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தையும் “தண்பெருநீர்த் தடந்தாமரை மலர்ந்தாலொக்குங் கண் பெருங் கண்ணன்” என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியே ‘கம்பீரம் நல் ஸமுத்தூத’ என்ற விசேஷணத்தை ஸ்வாமியிட்டருளினுரென்று பொருத்தமாக முடிந்தது.

440. [ஸும்ருஷ்ட நாள புண்டரீக] நிரைவிட்டுப் பிரிந்த தாமரைக்கு சோபையில்லாதது போலவே நாளத்தையிட்டு நீங்கின தாமரைக்கும் சோபையில்லாமையாலே தாமரைக்கு நாளத்திலிருப்பும் அவச்ய வக்தவ்யமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவிருத்தத்தில் “வன்காற்றைய” என்கிற பாட்டிலே “எம்பிரான தடங்கண்கள்—மென்கால் கமலத்தடம்போல் பொலிந்தன்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கமலத்திற்கு இடப்பட்டிருக்கிற ‘மென்கால்’ என்னும் விசேஷணத்திற்கு ‘மெல்லிய நாளத்திலேயிருக்கின்ற’ என்பது பொருள். (நாளமாவது தண்டு). கமலத்திற்கு அது கால் போன்றிருத்தலால் (கால்) என்னுஞ்சொல்லால் குறிக்கப்பட்டது. நாளமென்கிற பொருளையே பூருவர்களும் உரை செய்துள்ளார்கள். ஆக இந்த திவ்ய ஸூக்திக்குச் சேர (ஸும்ருஷ்ட நாள) என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

441. [ரவிசுரவிசுரவி புண்டரீக] தாமரை நீரிலிருந்தாலும் நாளத்திலிருந்தாலும் ஸூர்ய கிரணங்களால் அலர்த்தப்பட்ட நிலையில்தான் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு ஒப்பாகு மாதலால் இந்த விசேஷணமும் ஆவச்யகமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவாய்மொழியில் (5-4-9) “செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண் செல்வன்” என்றுள்ள பாசுரம் இங்கே கொள்ளக்கடவது. இவ்விடத்து ஈட்டிலும் கப்யாஸச்ருதியை உதாஹரித்தருளியுள்ளார். இதில் (செஞ்சுடர்த் தாமரை) என்பதற்கு செவ்விய சுடரையுடைய தாமரை என்று பொருளாகிறது. அச்செவ்விய சுடர் அதற்கு எங்ஙனம் வந்ததென்னில், அதற்கு முன்னடியில் “அஞ்சுடர வெய்யோன்” என்று ஸூர்யனை ப்ரஸ்தாபித்திருக்கையாலே தத்திநென்று காட்டப்படுகிறது. ஆக ஸூர்ய ப்ரகாசமடியாக வந்த செவ்வியசுடரை யுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றியே, “ரவிகரவிசுரவி புண்டரீக” என்றருளிச் செய்தது. “செந்தண் கமலக்கண்.....சுவந்த வாயோர் கருநாயிறு அந்த மில்லாக் கதீர் பரப்பி அலர்ந்ததொக்குமம்மானே” என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரமும் இங்கு போஜிக்க திருமொழிப் பாசுரமும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ஆனால் அப்பாசுரத்தில் திருக்கண் ப்ரஸ்தாவ மில்லாமையுணர்க.

442. புண்டரீகதளாமலாயதேஷண—தத்வம்

“கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷணீ” என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்திற்கு விவரணமாக ஸ்வாமி

எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திப் பெருமை

அருளிச்செய்த *கம்பிராம்பஸ் ஸமுத் பூதேத்யாதி திவ்யஸூக்தியில் “புண்டரீகதளாமலாய தேஷுண:” என்றிருப்பது ப்ரஸித்தம். மூல ச்ருதியில் “புண்டரீகமேவ மஷுண:” என்றிருக்கிறதேயொழிய வேறில்லை; உள்ள மூலத்திற்குச்சேர “புண்டரீகேஷுண:” என்றிவ்வளவே அருளச்செய்திருக்க வேண்டும்; அதிகப்படியாக மூன்று பதங்களைச் சேர்த்திருக்கிறார். (1) தள. (2) அமல. (3) ஆயத என்னுமிந்த மூன்று சொற்கள் எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமியால் ருளிச்செய்யப்பட்டனவென்று விசாரம் செய்யுமளவில், ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டுதானென்று நிர்ணயிக்கப் ப்ராப்தம்.

443. ஆழ்வார்கள் ‘தாமரைக்கண்ணன்’ என்றுசிலவிடங்களிலும் “தாமரைத்தடங்கண்ணன்” “கமலத்தடங்கண்ணன்” “கமலத்தடம் பெருங்கண்ணன்” என்று பல விடங்களிலுமருளிச் செய்து பொருகிறார்கள். வடமொழியிலுள்ள லகரமும் ளகரமும் தென்மொழியில் டகரமாக மாறுபடுவதுண்டு; “லடயோரபேத:” என்கிற நியாயம் ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரஜ்ஞாங்கருமிசைந்ததே. தமிழர்கள் எழுத்துப்போலி யென்பார்கள். ஏவஞ்சு, “பத்ரம் பலாசம் சதநம் தளம் பர்ணம் சத: புமாந்” என்ற அமர கோசத்தில் படிக்கப்பட்ட தளமென்கிற வடசொல்லே தமிழில் தடமென்றாயிற்று என்று திருவுள்ளம் பற்றிய எம்பெருமானார் “கமலத் தடங்கண்ணன்” ‘தாமரைத் தடங்கண்ணன்’ என்னுமிடங்களிலே தளமென்றும் பொருளிலே தடமெனவந்ததென்று கொண்டு “புண்டரீகதள” என்றருளிச் செய்தார். தடமென்னுஞ் சொல்லுக்கு விசாலமென்கிற பொருளும் தளமென்கிற பொருளும் தடாகமென்கிற பொருளும் ஆங்காங்கு வியாக்கியான கர்த்தாக் களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றன. “நீலத்தடவரைமேல் புண்டரீக நெடுந்தடங்கன் போல எம்பிரான் கண்ணின் கோலங்களே” என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் தடமென்பதற்கு தடாகமென்பது பொருள்.

444. “கமலக்கண்ணன்...அமலங்களாகவிழிக்கும்” என்கிற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டே “புண்டரீகதளாமல...ஈஷுண:” என்றார் ஸ்வாமி. கீழே காட்டிய பாசுரங்களையும், “கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட வப்பெரியவாய கண்கள்” என்கிற அத்வித்யமான திருப்பாணாழ்வார் பாசுரத்தையு மறுஸந்தித்துக்கொண்டே “புண்டரீக...ஆயதேஷுண:” என்றார்.

445. “விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீஷே” விசேஷார்த்தம்.

ஸ்ரீபாஷ்ய மங்களச்லோகமான *அகில புவநஜந்மேத்யாதி ச்லோகத்தில் இரண்டாவது பாதம் “விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீஷே” என்பது. முதல் பாதத்திலேயே ரக்ஷணார்த்தகமான ஸ்தேம சப்தத்தினால் எம்பெருமான் ஸர்வ ரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டிருக்க, மீண்டும் அந்த ரக்ஷைகதீஷேதையே தெரிவிக்குமதான இரண்டாவது பாதமிட்டிருப்பது விசேஷ ரக்ஷணமான மோக்ஷப்ரதாநத்தைப்பற்ற என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதாயதவஜ்ஞாங்களுக்கு விவரண நிர்பேஷும். விநத—வணங்கின, விவித—பலவகைப்பட்ட, பூதவ்ராத—பிராணிஸமுஹங்களை, ரக்ஷா—ரக்ஷிப்பதையே, ஏகதீஷே—மூக்கியமான விரதமாகக்கொண்டவ னெம்பெருமான் என்பது சப்தார்த்தம், இங்கு பூதவ்ராத என்ற விடத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகையில் பட்டரும், தத்வாகையில் நிகமாந்தமஹாகுருவும் நிருபித்தருளியுள்ள விசேஷார்த்தம் விசேஷித்து நோக்கத்தக்கது. பூதவ்ராத மென்பதற்குப் ப்ராணிஸமுஹமென்று பொருளானாலும் இதில் சிறிது உட்புகுந்து ஆராய்ந்தருளுகிறார் ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர். ப்ராஹ்மண ஸமாஜ . ராஜபரிஷத் என்னுமிரண்டு வ்யவஹாரங் களை யெடுத்துக்காட்டி, இவற்றிலுள்ள வாசியையுங்காட்டி விசேஷார்த்த நிஷ்கர்ஷம் செய்தருளுகிறார். ப்ராஹ்மண ஸமாஜமென்று சொன்னால் அந்த ஸமாஜத்தில் பிராமணர்கள் மட்டுமே கூட.

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபுஷணம்

யிருப்பதாலும் இதர ஜாதியர்களின் சேர்க்கை அங்கு இல்லையாகவும் உலகத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறது. ராஜபரிஷத் தென்று சொன்னால் இப்படி காணப்படுவதில்லை. கேவலம் ராஜாக்கள் மட்டுமே கூடுகிற கூட்டத்தையா ராஜபரிஷத்தென்கிறோம். இல்லை; மந்த்ரிகளும் ப்ரஜைகளும் அகிய இதரர்களும் அரசனோடு கூடியிருக்கும்படியே 'ராஜபரிஷத்' தென்கிறோம். 'ப்ராஹ்மண ஸமாஜ:' என்ற விடத்திலும் ராஜபரிஷத் என்ற விடத்திலும் அவிசேஷண ஷஷ்டதத்புருஷ ஸமாஸமே கொள்ளுகிறோம். ஸமாஸத்தில் வாகில்லையாயினும் பொருளில் நெடுவாகியுள்ளது.

446. ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் இவற்றையெடுத்துக்காட்டிவிவாக அருளிச் செய்துள்ளார். விந்தப்ராணிகளுக்கு மட்டும் மோக்ஷமளிக்கையன்றிக்கே அந்தப்ராணிகளோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கும் கூட அந்த விந்தப்ராணிகளின் விந்தியே காரணமாக மோக்ஷமளிக்கிறுனென்பெருமானென்றருளியுள்ளார். இங்கு 'ஃத ஏவ காரணத்' என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி ஜீவநாடியாகவுள்ளது.

447. இவ்வர்த்தத்தை வேதாந்த வாசிரியர் தத்வவகையில் வெகு அழகாக உபபாதித்துப் பொருத்தவைக்கிறார். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் நன்கு காணத்தக்கன. மூலத்தில் 'ரக்ஷாபத்தாலே விவக்ஷிதமான ரக்ஷணம் அஸாதாரணஸ்ய பரமப்ரியோஜநஸ்ய மோக்ஷஸ்யைவ ப்ரதாநம்' என்று நினைதமாயிருக்கையாலே இந்த மோக்ஷப்ரதாநம் விந்தபூதங்களுக்கு மட்டும்ன்று, தத்ஸம் பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் அப்ரதிஹதம் என்கிற அர்த்தமே தத்வவகாஸூக்திகளாலும் விசதிக்குதமாயிற்று. சரணாகதிகத்யத்தில் *பகவத்நாராயணபிரமதேத்யாதி சூர்ணையினால் புருஷகாரப்ரபத்தி செய்தருளின எம்பெருமானார்க்கு ப்ரதிவசநமிட்டருளின ஸ்ரீரங்க நாச்சியார் "அஸ்து தே" என்றவளவோடு நில்லாமல் "தயைவ ஸ்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே" என்று மருளிச் செய்த விடத்தில் அவ்விடத்து ச்ருதப்ரகாசிகையில் "ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி நிஸ்தரணமபி, ஸர்வசப்தாபிப்ரேதம்" என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதும் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

448. அரங்கனிடத்தில் எம்பெருமானார் பெற்ற வரம்

ஸ்வாமி சரணாகதிகத்ய மருளிச் செய்த பிறகு ஸ்ரீரங்கநாதன் எம்பெருமானார்க்கு ஒரு வரம் தந்தருளினதாக ப்ரஸித்தியுள்ளது. இதனை வேதாந்தவாசிரியர் நியாஸதிலகத்தில் ஒரு ச்லோகத்தினால் வ்யக்தமாகப்பணித்துள்ளார். அந்த ச்லோகமாவது,

உக்த்யா தநஞ்ஜய விபீஷண லக்ஷ்யயா தே
ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் பவதா விதீர்ணம்.
ச்ருத்வாவரம் ததுநுபந்த மதாவலிப்தே
நித்யம் ப்ரஸீத பகவத் மயி ரங்கநாத.

என்பதாம். சரணாகதி கத்யத்தின் முடிவில் திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுநனயுத்தேசித்துச் சொன்ன ஸர்வதர்மாநித்யாதியையும், கடற்கரையிலே விபீஷணாழ்வானையுத்தேசித்துச் சொன்ன *ஸக்ருதேவப்ரந்நாயேத்யாதியையும் எடுத்துரைத்து "இதி மஸைவ ஹி உக்தம்" என்று மருளிச்செய்து இவ்வகையாலே எம்பெருமானார்க்கு ஒரு ப்ரத்யயத்தைப் பண்ணுவித்தபடியை "உக்த்யா தநஞ்ஜய விபீஷணலக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர்" என்னுமளவால் அருளிச் செய்தாராயிற்று. அதற்கு மேல் "பவதா விதீர்ணம் வரம் ச்ருத்வா" என்று ஸாதித்திருப்பது நித்யான வார்த்தை. ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு ஒரு வரமளித்ததாகவும், அதை தேசிகன் தாம் பரம்பரையில் கேட்டறிந்ததாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அந்த வரத்தின் ப்ரகாரம் எப்படிப்பட்ட தென்பதை (நியாஸதிலக) வ்யாக்க்யதாக்கள் வெளியிட்டுள்ளார்கள். எங்ஙனே

எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திப் பெருமை

யென்னில்; திருக்குடந்தை தேசிகஸம்பந்தாய விவர்த்திநீஸபாத்யஷார்களான மஹநீய மஹா வித்வான்கள் பலர் பரிஷ்கரித்து வெளியிட்ட வியாக்கியானத்தில் “எம்பெருமானாரே! உம்முடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுக்கும் மோஷும் தந்தோம் என்பதுதான் வரம்” என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. வரம் இப்படிப்பட்டதேயொழிய வேறு விதமன்று என்பது மூலத்திலேயே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப் பட்டு மிகுக்கிறது. (அதாவது) “சுருத்வா வரம்” என்றவுடனே “ததநுபந்த மதாவ விப்தே மயி” என்று ஸாதித்திருப்பதானது வரத்தின் ப்ரகாரத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகின்றதன்றோ. தேசிகன் தாம் எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால் செருக்குற்றிருப்பதாகவன்றோ இங்குச் சொல்லுகிறது. தேசிகனுக்கு எம்பெருமானாரோடு ஸாஷாத் ஸம்பந்தமில்லையென்பதும் பரம்பரா ஸம்பந்தமேயுள்ளதென்பதும் நிர்விவாதம். பரம்பராஸம்பந்தமுடைய தமக்குச் செருக்கு உண்டா யிருப்பதாகச் சொல்லும்போது ஸ்ரீராமாநுஜரோடு பரம்பராஸம்பந்தமுடையார்க்கும் மோஷும் தந்தோமென்று ஸ்ரீரங்கநாதன் வரமளித்திருப்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக விளங்குமதன்றோ. இல்லையேல் “ததநுபந்தமதாவவிப்தே” என்று தமக்கிட்டுக்கொண்ட விசேஷணம் கேவலம் பாத ஸ்ரணுர்த்தமாக மத்தணியன்றோ.

449. பரம்பராஸம்பந்திகளுக்கும் பேறு கைபுகுமோ! என்கிற ஸந்தேஹம் “விநதவிவிதபூத வ்ராதரணைகதிஷே” என்ற விடத்துச் சுருத்ப்ரகாசியாலும் தத்வங்கையினாலும் நிரஸ்தமான வளவே யன்றிக்கே இந்த *உக்த்யாதநஞ்ஜயச்லோகத்திற்கு அடுத்த முந்தினச்லோகத்தினாலும் நிரஸ்த மாயிற்று. எங்ஙனையென்னில்;

அந்தோநந்த க்ரஹண வசகோ யாதிரங்கேச யத்வத்
பங்குர் நௌகா குஹர நிஹிதோ நீயதே நாவிகே,
புங்க்தே போகாந் அவிதித் ந்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகாதி;
த்வத்ஸம்பராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேதிகோ மே தயாரு:

என்றச்லோகத்தில் மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. கண் தெரியாதவன் கண் தெரிந்தவனது கையைப்பற்றிக்கொண்டு நடந்து செல்லுகிறனென்றும், காலில்லாத முடவன் தோணிக்காரனால் தோணியில் உட்காரவைக்கப்பட்டு அக்கரை சேர்க்கப்படுகிறனென்றும் காட்டின இவ்விதரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களும் ஸாஷாத் ஸம்பந்தமுள்ள விடத்தில் பேறு தப்பா தென்கைக்குச்சார்பானவை. இனி “புங்க்தே போகாந் அவிதித்ந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி:” என்று காட்டின மூன்றாவது த்ருஷ்டாந்தம் அத்யந்தவ்யவஹிதஸம்பந்த முள்ளார்க்கும் பேறு தப்பாதென்கைக்குச் சார்பானது. என்றைக்கோ இருந்த ஒரு அரசனிடம் என்றைக்கோ இருந்த ஒரு ராஜஸேவையும் செய்யவேண்டாமே, ஸேவைபண்ணின பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் தாங்கள் ஒரு ராஜஸேவையும் செய்யவேண்டாமே, ஸேவைபண்ணின வருடைய ஸம்பந்தஸம்பந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நெடுங்காலம் இடையருதே பூஜித்து வருகிறார்களென்பதை நிர்விவாதமாகக் கண்டு வருகிறோம். இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தை தேசிகன் காட்டியிருப்பதானது வ்யவஹிதஸம்பந்த முடையார்க்கும் பேறுதப்பாதென்பதை மூலதிகவே யன்றோ. இதில் “அவிதித் ந்ருப:; அர்ப்பகாதி:” என்னுமிரண்டு பதங்களின் ஸ்வாஸ்யாதிசயங் களையும் அர்த்த புஷ்டியையும் அத்ருஷ்டார்த்த ஸ்வஸ்வத்திலே பரக்கவுபாதித்தோம்; அங்கே கண்டுகொள்வது.

ஆக, எம்பெருமானாருடைய குடல்துடக்கு உடையோமான நாம் அவருடைய அநர்கமான ஸம்பந்தத்தை அநுதினமும் நினைந்துரைந்துள்கரைந்துருகி “நிப்பரோ நிப்பயோஸ்மி” என் றிருக்க ப்ராப்தம்.

450. பதிராஜவீம்சதி ஸலித்திரதன்ம்

மணவாளமாமுனிகள் பதிராஜ வீம்சதியில் அருளிச்செய்துள்ள (18).

“காலதரயேபி கரணதரய நிர்மிதாதி
பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத்க்ஷமைவ
ஸாச த்வயைவ கமலாரமணேர்த்திதா யத்
க்ஷேமஸ் ஸ ஏவஹி யதீந்த்ர பவத் ச்ரிதாநாம்.”

என்கிற ச்லோகமானது கீழே விவரித்த அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் உட்கொண்டு அவ தரித்ததாகும். இந்த ச்லோகத்திற்கு நம்முடைய விபாக்கியானம் காணத்தக்கது. ... *

451. ஜீவாத்மாவின் அந்தரங்க நிருபகத்தை நம் பாஷ்யகாரர் நிர்ணயித்த அற்புதம்.

பகவத் விஷயம் (ஈடு), ஸ்ரீவசந்புஷ்பம் விபாக்கியானம், குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்பதோரிதிறாஸத்தைச் சுருக்கமாகக் கேண்மின்; எம்பெருமானார் உபய வேதாந்தப்ரவசநம் நடத்தியருளா நிற்க “ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாதந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிருபகமாகச் சொல்லப்படாநின்றதே, இவற்றினுள் அந்தரங்க நிருபகம் எது?” என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக்கத்திலே திகழ, ஸ்வாமி ஸர்வஜ்ஞராயெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுகேந வெளியிடுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கவிலே சென்று ஸேவித்து இதனையறிந்து வரும்படி ஆழ்வானை யனுப்பியருள, ஆழ்வானும் திருக்கோட்டியூர்க்குச் சென்று நம்பி பக்கவிலே ஆறுமாஸம் காத்திருந்து *அடியேனுள்ளானுடலுள் ளான்* (8-8-2.) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத் துணுக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானாரிடம் வந்து சேர்ந்த அதை விஜ்ஞாபிக்க, மஹாநிதிபான இந்த ஸ்ரீஸலித்திரதினுட்பொருளை ஸ்வாமி திருவோலக்கத்திலே விவரித்தார்.

452. அடியேனென்கிற சொல் நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்தினுள் நூற்றுக்கணக்கான விடங்களிலுண்டு; நம்மாழ்வார் பாசுரம் பேசத் தொடங்கும்போதே ‘அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ என்று அடியேன் சொல்லாபிட்டே பேசுகிறார். இப்படி பல நூறிடங்களில் அடியேன் சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திருவாய்மொழியில் ஒரு முலையிலிருக்கும் பாசுரத் துணுக்கொன்றைத் திருக்கோட்டித் தநம்பி எடுத்துக் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார்; அது எட்டாம் பத்தின் எட்டாம்பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டிலுள்ளது. அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் ‘ஒருவனடியேனுள்ளானே’ என்று அடியேன் சொல்லுள்ளது; அதையும் விட்டு அடுத்த பாட்டின் முடிவைப் பெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷமென்பது நுண்ணுணர்வினர் நுண்மதிகே கோசரமாகக் கூடிய விஷயம். கேண்மின்: எந்த இடத்திலும் அடியேனென்கிற சொல்லுக்கு தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே பொருளாகும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னுமிடத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம்; தேஹமின்றிக்கே வெறும் ஆத்மா விண்ணப்பம் செய்ய முடியாதன்றோ. தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே விண்ணப்பஞ் செய்ய முடியுமாதலால் இங்கு வெறும் ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை; *அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்* என்கிற மற் றோரிடத்தையும் (1-5-7.) எடுத்துக் கொள்வோம்; இங்கு ‘ஞானத்தன்’ என்று ஞானமுடைமை

எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திப்பெருமை

சொல்லியிருப்பதனால் அது தேஹத்திற்கு அஸம்பாவிதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம்பாவிதமாகையாலே இங்கு அடியேனென்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியாகவேண்டுமென்று சிலர் ப்ரமிக்கக் கூடும்; அப்படியில்லை; இங்கும் அடியேனென்கிற சொல் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; ஏனென்னில், “காண்பாணஸ்ஸுருவன்” என்கிற க்ரிதையிலே அச்சொல் அந்வயிக்க வேண்டும்; வெறும் ஆத்மாவே அடியேன் சொல்லுக்கு அர்த்தமாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இப்படி எந்தவிடத்திலும் தேஹ விசிஷ்டனான ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லி நிற்குமென்பது திண்ணமாயிற்று. *ஒன் சங்கத வாளாழி யானொருவனடியே னுள்ளானே* என்கிறவிடத்திலும் அப்படியே.

453 இனி *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மட்டும் அடியேனென்பதற்கு வெறும் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கு விசேஷண பூதமான தேஹத்திற்கு வாசகமான சொல் உடலென்பது தனிப்பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச் சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ளவேண்டிய அவச்யமில்லை; எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்று சொல்லவேண்டுவது இங்கு விவக்ஷிதம். உடலிலுள்ளானென்பதனால் ஜடப்பொருளை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்பது சொல்லிற் றுயிற்று. ‘ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்’ என்று விவக்ஷிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹமர்த்தமாகையாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லியிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளானென்னும் பொருள் தேறிவிடும். ஆனால் ஆழ்வார் அப்படியருளிச் செய்யாமல் *அடியேனுள்ளானென்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, ஆத்மாவென்றும் அடியேனென்றும் பரியாயம்-(அதாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்கநிருபகம்-என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாக அறுதியிடலாகிறது.

454. இப்படி எம்பெருமானார் நிர்ணயித்ததாகச்சொல்லுமைதிற்பயம் உண்மையாயிருக்கவேண்டுமாகில் இது அந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரதில்பஸூக்திகளில் எங்கேயாவது ஏறி யிருக்கவேண்டும். இல்லை யாகில் இந்த ஐதிஹ்யத்திற்கு கௌரவமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஜ்ஞோத ஏவ* என்கிற ஸூக்திரத் தத்தின் விவரணத்தில் இது கௌரவிக்கப்படவில்லை. அங்கு “அயமாத்மா ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூப ஏவ” என்று இவ்வளவே முடிவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதிஹ்யம் யதார்த்தமாயிருக்கத் தகுதியில்லை யென்று குருகுலவாஸ பாக்யமில்லாதவர் சிலர் சொல்லுவதுண்டு. அன்னவர்களை “எண்ணுத மானிடத்தை எண்ணுத போதெல்லாமினியவாரே” என்கிற ரீதியில் விட்டிட்டு தத்வஜிஜ்ஞாஸூக்களான ஸூக்திகளுக்கு மருமமுனர்த்துகிறேனென்கிறேன். இந்த மஹார்த்தம் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே நன்கு ஊறியிருந்து கீதா பாஷ்யத்தில் தருந்த இடத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. கீதையில் (7-16.) *சதுர்விதா பஜந்தா மாம் ஜநாஸ் ஸூக்தருதி நோர்ஜு-1, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு-ரர்த்தார்த்த ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷபி* என்றவிடத்தில் சங்கர பாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்குமின். ‘ஜ்ஞாநீ-விஷ்ணோஸ் தத்வவித்’ என்றார் சங்கராசாரியர்; நம் ஸ்வாமி அப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணுது “பகவச் சத்வவித்” என்றார் சங்கராசாரியர்; நம் ஸ்வாமி அப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணுது “பகவச் சேஷைதைகரஸ ஆத்ம ஸ்வரூபவித் ஜ்ஞாநீ” என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இப்படி ஓரிடமன்று. ஜ்ஞாநீ என வருமிடங்களிலெல்லாம் இங்ஙனையருளிச் செய்கிறார். ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனம் தன்னுடைய சேஷத்வத்தை யறிவதுதான் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் தேறுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்தியில் அவகாஹந மில்லாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்ய இயலாது.

455. நம் பாஷ்யகாரர் செய்தருளின ப்ரதாநப்ரதித்தார்த்த நிர்ணயம்
நம்முடைய விசிஷ்டாத்வைத் எரித்தார்த்தத்தில் சர்வாத்மாவென்பது ப்ரதாந ப்ரதித்தத்

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

ரார்த்தமென்று குலாவப்படுகிறது. உபநிஷத்துக்களில் சேதந அசேதந ஈசுவரர்களுக்கு அபேதம் சிலவிடங்களிலும், பேதம் பல விடங்களிலும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அத்வைதிகள் அபேதம் தெரிவிக்கப்படுமிடங்களை மட்டும் முக்கியமாகக் கொண்டு பேதம் தெரிவிக்கப்படுமிடங்களை கௌணமாக்கி நிர்வஹிக்கிறார்கள். த்வைதிகளோ வென்னில் பேதம் தெரிவிக்கப்பெறுமிடங்களை மட்டும் முக்கியமாகக் கொண்டு அபேத சூத்திரங்களை கௌணமாக்கி நிர்வஹிக்கிறார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நாம் அப்படியின்றிக்கே உபசூத்திரங்களையும் ஸமப்ரதாநமாகவே கொண்டு நிர்வஹித்து விசிட்டாத்வைதிகளென்று பேர்ெற்று வருகிறோம். பேதம் அபேதம் ஆகிப் இரண்டையும் தெரிவிக்கிற உபசூத்திரங்களையும் ஸமப்ரதாநமாக எப்படி நிர்வஹிக்கிறோமென்றால் சரீராத்ம பாவத்தைக் கொண்டு நிர்வஹிக்கிறோம். இதை இங்கு நாம் விரிவாக விவரிக்க வேண்டிய ஆவச்ய கதையில்லை. ஸுபாலோபநிஷத்து அந்தர்யாமி ப்ரஹ்மணம் முதலான உபநிஷத்துக்களைக் கொண்டே ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்கள் இந்த நிர்வாஹ ப்ரக்ரிதைய பைப் பேணி வருகிறார்களென்று நம்மவர்கள் சொல்லி வருகிறார்கள். இதை நாம் மறுப் போய்லோம். ஆனால் இங்கு ஒன்று நாம் ஆலோசிக்க வேண்டும். அந்தர்யாமி ப்ரஹ்மணாதிகள் நமக்கு மாத்திரமே தோன்றினவையல்ல; அவை மதாந்தரஸ்களுக்குமுண்டே; ஆகிலும் அவர்கள் அந்த உபநிஷத் பாகங்களில் ஆதரமின்றிக்கே யிரா நின்றார்கள்; ஆளவந்தா ரெம்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்யவர்களுே அவற்றில் விசேஷத்ருஷ்டியைச் செலுத்தியிருக்கிறார்கள். இதற்கு என்ன காரணமென்னில், *அருளிஞன் அவ்வருமறையின் பொருள், அருள் கொண்டாயிரமில் தமிழ் பாடினான், அருள்கண்டார் இவ்வுலகினில் மிக்கதே* என்கிறார் ஸ்ரீமதுர கவிகள்; *ததாதென காதபிமுநிரதிக விம்சாபி ந: க்ருதீ ஸாரகரஹம் வ்யதரதிஹ க்ருபயா* இத்தயதிகளாலே தேசிகள் த்ரமிடேப நிஷத் ஸாரதாத்பர்யரத்நாவளிகளில் விரிவாக வருளிச் செய்தார். இங்கு இருபது பாசுரங்களினுலென்னமல். அதிக விம்சாபி: என்றும், ரத்நாவளியில் "விம்சதிவத்தி ஸாக்ரா" என்றும் சொச்சமும் கூட்டியருளிச் செய்திருக்கையாலே திருவாய்மொழியில் முதலிரண்டு தசகங்களும் மூன்றாம் தசகத்தில் இரண்டு பாசுரங்களும் பாஷ்ய காரருடைய வேதாந்தார்த்த நிஷ்கர்ஷங்களுக்கு மிகவும் ஹஸ்தாவலம்மமாயிருந்தனவென்று நம் ஆசார்ய கோஷ்டியில் ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லி வருமது ப்ரதிஷ்டாபிதமாயிருக்கிறது. ஆசார்யர்களெல்லாரும் இதில் ஸமகண்டர்களே யாவர்.

456. முக்கியமாக பேதாபேதசூத்திரங்களை சரீரசரீரிபாவத்தாலே நம் ஆசார்யர்கள் பொருந்தவிட்டது ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கொண்டேயாம். திருவாய்மொழியில் (1-1-7). *உடன்மிசை யுபிரெனக்கரந்தெங்கும் பரந்துளன்* என்கிற பாசுரத்திலிருந்தே நிதிகண்டு பெற்று நிர்மலஹ்ரு தயாரானார்கள். அப்பாசுரத்திற்குப் பிள்ளானுடைய ஆறாயிரப்படி வியாக்கியானம் வெகு விரிவாக அவதரித்திருக்கின்றது. அவ்வளவு விரிவு ஆயிரத்தினுள் வேறு எந்த பாசுரத்திற்கும் கிடையாது. நம் பாஷ்யகாரர்க்கு அந்த பாசுரமே நிதிகாட்டிக்கொடுத்த தென்பதை பிள்ளான் தம்முடைய விசதவ்யாக்கியான முகத்தாலே தெளிவித்தாராயிற்று.

457. இவ்விஷயம் போலவே, நீர்க்குணசூத்திரங்களுக்கு ஹேயகுண ராஹித்ய ப்ரதிபாதனத்திலே நோக்கென்று ஒதுக்கி எம்பெருமானை அந்த கல்யாண குணமஹோததியாக ஆளவந்தாரு மெம்பெருமானாரும் நிஷ்கர்ஷித்தருளினதும் ஆழ்வார்ஸூக்திகளைக் கொண்டேதான்; சரீர கமீமம்ஸையின் முதல் ஸூத்ரம் *அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா* என்பது. இதில் ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு சங்கராசார்யரும் அர்த்தம் செய்கிறார், நமது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் விவரணம் செய்தருள்கிறார். இரண்டிடங்களையும் பார்ப்போம். "ப்ரஹ்ம ச வக்ஷ்யமாணஸக்ஷணம் ஜர்மாத்யஸ்ய யத் இதி" என்றிவ்வளவேயுள்ளது சங்கரபாஷ்யம். ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தியோ வென்னில்; *ப்ரஹ்ம சப்தேந ஸ்வபாதோ நிரஸ்தநிகில தோஷ: அநவதிகாதிசயா ஸங்க்யேய கல்யாண குணகணபுருஷோத்தம: அபித்யதே* என்றுள்ளது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே *உயர்

எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திப்பெருமை

வறவுயர் நலமுடையவன்* என்றருளிச்செய்த சத்தையையே ஸ்வாமி நேராக மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். உயர்வு அற = அநவதிகாதிசய, உயர் - அஸங்க்யேய, நலமுடையவன் - கல்யாண குணகண், யவனவன்—புருஷோத்தம: . ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் முழுதும் பகவத்குணகண்மயமேயாதலால் அந்த அம்ருத ஸாகரத்திலே பூறின ஸ்ரீராமாநுஜர் அதற்குத் தகுந்தபடியே யருளிச் செய்கிற ரென்பதில் வியப்பொன்று மில்லையிதே.

...

... *

458. நித்யக்ரந்தத்தில் நிதியான ஸூக்தியொன்று

ஸ்வாமி ராமாநுஜர் நவரத்தமாக வருளிச்செய்த ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களில் சரமமென்று சொல்லப்பட்டு வருகிற நித்யக்ரந்தத்திலிருந்து ஒரு நிதியை யெடுத்துக் காட்டுகிறேனென்கு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தினப்படி செய்யும் திருவாராதனத்தில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுஸந்தித்தே தலைக்கட்டவேண்டுமென்றும், ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் அநுஸந்தனமில்லாத திருவாராதனத்தினால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உகவாதென்றும் ஸத்ஸம்பந்தாய வ்ருத்தர்களின் அப்பயஸவாயமுள்ளது. அநுஷ்டானமும் இவ்வன்னாமாகவே அநாதிகாலமாக எங்கும் நிகழ்ந்து வருகின்றது. இதுபற்றி ஸ்வாமியெம்பெருமானாரருளிச் செய்த திருவாராதன ப்ரயோகத்தில் [நித்யக்ரந்தத்தில்] "ச்ருதிஸூகை : ஸ்தோத்ர ரவிஷ்டிய" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது.

459. ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளுக்கு "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்றே வ்யபதேசம். "கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே". (திருவாய்மொழி 10-6-11.) என்று ஆழ்வார் தாமேயருளிச் செய்யும்படியாயிற்று. 'செவிக்கினிய' என்றதற்குப் பரீயாயமாகவே ஸ்வாமி (ச்ருதிஸூகை :) என்றருளிச் செய்தது. 'வைதிக ஸூகதை:' என்றே வேறுவிதமாகவோ அருளிச்செய்யாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்தது ஸ்வாமிக்கே அஸாதாரணமான கம்பீரஸரணி. அதுவும் மிகப் "ச்ருதிஸூகை : ஸூகதை:" என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்களிற் பாடங்காண்கிறது. அதுவும் மிகப் பொருந்தும். எம்பெருமானுருடைய இத்தகைய கம்பீரஸூக்தி ஸரணியைப்பற்றி ஸாரமாகச் சில விஷயங்கள் தெரிவிப்போம் மேலே.

...

...

... *

460. சரணாகதிகத்யத்தில் அருமையான விஷயமொன்று

சரணாகதிகத்யத்தில் *அகிலஹேயேத்பாதி (5) சூர்ணையில் 'மஹா வித்தே! ஸ்ரீமந்நாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத!' என்றி ஸம்போதநங்களுக்குப் பிறகு "அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யௌதார்பயைச்வரீய ஸௌந்தரீய மஹோததே!" என்கிற ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்ய வாத்ஸல்யௌதார்பயைச்வரீய ஸௌந்தரீய மஹோததே! (அவ்விடத்திலேயே)* ஆசிரி குணமும் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மறுபடியும் (அவ்விடத்திலேயே)* ஆசிரி தவாத்ஸல்யைக ஜலதே! * என்று மற்றொரு ஸம்போதநமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கீழுள்ள ஸம்போதநத்திலேயே வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்ந்திருக்கவும் மீண்டும் வாத்ஸல்யத்தை யாத்ரமிட்டுத் தனியே ஒரு ஸம்போதநமருளிச் செய்திருப்பது எதற்காகவென்று விமர்சிக்க வேணும்.

461. கீழ் ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்யத்தை மற்றும் பல திருக்குணங்களோடே சேர்த்துப் படித்ததில் த்ருப்தியில்லாமல் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரமே தனிப்பட எடுத்துரைக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளமுண்டாகி இங்ஙனேயருளிச் செய்திருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பலமுகமாக உபயோகிக்கொள்ளுமாபோலே பகவத்குணகண் கிர்த்தனத்திலே அத்விதீயமான உத்கண்டையையுடைய எம்பெருமானார் அலமாப்பின் மிகுதியாலே யருளிச்செய்யுமதுக்கு நாம் ஒரு அடைவு தேடவேண்டாவாகிலும்,

இந்த புநருக்தி வாத்ஸல்ய குர்த்திலே யானபடியால் நம் ஆசார்யர்கள் இவ்விடத்தில் விசேஷ வதானம் செலுத்தி வெளிப்பட்டிருக்குமது இங்குத் தெரிவிக்கலாகிறது. வெகு நுட்பமான விஷயம்து.

462. திருவாய்மொழியில் (6-10-10)* அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மாள்பா!* என்று ஆழ்வார் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் திரு வடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபோது அடுத்த இரண்டாமடியில் எம்பெருமானை *நிகரில் புகழாய்!* என்று ஸம்போதித்திருக்கிறார். ஒப்பற்றவொரு திருக்குணத்தை யுடையவனே யென்கிறார். அந்த திருக்குணம் எதுவாக இருக்குமென்று ஆராய்ந்தால் ப்ரகரணத்தை யநுஸரித்து வாத்ஸல்யமே அது - என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றுக்கிறார்.

463. தோஷபூயிஷ்டனான சேதநன் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக வரிப்பது எதற்காக வென்னில்; தன்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் தன்னை நிக்ரஹித்தரு ளாமைக்காகவன்றோ; அப்பிராட்டியினுடைய புருஷகாரபலத்தாலே எம்பெருமானிடத்தில் முதன் முதலாக எந்த திருக்குணம் விகாஸமடைகின்றதென்னில்; வாத்ஸல்யகுணமே யென்பது நிர்ணயம்தம்.

464. வாத்ஸல்யமாவது தோஷாதர்சித்வமா? தோஷபோக்யத்வமா? என்கிற விசாரம் இவ்விடத்தில் சிறிதும் கொள்ளப்படவில்லை. எதுவாயினுமாகுக. தோஷாதர்சநமே வாத்ஸல்ய மென்று கொள்வோம். அக்குணம் எம்பெருமானுக்கு உள்ளதேயானாலும் சேதநனுடைய அபராத பாஹுஸ்யத்தாலே அது உள்ளே அமுங்கிக்கிடந்ததென்றும், பிராட்டியின் புருஷகார பலத்தாலே அது தலையெடுக்கிறதென்றும் ஆசார்யர்கள் கண்டறிந்து கூறுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்திலும் மற்றும் சிறு ரஹஸ்யங்களிலும் ஸுஸ பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார்.

465. *நிகரில்புகழாய்!* என்கிற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் விவக்ஷிதமான குணம் வாத்ஸல்யமே யென்பது பின்னை லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றிலும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இந்த வாத்ஸல்ய குணத்தை ஆழ்வார் நிகரற்றதாகத் திருவுள்ளம்பற்றின படியாலே, ஸ்வாமி ராமாநுஜர் இதை மற்ற திருக்குணங்களோடு சேர்த்துப் படித்த வளவால் த்ருப்திபெருமல் தனிப்படவும் ஒரு சூர்ணிகை இதற்காக இட்டருளினார். இதனால் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் எம்பெருமானார் வைத்திருந்த கௌரவாதிசயம் விசதமாகும். *

466. ஸ்ரீரங்ககத்ய ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷம்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்ககத்யத்தின் ஆரம்பம் [*ஸ்வாதீதந்திரிவிதசேதநாசேதந ஸ்ருபஸ்தி ஸ்திப்ரவருத்திபேதம்*] என்பது. சேதநர்களினுடையவும் அசேதநங்களினுடையவும் ஸ்வரூபமென்ன, ரக்ஷணமென்ன, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளென்ன இவை தன்ன தீனமாயிருக்கப் பற்றவன் எம்பெருமான்—என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. இதைப்பற்றி விமர்சித் ததில், திருவாய்மொழியின் முதற்பதிகத்தில் 4, 5, 6 ஆம் பாட்டுக்களில் முறையே நம்மாழ்வாரரு ளிச் செய்த அர்த்தத்தையே திரட்டி *ஸ்வாதீ நேத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்வாமி யருளிச் செய்தார் ரென்று அறுதியிடப்படுகின்றது.

467. *நாமவனிவனுவன்* என்கிற நாலாம் பாட்டில் நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், அவள் இவள் உவள் என்னும்

471. ஆகவே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமாண்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்று சொல்லுகிற இப்பாசுரமானது, அவரவர்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாகிற தர்மங்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்று சொல்பிற்றுகிறது. இப்போது, நின்றனரிருந்தனரித்யாதிக்குப் பொருள்—நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளும், நிலலாமை இராமை கிடவாமை திரி

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

யாமையாகிற நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதீனமே யென்கையல்லது வேறல்ல. இது ஸகல பூர்வாசார்ய வ்யாக்ஷியான ஸ்ரீதீதம். ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு “ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவருத்தி பேதம்” என்றருளிச் செய்தார் ஸ்வாமி. எனவே, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் மூன்றின் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக *ஸ்வாதீநேத்யாதி சூர்ணைய எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தா ரென்றதாயிற்று. ... *

472. கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ விசேஷம்.

ஸ்வாமி யருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யத்தில் *அகிலஹேய ப்ரத்யங்க இத்யாதியான் பெரிய சூர்ணையிள், திவ்ய ரூபவாணனம், திவ்யகுண வர்ணனம், திவ்யபூஷண வர்ணனம், திவ்ய மஹிஷி வர்ணனம் முதலான பல வர்ணனங்கள் ஆச்சர்யமாக செய்யப் பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திவ்யபூஷண வர்ணன பரமான *ஸ்வோசித விவித விசித்திராந் தேத்யாதி வாச்யத்தில் “கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ” என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியின் ஆழ்பொருளைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போ மிங்கு.

473. கிரீடமென்றும் மகுட மென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரே விதமாக இருப்பதில்லை; திருவபிஷேக மென்றும், கொண்டையென்றும், தொப்பரமென்றும் மூன்று விதமாக வழங்கி வருவதுண்டாதலால் அம்மூவகைத் திருவாபரணங் களுக்கும் வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டனவென்னலாம் முக்கியமாயும் உபதேச பரம்பராப் ப்ராப்தமாயுமுள்ள ரஸ்யரஹஸ்யார்த்த மொன்று இங்கு அறியவேண்டியதுண்டு நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்தி யொன்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியே “கிரீட மகுடசூடாவதம்ஸ” என்று மூன்று சிரோபூஷணங் களைப் பேசியுள்ளார் எம்பெருமானார்.

474. அந்த திவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் *பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்றுள்ள பாசுரமாம். இதில், அரசே! அரசே! அரசே! என்று மூன்று விசை விளித்தவருகிறார். பாரளந்த பேரரசே! என்பதனால், உலகனக்கிற வியாஜத்தினால் எல்லார் தலையிலும் திருவடிபை வைக்கையாகிற ஸௌலப்பகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பரசே! என்பதனால் நித்யஸூரிநாததீவமாகிற பரத்வம் அநுபவிக்கப் பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்பதனால் தம்மோடு ஸம்சலேஷ விசலேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயிதவகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது.

475. ஆக, ஸௌலப்பத்துக்காகக் கவித்த முடியும், பரத்வத்துக்காதக் கவித்த முடியும், ப்ரணயிதவத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டனவாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் “பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு” என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனே எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தினால் தேர்ந்திருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கிரீட, மகுட, சூடாவதம்ஸமென்கிற மூன்று சொற்களாலே மூன்று முடிகளை யருளிச்செய்தாரென்று திண்ணமாகக் கொள்ளக்கடவது.

476. இனி, இதில் ஒரு சிறிய கேள்வியுண்டாகும்; ப்ரணயிதவகுணமென்பது ஸௌலப்ப

எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திப் பெருமை

குணத்திலே அந்தர்ப்பவியாதோ? அதைத் தனிப்படச் சொல்லி அதற்காக வொரு திருவடிகேகம் குட்டினதாகச் சொல்ல வேணுமோ? என்று. இதற்குக் கேண்மின்;

477. அந்தரங்க பக்தர்களிடத்தில் அஸாதாரணமாகக் காட்டும் ப்ரணயித்வ குணத்தை ஸர்வ ஸாதாரணமான ஸௌலப்பகுணத்திலே அந்தர்ப்பவித்ததாகக் கொள்ளுவது பொருந்தாது. ஸ்ரீ பாஷ்ய மங்கள ச்லோகமான * அகிலபுவநஜந்மேத்யாதியில் முதல் பாதத்தில் ஸ்தேமசப்தத் தினால் ரக்ஷணம் [சொல்லப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மீண்டும் இரண்டாவது பாதத்தில் *விந்த விவிதபூத வ்ராத ரக்ஷை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இது தனிப்படச் சொல்லவேணுமோ? முதல் பாதத்தில் சொன்ன ஸ்தேம சப்தார்த்தமான ரக்ஷணத்திலேயே இதுவும் அந்தர்ப்பவியாதோ? என்று கேட்டால் *அது ஸாமாந்ய ரக்ஷணம் சொன்னபடி, இது விசேஷ ரக்ஷணம் சொல்லுகிற படி' என்று ஸமாதானம் சொல்லப் பரப்பாத மாகிறது.

478. புபுஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறும், முமுஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறையிரே யிருப்பது. அதுபோலவே *உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிம்மண்டலத்தாரிடத்தில் காட்டும் ஸௌலப்பமும் *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீத் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணனெம் பெருமானன்றையிருக்கு மாழ்வார்போல்வார்பக்கவிலே காட்டும் ஸௌலப்பமும் நெடுவாசி பெற்றதாகையாலே ஒன்றாய்விடாது. அதற்கு ஸௌலப்பமென்று பெயர்; இதற்கு ப்ரணயித்வ மென்று பெயர். ஆகவே மூன்று திருக்குணங்களுக்கான ஸாமராத்யபாபிகேகத்துக்காக மூன்று முடிகள் மிகப் பொருந்தும். ... * ...

479. பகவதராமாநுஜ ஸ்ரீஸூக்திசைலி

ஆளவந்தார்க்குத் தனியாக * யத்பதாம்போருஹேத்யாத் ச்லோகம் ஸ்வாமியருளிச் செய்து ஸுப்ரஸித்தம். இது கீதாபாஷ்யத்திலேயே சேர்ந்ததாகலால் ஸ்வாமி ஸூக்தி யென்பதில் விவாத லேசமுமில்லை. இந்த ச்லோகம் அமைந்திருக்குமழகை ஆராய்ந்தால் ஸ்வாமியின் உக்தி ஸரணி லோகவிலக்ஷணமானதென்பதை அல்ப ப்ரஜ்ஞர்களும் அறுதியிடக்கூடும். அந்த லோகத் திற்குப் பெரியார்கள் பரம்பரையாக உபதேசித்துவரும் அர்த்த விசேஷங்களை ஆஸ்திகர்களுக்கு உபகரிக்கிறோம்.

480. “யத்பதாம்போருஹேத்யாந வித்வஸ்தா சேஷகல்மஷ: வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம்:”

இது ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகளை மாத்திரம் சிந்திப்பதாகச் சொல்லவந்ததன்று; *யத் பதாம்போருஹ பதத்தினால் பதினான்கு திருவடிகள் உத்தேசிக்கப்படுகின்றன. (யத்பதாம்போருஹ) என்கிற ஆறு எழுத்துக்களுக்கு வர்ணக்ரமம் சொன்னால் பதினான்கெழுத்துக்கள் தேறும். யகார அகார, தகார, பகார, அகார, தகார, ஆகார மகார, பகார ஓகார, ரேப, உகார, ஹகார அகார = என்னுயிற்று வர்ணக்ரமம் சொல்லும்வழி. இவ்வகையில் தேறுகிற பதினான்கெழுத்துக்களும் பதினான்கு திருவடிகளைத்தெரித்தேயிருக்கின்றன. அவ்வாளவந்தார்தமக்குப்பரம நிதியாகக்கொண்ட பதினான்கு திருவடிகளைத்தெரித்தேயிருக்கின்றன. அம்மாழ்வாருடைய இரண்டு திருவடிகள்; ஆக [*ஸ்ரீமத்ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தா* என்ற] நம்மாழ்வாருடைய இரண்டு திருவடிகளை ஆசார்யர்களான நான்கு. அவ்வாளவந்தாருடைய திருவடிகளை ஆசார்யரித்திருந்து ஸ்வாமிக்கு ஆசார்யர்களான நான்கு. அவ்வாளவந்தாருடைய திருவடிகள் பத்து. ஆக இப்பதினான்கு திருவடிகளைச் சிந்தித்து ஸத்தை பஞ்சாசார்யர்களின் திருவடிகள் பத்து. ஆக இப்பதினான்கு திருவடிகளைச் சிந்தித்து ஸத்தை பெற்றதாகத் தெரிவிப்பது இந்த ச்லோகம். இதனை விவரித்துக் காட்டுகேன் காண்மின்.

481. யஸ்ய பதாம்போருஹே—யத்பதாம்போருஹே: என்று ஸமஸம். (ஸப்பந்த ஸாமாந்யே ஷஷ்டி என்று அறிக.) ஆளவந்தாருடைய திருமேனியிலுள்ள பாதாரவித்தங்களைச் சொன்னபடி.

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

மறுபடியும் “யஸ்ய பதாம்போருஹே, என்ருல்—ஆளவந்தார்தாம் *மாதா பிதா யுபதய:*” என்கிற ச்லோகத்தில் “ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்கிரியுகளாம் ப்ரணாமாமி மூர்தநா* என்று தம்முடைய சென்னிக்கு அனியாகப் பரிசீரணித்த நம்மாழ்வாருடைய உபயபாதங்களும் யத்பதாம் போருஹ சப்தத்தினாலேயே எளிதாகத் தெரிவிக்கப்படும். இப்போது ஷஷ்டிக்கு அர்த்தம்—பரிசீரணய பரிசீரணக பாவகுபமான ஸம்பந்தம். மீண்டும் ‘யஸ்ய பதாம்போருஹாணி’ என்று கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்பந்தயஜ்ஞர்கள் வழங்குவராத லால் ஆளவந்தாருடைய ஐந்து சிஷ்யர்களையே ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாகச் சொன்னடி. ‘பதாம்போருஹ’ என்பதில் இரண்டு பதங்கள் உள்ளனவன்றோ; (பத என்றும், அம்போருஹ என்றும்.) திருவடிக்கு வாசகமான பத சப்தத்தினால் அவருடைய சிஷ்யர்களைச் சொல்லி, தாமரைக்கு வாசகமான அம்போருஹ சப்தத்தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிற தென்றும் கொள்ளலாம். அம்போருஹமென்றால் திருவடிகளைச் சொல்லுமோ வென்னில்; *தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே *மண்ணின் முழுது மனத்த வொண்டாமரை* என்கிற ஆழ்வார் பிரயோகங்களை யறிந்தவர்கள் இதில் விப்ரதிபத்தி பண்ணமாட்டார்கள். “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாளினை” என்ன வேண்டுமிடத்தில் திருவடிக்குப் பரியாயமாகத் தாமரையையே சொல்லி யிருப்பது காண்க. இந்த நடை வடமொழியிலுமுண்டு; அபஹ்ருதி யலங்கார மென்பார்கள். ருபகாதிச யோக்தியுமாகும். “பச்ய நீலோத்பலத்வந்த்வாத் நிஸ்ஸரத்தி சிதாச்சரா:” இத்தயாதி பரச்சதம் காண்க.

482. ஆக, பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரையும் ப்ராசார்யரான ஆளவந்தாரையும் ஸ்வாசார்யர்களான ஐவரையும் ப்ரகாசப்படுத்தியே தனியனிட்டிருக்கு மழகு ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமம். “குரும ப்ரகாசயேத் சிஷ்ய:” என்னுமல் “குரும்ப்ரகாசயேத் தீமாம்” என்று மூலப்ரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹா மேதாவிகள் எவ்விதமாக ஆசார்ய ப்ரகாசநம் பண்ணலாமோ அவ்விதமாக ஸ்வாமி தாமும் தம்முடைய மேதா வைபவம் விளங்க இங்ஙனே ச்லோகரத்தம் தொடுத்திருப்பது மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய திருநாவின வீறு இங்ஙனே யன்றோ இருப்பது. இப்படி நுட்பமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்படி ஏதுக்கு ச்லோகமியற்ற வேணும்? எல்லாரும் ஸுஸ்பஷ்டமாகிய நன்கு தெரிந்துகொள்ளும்படி யியற்றலாகாதோ வென்று கேட்பவர்கள் யாவஜ்ஜீவம் அப்படியே கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம்.

483. *யத்பதாம் போருஹேத்பாதியான மேற்குறித்த தனியனில் மற்றொரு விசேஷமும் நுட்பமாக உய்த்துணரத் தக்கதுண்டு; அதாவது—[பதாம்போருஹ] என்று ஐந்து எழுத்துக்களை யிட்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளை நிதேசித்திருப்பதானது ஆளவந்தாருடைய ஐந்து திருவடிகள் [அதாவது, ஐந்து சிஷ்யர்கள்] தம்முடைய சிந்தனைக்கு இலக்கானவர்களென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அது தன்னிலும் முதலிலே பகார்த்தையிட்டிருப்பதானது அந்த ஐந்து ஆசிரியர்களுள் தலைமையாசிரியரே தமக்குத் தலைவரான ஆசார்யராக வாய்த்தார் என்பதற்கு ஸுசகமாகிறது.

484. எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்வாமிகுத் தலைமையாசிரியர் பெரிய நம்பி; அவருடைய தீஜநாமதேயம் பராங்குச தாஸர் என்பது. வாக்ய குருபரம்பரையில் “ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:; ஸ்ரீமத்யாமுந முநயே நம:” என்ற வாக்கியங்களுக்கிடையில் “ஸ்ரீபராங்குச தாஸாய நம:” என்றிருப்பது கொண்டும் பெரிய நம்பியினுடைய திருநாமம் பராங்குசதாஸ ரென்பதே யென்றறியலாம். பதாம்போருஹ என்றதில் முதலிலுள்ள பகாரம் பராங்குச தாஸராகிற தம் முதலாசிரியரை ப்ரத்ய ஜ்ஞாபநம் பண்ணவல்லது என்றுணர்க. இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கக்கூடும்; முதலெழுத்தினால் பெரியநம்பி ஸுசிதராகிருப்போலே, மற்றை நான்கெழுத்துக்களினாலும் மற்ற நான்கு ஆசாரியர்கள் ஸுசிதர்களாகிறபடியையும் காட்ட வேண்டாவோ? என்று. கேண்மின்; தலைவரான ஆசிரியரைக் காட்டுமளவே போதுமானது. ஒவ்வோராசிரியரையும் இங்ஙனே காட்டி-

எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திப் பெருமை

யாகவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. மஹா விவேகிகளான சதுரர்கள் இன்னமும் உட்புகுந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் அந்த வழியும் புலப்படக்கூடும்.

485. ஆக இந்த உபபாதந ப்ரக்ரீயையினால் எம்பெருமானார் அரிய பெரிய விசேஷங்களை நுட்பமாகவே அருளிச் செய்யுமியல்வினர் என்பதை விவேகிகள் நிர்ணயிக்கக் குறையில்லை. திருமலையாண்டான் திருவடிகளிலே ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பொருள் கேளா நிற்கையில் “த்ரோணாசார்யர்க்கு ஏகலவ்யன் போலே ஆளவந்தார்க்கு நான்” என்றருளிச் செய்ததாக சரித்திர நூல்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது.

486. இதை வேதாந்த வாசிரியர் அப்படியே ஸம்ஸ்கருதப்படுத்தி அருளிச் செய்த கிரு—“த்ரோணாசார்யஸ்ய ஏகலவ்ய இவ யாமுநாசார்யஸ்ய அஹமித்யபிப்ராயேண” என்று யத்பதாம்போருஹ ச்லோக வியாக்கியானத்தில். ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண் யமே வடிவெடுத்தவரான ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் தாம் ஸத்தை பெற்றதாகச் சொல்லிக்கொள்ளு மெம்பெருமானார் ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் ஆளவந்தாரைவிட அதிசயிதமான ப்ராவண்யமுடையவரே யென்பது சிலாவிதிதம். ... *

487. இஹி யதீந்தரத்ருக்கும் யதீந்த்ரப்ரவணுக்கும் சில ஸாம்யங்கள் கேளீர். மணவாள மாமுனிகளுக்கு யதிவரபுநரவதார பூதரென்னும் : ப்ரஸித்தி தொன்று தொட்டு விளங்கி வருகின்றது. எம்பெருமானாரே மீண்டும் மணவாள மாமுனிகளாகத் திருவவதரித் தருளினரென்றபடி. இதற்குரிய உபபத்திகள் பலவுண்டு. அதை முன்னம் ச்லோக ரூபண விஜ்ஞாபித்துப் பின்னை வியாக்கியானமிட்டு விளக்குகின்றேன்.

488. (ச்லோ) வ்யாக்க்க்யாந்க்ரந்ததாநாத் பரிவதநகதாகந்தவைதேசிகத்வாத்
நாநாசாஸ்த்ரார்த்தப்ருந்தப்ரகரபணிதிபி : ப்ராஜ்ஞஹ்ருத்ரஞ்ஜகத்வாத்,
பூர்வாசார்யோக்திராகாத் சடரிபுமுநிராடஸூக்திஸம்வர்த்தகத்வாத்
பீடாதிசப்ரதிஷ்டாபநக்ருதிகரணாத் திவ்யதேசாபிமானாத்.

489. பணிராஜாவதாரத்வாத் ஸ்ரீரங்கஸ்ரீவிவர்த்தநாத்,
யதீந்த்ரப்ரவணஸ ஸாக்ஷாத் யதீந்த்ரோ பாஷ்யக்ருத் த்ருவம்.
—இதற்கு ஸம்சுபமான வியாக்கியானம் காண்மின்—

490. வ்யாக்க்க்யாந்க்ரந்த தாநாத். பெரும்பாலும் வியாக்கியானங்களருளிச் செய்வதிலேயே ஊக்கம் எம்பெருமானார்க்கும் மாமுனிகளுக்கு மொக்கும். ஸ்ரீபாஷ்யம் வேதாந்த தீபஸாரங்கள், கீதாபாஷ்யம் என்னு மிவை வியாக்கியான க்ரந்தங்களேயன்றே. மாமுனிகளின் வியாக்கியான க்ரந்தங்களும் ப்ரஸித்தங்கள். வேதாந்த ஸங்க்ரஹம் கத்யத்ரயம்—என்று சில மூலக்ரந்தங்களும் ஸ்வாமி ஸாதித்தது போலே மாமுனிகளும் யதிராஜ விச்சதி உபதேசரத்தினமாலு முதலிய மூலக்ரந்தங்களும்ருளிச் செய்தது ப்ரஸித்தம்.

491. பரிவதநகதாகந்த வைதேசிகத்வாத். பரிவதநமாவதுபரீவாதம்; நிந்தையென்றபடி. அஸ்தாநே நிந்தாபரிஹாசங்களை நிரப்பி நூல்களெழுதுவாரு முளரே! அங்ஙனம் நிந்தையையோ பரிஹாசத்தையோ அணுவளவும் புகுவிடாமல் பரமபவித்திர ஸ்ரீஸூக்திகளையருளுந்தன்மை ஸ்வாமிக்கும் மாமுனிகளுக்குமே யொக்கும்.

492. நாநா சாஸ்த்ரார்த்தப்ருந்தப்ரகரபணிதிபி : ப்ராஜ்ஞஹ்ருத் ரஞ்ஜகத் வாத்—தொட்ட தொட்டவிடமெங்கும் பலபல சாஸ்த்ரார்த்தத் திரள்களே மவிந்த ஸ்ரீஸூக்திகளினாலே பண்டிதர்களின் உள்ளத்தை உகப்பிக்குந்தன்மை ஸ்வாமிக்கும் மாமுனிகளுக்குமே யொக்கும்.

493. பூர்வாசார்யோக்திராகாத். எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போதே “பகவத் போதாயந க்ருதாம் விஸ்தீர்ணம் ப்ரஹ்மஸூக்திரவ்ருத்திம் பூர்வாசார்ய ஸஞ்சிக்ஷிபு; தந்மதாநு ஸாரேண ஸூக்திராஷ்ரணி வ்யக்க்க்யாஸ்யந்தே” என்றருளிச் செய்து பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளில்

ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணம்

தமக்குள்ள அநிவேசாதிசயத்தை விளங்கக் காட்டியருளினார். மாமுனிகளும்* முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டு* முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகள் உள்ளப் பெற்றோரும் முழுதும் நமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோம்* இத்தயாதிகளாலே தமக்குள்ள பூர்வாசார்யஸூக்தி பஹுமான்னத்தைக் காட்டியருளினதோடு நிஸ்லாமல், தம்முடைய வியாக்கியான க்ரந்தங்களைப் பூர்வாசார்யஸூக்திமயமாகவே அவதரிப்பித்தருளினார்.

494. சடரிபுமுநிராட்ஸூக்தி ஸம்வர்த்தகத்வாத். ஸ்வாமியின் வாழி திருநாமத்திலே *மரணனுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தோன் வாழியே* என்று ஒதா நின்றோம். *ஆய்ந்த பெருஞ்சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதந்தமிழ் பேராதவுள்ளம் பெற-ஏய்ந்த பெருங் கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்* என்று அக்காலத்து சிஷ்ய வர்க்கங்கள் பணிக்கக் காணுநின்றோம். இதுபற்றி மாமுனிகள் திறத்திலே சொல்லவேணுமோ? *சேற்றுக் கமலவயல் சூழரங்கர் தம் சீர்தழைப்பப் போற்றித்தொழு நல்லவந்தணர்வாழ விப்பூத லத்தே, மாற்றற்ற செம்பொன் மணவாளமாமுனி வந்திலனோல், ஆற்றில் கரைத்த புளியல்லவோ தமிழாரணமே * என்ற வொரு பாசுரம் போதுமே.

495. பீடாதீர்பதிஷ்டாபநக்ருதி கருணா=ஸ்வாமி எழுபத்து நான்கு எம்ஹாஸநாதிபதி ஸ்தாபித்தருளி அவர்கள் வழியாக தர்சன நிர்வாஹம் செய்தருள்வது ஸுப்ரஸித்தம், *லக்ஷ்மி நாக்காய் எந்தென சடரிபுஜலத:* இத்தயாதி ச்லோக ரத்னத்தினையும் இது ஸூவ்யகீதம். மாமுனி களும் "திரமாக திக்கஜங்கரிட்டருளும் பெருமான்" என்கிறபடியே அஷ்ட திக்கஜாசாரிபர்களை ஸ்தாபித்தருளி அவர்கள் வழியாக தர்சன நிர்வாஹம் செய்தருள்வது நாடு நகரமும் நன்கறிந்தது.

496. திவ்யதேசாபிமாநாத்= (இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள்.) *மன்னியதென்ன ரங்கபுரி மாநிலம் மற்று முவந்திடு நாள்* என்றும், *ஸ்ரீரங்கம் கரிசைல மஞ்ஜநகிரிம் தார்க்குயாதிரி எம்ஹாசலென..... ஸ்ரீரங்கேசஜபத்வஜோ விஜயகே ராமாநுஜோயம் முநி:* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஸ்வாமி ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் அபிமானம் காட்டியருளினவர். மாமுனிகளும் *அடைவு-னே திருப்பதிகள் நடந்த வேர்வைபாறவோ * என்கிறபடியே திவ்யதேசயாத்திரைகள் செய்தருளி அவற்றில் அபிமானம் காட்டியருளினபடி ஸுப்ரஸித்தம்.

497. (அதவா) திவ்யதேசாபிமாந மாவது—திவ்ய தேசச் சேரணியில் சேராதிருந்த ஸ்தலத்தை திவ்யதேசமாக அபிமானித்தல். ஸ்வாமி திருநாராயணபுரத்திற்கு *ஒரு நாயகமாய்* என்கிற திருவாய்மொழியை ஸம்ஸ்பித்து அத்தலத்தை திவ்யதேசமாக அபிமாநித்தருளினதும், மாமுனிகள் ராஜமன்னார் ஸன்னிதிக்கு *தீர்ப்பாரையாமினி* என்கிற திருவாய்மொழியை ஸம்ஸ்பித்து அப்பதியை திவ்யதேசமாக அபிமானித் தருளினதும் அநுஸந்தேயம். [* வந்துவா ராபதிமன்னன். *]

498. பணிராஜாவதாரத்வாத்=ஸ்வாமி சேஷாவதாரமென்பது ஸுப்ரஸித்தம். கருடவாஹன் பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரி சரித்திலும், வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவத்திலும் மற்றும் பல பிரபந்தங்களிலும் இது விசதம். மாமுனிகள், வரவரமுநி சதகத்திலே *துக்தோதந்வத் தவளமதுரம் சுத்தஸுத்வைகருபம் ருபம் யஸ்ய ஸ்புடயதிதராம் யம் பணீந்த்ராவதாரம்* என்றருளிச் செய்தபடியும் மற்றும் சரித்தர்ப்ரஸித்தியின்படியும் திருவனந்தாழ்வான் திருவவதார மென்பது ஸூவ்யகீதம்.

499. ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீவிவர்த்தநாத்=ஸ்வாமி *தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே * என்று எண்டிசையும் வாழ்த்துகிறபடியும், கோயிலொழுது முதலானவற்றில் காண்கிற இஹாஸ விஸ்தாரப்படியும் ஸ்ரீரங்கஸூரியை வளர்த்தருளினவர் என்பது விசிவவிதிதம். மாமுனிகள் திறந்து மிங்ஙனமேயன்றோ? "அரங்கநகர்வாழ இன்னு மொரு நூற்றாண்டுகும்" என்றன்றோ நிச்சலும் வாழ்த்துகின்றதுலகம்.

500. ஆக இத்தன்மைகளாலே, யதீந்த்ரப்ரவணஸ் ஸாக்ஷாத் யதீந்த்ரோ பாஷ்ய க்ருத் த்ருவம்—யதீந்த்ரப்ரவணரென்று திருநாமம் பெற்ற மணவாளமாமுனிகள் ஸாக்ஷாத் எதிராசரே யென்னத்தட்டில்லையென்றதாயிற்று. இங்ஙனே நிர்வஹிக்கக்கூடிய உபபத்திகள் மற்றும் பலவுள், அவற்றை அடியேனுடைய பிறநூல்களில் கண்டுகொள்வது.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

காட்டுகிறதில். விடாய் மிகுத்துத் தண்ணீரைத் தேடியோட இரண்டு மிருகங்கள் புறப் பட்டன; அவற்றில் ஒரு மிருகமானது தடாகத்திற் புகாதே கானகைக் கண்டு பாபிய ப்ரவாஹ மாக மயங்கி யோடிக்கொண்டே யிருக்கையில் வழியில் புலியின் வாயிலே விழுந்து மான் டொழிந்தது. இது இப்படியாக, மற்றொரு மிருகமானது விடாய் தீர்ப்பெறுவதற்கு உண்மை யாகத் தண்ணீருள்ள தடாகத்திலேயே சேர்ந்தும் துறைதப்பி யிழியவே அங்குக் கிடந்த முதலியினலே கதுவப்பட்டு மாண்டொழிந்தது. ஆக இரண்டு மிருகங்களும் தடாகப் ப்ரவேச அப்ரவேசங்களாலே சிறிது வைலக்ஷணியம் பெற்றிருந்தாலும் விநாசம் இரண்டுக்கும் துல்யமே. அதுபோலவே குத்ருஷ்டிகளும் பாஹ்யர்களும் வேதப்ராமாண்ய அங்கீகார அநங்கீகாரங்களாலே சிறிது வாசிபெற்றிருந்தாலும் விநாசத்தில் வாசியற்றவர்களே யென்றதா யிற்று. அந்த பாஹ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளும் கிடக்கட்டும். வேதக் கடலில் நாம் உள்ளபடி அவகாஹித்து அர்த்த ரத்னங்களைக் கொள்ளுகொண்டு அதுபவித்து ஆனந்திக்கக் கடவோம்.

507. வேதத்தில் காண்டமிரண்டென்கை. வேதம் கர்மகாண்ட மென்றும் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் இரு வகுப்பாகவுள்ளது. பூர்வபாகம் கர்மகாண்ட மென்றும், உத்தர பாகம் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் வழங்கப்படும். உபநிஷத்துக்களையே ப்ரஹ்மகாண்ட மென்பது. பகவானுக்கு ஆராதன ரூபங்களான யஜ்ஞம் முதலிய கரும விசேஷங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் கர்ம காண்ட மென்றும், அக்கருமங்களினால் ஆராதிக்கப்படு கின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்மகாண்ட மென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

508. இதுவே உபநிஷத்தென்கிறபெயராலும் வழங்கும். உப-நிஷத்தி என்கிற வ்யுத்தபத்தி கொண்டது உபநிஷத்தென்கிற பதம், பகவானுடைய அருகேயுள்ளதென்கை. *வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவவேத்ய :* என்கிற கீதையின்படி கர்மகாண்ட முங்குட பகவான் ப்ரதிபாதிக்கவல்லதேயாயினும் அந்த ப்ரதிபாதனம் வ்யவஹிதமாயிருக்கும். உபநிஷத்தி அவ்வவதானே ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்.

509. உபயமீமாம்ஸைகள் அவதரித்தமை கூறுதல். கர்மகாண்டத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜைமிநியென்னும் மஹர்ஷி யெழுந்து பதினாறு அத்தாயங்க ளோடு கூடிய ஒரு சாஸ்த்ரத்தை யிறற்றினார். அதற்குப் பூர்வமீமாம்ஸை யென்று பெயர். இதில் பன்னிரண்டு அத்தாயங்களே ஜைமிநியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும், மேல் நான்கு அத்தாயங்கள் காசக்ருத்ஸந மஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும் ஒரு பக்ஷ முண்டு. இதைப்பற்றி இங்கு விசாரவிரிவு வேண்டா. *வ்ருத்திக்ரந்தே து ஜைமீந்யுபரசித தயா ஷோடசாத்தாய்யுபாத்தா* இத்தயாதியான அதிகரண ஸாராவளி ச்லோகம் காண்க. “ஜைமிநீயம் ஷோடசலக்ஷணம்” என்பது பொதுவான வார்த்தை. போதாயந வ்ருத்திக் க்ரந்தத்தில் பதினாறு அத்தாயங்களும் ஜைமிநிப்ரோத்த மென்று கூறப்பட்டுள்ளது. (லக்ஷண மென்று அத்தாயத்திற்குப் பெயர்).

510. ப்ரஹ்மகாண்டமென்னும் உபநிஷத் பாகத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக வ்யாஸ மஹர்ஷி யெழுந்து நான்கு அத்தாயங்கள் கொண்டவொரு சாஸ்த்ரத்தை இயற்றினார். அதற்கே சாரீரகமீமாம்ஸை யென்று பெயர். உத்தரமீமாம்ஸை யென்றும் வழங்குவர். ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்பது இதனையே. ஒவ்வொருத்தயாயத்திலும் நான்கு பாதங்களுள்ளன. ஆகவே பதினாறு பாதங்கள் கொண்டது சாரீரகமீமாம்ஸை யென்றதாயிற்று. இதில் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றி சர்ச்சை செய்து நிரணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணமென்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்ஸையில் (156) நூற்றைம்பத்தாறு உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸூத்ர மிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பல ஸூத்ரங்களிருக்கும். மொத்தம் ஸூத்ரங்களின் லக்கம் (545) ஐந்நூற்றுநாற்பத்தைந்து என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக, நான்கு அத்தாயங்களையும், பதினாறு பாதங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐந்நூற்று நாற்பத்தைந்து ஸூத்ரங்களையும் கொண்டது ப்ரஹ்மஸூத்ர சாஸ்த்ரமென்றதாயிற்று.

CC-0. Bhagavad Ramanuja National Research Institute, Melukote Collection.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த ப்ருஷணம்

ப்ரஹ்மமொன்றே உள்ளதென்றும் கொள்ளுகின்ற பிறருடைய மதத்தைத் தள்ளி, மூன்று தத்துவங்களும் உண்மையாகவுள்ளவென்று கொள்ளுவதே இந்த தரிசனத்தில் ஸாரமானது.

516. விசிஷ்டாத்வைதமென்பதற்கு வேறுவிதமான பொருளின் பொருந்தாமை 'விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்' என்று கொள்ளுகையன்றிக்கே, 'விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டே; விசிஷ்டயோ: அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்' என்று கொண்டு ஸுசுக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்கியம் கொள்ளுகை விசிஷ்டாத்வைதம்—என்பாருமுளர். இதில் உபபத்திகாண்பதரிது. விசிஷ்டஸ்ய அத்வைத மென்பதே உபபந்தமாகும். 'ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யமானது: மற்றவையெல்லாம் மித்த்யை' என்று சொல்லுகிற அத்வைதிகள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிதசித்விசிஷ்டத்வத்தை ஒப்புக் கொள்ளுவதில்லை ப்ரஹ்மம் போலவே ஐகத்தும் ஸத்யமேயென்று அங்கீகரிக்கிற த்வைதிகளும் [மாத்மங்களும்] சேதநாசேதநங்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவ ரூபமான ஸம்பந்தம் தவிர ஐக்யவ்யபதேசத்திற்குரிய ஸம்பந்த விசேஷமொன்றும் அங்கீகரிக்கின்றவர். ஆகவே அவர்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிதசித்வை சிஷ்ட்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை யென்பது தேறிற்று.

517. நமது ஸித்தாந்தத்திலோவென்னில், சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சத்தை யும் ப்ரஹ்மத்தையும் ஸத்யமென்று கொள்வதோடு அவற்றுக்கு ஐக்யவ்யபதேசத்தை நிர்வஹிக்கக் கூடியதான சரீர சரீரிபாவ ரூபமான ஸம்பந்த விசேஷத்தையும் கொள்வதனாலே, உலகத்தில் உடலுக்கும் உயிருக்கும் வேற்றுமை அபலபிக்கமுடியாததாயிருக்கச் செய்தையும் "சைத்ர: ஏக:" என்கிற வியவஹாரம் எப்படி காணப்படுகிறதோ அப்படியே இங்கும் சேதநாசேதந சரீரகமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏகத்வோ வ்யபதேசமும் பரஸ்பரம் ஸ்வரூப பேதமும் பொருந்தக் குறையிலை. இவ்வர்த்த தத்துவத்தைக் காட்டவல்லதான 'விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்' என்னும் வ்யுத்தத்தியே யுக்தமானதென்று கொள்க.

518. த்வைதத்தையும் அத்வைதத்தையும் பற்றின நிருபணங்கள். ச்ருதிவாக்யங்கள் யற்று நோக்கினால் அவற்றில் இருவகையான பாகுபாடு காணப்படும். (1) பேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். (2) அபேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். ஷூரம் ப்ரதானம் அம்ருதாஷூரம் ஹர: ஷூராத்த்மாநாஸீசதே தேவ ஏக: என்பது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள் சேதநாசேதந—ஈசுவரரூப தத்வத்தரபத்தின் உண்மையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தைக் காட்டுகின்றன. *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சே *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம *தத் த்வமஸி இத்த்யாதி களான ச்ருதி வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களில்லாமையைத்—தெரிவிக்கும் முகத்தால் அபேதத்தைக் காட்டுகின்றன. ஆக, ச்ருதிகளில் சிலவிடத்து பேதப்ரதிபாதமும் சிலவிடத்து அபேதப்ரதிபாதமும் இருப்பதாகத் தேறுகையாலே பரஸ்பர விரோதம் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

519. விருத்தமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையாகிற அவத்யம் ச்ருதிகளில் இடம் பெறத்தகாது. விரோதமோ உள்ளதென்று காட்டியாயிற்று. விரோதத்தைப் போக்கி ஸமவயம் காட்ட வேண்டிய பொறுப்பு விமர்சகுசலர்களான வைதிகர்களுக்குள்ளது. ப்ரஹ்மமொன்றுதான் ஸத்யமென்றுகொள்ளுகிற அத்வைதிகள் அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரிசீலித்து பேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதிவாக்யங்களை உபேக்ஷித்து விட்டார்கள். த்வைதிகளோவென்னில் பேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரிசீலித்து அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை உபேக்ஷித்து விட்டார்கள்.

520. *யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்யப்ருதிவி சரீரம். ப ஆத்மநி திஷ்டந்* இத்த்யாதி வாக்யங்கள் பகவான் ப்ருதிவி முதல் ஆத்மா வரையிலுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்ந்

CC-0. Bhagavad Ramanuja National Research Institute, Melukote Collection.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

பிக்க வொண்ணாததே. ஆக, சரீரி பாவ நிபந்தனமாகவே ஒன்றாக வழங்கப்படுவதாய் எரித்திக் கையாலே அப்படிப்பட்ட சரீரசரீரிபர்வத்தை யுணர்த்துகின்ற அந்தர்யாமிப் ப்ராஹ்மணாதி குபங்களான ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு நமது மதத்தில் மிகுந்த கௌரவமுள்ளது. அத்வைதிகள் பேதச்ச்ருதிகளை அநாதரிப்பது போலவும், த்வைதிகள் அபேத ச்ருதிகளை அநாதரிப்பதுபோல வும் நாம் ஒருவகையான ச்ருதியிலும் அநாதரம் காட்டுகின்றிலோம். ஆகவே ஸர்வச்ருதி ஸாமரஸ்யம் நமக்கே யொழியப் பிறர்க்கில்லையென்பது கல்வெட்டாகத் தேறி நின்றது.

526. சரீராத்ம பாவமே ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரார்த்த மென்பது. மதாந்தரஸ்தர்கள் ஒப்புக் கொள்ளாத பல அர்த்தங்களை நாம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றோம். நித்யஸூரிஸத்பாவம், எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணச்ரயத்வம், திவ்யமங்கள விக்ரஹ விசிஷ்டத்வம் முதலா னவை அவை. இவற்றை யெல்லாம் விட்டு சரீர சரீரிபாவத்தையே கொண்டு விசிஷ்டாத்வைத மென்று பெயரிடுவதில் என்ன விசேஷமென்னில்,

527. கேண்மின். எரித்தார்த்தத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற அர்த்த விசே ஷங்களுள் ஜகச்சரீரகத்வ மென்பதே ப்ரதாநமானது. ஆனது பற்றியே இது ப்ரதாந ப்ரதி தந்த்ரார்த்த மெனப்படுகிறது. இதுவே ப்ரதாந மென்பது எங்ஙனமென்னில் ஸர்வச்ருதிகளி னுடையவும் முக்கியமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதாய், ஸர்வச்ருதிகளுக்கும் ஸாமரஸ்ய பத்தை நிர்வஹித்து வாதி விஜய ப்ரயோஜகமாயிருப்பதனாலே, இதற்கு ப்ரதாந்ய மென் றுணர்க. இந்த சரீராத்ம பாவத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமையினாலன்றோ பிற மதத்தவர்கள் ஸர்வ ச்ருதிஸாமரஸ்யத்தை நிர்வஹிக்க மாட்டாமல் தளருகின்றார்கள். குத்தருஷ்டிகளின் குசோத்யங்களை அவலையா பரிஹரித்துத் தருவது இந்த சரீராத்மபாவமே யென்க.

528. இங்கு “யத்யேதம்யதி ஸார்வபௌமகதிதம்” இத்யாதிபான வேதாந்ததேசிகர் ச்லோக ரத்னத்தைத் திடமாகக்கொள்க. இந்த ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரார்த்தத்தை நன்கு தெரிந்து கொண்ட வொருவயத்தி நிற்குமிடத்தில் விமதர்கள் எத்தனை பேர்கள் கூடி எவ்வளவு வாத கோலாஹலங்களைச் செய்தாலும் அவர்களுக்கு பங்கமேதவிர வேறில்லை யென்பது இதன் கருத்து.

529. சரீராத்மபாவம் ஸூத்ரகாராபிதமென்று விவரித்தல். எரித்தார்த்தத்தில் சரீராத்ம பாவமே ப்ரதாநமென்பது கீழே உபபாதிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரருக்கும் இதுவே அபிதமென்பது முதலிக்கப்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் சாரீரகமீமாம்ஸை முழுவதுமே ப்ரமாணமாகக் காட்டக்கூடியதாயினும் வ்யுத்திபிதஸூக்களின் புத்தியில் ஏறுவதற்காக ஸம்ஷேபமாய் நிருபித்தல் நலமென்று கருதி அந்த சாரீரக மீமாம்ஸையில் ஒரு அதிகர ணத்தை மட்டும் ஈண்டெடுத்துக் காட்டிப் ப்ராமாணிகர்களின் மனத்தில் பதியவைக்கிறோம். அதில் முதலத்யாயம் நான்காவது பாதத்தில் வாக்யாந்வயாதிகரணமென்பது ப்ரஸரித்தமானது. நான்கு ஸூத்ரங்கள் கொண்டது இவ்வதிகரணம். ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் ப்ரஸரித்த மான மைத்ரேயிப் ப்ராஹ்மணமென்னும் பகுதியில் அம்ருதத்வோபாயமேதென்று கேட்ட மைத்ரேயியைக் குறித்து யாஜ்ஞவல்க்யருடைய விடை: *ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய! ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: * என்பது. இதில் ஆத்மா என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டவன் பரமாத்மாவா? ஜீவாத்மாவா? என்று விசாரம் ப்ரஸக்தமாக, பரமாத் மாவே யென்று நிர்ணயம் செய்வது இவ்வதிகரணத்தின் ப்ரமேயம்.

530. இது *வாக்யாந்வயாத் என்கிற முதல் ஸூத்ரத்தினால் தெரியது. மைத்ரேயி ப்ராஹ்மணத்திலுள்ள மஹாவாக்யம் ஸமஞ்ஜஸமாக அந்வயிக்க வேண்டுகையாலே அந்த வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மா கருமபலனையநுபவிப்பவனான ஜீவாத்மாவாக இருக்கமுடியாது, பரம புருஷனையாகவருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ரஹஸ்யபார்த்த விளக்கம்

531. இதற்குமேல் ஒரு கேள்வி எழுந்தது. அதாவது, இங்குப் பரமாத்மா விவசுதினில் ஜீவாத்மவாசகமான ஆத்மா என்கிற சொல்லையிட்டுச் சொல்லுவானேன்? பரமாத்மா வென்றே பிரயோகிக்கலாகாதா? என்று. இக்கேள்விக்கு ஸுத்தரகாரரான வியாஸரால் மேலே மூன்று ஸுத்தரங்களினால் ஸமாதானம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அடைவே ஆச்மரத்தய மதம், ஓளடுலோமிமதம், காசக்ருத்ஸ்ந மதம் என மூவருடைய மதம் காட்டப்பட்டுள்ளது. மூன்றையே ஸுத்தரங்கள்—

1. ப்ரதிஜ்ஞாஸித்தோ லிங்கமாச்மரத்ய :-
2. உத்க்ரமிஷ்யத ஏவம்பாவாதித்யெளலோமி:
3. அவஸ்திதேரிதி காசக்ருத்ஸ்ந:

என்கிற இம்மூன்று ஸுத்தரங்களும் மூன்று மஹாஷிகளின் நிர்வாஹங்களைத் தெரிவிப்பன வாம். இவற்றை அடைவே சிறிது விவரிக்கிறோம்.

532. [ஆச்மரத்தயமதம்] ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு கார்ய காரண பாவம் சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; அதனால் அவர்களுக்கு அபேதம் ஏற்படுகிறது. காரணமான மண்ணுக்கும் அதன் கார்யமான பாளைக்கும் அபேதம் காண்கிறதன்றோ. ஆக இவ்வபேதத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஐக்யோக்தியுள்ள தென்றூர் ஆச்மரத்தயர்.

533. [ஓளடுலோமிமதம்] கிரே காட்டிய ஆச்மரத்தய மதத்தில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உத்பத்தியைக் கொள்ளுகையாலே *ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விப்சித்* இத்யாதி ப்ரமாணங்களோடு அது விரோதிக்கையாலும் மற்றும் அநேக தோஷப்ரஸங்கத்தாலும் ஆச்மரத்தய மதம் ஸாதுவன்றென்று கொண்ட ஓளடுலோமியானவர்—முத்தி தசையில் பவிஷ்யத்தான ஜீவாத்ம பரமாத்ம அபேதத்தையவலம்பித்து ஐக்யம் சொல்லிற்றாக நிர்வஹித்தார்.

534. [காசக்ருத்ஸ்நமதம்] கிரே விவரித்த ஓளடுலோமி மதத்தில் மோக்ஷம் வரையில் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு பேதமுள்ளதென்றும், முத்தி தசையில் அபேதமென்றும் கொள்ளப்படுகிற விது, *பரமாத்மாத்மனோர்யோக: பரமார்த்தஇதீஷ்யதே, மித்த்யைதத் அந்யத் த்ரவ்யம்ஹி நைதி தத் த்ரவ்யதாம் யத* என்கிற ஸ்ரீ வீஷ்ணுபுராணவசனவிருத்தம். அந்யத் த்ரவ்யம்ஹி நைதி தத் த்ரவ்யதாம் யத* என்கிற ஸ்ரீ வீஷ்ணுபுராணவசனவிருத்தம். வெவ்வேறுபட்ட பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேருமெயோழிய ஐக்கியத்தையடைய மாட்டாவென்று இதில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கின்றதன்றோ. முத்தி தசையில் ஜீவாத்மாவுக்கு அபஹத பாப்மத்வாதி ஸ்வரூபம் ஆவிர்ப்பவிக்கும்தொழிய பரமாத்மாவோடு ஐக்யப் பத்தியென்பதில்லை யென்னுமிடம் (4-4-1) ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவாதிகரணத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக இத்தனைக்கும் முரணாக நிர்வஹிப்பது அதுசுதம் என்றுகொண்ட காசக்ருத்ஸ்நர்—பரமாத்மா ஜீவாத்மாவினுள் அந்தராத்மாவாக இருப்பதும், ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம சரீரத்வமும் *ய ஆத்மவி திஷ்டந்...யஸ்யாத்மா சரீரம்* இத்யாதி ச்ருதிரித்தமாகை யாலும், சரீர வாசகங்களான சப்தங்களுக்கு சரீரி பர்யந்த வாசகத்வம் ஆக்ருத்யதி கரண வசகமாக நிர்வஹிப்பதுதான் உசிதமென்று கருதினார்.

535. இங்ஙனே வரிசையாக மூன்று மதங்களை உதாஹரித்த ஸுத்தரகாரர் மேலே நான்காவது மதத்தைச் சொல்லாமையினால் காசக்ருத்ஸ்ந மதமே ஸுத்தரகாராபி மதமென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இது விசிஷ்டாத்த்வை மதத்திற்கு விஜயத்வஜமானது.

536. காசக்ருத்ஸ்நமதத்தை நன்கு உபபாதித்தல். இங்கே அத்தவைதிகள் சொல்லுவ தென்னவென்றால், காசக்ருத்ஸ்நமதத்தான் ஸுத்தரகாராபிமதமென்பதிது எமக்கும் ஸம்மதம்.

ஸ்ரீராமாதுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

ஆனால் அவஸ்திதே: என்பதற்கு—‘பரமாத்மாவானவர் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் அர்ந்தர்யாமியாயிருப்பதனாலே’ என்று நீங்கள் கூறுகின்ற பொருள் ஸாதுவன்று. ‘பரமாத்மாதானே ஜீவாத்மாவாக இருப்பதனாலே’ என்கிற பொருள்தான் அவஸ்திதே: என்பதற்கு ஸமஞ்ஜஸமாகும். ப்ரக்ருதத்தில் ஐக்யத்தைப் பொருந்தவிட வேண்டியது ப்ரதானம். இங்ஙனே பொருள் கூறினாலும் ஐக்யம் பொருந்திவிடுகின்றதன்றோ. காசக்ருத்ஸ்நர் சரீராத்மபாவத்தை யவலம் பித்தே ஐக்யத்தைப் பொருந்தவிட்டாரென்று ஏதுக்குச் சொல்லவேண்டும்? என்கிறார்கள் அத்வைதிகள்.

537. இது ஸமஞ்ஜஸமானவாதமன்று என்பதை நன்கு நிரூபிக்கிறோம். *அத்தா சராசர்க்ரஹணத்* என்கிற உபக்ரமஸூத்ரத்தைக் கொண்ட அத்தர்யதிகரணத்தில் *குஹாம் ப்ரவிஷ்டாவாத்மாதென ஹி தத்தர்சநாத்* என்கிற ஸூத்ரத்தில் த்விவசநாந்தமான ஆத்மாதென என்கிற சப்தத்தினால் பரஸ்பரபிந்நஸ்வரூபசாலிகளான ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஹ்ருதயகுஹாப்ரவேசம் ச்ருதி ஸித்தமென்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஜீவ ப்ரஹ்மங்களுக்கு நிரூபாதிகமான பேதமான ச்ருதிக்கு அபிமதமென்று ஸூத்ரகாரர் அபிப்ராயப்பட்டிருப்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகிறது.

538. ஆக ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ச்ருத்யபிமதமான ஸ்வரூப பேதம் பழுதுபடாதபடி நிர்வஹிப்பதுதான் ஸூத்ரகாராபிமதமென்று இசைந்து தீரவேணும். ஏவஞ்ச, ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஸ்வரூபையத்தை யவலம்பித்து நிர்வஹிக்க வந்தது *அவஸ்திதேரீதி காசக்ருத்ஸ்ந: * என்கிற ஸூத்ரமென்று சொல்லுவது பொருந்தமாட்டாது.

539. மேலும், அவஸ்திதி: என்கிற சப்தமானது “பூதலே கடா அவதிஷ்டதே, ப்ராஸாதே தேவதத்தி அவதிஷ்டதே” இத்யாதி வ்யவஹாரங்களிற்போல ஒரு வஸ்துவில் மற்றொரு வஸ்து இருப்பதைத்தான் சொல்லக்கடவது: “ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந்அப்ஸுதிஷ்டந் தேஜஸி திஷ்டந் வாயென திஷ்டந் ஆகாசே திஷ்டந் ஆத்மரி திஷ்டந்.” இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்கியங்களில் பலகால் காணப்படுகிற ஷ்டாதாது ப்ரயோகத்தை அடியொற்றியே அவஸ்திதே: என்கிற ஸௌத்ர ப்ரயோகமுள்ளதென்பதை ப்ராமாணிகர்களின் உள்ளம் அநாயாஸமாக க்ரஹிக்கும்.

540. ஆக காசக்ருத்ஸ்ந மதம் அத்வைதிகள் கூறுகிறபடி பொருந்தாது. ஏவஞ்ச வாக்க்யாவ்யதிகரணத்தில் விசிஷ்டாத்வைதமே ஸித்தாந்தீகரிக்கப்பட்டதென்று தெளிவாயிற்று. கீழ் சாரீரக மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்திற்கு அத்வைதத்தில் நோக்கில்லை யென்பதும் அத்வைதகண்டனத்தில் தான் முழு நோக்கு என்பதும் பல பல ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களைக் கொண்டே நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி அந்த சாரீரக மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்திற்கு நாராயண பாரமய ப்ரதிபாதனத்தில்தான் முழு நோக்கென்னுமிடம் மூதலிக்கப்படுகின்றது.

541. ஐக்யக்காரண வஸ்துவாதிகளான வேதாந்த வாக்க்யங்களெல்லாம் ஸ்ரீ மந் நாராயணனிடத்திலே தான் பர்யவஸிக்கின்றன என்று ஸூத்ரகாரர் தாமே ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறாரென்பதை நன்கு நிரூபித்துக் காட்டுகிறோம். *அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா* என்று ப்ரஹ்ம விசாரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து *ஜந்மாத்யஸ்ய யத: * என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்தினாலே, ‘எந்த வஸ்துவினிடத்தில் நின்றும் ஐக்ய ஜந்ம ஸ்திதி லயங்கள் ஆகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம்’ என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் காட்டினார் வியாஸர். வேதாந்தங்களில் ஐக்யக்காரண வஸ்துவைத் தெரிவிக்கின்ற வாக்க்யங்கள் ஒரே விதமாக இல்லை. பரஸ்பர விருத்தங்கள் போல தோன்ற நின்றன என்பது பிரஸித்தமான விஷயம். ஏதோ ஒரு வஸ்துதான் ஐக்யக் காரணமாக இருக்க முடியுமே ஒழிய பல வஸ்துக்கள் அப்படி யிருக்க முடியாதென்கிற நிச்சயம் ஆவச்யமானது. பரஸ்பர வாக்க்யங்களாலே இந்த நிச்சயம் எப்படி உண்டாகுமென்று தோன்றக் கூடிய சங்கையை ஸூத்ரகாரர் பரிஹரித்தே யிருக்கிறார். எப்படி பரிஹரித்திருக்கிறாரென்றால், ஸகல காரண வாக்க்யங்களுக்கும் ஐக்யகண்டியத்தைக் காட்டிப் பரிஹரித்திருக்கிறார்.

வீசிஷ்டாத்வைத எரித்தாந்த ஸாரம்

ஸாகாங்கு வாக்யங்களுக்கு நிராகாங்கு வாக்யங்களில் பர்யவஸானம் நியாயமென்பது யாவரு மிசைந்த தொன்றும். இதையே நெஞ்சில் கொண்ட வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் ஈக்ஷத்யதி கரணம் முதலானவற்றால் காரண வாக்யங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் புருஷஸூக்த ப்ரதிபாத்ய னான நாராயணனிடத்தில் பர்யவஸானத்தைக் காட்டியுள்ளார். இது தன்னை இங்கு விளக்க மாக உபபாதிக்கிறோம்.

542. காரண வாக்யங்களில் ஸாகாங்கும் நிராகாங்கும் என்கிற பேதத்தை விவரித்தல். ஜகத்காரண வஸ்துவை ப்ரஸ்தாவிக்கின்ற வாக்யங்கள் காரண வாக்யமென்பப்டும், அந்த வாக்யங்களை ஸாகாங்கு வாக்யங்களென்றும், நிராகாங்கு வாக்யங்களென்றும் இருவகை பாகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டியது முதற் காரிபம். ஸாகாங்கு வாக்யங்களென்பவை தாமும் இரு வகையாயிருக்கும். 1. ஸாமான்ய சப்தத்தோடு கூடிபுரந்து விசேஷப்ரதிபத்தியை அபேக்ஷித்திருக்குமவை, 2. அநுவாத ரூபமாய்க் கொண்டு புரோவாதத்தை அபேக்ஷித்திருக்கு மவை—என்று. *ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸித் ஏகமேவாத்வீத்யம்* ஸேயம் தேவதை க்ஷத்* இத்யாதி வாக்யங்களில் 'ஸத்' என்றும் 'தேவதா' என்றும் ஸாமான்ய சப்தங்களே யிருக்கையாலே இவை விசேஷ ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்குங்களென்பது ஸ்பஷ்டம். *யதோ வா இமாநிபூதாநி ஜாயந்தே* இத்யாதி வாக்யங்கள் யச்சப்த கடிதங்களாயிருப்பது பற்றி அநுவாத ரூபங்களாகையாலே புரோவாத ஸாகாங்குங்களென்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஸாகாங்கு வாக்யங்களில் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு வகைகள் தவிர முன்னாவது வகையும் ஒன்று சொல்லவேண்டியதாகிறது:

543. அதாவது, அயோக்யமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் வாக்யங்கள் யோக் யார்த்த ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்குமாயிருப்பதாம். ப்ரதர்தந வித்யையில் *மாமுபாஸ்வ ஏததே வாஹம் மநுஷ்யாயஹிததம் மந்யே* என்று இந்திரன் சொன்ன வாக்யம் போன்றவை இந்த வகுப்பில் சேரக் கடவன. ஆக மூவகுப்பாகப் பிரியலுற்ற ஸாகாங்குங்களான காரண வாக்யங்கள் வஸ்து விசேஷத்தை நிர்ணயிப்பதில் ஸ்வதந்திரமாக அசக்தங்களாகையாலே நிராகாங்குங்களான வாக்ய விசேஷங்களைக் கொண்டே வஸ்து விசேஷத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டியதாகிறது. யோக்யார்த்த விசேஷ ப்ரதிபாதகங்களாய்க் கொண்டு இதர வாக்யங்களை எதிர்பாராத வாக்யங்களே நிராகாங்கு வாக்யங்களென்று தேறிற்று.

544 *ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸித் ப்ரஹ்மா நேசாந:* இத்யாதி வாக்யங்களே அப்படிப்பட்டவை என்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். மேலே காட்டிய வாக்ய விசேஷத்தில் ஸாமான்ய சப்தம் சேர்ந்திருக்கவில்லை. அநுவாத ரூபத்வமுமில்லை; அயோக் யார்த்த ப்ரதிபாதமும்மில்லை. ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, தேவதா இத்யாதிகளான பதங்களிருந்தா லன்றோ ஸாமான்ய சப்தம் சேர்ந்திருப்பதாக ஆகும். அவை இல்லையே, யச்சப்த கடிதமா யிருந்தாலன்றோ அநுவாத ரூபமாக ஆகும். அதுவுமில்லையே. அயோக்யார்த்த ப்ரதிபாதகத்வ மில்லாமையோடு கூடின அயோக்யார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமேயுள்ள தென்பது நிரூபிக்கப் பட வேண்டியதாக நிற்கையாலே அது நிரூபிக்கப்படுகிறது அடுத்தபடியாக.

545. ஈக்ஷத்யதிகரணத்தினால் நாராயணனுக்கே ஜகத்காரணத்வம் விளக்கப்படுவது. சாரீரக மீமாம்ஸையில் சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்த நார்த்தமான சதுஸ்ஸுத்ரி முடிந்ததும் ஐந்தா வது அதிகரணம் ஈக்ஷத்யதிகரணம். இதில் விசேஷித்துக்குறிக்க கொள்ளத்தக்க ஸுத்ரங்கள் இரண்டு; *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* *கதிஸாமான்யாத்* என்னுமிவை; ஸாதாரண ஸச்சப்தத்தையும் தேவதா சப்தத்தையும் கொண்டிருக்கிற ஸத்வித்யையானது புருஷ ஸூக்த ப்ரதிபதனான மூமம் நாராயணன் பக்கவிலே பர்யவஸிப்பதாக இவ்விரண்டு ஸுத்ரங் களாலும் காட்டப்படுகிறது. *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்ற ஸுத்ரத்தின் பொருளை முன்னம் தெரிந்து கொள்ளவேணும். 'தந்நிஷ்டஸ்ய' என்கிற வி: த்துள்ளதான தச்சப்தத்தி னால்—ஸுத்ரகாரர் கருதிய விஷய வாக்யத்திலுள்ள ஸச்சப்தவாச்ச்யமான வஸ்து கொள்ளப்

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

படுகிறது. ஆகவே, ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு என்பதாகப் பொருள் தேறிற்று. ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு முக்தி கிடைப்பதாக ஒதப்படுவதால் ப்ரக்ருத ஸச்சப்த வாச்ச்யமான வஸ்து ப்ரதானமாக மாட்டாது என்றதாக ஸுத்ரார்த்தம் தேறும். 'ப்ரதானந்தான் ஜகத் காரணம்' என்பவர்களை நிரஸிப்பதன்றோ ப்ரஸ்துதம். புருஷஸூக்தத்திலும் உத்தர நாராயணத்திலும் *தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி நான்ய பந்தா அபநாய வித்யதே* என்றும், *நான்ய பந்தா வித்யதே அபநாய* என்றும் மோக்ஷோபாயமான உபாஸநத்திற்கு இலக்காகுந்தன்மை நாராயணனுக்கே ஒதப்பட்டுள்ளது:

546. இந்த ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்திலும் [அதாவது, ச்சாந்தோக்யத்தில்] *ஆசார்ய வாந் புருஷோ வேத: தஸ்ய தாவதேவசிரம் யாவந் விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே* என்று ஸதுபாஸனமே மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் பொருளாவது, எவனுக்கு உபதேஷ்டாவான ஆசார்யன் இருக்கிறானோ அவனே ப்ரஹ்ம வித்தாவான், சரம சரீரத்திலிருந்து விடுபடுமளவே அவனுக்குக் காலதாமதம்; சரம சரீரம் விழுந்தவுடனே ஸச்சப்த நிர்திஷ்டனும் ஜகத் காரண பூதனான பரமபுருஷனை அடைகின்றான். ஸதுபாஸன நிஷ்டனுக்கு சரீரம் விழுமளவுதான் மோக்ஷப்ராப்தியில் தாமதம்; சரீரம் தொலைந்தவுடனே மூக்தனாகிறான்—என்பதாம். இதனால் நாராயணனே ஸச்சப்த வாச்ச்யனென்று அறுதியிடப்படுவதனால் ப்ரக்ருதமான ஸத்து ப்ரதானமன்று என்றதாக ஸுத்ர தாத்பர்யம் தேறுகிறது. *தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி* இத்தயாதிகளான உதாஹ்ருத வாக்யங்களாலே நாராயணோபாஸனந்தான் மோக்ஷோபாய மென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட வளவில் *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்று ஸுத்ர மியற்றின மஹர்ஷியானவர் நாராயணோபாஸகனையே விவசுசித்தாராகிறார் என்று நிர்ணயிப்பதில் தட்டுண்டோ?

547. *தந்நிஷ்டஸ்யேத்யாதி ஸுத்ரத்தின் விவரணம் கீழே நாம் விவரித்த விஷயத்தில் பிறர் சொல்லக்கூடிய தொன்றுண்டு; அதாவது; தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேச மாகிற ஹேதுவைக் கொண்டு ப்ரதானம் ஜகத்காரணமன்று என்று நிரஸிப்பது மட்டுமே இங்கு ஸுத்ரகாரருக்கு உத்தேச்யமானது; நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனென்று ஸ்தாபிப்பதில் இங்கு நோக்கே கிடையாது. சப்தத்தினால் கிடைப்பதற்கு மேற்படக் கொள்ளத்தகாது என்று. (இதற்கு மறுப்பு) இங்ஙனம்: சொல்வது தவறு, இதர ப்ரதிஷேபத்தில் மட்டுமே ஸுத்ர தாத்பர்ய மென்று கொண்டால் நியூதையாகும். இந்த வேதாந்த சாஸ்த்ரம் எதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட தென்று பார்க்க வேணும்; முழுக்ஷுவானவனை மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவை உபாஸிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வதன் பொருட்டு விசிகிதஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதத்தின் பொருட்டு சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சாஸ்த்ரம் ரம்பத்திற்குப் பலன் இதுதானென்பதை வேதாந்திகள் யாவரும் ஸமரூபமாக இசைந்தே திருவார்கள். 'ஜகஜ் ஜந்மாதி காரணம் ப்ரஹ்ம' என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் சொல்லி ப்ரதானாதிகள் ஜகத் காரணமன்று என்று கண்டித்த வளவில் விசிகிதஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதனம் செய்வதாக ஆய்விடுமோ? ஒரு நானுமாகாது. ப்ரஹ்ம ருத்ராதிக்களிடையில் எந்தவேதை ஜகஜ்ஜனம்மாதி காரணம்? என்கிற விசிகிதஸை பரிஹரிக்கப்படாத அளவில் நிஸ்ஸம்சய ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதநம் செய்யப்பட்டதாக ஆகாமாட்டா தென்பதைப் பேதையருமறிவர். ஏவஞ்ச, இன்ன தேவதைதான் ஜகத்காரணமென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தெரிவிக்கப்படாத அளவில் சாஸ்த்ராரம்ப ப்ரயோஜனம் தேரூமையாலே நியூதைக்குப் பரிஹாரமே ஏற்படாது.

548. ஆகவே, ஜகத்காரண பூதப்ரஹ்ம சப்தவாச்ச்யமான தேவதா விசேஷம் இன்ன தென்று நிர்ந்தாரணம் செய்வதிலும் சாஸ்த்ரம் தத்பரமானது என்று இசைந்து தீர வேண்டும். *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்கிற ஹேதுகத்தியின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் தேவதா விசேஷ நிர்ணயத்தை ஸுத்ரகாரர் செய்யச் ச்ருதியுள்ளாரென்பது செவ்வனே விளங்கா நின்றது. மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவுக்கு உபாஸந விஷயத்வம் யாதொன்று இங்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ இது ப்ரதானாதி ப்ரதிஷேபக மாத்ரமே யன்று, தேவதா

ஸ்ரீராமாநுஜபக்த ஹஸ்த பூஷணம்

விசேஷ விஷயகவத்தை ஸாதிப்பதாகவுமாகின்றது. *தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ யதி* என்கிற ச்ருதி வாக்கியத்திலுள்ளதான தச்சப்தமானது எந்த தேவதா விசேஷத்தைச் சொல்லுகின்றதோ, அதனையே *தந்ரிஷ்டஸ்ய* என்கிற ஸூத்ரத்திலுள்ள தச்சப்தமும் சொல்லக்கூட வ தென்பது திண்ணம். *வாஸுதேவ மநாராத்ய கோ மோக்யம் ஸமவாப்ஸ யதி* என்பது முதலான பல ப்ரமாண வசனங்களை இங்கு அநுஸந்திப்பது.

549. ஆக, மோஷே ஹேதுத்வமாகிற லிங்கத்தினால் ஸச் சப்தத்தின் பொருளை நிஷ்கர்ஷிப்பவரான வியாஸ முனிவர் தமது ஸுத்திரத்தில் நாராயணனையே கருதினாரென்பது நிச்சயம். ஸச்சப்த வாச்சயன் நாராயணனே என்பது மற்றொரு ப்ரகாரத்தாலும், நிர்ணயிக்கத்தக்கதாம். அதாவது, புருஷ ஸுத்தத்திலும், உத்தர நாராயணத்திலும் *ஸர்வாணா ரூபாணி வீசித்யதீர: நாமாநி க்ருத்வா அபிவத் யதாஸ்தே* என்பதனால் நாமரூபவ்யாகர்த்தா வாக இருக்குந் தன்மை சொல்லப்பட்டது. இது ஸத்வீத்யா ப்ரகரணத்திலும் *ஸேயம் தேவதா இமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநௌ ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாக ரோத்" என்றோதப்பட்டிருப்பது. ஸச்சப்தவாச்சயன் நாராயணனே என்பதற்கு ப்ரத்யயிஜ்ஞாபகமாகும்.

550. *கதிலாமாந்யாத் என்கிற ஸூத்ர விவரணம்*. ஈஷுத்யதிகரணத்திலிருந்து மேலே நாடெடுத்துக் காட்டின இரண்டு ஸூத்ரங்களில் *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்கிற முந்தின ஸூத்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமவை சொன்னோம் கீழ்; இனி *கதிலாமாந்யாத்* என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறோம். [*கதிலாமாந்யாத்.] கதியாவது ப்ரவ்ருத்தி; அதாவது அர்த்த போதகத்வம். [ஸாமாந்யாத்] அது ஸமாநமாயிருக்க வேண்டியது ஆவச்யகமாகையாலே என்று பொருள். காரண வாக்யங்களெல்லாம் ஒரு மீட்டராயிருக்க வேண்டுகையாலே என்றபடி.

551. அதிகரணந்தோறும் விஷயவாக்யங்கள் நாராயண பரங்களே. பலசொல்லி என்? ஸாரமாகச் சொல்லலாவதிவ்வளவே. ஸூத்ரங்களின் பொருளை நிர்வஹிப்பதற்கு உபநிஷத் துக்களிலிருந்து விஷயவாக்யங்கள் கொள்ளப்படுகின்றனவென்பது யாவருமறிந்ததே. சங்கர பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் பெரும்பாலும் விஷயவாக்யங்கள் வெவ்வேறாகக் கொள்ளப் படாமலிருப்பதையும் காண்கிறோம். அந்தவிஷயவாக்யங்களிலெல்லாம் சொல்லப்படுகிற தன்மைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணங்ளென்பது ச்ருதிபுராணதிகளில் ப்ரஸித் தம்—என்கிற விதனையும் முக்கியமாகக் குறிக்கொள்க. ஆனந்தமயத்வம், ஆதித்ய மண்டலத் தினுள்ளிருத்தல், புண்டரீகாக்ஷத்வம், அபஹதபாப்மத்வம், மோக்ஷார்த்த உபாஸந விஷயத் துவம், அக்ளி இந்திரன் முதலிய ஸர்வ தேவதைகளுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருத்தல், ஸர்வ பூதங் களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருத்தல் இத்தயாதிகளான தரும் விசேஷங்களுக்கு இருப்பிடமான வஸ்துவே ஐகத்காரணமாகக் கூடியதென்று நிஷ்கர்ஷிக்கின்ற ஸூத்ரகாரருடைய உள்ளத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே உறைந்திருக்கின்றனென்பது பிராமாணிகர்களுக்கு அறிவரிதன்று. இனி ஆதிசங்கராசாரியர் நாராயணபாரமயத்தையே ஸ்தாபித்தவரென்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

[illegible]

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

முன்னுரவதான ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் வைமத்யம் காட்டியுள்ளார், பகவத்பாதர். தமக்கு ஸம்மதமாகக் காட்டின இரண்டு விஷயங்கள் இவை;—(இங்கு அவருடைய பங்கீடுகளையே உதாஹரிப்போம்). “தத்ர யத்தாவதுச்யதே யோஸௌ நாராயண: ப்ரஸித்த: பரமாத்மா ஸர்வாத்மா இதி, தத் ந சிராக்ரியதே. யத பிதஸ்ய பகவத: அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநம் அஜஸ்ரமநஸ்பகித்தயா அபிப்ரேயதே, ததபி ந ப்ரதிஷித்யதே; ச்ருதி ஸம்ருத்யோரிச்வரப் ரணிதாநஸ்ய ப்ரஸித்தத்தவாத்” என்பன அவருடைய பாஷ்ய பங்கீடுகள். இவற்றால், ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே பாரம்ப்ய ப்ரதிஷ்டாபநத்தில் பகவத் பாதர் ஊக்கமுடையவரென்பது மறக்கத்தக்கதன்று. ஈச்வராதி ஸாமான்ய சப்தங்களுள்ளவிடங்களில் வாஸுதேவ நாராயணாதி விசேஷ சப்தங்களையிட்டு வியாக்கியானம் செய்யத் தொடங்கினவரும் பகவத் பாதரேயாவர். மேலேயேடுத்துக்காட்டின *உத்பத்த்யஸம்பவாதிகரணபாஷ்யபங்கீட்டியில் ‘பகவதோ நாராயணஸ்ய அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநமஜஸ்ரம்’ என்றவிடத்தில் [அநந்யசித்ததயா] என்றொழுக்கப்பட்டுள்ளதில் இதாநீந்தனர்கள் கண்முடிசுளாயிருக்கின்றனர். ருத்ராதிகளான அந்யர்களிடத்திலும் சித்தத்தைவைத்துச் செய்யப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணாராதநம் அநந்ய சித்தக்ருதமாக எப்படியாகுமென்பதை அவர்கள் ஆலோசிக்க மாட்டிற்றிலர். நாராயணனைப் பரிவாரத்தோடுங்கூட ஆராதிப்பதும் சிந்திப்பதும் செய்தால் இது அநந்யசித்தத்தவத்திற்கு விரோதமாகுமோ! என்று அவர்கள் கேட்கக்கூடும் ருத்ராதிகளிடத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயண பரிவாரத்வ ப்ரதிபத்தி குறையற்றதாகில் குசலமேயாகுமியவர்களுக்கு.

553. ஆதிசங்கராசார்யருடைய கீதாபாஷ்ய ஸூக்திவிசேஷங்களைக் காட்டுதல். சங்கர பகவத்பாதர் விஷ்ணு பக்தரா? சிவ பக்தரா? என்று விசாரித்து நிர்ணயிக்க வேண்டுவது அவசியமானது. ச்ருத்திஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்தப்ரமாண விசேஷங்களுள் பகவத்கீதையே முன்னணியில் நிற்கின்றதென்பதில் யார்க்கும் விவாதமிராது. எம்பெருமான்தானே சோதிவாய் திறந்து பணித்ததென்கிற மிக்க சிறப்பன்றோ இதற்குள்ளது. அப்பெருமான் ஸ்ரீமந் நாராயணனேயென்றும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவேயென்றும் இதில் வைதிகர்களும் ஏக கண்டர்களேயாவர். இதில் விப்ரதிபத்தி கொண்ட வைதிகர் ஒருவருமில்லர். இத்தகைய நூலில் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் பரத்வமும் தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வமும் அடிக்கடி விளக்கப்பட்டுள்ளது. (10-8) அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே” என்ற விடத்தில் சங்கர பாஷ்யபங்கீடு இது காணீர்:—அஹம் பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்க்யம், ஸர்வஸ்ய ஜகத் ப்ரபவ:—உத்பத்தி:.. மத்த ஏவ ஸ்திதிநாசக்ரியாபலோபபோக லக்ஷணம் விக்ரியாருபம் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரவர்த்ததே” இத்தயாதி. மூலத்தில் நாராயணபதமோ விஷ்ணுபதமோ காணப்படாத விடங்களிலெல்லாம் நியமேந விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவ பதங்நையிட்டே பாஷ்யமியற்று கிறார். பகவத்பாதரென்பது வ்யபிசரியாத விஷயம். *அநந்யாச் சிந்தயந்தோமாம்” என்ற விடத்தில் “பரம் தேவம் நாராயணம்....பர்யுபாஸதே—தேஷாம் பரமார்த்ததர்சினாம்” என்று பாஷ்யமிட்டிருக்கின்ற பகவத்பாதர் பரதேவதையான நாராயணனை உபாஸிப்பவர்கள் யாவரோ அவர்களே உண்மையறிவாளிகள் என்று காட்டினாராகிறார். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவுக்குப் போல ருத்ரனுக்கும் பாரம்ப்யமுண்டு என்கிற வாதத்தை ஸஹிப்பவரல்லர் பகவத்பாதர்.

554 ஸ்ரீமந்நாராயண வ்யதிரிக்த தேவதைகளை பஜிப்பவர்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவம் கீதையில் இல்லாமற் போகவில்லை. (7-20) *காமை ஸ்தை: ஸ்தைத் ஹருத் ஜ்ஞாநா; ப்ரபத்யந்தே அந்யதேவதா: * என்று தொடங்கிச் சொல்லி வருகையில் *அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யஸ்பமேத்ஸாம்* என்று தலைக்கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்லோகத்தின் முடியில் பகவத்பாதர் எழுதியுள்ள வாக்கியம் பரமபக்தர்களை அவசமாகவே கண்ணீர் பெருக்கவைக்கின்றது. அவ்விடத்திலுள்ள வாக்கியமிது காணீர்: “ஏவம் ஸமாதே அப்யா யாஸே மாமேவ ந ப்ரபத்யந்தே அநந்தபலாய; அஹோ கலு கஷ்டதரம் வர்த்ததே இத்யந்-க்ரோசம் தர்சயதி பகவான்* என்று. ஸ்ரீமந்நாராயணனை பஜிப்பவர்களுக்கே அநந்தாஷ்ய பலன் பெறுவதற்கு அவகாசமுள்ளதென்று அறிந்தவர்களுங்கூட கஷுத்ரபலன்களை விரும்பி தேவதாந்தர பஜனம் செய்கிறார்களே! என்று பகவான் தானே கண்ணீர் விட்டமுது கதறுவதாக ஸாக்ஷாத்கரித்தன்றோ பகவத்பாதர் இதை யெழுதியுள்ளார்,

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸாரம்

555. அதிலே பதினொராமத்யாயத்தில் விச்வரூபக் காட்சி என்பது அமைந்திருப்பதானது தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டுவதற்கேயன்றே. அதில் மூன்றாவது ச்லோகத்தில்—“பகவானே! நீயே பரமேச்வரனென்பது உண்மையே; அதைக்கட்கூடாகக் காண விரும்பு மெனக்கு உன்னால் வைஷ்ணவ ரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமா? என்று அர்ஜுனன் தனது கருத்தை ஸூசிப்பித்தவளவில் *பச்யாதித்யாந் வஸுந் ருத்ராநச்வீநௌ மருதஸ்ததா* என்று தன்னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தினே கதேசத்தி லொடுங்கியிருந்த ஸமஸ்த தேவர்களையும் காணுமாறு காட்டிக் கொடுத்தருளினன் ஸ்ரீமந்நாராயணன். பிறகு அவனருளிய திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே கண்ட அர்ஜுனன் *பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே* என்று தொடங்கி ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸகல தேவதா கணங்களையும் அத்திருமேனியில் காண்பதாகப் பேசினன்) இதை இந்திரஜால மென்று சொல்லாமையினாலே அவைவதவாதம் அடியறுப்புண்டது. தேவதாந்தர பாரம்பய வாதமோ நெடுந்தூரத்தில் தள்ளப்பட்டொழிந்தது. நாராயணனில் வேறுபட்டதொரு தேவதை இங்ஙனே விச்வரூபம் காட்டித்தன் பக்கலில் நாராயணன் லீலீநாயிருக்கும் படியைக் காட்டிற்றுண்டோ? காட்டத்தான்முடியுமோ? *ருத்ராதித்யா வஸுவோ யே ச ஸாத்யா விச்வேச் வீநௌ மருதச்சோஷ்மபாச்ச, கந்தர்வ யக்ஷாஸுரரித்தஸங்கர விக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மி தாச்சசவ ஸர்வே* என்னுமிந்த ச்லோகமானது விசேஷித்து ருத்ராதிகளின் அவரத்வத்தை அறுதியிடுவதாயிற்று.

556. பகவத்பாத ஸூக்தி ஸார முணர்த்துதல். பகவத் கீதை ஆரூமத்யாயத்தில் முடிவான சுலோகமிது. *யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் மத்தகதேநாந்தராத்த்மநா, ச்ரத்தாவாந் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத:* என்பது இங்கு சங்கர பாஷ்ய பங்க்தி வருமாறு—“யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் ருத்ராதித்யானபராணம். மத்தகதேந-மயி வாஸுதேவே ஸமா ஹிதேந, அந்தராத்த்மநா அந்த:கரணேன, ச்ரத்தாவான்-ச்ரத்ததரஸ்ஸந், பஜதே-ஸேவதே யோ மாம், ஸ மே-மம யுக்ததம: அதிசயேந யுக்த: மத:—அபிப்ரேத:” என்று. இதற்கு விவரணம் அநபேக்ஷிதம். பஷ்பாத மற்றவர்கள் நற்றெளிவு பெறுவார்கள்.

557. சங்கராசாரியருடைய ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்ய ஸூக்திகள் காட்டுதல். பகவத்பாதர் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்திலும் பல பல இதிஹாஸங்களை யெடுத்துக் காட்டி நாராயண பாரம்யத்தைத் திடப்படுத்தியுள்ளார். விஷ்ணுவின் தாழ்வையோ, தேவதாந்தரத்தின் உயர்வையோ ஓரிடத்திலும் அவர் காட்டினதில்லை. கேசவநாம பாஷ்யத்தில் *கோ ப்ரஹ்மேதி ஸமாக்க்பாத ஈசோஹம் ஸர்வேதேஹிநாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந்* என்று சொல்லிக் கொண்டே சிவபெருமான் இந்த கேசவ நாமத்தை ஸமர்ப்பித்ததாக ஹரிவம்சத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இதிஹாஸத்தை உதாஹரித்துள்ளார் பகவத் பாதர். [அர்க்க:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்தில் “ப்ரஹ்மாதிபி: பூஜ்யதமைரபி அர்ச்சஸீயத்வாத் அர்க்க:”—என்ற விவரணம் காட்டினார். இங்கு ஆதிசப்தத்தால் முந்துற முன்னம்க்ரஹிக்கக் கூடியவர் பார்வதிபதியல்லவோ? ஏன்? *ஸப்ரஹ்மா ஸ சிவ:* என்றோதுகிற வேதபுருஷன் பிரமனுக்கடுத்தபடி சிவபிரானைச் சொல்லி வைத்திருப்பது பிரஸித்தமன்றோ? [அமிதாசந:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் ஸம்ஹாரஸமயே விச்வம்சநாதிதி அமிதாசந:” என்று விவரித்தார் பகவத்பாதர். சிவபெருமான் விச்வபஹிர்ப்பூதனல்லவோ. *நளிர்மதிச் சடைய னும் நான்முகக்கடவுளும்* என்கிற திருவாசிரியப் பாசரமும் இங்கு லீனைக்கத் தக்கது. *அத்தா சராசரக்ரஹணத்* என்கிற ஸூத்திரத்தில் க்ருத்ஸ்நமான சராசரத்தையும் உண்டவ னென்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாராயணன் சிவபெருமானே விட்டிடானென்னப்ரஸக்தி யில்லையே. உட்கொள்ளப்பட்டவர்களில் சிவபெருமானே முதல்வனென்பது பகவத்பாத ஸித்தாந்தம். *ஸர்வவாஃசிவரேச்வர:* என்கிற நாமபாஷ்யத்திலும் “ஸர்வேஷாம் வாஃசிவ ராணம் ப்ரஹ்மாதிராமபி ஈச்வர:* என்றார் அவர்தாமே.

ஸ்ரீராமா நுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

558. நிர்க்குண ப்ரஹ்ம வாத்ததை நிராகரித்தல். பரப்ரஹ்மம் நிர்க்குணம் என்று பிறர் செய்யும் வாதம் மிகவும் வருந்தத்தக்கது. ஹேய குணமில்லாமையைத் தெரிவிக்க வேண்டி உபநிஷத்து சில விடங்களில் ப்ரஹ்மத்தை நிர்க்குணமென்று சொல்லியிருப்பதுண்டு. எண்ணிறந்த திருக்கல்யாண குணமுடைமையை ஒதியிருக்கின்ற ச்ருதிசதங்களுக்கு விரோத மின்றிக்கே நிர்வாஹம் செய்யவேண்டுமன்றோ; அங்ஙனே நிர்வஹிக்கும்மளவில் நிர்க்குண ச்ருதிகளுக்கு ஹேயகுணமில்லாமையைக் கூறுவதில் தூத்பர்யம் என்றே சொல்லித்தீர வேண்டும். ப்ரதாநம் முதலானவை ஜகத் காரணமாகக்கூடுமென்று நோந்த சங்கைகளைப் பரிஹரியாநின்ற சாரீரக மீமாம்சையானது பெரும்பாலும் அதிகரணந்தோறும் பரப்ரஹ்மத்தி னிடத்திலுள்ள திருக்குணங்களை பெடுத்துக்கொண்டே அத்தகைய குணங்களில்லாத வஸ்துக் களுக்கு காரணத்வம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்று தலைக்கட்டுகின்றது. இக்காலத்தவர் களான அத்தவையினர் தங்கள் நூல்களில் “ஆதிசங்கராசாரியரும் ஸகுணப்ரஹ்மத்தையும் ஸசாரீரப்ரஹ்மத்தையும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதுண்டு” என்றெழுதுகிறார்கள். இங்ஙனே யெழுதுமவர்களுக்கு அவ்வவஸ்தித சித்தத்வம் தவிர வேறென்றும் தேறாது. நையாடிகள் “உத்பந்நம் த்ரவ்யம் ஸ்ஷுணமகுணம் திஷ்டதி” என்பார்கள். பரப்ரஹ்மத்திற்கு உத்பத்தி ஒப்புக்கொண்டாலாவது அது ஸ்ஷுணகாலம் நிர்க்குணமாக இருக்கவுமாகும். முமுக்ஷுக்களும் முக்தர்களும் நித்யர்களுமான ஸம்ஸ்த ஜீவராசிகளையும் தன்னுடைய குணரூபவத்தினாலேயே உஜ்ஜீவீப்பிக்குமதான பரப்ரஹ்மம் ஸ்ஷுணமாத்ரமும் நிர்க்குணமாக இருக்கவில்லாது.

559. கூரந்தாழ்வானருளிச் செய்த ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் *தூரே குணஸ் தவ து ஸத்வரஜஸ்தமாம் ஸிதேந த்ரயீ ப்ரதயதி த்வயி நிர்க்குணத்வம், நித்யம் ஹரே நிநில ஸத் குணஸாகரம் ஹி த்வாமாமநந்தி பரமேச்வரமீச்வரானாம்* என்றுள்ள ச்லோக ரத்நம் இங்கு நித்யானுஸந்தேயமாகக் கடவது. நாமெழுதி வெளியிட்டுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவவியாக்கி யானத்திலிருந்து சில பங்க்திகளை உதாஹரித்தே இதன் பொருளுணர்த்துகிறோம்; (நமது வியாக்கியான, பங்க்திகள் நிர்க்குணச் ச்ருதிகளுக்கு என்ன கதியென்ன; அவற்றை நிர்வஹிக்க வேண்டும் வழி காட்டுகிறாநில் *நிர்க்குணம் நிரஞ்ஜநம்* இத்தயாதி ச்ருதிகள் எம்பெருமான் பக்கலிலே குணங்களின் அத்யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகின்றனவல்ல. அப்படியாகில் *யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்* இத்தயாதிகளான பரச்சத வாக்யங்களினால் எம்பெருமானுக்குச் சொல்லப்பட்ட குணபொஷக்கல்யம் வ்யாஹதமேயாகும். ஒரு ச்ருதியும் வ்யாஹதார்த்தமா காதபடி நிர்வஹிக்க வேண்டுமே. நிர்க்குணத்வத்தைச் சொன்னவிடம் ஹேயகுணராஹித் பத்தைச் சொல்லீற்றாகக் கொள்ளுமளவில் ஒரு விரோதமுமில்லையே. உத்ஸர்க்காபவாதந்யா யம் இதற்குக் கை கொடுக்குமே. [ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி குணஸ் தவ தூரே]* ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் தேவாரிக்கு நெடுந்தூரத்திலுள்ளன. எம்பெருமான் பக்கலில் ரஜஸ்தமோ குணங்கள் இல்லையென்று சொல்லலாமத்தனை போக்கி ஸத்வகுணமும் இல்லையென்று சொல்லலாமோவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். *பரம ஸத்வ ஸமாச்சரய கி* என்னும் படியுள்ள எம்பெருமான் பக்கலில் ஸத்வ குணமில்லை யென்னப் போகாது; *ரஜஸ்தமோமிச்ச்ரமான ஸத்வ குணமில்லை* என்கிற தத்தகி. [தேந த்ரயீ ப்ரதயதி த்வயி நிர்க்குணத்வம்] அதையிட்டே வேதத் தில் நைர்குண்ய வாதம் ப்ரவருத்தமாயிற்று. குணஸாமான்யாபாவத்தையே ச்ருதி விவக்ஷிக்கிற. தென்ன பொண்ணாநோவென்னில; ஒண்ணாமையை உபபாதிக்கிறது உத்தரார்த்தம். [நித்யம் ஹரே! நிநில ஸத் குண ஸாகர மித்யாதி] *பராஸ்ய சக்திர் விவிநதவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிஃ ஜ்ஞாநபல்கீரியாச* ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:* இத்தயாதி ச்ருதிகள் எம்பெருமானை ஸகல கல்யாண குண நிதியாக ஒதாநிக், அதற்கு முரணாகப் பொருள் கொள்ள பொண்ணாநிதே *அக்ஷீஷோமீயம் பசுமாலபேத* இத்தயாதிகளில் விஹிதமான ஹிம்ஸையைத் தள்ளியன்றோ *மா ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி* இத்தயாதி நிஷேத ச்ருதிகளுக்குப் பொருள் நிர்வஹியா நின்றோம். அது போலவென்க.

560. இதரர்கள் ஸர்வாத்மநா ப்ரமாண வைதேசிகர்களென்று நிரூபித்தல். முக்கியமாகக் குறிக்கொண்மின்; “பாஞ்சராத்ரம் அப்ரமாணம்” என்கிற பிறர் உபநிஷத்துக்கள் ப்ரஹ்ம

விசிஷ்டாத்வைத ரீத்தார்த ஸாரம்

ஸூத்ரங்கள் இதிறாஸ புராணங்கள் முதலியவற்றை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்பவர்கள் போலும். இது வாங்மாத்ரேண அங்கிகாரமேயொழிய வேறில்லை. “பாஞ்சராத்திரத்தை ப்ரமாணமாக பொப்புக்கொண்டால் என்ன ஹாநி விளைந்திடும்? ச்ருத்திறாஸ புராண ஸூத்ரங்களை ப்ரமாணமென்று ஒப்புக்கொண்டதனால் என்ன லாபம் விளைந்திட்டது? என்று இவர்களை வினவினால் இவர்கள் என்ன விடையிறுப்பர்களோ, பார்க்கவேணும்.

561. *வேத: ப்ராசேதஸாதாரீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணத்மநா* என்று வேத ப்ராதூர்ப்பாவ விசேஷமாகக் குலாவப்படுகிற ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆதியோடந்தமாகத் திருக் சல்யாண குணகண ப்ரஸ்தாவமே விளங்கா நின்றது. வாண்மீமுனிவர் தம்மீடம்வந்து சேர்ந்த நாரதமஹர்ஷிபக்கலில் கதைகேட்க விரும்பிற்றிலர்; திருக்குணங்கள் கேட்கவே விருப்பத்தை வெளியிட்டார். அதில், *கோவ்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந்* என்றும் *ப்ஹவோ தூர்ஸபாச் சைவ யே த்வயா கீர்த்திதா குணா:*, என்றும் உபக்ரமத்தில் காணும் வினாவிடைகளினால் இஃது அறியலாகும்

562. எம்பெருமானுடைய திருவவதாரங்க ளெல்லாம் குணபர்வாஹ ரூபங்க ளென்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். எம்பெருமான் ஸ்வாத்மாவினே நிரம்பியுள்ள திருக்குணங்களை வெளியிட்டுத் தரிப்பதற்காகவே திருவவதாரங்கள் செய்திருநென்கை. ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண திருவவதரித்து வேதஸித்தங்களும் ஸ்வாபாவிகங்களுமான திருக் குணங்களை ஸகல பக்தர்களும் அநுபவிக்கும்படி செய்திருளின் பகவான். இதை அறியா தாரில்லை. ‘ப்ரஹ்மம் குணகுந்யமே’ என்பவர்கள் ஸ்ரீராமாயணம் முதலான இதிறாஸ புராணங்களுக்கும் அவற்றுக்கும்மூலமான ச்ருதிகளுக்கும் நெடுந்தூரத்திலிருக்கத் தக்கவர்க ளென்பது அதிவாதமுமன்று, ஆக்ரஹவார்த்தையுமன்று. *இதிறாஸ புராணப்பாயம் வேதம் ஸமுப்ப்ரம்ஹயேத்* என்று பொதுவாகவும் *வேதோ பப்ரம்ஹணர்த்தய தாவக்ரஹயத ப்ரபு:*, என்று சிறப்பாகவும் சொல்லியுள்ள மஹர்ஷிகள் வேதப்பொருள்களே இதிறாஸ புராணங்களில் வெட்ட வெளிச்சமாகக் காணப்படுகின்றனவென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவர் களாகின்றனர்.

எம்பெருமானுருளிச் செய்த கத்யத்ரயம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்
முதலியதிவ்ய க்ரந்தங்களிலிருந்து குணரூபவருபங்களான திவ்ய
ஸூக்திகளை பக்தர்களின் நித்யாநு ஸந்தானத்திற்குடலாக
ஈண்டெடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

563. இவ்வகையில் அநுபவம் கேளீர். (சுரணுகதிகத்யே) பகவந் நாராயண பிமதாநுரூப ஸ்வரூபரூபகுண விபவைச்வர்ய சிவாத்யநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணம்; பத்மவநாலயாம் பகவதீம்ச்சரியம் தேவீம் நித்யாநபாயீம் நிரவத்யாம் தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம் அதில ஐகந்மாதரம் அஸமந்மாதரம் அசரண்ய சரண்யாம் அநந்யசரண: சரணமஹம் ப்ரபத்யே.

564. அகிலஹேயப்ரத்யக் கல்யாணசக்தாந ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்துவிலக்ஷணந் தஜ்ஞாநாந்தைக ஸ்வரூப!

565. ஸ்வாபிமதாநுரூபைக ரூபாசிந்த்ய திவ்யாத்புத நித்ய நிரவத்ய நிரதிசயௌஜ் ஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குணநிதி திவ்யரூப!

ஸ்ரீராமாநுஜ பத்த ஹஸ்தபூஷணம்

566. ஸ்வோசித விவித விசித்ராந்தாச்சர்ய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசயஸுகந்த நிரதிசய ஸுகஸ்பர்ச நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்ய கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகரகுண்டல க்ரைவேயக ஹாரகேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தா தாமோதரபந்தந பீதாம்பர காஞ்சிருண நுபுராத்யபரிமித திவ்ய பூஷண!

567. ஸ்வாநுரூப அசிந்த்யசக்தி சங்கசக்ரகதா (அஸீ) சார்ங்காத் யஸங்க்யேய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய கல்யாண திவ்யாயுத!

568. ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்யாநுரூபஸ்வரூப ரூப குண விபவைச்வர்ய சிலாத்ய நவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணஸ்ரீவல்லப! ஏவம் பூதபூமிநீளா நாயக!

569. ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதாசேஷசேஷதைகரதிருப நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாகநிரியைச்வர்யாத்யநந்த கல்யாணகுணகணசேஷசேஷாசந கருடப்ரமுகநாநாவிதாந்த பரிஹந பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகல!

570. ஸ்வஸங்கல் பநுவிதாயிஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரோஷதைகஸ்வபாவ ப்ரக்ருதி புருஷகாலாத்மக விவித விசித்ரா நந்தபோக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோபகரண போகஸ்தாநரூப நிகிலஜகதூதய விபவலயலீல!

571. ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! பரப்ரஹ்மபூத புருஷோத்தம! மஹாவிபூதே! ஸ்ரீமந்நாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத! அபாரகருண்ய ஸௌசில்யவாத்ஸல்ய ஓளதார்ய-ஐச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே! அநாலோசித விசேஷாசேஷலோகஸரண்ய! ப்ரணதார்த்திஹர! ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதே! அநவரதவிதிநிகிலபூதஜாதயாதாத்மய! அரோஷசராசரபூத நிகிலநியமநரீரத! அரோஷசிதசித்வஸ்து ரோஷிபூத! நிகில ஜகதாதார! அநிலஜகத் ஸ்வாமிந்! அஸ்மத் ஸ்வாமிந்! ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! லகலேதரவிலக்ஷண! அர்த்திகல்பக! ஆபத்ஸக! ஸ்ரீமந்நாராயண! அஸரண்ய ஸரண்ய!

572 (ஸ்ரீரங்ககத்யே). ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் க்லோசர்மாத் யசேஷ தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய ஜ்ஞாந பகைச்வர்ய விர்ய சக்தி தேஜஸ் ஸௌசில்ய வாத்ஸல்ய மார்த்தவார்ஜவ ஸௌஹார்த ஸாம்ய காருண்ய மாதூர்ய காம்பீர்யௌதார்ய சாதூர்யஸ்தைர்ய செளர்ய பராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக. மஹார்ணவம் பரப்ரஹ்மபூதம் புருஷோத்தமம் ஸ்ரீரங்கசாயிநம் அஸ்மத் ஸ்வாமிநம்.

573. அபாரகருணம்புதே! அநாலோசிதவிசேஷா ரோஷலோகஸரண்ய! ப்ரண தார்த்திஹர! ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக மஹோததே! அநவரதவிதிநிகில பூதஜாதயாதாத்மய! ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! ஆபத்ஸக! காகுத்ஸ்த! ஸ்ரீமந்நாராயண! புருஷோத்தம! நமோஸ்துதே.

574. (ஸ்ரீவைகுண்டநத்யே) ஸ்வாதீநத்ரிவிதசேதநாசேதநஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி பேதம், க்லோசர்மாத்தயரோஷ தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய ஜ்ஞாநபகைச்வர்ய விர்யசக்திதேஜ! ப்ரப்ருதி-அஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணௌக மஹார்ண பரம்புருஷம் பகவத்ம் நாராயணம்.

575. (வேதார்த்த ஸங்க்ரஹே) தஸ்யைதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மணே நாராயணஸ்ய அபரிச்சேத்யஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வஸ்வரூபவத், ஜ்ஞாநசக்தி பகைச்வர்யவிர்யதேஜ! ப்ரப்ருத்ய நவதிகாதிசயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணவத், ஸ்வாபிமதஸ்வாநுரூபகரூப திவ்ய ரூப- ததுசிதநிரதிசயகல்யாணவிவிதாநந்த பூஷணஸ்வசக்தி ஸத்ருசாபரிமிதாநந்தாச்சர்ய நானாவித! புத ஸ்வாபிமதஸ்வாநுரூபஸ்வரூபகுணவிபவைச்வர்ய சிலாத்யநவதிமகஹிமமஹிஷி-

விசிஷ்டாத்வைத ஸீத்தாந்த ஸாரம்

ஸவாநுரூபகல்யாண ஜ்ஞாநக்ரியாத்யபரிமேயகுணாந்த பரிஜநபரிச்சத—ஸ்வோசித நிகில போக்ய போகோபகரணாத்யநந்தமஹிஷி பவாவாந்மநஸ கோசரஸ்வரூப ஸ்வாபாவ திவ்யாஸ்த தநாதி—நித்தயதா நிரவத்யதாகோசராச்ச ஸஹஸ்ரசு க்ருதயஸ்ஸந்தி.

576-580. (வேதார்த்த ஸங்க்ரஹே) பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபவத்வம் ஸூத்ர காரச்சவததி * அந்தஸ்தத்தர்மோபதேசாத் * இதி. யோஸாவாதித்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தி தப்த கார்த்தஸ்வரகிரிவரவரப: ஸஹஸ்ராம்சசதஸஹஸ்ரகிரண:, கம்பிராம்பஸ்ஸமுத்பூத ஸும்ருஷ்டநால ரவிகரவிக்ரேத புண்டரீகதலாமலாயதேக்ஷண:; ஸுப்ருலலாட:, ஸுவாஸா ஸுஸ்மி தாதரவித்ரும:, ஸுருசிரகோமல கண்டம், கம்புக்ரீவ:, ஸமுந்தாம்ஸவிலம்பி சாருரூபதிவ்யகர்ணசிலைய:, பீநவருத்தாயதபஜ:, சாருதராதாம்ரகரதலாநூர்த்தாங்குலீபிரலங் க்ருத:, தநுமத்தய:, விசாலவக்ஷஸ்தல:, ஸமவிபக்த ஸர்வாங்க:, அநீர்தேச்யதிவ்யரூபஸம் ஹநந:, ஸ்நிக்த்தவர்ண:, ப்ரபுத்த புண்டரீக சாருசரணயுகல:, ஸ்வாநுரூப பிதாம்பரதர: அமலகி, ரீடகுண்டலஹாரகௌஸ்துப கேயூரகடக நூபுரோதரபந்தநாத்ய பரிமிதாச்சர் பானந்ததிவ்யபூஷண:, சங்கசக்ரகதாரி சார்ங்க ஸ்ரீவத்ஸவநமாலாலங் க்ருத:, அவதிகாதிசய ஸௌந்தர்யாஹ்ருதா சேஷமநோத்ருஷ்டிவ்ருத்தி:, லாவண்யாம் ருதபூரிதாசேஷசர்சர பூதஜாத:, அத்யத்புதாசிந்த்ய நித்யபௌவந:, புஷ்பஹாஸஸுகுமார:, புண்யகந்த வாஸிதாநந்த திகந்தரால:, த்ரைலோக்யாக்ரமண ப்ரவ்ருத்த கம்பிரபாவ:, சருணாநூரகமதுரலோகநாவ லோகிதாச்சரிதவர்க்க:, புருஷவரோ த்ருச்யதே, ஸ: நிகில ஜகதுதயவீபவலயலீல:, நிரஸ்த ஸமஸ்ததேஹய:, ஸமஸ்தகல்யாணகுணநிதி:, ஸ்வேதர ஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷண:, பரமாத்மா, பரம்ப்ரஹ்ம, நாராயண் இத்யவகம்யதே, *தத்தர்மோபதேசாத்*

581-590. தோபாஷ்யம்—அவதாரிகைச் சரிய: பதி: நிகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந்ர:, ஸ்வேதரஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாந்த ஜ்ஞாநாந்நைத கஸ்வரூபம் ஸ்வாபாவிகாநவதி காதிசய—ஜ்ஞாநபலிச்சவர்ய விர்ய சக்தி தேஜ: ப்ரப்ருத்யஸங்க்பேயா, கல்யாணகுணகணமஹோததி:, ஸ்வாபிமதாநுரூபைக ரூபாசிந்த்ய திவ்யாத்புத நித்யநிரவத், நிரதிசயௌஜ்வல்ய—ஸௌந்ரர்யஸௌகுமார்ய லாவண்ய பௌவநாத்யநந்த குணநிதிதிவ், ரூப:, ஸ்வோசிதவிவித விசித்ராநந்தாச்சர்ய நித்ய நிரவத்யபரிமிததிவ்யபூஷண: ஸ்வநு: ரூபாஸங்க்பேயா சிந்த்யசக்தி நித்ய நிரவத்யநிரதிசய கல்யாண திவ்யாபுத:, ஸ்வாமி மதாநுரூப நித்ய நிரவத்ய ஸ்வரூபரூபகுணவிபவைச்சவர்ய சிலாத்யநவதிகாதி சபாஸங்க்பேய கல்யாண குணகண ஸ்ரீவல்லப:, ஸ்வஸங்கல்பாநு விதாயி ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்த்பேதாசே— சேஷதைகரதிரூப நித்யநிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாநக்ரீயை யச்வர்யாத்நந்த குணகணபரி மித ஸூரிபிரநவரதா பிஷ்ருத சரணயுகல:, வாந்மநஸாபரிச்சேச்ய ஸ்வரூபஸ்வபாவ:, ஸ்வோசித விவிதவிசித்ராநந்த போக்ய போகோபகரண போகஸ்த்தாந ஸம்முத்தநந்தாச்சர்யாநந்த மஹாவிபவாநந்தபரிமாண நித்யநிரவத்யாசாக்ஷர பரமவ்யோம நிலய:, விவித விசித்ராநந்தய பாக்ய போக்த்ருவர்க்க பரிபூர்ண நிகில ஜகதுதயவீபவலயலீல: பரம ப்ரஹ்ம, புருஷோத்தமப நாராயண், ப்ரஹ்மாதி ஸ்தாவராத்மகிலம் ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ஸ்வரூபே ணைவஸ்திதஷ ப்ரஹ்மாதிதேவமநுஷ்யாணாம் த்யாநாராதநாத்ய கோசர:, அபார காரூண்ய ஸௌசீல்ய வாத்தஸ்யௌதார்ய மஹோததி:, ஸ்வமே ரூபம் தத்தத்ஸஜாதியஸம்ஸ்காநம் ஸ்வஸ்வபாவம ஜஹதேவ ரூர்வந் தேஷு தேஷு லோகேஷ்வவதீர்யா வதீர்ய தைஸ்தைராராதித: தத்ததிஷ் டாநுரூபம் தர்மார்த்த காமமோக்ஷாக்க்யம் பலம் ப்ரயச்சந், பூபாராவதரூபதேசேந அஸ்ம தாதீநாமபிஸமாச்ச்ரயணீயத்வாய அவதீர்போர்வ்யாம் ஸகலமநுஜநயந விஷயதாம் கதா, ப்ராவரநிகிலஜந மநோ நயநஹாரி திவ்யசேஷ்டிதாநி ரூர்வந், பூதநா சகடயமலார்ஜுநாரிஷ்ட ப்ரலம்ப தேநுககாலிய கேசிசுவபுயா பிடசாணூர முஷ்டிகதோஸலகம்ஸாதீந் நிறுத்ய, அவதிகதயாஸௌஹார்த்தாநு ராககர்ப்பாவலோக நாலாபாம்ருதை: விச்வமாப்பாயயிந், நிரதிசய ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்யாதிருணகணவிஷ்டிதாரேண அக்ருரமாலாகாரதீந் பரமபாகவ தாந் (பூதாந்) க்ருத்வா.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹந்தபூஷணம்

591. தோபாஷ்யம். 9-26. (பத்ரம் புஷ்பம்) அஹம்—ஸர்வேச்வர! நிகிலஜகதுதய விபவஸ்யலீல: அவாப்த ஸமஸ்தகாம்:; ஸத்யஸங்கல்ப:; அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண:; ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயநந்தஸ் வாநுபவே வர்த்தமானோபி மனோரதபததூர வர்த்தி ப்ரியம் ப்ராப்யேவ அச்நாமி.

592. 9-34 மம்நா பவ. மம்நா பவ—மயி ஸர்வேச்வரேச்வரே நிகிலஹேய ப்ரத்ய நீககல்யாணைகதானே, ஸர்வஜ்ஞே ஸத்யஸங்கல்ப, நிகிலஜகதேககாரணே பரஸ்யிந் ப்ரஹ்மணி, புருஷோத்தமே, புண்டரீகதலாமலாயதாஷே, ஸ்வச்சந்லஜ்ஜிமாதஸங்காசே, யுகபதுதிதநிகர ஸஹஸ்ரஸத்ருசதேஜஸி, லாவண்யாம்ருதமஹோததௌ, உதார பீவர சதுர்பாஹௌ. அப்யஜ்ஜவலபீதாம்பரே, அமலகிரீமகர குண்டல ஹாரஹ்யூரகடக பூஷிதே, அபார காருண்ய ஸௌக்யஸௌந்தர்யமாதூர்யகாம்பிர் யௌதார்ய வாத்ஸல்ய ஜலதௌ, அநாலோசித விசேஷாசேஷலோக சரண்யே, ஸர்வஸ்வாமிநி தைலதாராவத் அவிச்சேருநந நிவிஷ்டமநா பவ.

593. ஸ்ரீபாஷ்யம் (1-1-1) ஆரம்பத்தில்—“ப்ரஹ்மசப்தேந ச ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிகிலதோஷ: அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண: புருஷோத்தம: அபிதியதே,

594. (1-1-2) அஸ்ய.....ஜகத: யத:—யஸ்மாத் ஸர்வேச்வராத் நிகிலஹேயப்ரத்ய நீக ஸ்வரூபாத் ஸத்யஸங்கல்பாத் ஜ்ஞானாநந்தாத்யநந்த கல்யாணகுணாத் பும்ஸ: ஸ்ருஷ்டிஸ்த்தி திப்ரஸ்யா: ப்ரவாத்தந்தேதத் ப்ரஹ்மேதி ஸூத்ரார்த்தா

595 (1-1-12) அதி ஸர்வஜ்ஞ! ஸர்வசக்தி! ஸர்வேச்வரேச்வர: நிரஸ்த நிகிலதோஷ கந்த! அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணக்ணைக மஹார்ணவ! புருஷோத்தமோ நராயண ஏவ நிகிலஜகதேக காரணம் ஜிஜ்ஞாஸ்யம் ப்ரஹ்மேதி ஸ்த்திதம்.

596. (1-2-12) த்ரய்யந்த ஸ்ஷ்ணதாஸ்து நிகிலஜகதேக காரணஸ்ய, அசேஷஹேயப் த்ரய நீகாநந்த ஜ்ஞானாநந்தைகஸ்வரூபஸ்ய, ஸ்வாபாவிகா நவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகரஸ்ய, ஸகலேதரவிலக்ஷணஸ்ய, ஸர்வாத்மபூதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மணா:.....ஜீவஸ்ய..... பரமாத்மாநுபவமேவ மோக்ஷமாசக்ஷதே.

597. (1-2-12) உக்தம் பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷஸாதநதயா! ஜிஜ்ஞாஸ்யம் ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணம் ப்ரஹ்ம அசித்வஸ்துந! ப்ரதானாத: சேதநாச்ச பத்தமுக்கதோபயா வஸ்த்தாத் விலக்ஷணம் நிரஸ்தஸ மஸ்தஹேயகந்தம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வசக்தி ஸத்யஸங்கல்பம் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகம் ஸர்வாந்தராத்மபூதம் நிரங்குசைச்வர்யமிதி.

598. (2-1-1) ப்ரதமேத்யாயே ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாண கோசராத் அசேதநாத் தத்ஸம்ஸ்குஷ்டாத் தத்வியுத்தாச்ச சேதநாதர்த்தாந்தரபூதம் நிரஸ்த நிகிலாவித்யாத்ய புருஷார்த்த கந்தம் அநந்தஜ்ஞானாநந்தைகதாநம் அபரிமிதோதாரகுண ஸாகரம் நிகில ஜகதேக காரணம் ஸர்வாந்தராத்மபூதம் பரம் ப்ரஹ்ம வேதாந்த வேத்யமித்யுக்தம்

599. (2-1-13) ஸர்வா ஹி ச்ருதய! ஸஸ்மருத்திஹாஸபுராண: ஸர்வேச்வரேச்வரம் ஸதைவ ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வசக்திகம் ஸத்ம்ஸங்கல்பம் நிகவத்யம் தேசகாலாநவச்சிந்நாநவதி காதிசயாநந்தம் பரமகாரணம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதயந்தி.

600. (4-4-22) யதா நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந! ஜந்மாதி காரணம் ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷண! ஸர்வஜ்ஞ! ஸத்யஸங்கல்ப: ஆச்ரீதவாத்ஸல்யைகஜலதி! பரம காருணிக: நிரஸ்த ஸ்மாப்ப்யதிக ஸம்பாவந: பரப்ரஹ்மாபிதாஃ [பரமபுருஷோஸ்த்தி சப்தாத் வகம்ப்யதே.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணத்தில்

ரஹஸ்யபார்த்த விவரணம்பகுதி

601. முழுக்ஷுக்களுக்கு உபஜீவ்யங்களான ஸகல க்ரந்தங்களினுள் னும் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களே மிகச் சிறந்தவை. ரஹஸ்யார்த்தங்களில் தெளிவுள்ள வர்களுக்கே இதிறாஸ புராணாதிமஹார்த்தங்களும் பகவத்விஷயார்த்தங்களும் ரஸிக்குர். ஆகவே ரஹஸ்யார்த்தங்களில் தெளிவுபெற வேண்டியது முக்கியம். திருமந்த்ரம், த்வயம் சரமச்சலோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களின் பொருளை பட்டர் அஷ்டர்ஸோகி யென்கிற வடமொழிச் சிறுநூலில் அதிஸம்க்ஷேபமாகவருளிச் செய்தார். தேவப்பெருமானுடைய அபராவதார பூதரும், வடக்குக் திருவீதிப் பிள்ளையின் திருக்குமாரரும் ஸர்வஜ்ஞருமான பிள்ளை லோகாசாரியர்தாம் ரஹஸ்யார்த்த விவரணக்ரந்தங்களை மிக விரிவாகவும் அழகாகவும் அநவத்யாமாகவும் அருளிச் செய்தவரென்பது புநருத்தம். அஷ்டாதசரஹஸ்யமென்று ஸுப்ரஸித்தமான க்ரந்தஜாலம் பிள்ளை லோகாசாரியர் பணித்ததென்பதும் புநருத்தம்.

602. உபதேச ரத்தினமாலை யில் * ஓராண் வழியாய் * என்னும் பாசுரத்தில் * ஏராரெதிராசரின்னருளாலென்று தொடங்கிப் பரமகாருணிகராகப் போற்றப்பட்ட எம்பெருமானார்தாமும் ப்ரபந்தருபேண வெளியிட்டருளாமல் மறைத்து வைத்திருந்த மஹார்த்தங்களைப் பிள்ளை லோகாசாரியர் ஒருவரே பல பிரபந்தங்களினால் வெளியிட்டருளினவராதலால் க்ருபா மாத்ரப்ரஸந்நாசாரியர்களில் எம்பெருமானாரைக் காட்டிலும் இவரே முதல் ஸ்தானம் பெற்றவராவர். இப்பேராசரியார் மூலமருளிச் செய்திருந்தும், ஸூத்ரம் போன்ற அந்த திவ்ய ஸூக்திகளின் பொருளையும் கருத்தையுமறிவதற்கு எளிய வழியில்லாதிருந்த காலத்தில் விசதவாக்கிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகள் தேனும் பாலுமமுதுமான வியாக்கியானங்களை யிட்டருளி மஹோபகாரம் செய்தருளினவராதலால் பிள்ளை லோகாசாரியரையுங் காட்டில் மணவாளமாமுனிகளே பரமகாருணிகரென்று போற்றுகுறியராவார். மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்கள் திருவவதரிக்களில்லை யென்றால் உபயவேதார்த்தங்களிலும் மற்று எத்தனை க்ரந்தங்கள் அவதரித்திருந்தும் அவை பகல்விளக்கு என்னத்தக்கவையேயாகும். ... *

603 பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிய அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களுள், யாத்ருச்சிகப்படி, பரந்தபடி, சரிய:பதிப்படி என்னும் க்ரந்தங்கள் ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாக அவதரித்திருந்தவைகிருந்தாலும் முழுக்ஷுப்படி யென்னும் திவ்யக்ரந்தமே பலபடியாலும் பெருமை பெற்று விளங்கா நின்றது. மற்ற க்ரந்தங்கள் அதிஸங்க்ரஹம், அதிக விஸ்தரம், ஸர்வக்ருத வாக்ய பாஹுஸ்யம் முதலிய வற்றால் குறை பெற்றிருக்குமென்றும், அவ்வகைக் குறைகளுக்கு இடமின்றியே அவையெல்லாவற்றுக்கும் பின்பு முழுக்ஷுப்படி யென்னும் திவ்யக்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்றும், இதன் சீர்மையைக் கண்டு ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் இந்த க்ரந்த ரத்னத்தையே விசேஷித்துப் பரிக்ரஹிக்கலாயினர் என்றும் மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது மற்ற க்ரந்தங்களில் அருளிச் செய்யப்படாத பல அபூர்வ விஷயங்களும் இதரில் குடி கொண்டிருக்கின்றன வென்பதும் இதற்குத் தன்னேற்றம். ... *

604. பகவன்மந்த்ரங்களின் பாகுபாடும் திருமந்த்ரத்தின் சிறப்பும் திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்சலோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் முழுக்ஷுக் களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயங்கள். இவற்றுள் திருமந்த்ரமென்கிறது ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரம் இது ஸ்ரீபதரிகாசரமத்திலே வெளியிடப்பட்டது. எம்பெருமானைப் பற்றின மந்த்ரங்கள் அபரிமிதங்களாயிருக்கும் அவற்றுள் வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் அவ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் இரு வகுப்புண்டு. பகவானுடைய ஸர்வத்ர வ்யாப்தியைத் தெரிவிக்கும் மந்த்ரங்களே வ்யாபக மந்த்ரங்களெனப்படும். அவை எவையென்னில், விஷ்ணு மந்த்ரம், வாஸுதேவ மந்த்ரம், நாராயண மந்த்ரம் என்பவை. இம்மூன்று மந்த்ரங்களே பகவானுடைய மற்றெல்லா மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் சிறந்தவை. இம்மூன்றினுள்ளும் நாராயண மந்த்ரமே மிகச் சிறந்தது. விஷ்ணு மந்த்ரமானது ஆறெழுத்துடையதாகும். வாஸுதேவ மந்த்ரமானது பன்னிரண்டெழுத்துடையதாகும். நாராயண மந்த்ரமானது எட்டெழுத்துடையதாகும். இதனையே திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரமென்பர். இதன் பெருமையையே ஆழ்வார்கள் “எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” என்பது முதலான பல பல பாசுரங்களினால் வெளியிட்டுள்ளார்கள். ... *

605. திருமந்த்ரத்தின் முதற்பதமான ப்ரணவத்தின் பொருள் விளக்கம். இந்த மந்த்ரத்தில் முதல் பகுதி (ஓம்) என்னும் ப்ரணவம் அகாரம், உகாரம், மகாரம் ஆகிய மூன்றெழுத்துக்கள் சேர்ந்து (ஓம்) என்று ஒரே எழுத்தாயிற்று. ஸகல ஜகத்துக்கும் காரண பூதனும் ஸர்வரக்ஷகனுமான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது அகாரம். எம்பெருமான் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியோடு கூடியிருந்தே ரக்ஷணத் தொழிலை நடத்தவல்லதலால் இவ்வகாரத்திலே பிராட்டியையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்க வேணுமென்பது நூற்கொள்கை. அகாரத்தின் மேல் நான்காம் வேற்றுமையுருபு ஏறியிருந்து அது வேதத்திற்கு உரிய இலக்கணத்தினால் லோப மடைந்துவிட்டது. அதன் பொருள் உரிமைப்பட்டிருத்தல் (சேஷத்வம்) ஆகும். மூன்றாவதான எழுத்தாகிய மகாரத்திற்கு அறிவுள்ளவானான [சேதனானாகிய] ஜீவாத்மா அர்த்தமாதலால் ஜீவாத்ம ராசிகளெல்லாம் பகவானுக்கும் பிராட்டிக்கும் சேஷப்பட்டவை என்றதாயிற்று. ... *

606. இடையில் இருக்கின்ற உகாரத்தின் பொருள் யாதெனில் வட மொழியில் அவதாரணப்பொருள் எனப்படும்; தமிழில் ‘பிரிநிலைப் பொருளெனப்படும். ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குத் தவிர மற்ற எவர்க்கும் சேஷப்பட்டவன்ல்லன் என்றதாகத் தேறிற்று. உலகில் ஒருவனுக்கு உரியவானவன் மற்றும் பலர்க்கும் உரிமைப்பட்டிருத்தலைக் காண நின்றோம். இங்கு அப்படியல்லாமல் நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டவன் நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றொருவற்கும் சேஷப்பட்டவன்ல்லன் என்றதாயிற்று. இதுதான் உகாரத்தில் தேறின பொருள். ஆக, ப்ரணவத்தினால் எம்பெருமானுக்கே உரிமைப்பட்ட தன்மையும் பிறர்க்கும் தனக்கும் உரிமைப் படாத தன்மையும் சொல்லிற்றுயிற்று. ... *

607. நம: பதார்த்த விவரணத்தில் விரோதிகளின் விவரணமும் அவை கழியும் விதங்களும். இனிமேல் (நம:) என்பதும் (நாராயணய) என்பதும்நிற்கிறது. இவை மந்த்ரசேஷமெனப்படும். இதனால் கீழ்ப் பிரணவத்தில் (ஓம் என்றதில்) சொன்ன பொருளே விவரிக்கப்படுகிறது. (நம:) என்பதனால் விரோதி கழிக்கப் படுகிறது. மூன்று வகையான விரோதிகள் அறியத்தக்கன. ஸ்வரூப விரோதி மூவகைப்படும். அஹங்கார மம காரங்களோடு கூடியிருக்கும் நிலை ஸ்வரூப விரோதியெனப்படும். அந்த நிலையை ஆழ்வார் “யானே யென்னையறியகிலாதே யானே

ரஹஸ்யார்த்த விவரணப்பகுதி

யென்றனதே யென்றிருந்தேன் ” என்ற பாசுரத்தினாலும், இந்த விரோதி கழிந்த நிலையை “யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” என்ற பாசுரத்தினாலும் அநுஸந்தித்துக் காட்டினார். ... *
... *
... *

608. தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தான் முயற்சி செய்கை உபாய விரோதியெனப்படும். அது கழிந்த நிலையை ஆழ்வார் “கனாவாய் துன்பம் கனாயா தொழுவாய் கனாகன்மற்றிலேன்” என்ற பாசுரத்தினால் காட்டினார். தமது துன்பத்தை எம்பெருமான் தீர்த்தாலும் தீர்க்காவிட்டாலும் ஒருவிதமான முயற்சியையும் செய்ய கில்லோம் என்றிருக்கையே உபாய விரோதி கழிந்த நிலையாகும் இனி புருஷார்த்த விரோதியாவது, பலனையனுபவிக்கும்போது அதனால் தான் ஆனந்தப்படுகை. அது இவனுக்குத் தகாது; அந்த ஆனந்தம் எம்பெருமானுடையதே யென்று கொண்டிருக்கை — புருஷார்த்த விரோதி கழிந்த நிலையாகும். இது *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று* என்ற ஆண்டான் பாசுரத்தில் காணத்தகும. ஆக, இம் மூன்று விரோதிகளின் கழிவும் (நம:) என்னுமதில் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ... *

609. பாகவத சேஷத்வம் உய்த்துணரும் வகையும் அதன் பெருமையும். இனி (நம:) என்றவதின் ஆழப்பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் பகவானுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதில் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு சேஷப்பட்டிருத்தல் மிகச் சிறந்ததாகக் குலாவப்படுகிறது திருமங்கையாழ்வார் “மற்றுமோர் தெய்வமுளதென் றிருப்பாரோடுற்றிலேன், உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் கண்ண புரத்துறையம்மானே” [பெரிய திருமொழி 8-10-3] என்றருளிச் செய்துள்ள பாசுரத்தையே முக்கியமான பிரமாணமாகக்கொண்டு பாகவத சேஷத்வத்தைத் திருமந்திரத்திற்குத் தலையான பொருளாகக் கூறுவது பேராசிரியர்கள். இதில் எந்த எழுத்தினால் (அல்லது) எந்த பதத்தினால் பாகவத சேஷத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிற தென்று ஆராயவேண்டும்; ஒன்றினாலும் தெரிவிக்கப்படவில்லை என்றே நினைக்கக் கூடியதாயிருக்கும். அப்படியில்லை; ப்ரணவத்தில் அகாரத்திலே இதை யநுஸந்திப்பாருளர்; எங்ஙனையென்னில்; அகாரத்தின்மேல் சதுர்த்தி விபக்தி [நான்காம் வேற்றுமையுருபு] ஏறிக் கழிந்திருப்பதாக (லோபித்திருப்பதாக)க் கீழே விவரிக்கப்பட்டது; லுப்த சதுர்த்தியோடு கூடின அந்த அகாரத்தினால் பகவானுக்கு சேஷப்படுந்தன்மை தெரிவிக்கப்பட்டதன்றோ? பாகவத சேஷத்வ மென்பது பகவத சேஷித்வத்தின் எல்லைநிலமே யாதலால் அந்த அகாரத்திற்குப் பொருளுரைக்கும்போதே இதையும் சேர்த்துப் பொருளாக உரைத்திடுவர்கள் சில ஆசாரியர்கள். வேறு சிலர், அந்த அகாரத்திற்கு அடுத்த உகாரத்தில் பாகவத சேஷத்வத்தையநுஸந்திப்பார்கள். எங்ஙனே யென்னில்; உகாரத்தினால் பகவானுக்குத் தவிர மற்றையோர்கட்கு சேஷப்பட்டவனல்லன் என்பது [அநந்யார்ஹத்வம்] தெரிவிக்கப்படுகிறதல்லவா? பாகவதர்கள் பகவானுடைய திருவடிஸ்தானத் திலேயே சேர்ந்தவர்களாகையாலே உகாரத்தின் பொருளை அநுஸந்திக்கும்போதே இந்த பாகவதசேஷத்வத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்திப்பார்களென்றதாயிற்று. *

610. பாகவத சேஷத்வத்தை நம: பதத்தில் அநுஸந்திப்பதின் ஓளசித்ய நிருபணம். ஆகவிப்படி முதற்பகமான ப்ரணவத்திற்குள்ளேயே பாகவத சேஷத்வம் அநுஸந்திக்கத் தக்கதாயிருந்தாலும் இடையிலுள்ள (நம:) என்னும் பதத்திலே இதனை யநுஸந்திப்பது மிசவும் பொருத்தமானதென்று பேராசிரியர்களின் திருவுள்ளம். ஏனென்னில்; அஹங்கார மமகாரங்களை அறவே விட்டுத் தொலைத்தவர்களுக்கே பாகவத சேஷத்வம் ருசிக்கும். நமச்சப்தார்த்தம் ஊறஹ அஹங்கார மமகாரங்கள் அறவே நீங்குமாதலால், இங்ஙனம் நீங்க

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தவஸ்த பூஷணம்

பெற்ற அதிகாரிகளுக்கே பாகவத சேஷத்வம் உறைத்திருக்குமென்றுகொண்டு நம் ஆசார்யர்கள் பாகவத சேஷத்வத்தை (நம:) என்பதில் அதுஸந்திக்கும்படி நியமித்தருளினது மிகப் பொருத்தமானது. *

611. பகவச்சேஷத்வத்தின் காஷ்டையே பாகவதசேஷத்வம் என்னும் மருமமுணர்த்துதல். பாகவத சேஷத்வம் என்பதன் உண்மைஸ்வரூபத்தை யறியாதார் பலர் இதில் ஆகேஷபங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பார்கள் ; பகவானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கின்ற நாம் வேறு சில வழிப்போக்கர்களுக்கு அடிமைப்படுகையாவது என்? ப்ரணவத்தில் உகாரத்தினால் உறுதி செய்யப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தோடு முரண்பட்டதன்றோவிது ; இதைத் திருமந்திரார்த்தமாகக் கொள்வது எப்படி சேரும்? என்று ஆகேஷிப்பதுண்டு. அன்னவர்களைத் தெளிவிக்கிறோம். *

612. ஒரு வஸ்துவிலே நாம் அன்பு வைத்தால் அவ்வன்பு அந்த வஸ்துவோடு முடிந்து நிற்பதில்லை ; அத்தோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமும் பரம்பரா ஸம்பந்தமும் பெற்ற வஸ்துக்களிலேயும் அன்பு பரந்து செல்லா நின்றது. மனையினிடத்திலே கணவன் வைக்கிற அன்பு அவனோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களிடத்தும் பெருகிச் செல்வதை எங்கும் காண்கிறோம் எம்பெருமானும் நம்மிடத்திலே வைக்கிற அன்பு நம்மளவிலே நிற்காமல் “கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரெழெழு பிறப்பும் மாசுதிரிது பெற்று” என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறபடியே நம்மோடு உறவுபெற்றோரிடத்திலும் பெருகிச்செல்வதை இதிஹாஸ புராண கதைகளினாலுமறிகிறோம். இவ்விதமாகவே நம்முடைய அன்பும் எம்பெருமானளவிலே சுவறிப் போகாமல் அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் பக்கலிலும் பெருகிச் சென்றால் இது பகவத பக்தியின் ஒரு உறைப்பேயொழிய வேறன்று. ஆக, பாகவத பக்தியென்பது பகவத பக்தியின் ஒரு காஷ்டையே யொழிய வேறுபட்டதன்று என்றதாயிற்று. இதில் செய்யும் ஆகேஷபங்கள் இதன் உண்மையை உணராதார் செய்யுமவை யத்தனையென்று விடுக்க. *

613. நாராயண பதார்த்தவிவரணமும், ஸ்வரூபதோநித்ய — ப்ரவாஹதோ நித்யங்களின் விவரணமும். இனி (நம:) என்பதற்கு அடுத்ததான நாராயண பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. நார — அயந என்று இரண்டு பதங்கள் சேர்ந்து நாராயண என்றாகிறது. நாரங்களுக்கு அயநமாயிருப்பவன் நாராயணன். நித்ய வஸ்துக்களின் திரள்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் நாராயணன் நித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருந்தால் அநித்ய வஸ்துக்களுக்கு எத்தாந்தத்தில் அநித்ய வஸ்துவே கிடை யாது ; எல்லாம் நித்ய வஸ்துக்களே யாகும். அழிந்தொழியும் பொருள்களை நாம் கட்டடாகக் காணுநிற்க, அநித்ய வஸ்துவே கிடையாதென்றால் எப்படி பொருந்துமென்று கேள்வி பிறக்கும். இங்குத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயமாவது — நித்ய வஸ்துக்கள் இருவகைப்படும் ; ஸ்வரூப நித்யமென்றும், ப்ரவாஹ நித்யமென்றும், எப்போதும் எவ்விதத்தாலும் அழிவிலாத பொருள்கள் ஸ்வரூப நித்யமெனப்படும். ஆன்மா, மூலப்ரக்ருதி, கள் எவையெனில் ; உற்பத்தியையும் விநாசத்தையுமுடையனவாக இருக்கச் செய்தேயும் முன்னிருந்த நாமம் உருவம் லிங்கம் முதலானவற்றின் மாறுபாடின் றிக்கேயிருக்கப்பெற்ற பொருள்கள் ப்ரவாஹ நித்யங்களெனப்படும். பஞ்ச பூதங் குணி முதலான ஸகல வஸ்துக்களும் ப்ரவாஹ நித்யங்களாம். ஒரு பாணை

ரஹ்ஸ்யார்த்த விவரணப்பகுதி

உடைந்து போனாலும் அதே விதமான பல பாணிகளை எஞ்ஞான்றும் காண
நின்றோம் ; ஒரு துணி கிழிந்து போனாலும் அதே விதமான பல துணிகளை எந்
நாளும் பார்க்கின்றோம். இங்ஙனே ஒவ்வொரு பொருளின் விஷயத்திலும் கண்டு
கொள்ளலாம். இவையெல்லாம் ப்ரவாஹதோ நித்யமெனப்படும்.

614. ப்ரஸங்காத் உத்பத்தி விநாசஸ்வருபத்தின் உபபாதனம். அன்றியும், வேதாந்திகளின் மதத்தில் ஒரு வஸ்துவக்கும் புதிதாக உற்பத்தியும் அழிவும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஒரு அவஸ்தையிலிருந்து மற்றோருவஸ்தைக்கு மாறுவதே உற்பத்தியாகும். அந்த நிலையினின்று மற்றோர் நிலைமைக்கு வருவதே விநாசமாகும். ஆக ஸுக்ஷ்மாவஸ்தைக்கும் ஸ்தூலாவஸ்தைக்கும் மாறி மாறி வருவதே உத்பத்தி விநாசங்களாகையாலே இந்த வகையில் எல்லாப் பொருள்களையும் நித்யங்களென்று கொள்ளக்குறையில்லை. நாராயணன் என்பதற்குப் பொருள் அருளிச் செய்யா நின்ற பிள்ளை லோகாசாரியர் முழுக்ஷுப்படியில் “நாராயணன் எனன்றது, நாரங்களுக்கு அயந மென்றபடி; நாரங்களாவன நித்ய வஸ்துக்களினுடைய திர்ள்” என்று பணித்து உடனே அந்த நித்ய வஸ்துக்களை விவரிக்கத் தொடங்கி, “அவையாவன — ஜ்ஞாநாநந்த அமலத்தவாதிகளும்...பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும் நித்யஸூரிகளும்...ப்ரக்ருதியும் பத்தாத்தமங்களும்...அண்டங்களும் அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்” என்று அருளிச் செய்தார். இதனால் விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகிலும் ஒரு பொருளையும் விடாமல் எல்லாமும் நாரமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாக சொல்லிற்கூற்று. இப்பொருள்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவன் நாராயணன் — என்று முடிக்கப்பட்டது.

615. நாராயண பதத்தின் தத்புருஷ பஹுவீஹி ஸமாஸங்களினால் தேறின பொருள். பகவான் இப்பொருள்களிலே யிருக்கின்றானா? அல்லது இப்பொருள்கள் பகவானிடத்து இருக்கின்றனவா? என்று பார்க்கு மளவில் இரண்டு வகைக்கும் குறையிலையென்றே நூற்கள் கூறுகின்றன. எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுள்ளன்; எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்து உள்ளன என்பதே நூற் கொள்கை. பகவானிடத்துள்ள பரத்துவம் ஸௌலப்யம் என்கிற இரண்டு திருக் குணங்களும் மேற்சூறிய இருவகைப் பொருள்களினாலும் விளக்கம் பெற்றனவாகும்.

616. எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்தே யுள்ளன வென்னும்போது எல்லாப் பொருள்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்துவம் விளங்கிற் றாகும். எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுள்ளன் என்னும் போது அறப் பெரியனான தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னை அமைத்துக் கொண்டு புருந்திருக்கை யாகிற ஸௌலப்பம் [எளிமை] விளங்கிற்றும் ஆக நாராயணபதத்தின் பொருள் ஒருவாறு விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. *

617. நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள விபக்தியின் பொருள் விளக்கம். இனி நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை யென்பர்; அதாவது, நாராயணனுக்கே எல்லாவடிமை களும் செய்யப் பேறுவேனாக வேணுமென்று கோரப்படுகிறதென்கை. எவ்விதமான கைங்கர்யம் செய்ய வேணும்? என்கிற கேள்விக்கு இடமில்லை; ஸகல தேசங்களி லும் ஸகலகாலங்களிலும் ஸகலாவஸ்தைகளிலும் ஸகலவிதமான கைங்கர்யங்களை யும் செய்வதற்கே இட்டுப் பிறந்தோம். இதனை நம்மாழ்வார் 'ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்' என்கிற பாசுரத்தினால் தெளிவித்தார்.

618. கைங்கர்ய ஸ்வரூபசோதனமும், கைங்கர்யத்தில் இருவகைகளின் நிரூபணமும். கைங்கர்யம் செய்வது மனம் மொழி மெய்களாலும் பொருளாலும் மாகக் கூடியது. இவற்றுள் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் கைங்கரியம் செய்வதில் அருமையில்கூடு; உடலைச் சிரமப்படுத்தி அடிமை செய்வது அரிது; அதுதான் முக்கியமானது. பொருளைச் செலவு செய்து கைங்கரியம் செய்வதுதான் மிகச் சிறந்ததென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும்; அது மிகத் தாழ்ந்ததென்பதை நிரூபிக்கிறோம் காண்மின்; ஒருவன் தவறு செய்து ராஜ தண்டனைக்கு உட்படுகிறான்; அரசன், ஒரு மாதம் கடுங்காவல், அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் என்று வந்தித்தால் எப்படிப்பட்ட ஏழையும் சிரமப்பட்டாகிலும் பணத்தைச் செலுத்தப் பார்க்கிறானே யொழிய, தேஹத்தை நலிவுறுத்தக் கூசி சிறைவாஸத்திற்கு உடன்படுவதில்லை. இதனால் அனைவர்க்கும் தேஹத்திலே தான் அதிகமான அன்பு என்றும், பொருளில் அன்பு கிடையாதென்றும் கண்டு கொள்கிறோமல்லவா? நாம் எதை அதிகமாக அபிமானிக்கிறோமோ அதைச் சிரமப்படுத்திச் செய்யும் கைங்கர்யமே சிறந்ததாகுமென்பதில் தட்டில்லை, ஆகவே, திரவியத்தைக்கொண்டு செய்யும் பணிவிடையிற்காட்டிலும் உடலைக் கொண்டு செய்யும் பணிவிடையே மிகச் சரியதென்று தேறுகின்றது. ... *

619. கோவில்களில் பெருமானுக்குத் திருத்தேர்த்திருவிழா நடைபெறுகின்றது; அன்பர்களே! திருத்தேரை யிழுக்க வாருங்கள் என்றழைத்தால், பத்தெட்டு ரூபாயைக் கொடுத்து கைகூப்பி நிற்கும் அதிகாரிகளே மலிந்துள்ளார்கள். உடலைச் சிரமப்படுத்திக் கைங்கரியம் செய்வோமென்று குதுகலிப்பவர்கள் மிகச் சிலரே. அத்தகைய கைங்கர்யமே எம்பெருமானுக்குப் பரம பரீதியை வினைக்கும்.

620. கைங்கரியம் துக்கரூபமன்று என்பதன் நிரூபணம். ஒருவற்குப் பணிவிடை செய்வதென்பது உலகில் கிலேசமாகக் காணப்படுகிறதேயொழிய ஆனந்தமாகக் காணப்படவில்லை. “ஸேவா ச்வாஸ்ருத்தி ராக்க்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்” என்று மறுமஹர்ஷியும் கூறியுள்ளார்; இதன் பொருளாவது, பணிவிடை செய்வதென்பது நாய்த் தொழிலாதலால் அதனை விட்டுவிடவேண்டுமென்பதாம். ஆனந்தமயான ஆன்மா ஆனந்த ஹேதுவான செயல்களைச் செய்து ஆனந்தப்பட வேண்டியிருக்க, கிலேசத்திற்கே ஹேதுவான பணிவிடையைச் செய்து வருந்தலாமோ வென்னில்; இதற்கு ஸமாதானம் கேண்மின்;

621. பணிவிடைகள் இரண்டு வகையாகவுண்டு. தேஹபோஷணத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது ஒன்று; அதாவது கூலி வேலை செய்வது. ஆத்மாத்மநத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது மற்றொன்று. அதாவது பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயத்திற்கு கைங்கரியஞ் செய்வது. இவற்றுள் முந்தின பணிவிடையினால் கிலேசம் விளையுமே யல்லது பிந்தின பணிவிடையினால் சிறிதும் கிலேசம் விளையாது; பரமானந்தமே கொந்தளிக்கும். சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும், காமுகன் காமினிக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும் பார்க்கின்றோம். இவை வெகு மகிழ்ச்சியுடன் நடைபெறுகின்றன வென்பதை உலகிற்காண்கிறோம். (ஒரு சிறு கதை கேண்மின்.) ... *

622. துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டு செல்லும் போது ஒரு மஹர்ஷியின் ஆசிரமத்தில் இளைப்பாறப்புகுந்தான்; அங்கே சகுந்தலை யென்னும் தெய்வமாதைக் கண்டு காதல் கொண்டான்; அவளோடு ஸம்பாஷிக்கவும் பெற்றான்; அப்போது சொல்லுகிறான்:—“ஸம்விஜயாமி நளிநீதள தாளவ்ருந்தை: அங்கே நிதாய கரபோரு! யதாஸுகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணுவத

ரஹஸ்யார்த்த விவரணப்பகுதி

பத்மதாம்ரெள” என்கிறான் ; சகுந்தலையின் முகத்தில் வேர்வை நீர் பெருகுவதைக் கண்டு அரசன் பொறுக்கமாட்டிற்றிலன் ; தாமரையிலையை விசிறியாகக் கொண்டு விசிறட்டுமா ? உன்னுடைய பாத பல்லவங்களை மடியிலே யிட்டுக்கொண்டு நோவு தீர வருட்டுமா ? என்று கேட்கிறான் ; கேட்டுக்கொண்டே அப் பணிவிடைகளை யும் செய்கிறான். இவனோ சக்ரவர்த்தி : அவனோ ஒரு காட்டுப்பெண் ; காதல் விளைந்ததே காரணமாகக் கைங்கர்யம் செய்வதில் அன்பு ததும்பிய குதூஹலம் விளைகின்றது. இதனால் என்ன தெரிந்து கொள்ளுகிறோம் ? உகப்பில்லாதவிடத்தில் செய்ய நேரும் பணிவிடையே துக்கரூபமானதென்றும், உகப்புள்ளவிடத்தே செய்யப் பராப்தமாகும் கைங்கர்யமானது ஆனந்த மயமாகவே யிருக்குமென்று முணருகிறோம். ... *

623. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணுவது ஸ்வரூபாநுரூபமேயென்று சொல்லித் திருமந்திரப் பொருளை நிகமித்தல். ஆகவே எம்பெருமானிடத்தில் ஸ்வரூபத்தாலும் திருக்குணங்களடியாகவும் உகப்புகொண்டவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் ருசித்திருக்குமே பொழிய க்லேச ரூபமென்று வெறுக்கத் தக்கதாயிராதென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். இவ்விஷயத்தைப் பிள்ளைலோகசார்யர் எவ்வளவு அழகாகத் தெரிவித்தருளுகிறார் பாருங்கள் — “சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில் ; அந்த நியமமில்லை ; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமா யிருக்குமிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே” என்பது அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் திவ்யஸூக்தி. ... *

624. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமென்னும் நூலின் முடிவில் ஸ்வாமி ராமாநுஜர் தாமும் அருளிச்செய்த அர்த்தமிது. கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை செய்வது ஸ்வரூபாநுரூபமே யாதலால் * நாராயணயவென்பதனால் அது செய்யப்படுவதில் குறையொன்றுமில்லை பென்க. ஆக இவ்வளவாலும் திருமந்திரப் பொருள் விளக்கப் பட்டதாயிற்று. ... *

மந்திரரத்னாமென்கிற த்வயபத்தின் பொருட் சுருக்கம்.

625. த்வயமந்திரத்தின் ஏற்றத்தை விரியவுரைத்தல். நமது ஸம்பிரதாயத்தில் திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் த்வயத்திற்கே ஏற்றமதிகம். திருமந்திரத்திற்கு மந்திராஜமென்று பெயர் ; த்வயத்திற்கு மந்திராஜமென்று பெயர். ராஜாவும் ஸ்ரீரம்பகூடிய வஸ்து ரத்னமாதலால் ரத்னமென்று திருப்பெயர் பெற்ற த்வயமே சிறந்ததாகும். ... *

626. நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பிரதாயத்தில் மூன்று ரத்னங்கள் பிரஸித்தமாக வழங்கப் பெறுகின்றன. பராசரமஹர்ஷி பணித்த விஷ்ணு புராணம் புராணாதித்யமென்றே ப்ரஸித்திபெற்றது. ஆளவந்தார் “ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராணாதித்யம் தஸ்மை நமோ முனிவராய பராசராய” என்றருளிச் செய்தது காண்க. ஆளவந்தாரருளிச் செய்ததஸ்தோத்ரமானது ஸ்ரீநீதிநீதிமென்றே புகழ்பெற்றொளிக் கின்றது. த்வயமந்திரம் மந்திரரத்னமென்று வழங்கப்பெறுகின்றதென்று சொன்னோம். எழும்பியப்பா பணித்த மணவாள மாமுனிகளின் திருநாயகியில் “மந்திரரத்நாநு ஸந்தாந ஸந்தத ஸ்புரிதாதாம், தகர்த்ததத்வ நித்யாந ஸந்தந்த புலகோத்கமம்” என்றருளிச் செய்திருப்பது காண்க. ... *

627. திருமந்திராநுஸந்தானத்திற்குக் காலநியதியுண்டு ; த்வயத்தின் அநுஸந்தானத்திற்கு அஃது இல்லை. சரணுகதி கத்யத்தில் “த்வயம் அர்த்தாநு

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணம்

ஸந்தாதேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவச்சார்பாதம் அந்நரவ ஸ்ரீங்கே ஸுகமாஸ்வ” என்று எம்பெருமானார்க்கு அழகிய மணவாளன் இட்டருளின கட்டளை. நம் பூர்வாசாரியர்கள் அந்தேவாஸிகளையும் அந்தரங்கர்களையும் ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமிடத்து “திருமந்தரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வையகநிரதராவீர்” என்று ஆசீர்வதிப்பார்களென்று ப்ரஸித்தம். ... *

628. திருமந்திரத்திற்காட்டிலும் மூன்றாம் ரஹஸ்யமான சரமச்சுலோகத் திற்காட்டிலும் த்வயம் மிகச் சிறந்ததென்பதை யாவரும் எளிதாகவறியலாம். எங்ஙனையென்னில்; “இதிலே ஸ்ரீ ஸம்பந்த மநுஸந்தேயம்” என்று பிள்ளையுலகாசரியருளிச் செய்தபடியே திருமந்திரத்தில் பிராட்டிஸம்பந்தம் ஆர்த்தமாகக் கிடைப்பதேயன்றி ஸ்பஷ்டமாகவில்லை. சரமச்சுலோகத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்த ப்ரஸ்தாவமே செய்தார்களில்லை. இக்குறைதீர த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் உத்தர கண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் ஸுஸ்பஷ்டமாக விளங்கா நிற்பது ஒரு விசேஷம். ... *

629. அவ்விரண்டு ரஹஸ்யங்களிலும் பகவானுடைய திருவடிகளின் ப்ரஸ்தாவமேயில்லாமை பெரியகுறை. அக்குறையும் தீர இதில் திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடுத்தது மற்றொரு விசேஷம். ஆகப் பல படிகளாலும் த்வயத்தின் சிறப்பை அறிவித்தோமானோம். ... *

630. வைஷ்ணவாதிகார்க்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களை நிரூபித்தல் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு த்வயரஹஸ்யம் மிகவும் உபாதேயம், இந்த ப்ரஸங்கத்திலே வைஷ்ணவாதிகார்க்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களானவற்றை முந்துற முன்னம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதும் முக்கியமாகும். பத்து விஷயங்கள் வைஷ்ணவாதிகார்க்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களாம். அவையாவன: — (1) *பீதாம் மாதாம் தாராத்* இத்யாதிப்படியே பாஹ்ய விஷயஸங்கங்களையுடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை. (2) வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி நிரூபாதிகரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுதல். (3) பேறு கனத்திருப்பதையும் அதற்குரிய உபாயம் நடப்பக்கவில் இல்லாமைமையையும் நாம் செய்யும் பாபங்கள் அளவு கடந்திருப்பதையும் நோக்கித் தனும்பாமல் பலன் தப்பாது கைபுகும் என்று விச்வஸித்திருக்கை. (4) இப்படி விச்வஸித்து ‘பேறு ஸித்தித்தபோது காண்கிறோம் என்று ஆறியிராமல் *தாவி வையங்கொண்ட தடந் தாமரைகட்கே கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ* என்கிறபடியே க்ரமப்ராப்தி பற்றும் பதறுகை. (5) பரமபதத்திலே போய் பகவதநுபவகைங்கரியங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் பதற்றம் நடவா நிற்கச் செய்தேயும் இந்த வுடம்போடேயிருக்கும் வரை திவ்ய தேசங்களிலே *கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் திவ்ய தேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாண குணநுபவமும், அது அடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேப விஷயமாய்ப்படி யிருக்கை. (6) கீழ்ச்சொன்ன விவையெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் ‘இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த வைபவத்தை யறிந்து உகந்திருக்கை. (7) இதர மந்த்ரங்களின் அருகே மறந்தும் செல்லாமல், த்யாஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளியவறிவிக்கும் திருமந்தரத்திலும் அதின் அர்த்தத்திற்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை. (8) கீழ்ச் விஷயத்தில் பக்தி அதிசயித்திருக்கை. (9) நித்ய ஸம்ஸாரியான தன்னை நித்ய

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணம்

636. த்வயாதிகாரியின் அருமையும், த்வயத்தின் திரண்ட பொருளும். எரித்தோபாய வரணத்தைக் கூறும் த்வய ரஹஸ்யத்திற்கு அதிகாரிகள் கிடைப்பது அரிது. ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்ய க தித்வமுமாகிற இரண்டுமுடைய வனே த்வயாதிகாரியாவான். ஆகிஞ்சன்யமாவது — * நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் * என்கிறபடியே ஒருவிதமான கைம்முதலுமில்லாமை; அநந்ய கதித்வமாவது — * புகலொன்றில்லாவடியேன் * கனைகண் மற்றிலேன் * என்கிற படியே வேறு ரக்ஷகனை நெஞ்சிலும் நினையாமை. ஆக இவ்விரண்டும் வாய்க்கப் பெற்ற அதிகாரியே த்வயாதிகாரியாவான். ... *

637. இரண்டு கூறுக [கண்டங்களாக] இருக்கின்ற இந்த த்வயத்தில் முதற்கண்டத்தினால் — பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. ஸ்ரீமத் என்பதனால் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிடுகிறது; நாராயண சரணே சரணம் ப்ரபத்யே என்பதனால் எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. உத்தரகண்டத்தாலே, பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே கைங்கரியம் பண்ணவேணுமென்கிற பிரார்த்தனை காட்டப்படுகிறது. [ஸ்ரீமதே என்று பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தி; நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தி கைங்கர்யப் பிரார்த்தனையைக் காட்டும். நமஸ்ஸு கைங்கர்ய விரோதி நின்றுத்தியைக் காட்டும்.] ... *

638. த்வயத்தின் பிரதிபதார்த்த விவரணங் காட்டுதல் ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஸம்பத்து முதலியவைகளும் பொருளானாலும் இங்கே இச்சொல் பெரிய பிராட்டியார்க்குத் திருநாமமாயிரா நின்றது. * ஸ்ரீநிதி ப்ரதம் நாம ஸ்கம்யா: * என்கிற ப்ரமாண வசனம் காண்க. “ஸ்ரீநித்யேவ ச நாம தே” என்றார் ஆளவந்தாரும். இந்த ஸ்ரீ சப்தமானது, * ஸ்ரீ — ஸேவாயாம் * என்கிற தாதுவிலே இரண்டு வகையான வ்யுத்தபத்தியால் நிஷ்பந்தமாகும். ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ; (இது கர்மணி வ்யுத்தபத்தி,) ச்ரயதே இதி ஸ்ரீ; (இது கர்த்தரி வ்யுத்தபத்தி) கர்மணி வ்யுத்தபத்தியில் எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படா நின்றான் என்று பொருள்படுகின்றது. ஸகல சேதநர் கட்டும் இவனைப்பற்றியே தங்களுடைய சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் எரித்திக்கு மென்றவாறு. கர்த்தரி வ்யுத்தபத்தியில் ஈச்வரனை இவன் ஸேவியா நின்றானென்று பொருள்படுகிறது. இவன் தனக்கும் ஈச்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமா யிருக்குமென்றவாறு. ஸகல சேதந விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் ஈச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் உடையவன் என்று ஸ்ரீ சப்தார்த்தம் தேறிற் றுயிற்று. எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மை களுண்டானுப் போலே இவனுக்குப் புருஷகாரத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு; புருஷகாரத்வமென்கிற தன்மையை நினைத்து இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது. உபாய வஸ்துவில் விசேஷணமாயிருக்கிற தன்மையை யிட்டு இவனுக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற பகையும் சேராது. இதை நாம் ஸத் ஸம்பர தயார்த்த ஸாரநிதி, ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸுதாநிதி முதலிய நூல்களிலே பரக்க உபபாதித்தோம். வேதாந்தவாசிரியரும் ரஹஸ்யரத்நாவளி முதலிய ரஹஸ்யங்களிலும் சரணாதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் “பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் மட்டுமேயுள்ளது. எம்பெருமான்தான் பலப்ரதன்” என்பதைப் பன்னிப்பன்னிப் பேசியுள்ளார். ... *

639. பிராட்டியின் புருஷகாரத்வத்தின் ஆவச்யகத்வமுணர்த்துதல். எம்பெருமானுடைய நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவனைப் புருஷகாரமாக முன்னிட வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்னில்; குளிர்ந்த ஜலத்திலுங்கூடக்

ரஹஸ்யார் த்த விவரணப்பகுதி

கொடிதான் நெருப்பு [படபாத்தி] கிளருமாபோலே, ஸர்வ பூத ஸுஹ்ருத்தானவன் திருவுள்ளத்திலே சேதனன் அளவு கடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சீற்றம் பிறப்பதுமுண்டே ; அங்ஙனே சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப் பிராட்டிக்காக இவள் தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச் சீற்றத்தையாற்றி தயையையுண்டாக்குவள். ஆகையாலே ஸம்பந்த வுணர்ச்சி யுள்ளவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமேயென்க. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யுமோ வென்னில், * அகில ஐகந்மாநம் * என்கிறபடியே சேதநர்கட்கு இவள் மாதவாய், அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய வருத்தம்கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதே யிருக்கிற வொரு தன்மையும், எம்பெருமானுக்குப் பத்தியாய் * பித்தர் பணிமலர்மேல் பாவைக்கு * என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்கிற வொரு தன்மையும் உடையவளாகையாலே ஒருவகையாலும் விபலமாக மாட்டாத புருஷகாரம். உலகில் புருஷகாரம் செய்பவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும் ; எவர் விஷயத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்கவேண்டியது ஒன்று. யாரிடத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவரிடத்தில் தம் வாக்கு வெற்றிபெற்றே தீரும் படியான வால்லப்ப மிருக்கவேண்டியது மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் பிராட்டியிடத்தே புஷ்கலமென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... *

640. ப்ரஸங்காத் பிராட்டியின் திருவாக்கின் வெற்றியை நிரூபித்தல். இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான் ; ஈச்வரனோ கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன் ; அன்னவன் சேதநருடைய குற்றங்களை நிறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன் என்று நிற்குமளவில் பிராட்டிதான் என்ன செய்ய முடியும் ? என்னில் ; இது இவளுடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆக்ஷேபமாகும். இவள் சிறையிருந்த காலத்தில் இவளைப் பத்துமாதம் இடைவிடாது படாத பாடுகளும் படுத்தின ராக்ஷஸிகளின் கொடுமையை மரத்தின்மேல் மறைந்திருந்து கண்ட அனுமன் “ பெருமாள் வெற்றிபெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக்கொள்வோம் ” என்று ஆறியிருந்து, ராவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து “ இவ்வரக்கிகளின் அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம் பண்ண நினைத்திருக்குமெனக்கு இடமளிக்க வேணும் ” என்று (பிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவிலே, சொல்லிற்றுங்கொண்ட அவ்வனுமனையுமுட்பட இவள் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தாளென்பது ஸ்ரீராமாயணப் பிரஸித்தம். [* பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா * இத்யாதி.] அப்படிப்பட்ட விவள் * அல்லி மலர் மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும்மான் * என்கிறபடியே தன் போக்யதையிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பவனாய், * நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்தெம்பிரானேக * என்கிறபடியே ‘மாயாமிருகத்தின் பின்னே போ’ என்றாலும் வினைவதறியாதே அதின் பின்னே தொடர்ந்து போமவனாய் இப்படி தனக்கு விதேயனாய் ரஸிகனாய் இருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்லென்பது சொல்லவேணுமோ ? ... *

641. பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீமத் பதார்த்த நிரூபணம். ‘ஸ்ரீமத்’ என்கிற பதத்தில் ப்ரக்ருதியான ஸ்ரீ என்பதன் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. அதன் மேல் ஏறிக்கிடக்கும் மதுப்பென்கிற பிரத்யயத்தின் பொருள் கேண்மின். ‘எப்போதும் கூடியிருத்தல்’ என்னும் பொருளில் ‘மதுப்பு’ வந்திருப்பதாகக் கொள்க. “நித்யயோகே மதுப்” என்பது வியாகரணம். இத்தால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டென்பது தேறும். ... *

642. இந்த நித்யயோகம் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வப்ரயுக்தமான நித்யயோகமென்று கொள்ளக்கடவது. ஞானம் ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி பகவானுக்கு ஸ்வரூப நிருபகங்களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வமும் நிருபகமாகையாலே இவளோடே கூடியே ஈச்வரவஸ்துவின் ஸத்தையுளதாகக் கொள்க.

643. இவளுடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்ய யோகமுண்டு ; அபரா தங்களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்க வல்லான ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தையும் சேதனர் செய்யும் குற்றங்களின் அளவில்லாமையுங் கண்டு “ஐயோ என்ன குமோ!” என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் அகல மாட்டான். இப்படி இவளிருந்து நேர்க்குகையாலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை நினைத்தோ சேதனன் அஞ்சவேண்டியப்ரஸக்தியில்லை. அன்றியும், பிராட்டி எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியே யிருக்கிறாள் என்று தெரிந்துகொள்ளுமளவில், எந்த ஸமயத்திலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கலாம் என்பது தேற்றற்கும். ‘புருஷகாரம் செய்பவள் அருகே யிருக்குங் காலம் பார்த்து ஆச்ரயிக்கவேணும்’ என்று ஸமயப்ரதீக்ஷை வேண்டியதில்லை ; ஆச்ரயிக்க வேணுமென்கிற ருசி பிறக்க வேண்டுவ தத்தனையே பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதே யென்பதை விபவாவதார காலத்துச் செய்தியாலும் தெரிந்து கொள்ளலாம் ; ராமாவதாரத்தில், அளவுகடந்த அபராதத்தைச் செய்துப் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்திற்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ண வேண்டின காகம் க்ருபைக்கு இலக்காய்த் தலை பெற்றுப்போனது பிராட்டியின் ஸந்நிதியினாலேயாம். அவ்வளவு அபராதியல்லாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு இலக்காய் முடிந்துபோனது இவளுடைய ஸந்நிதி யில்லாமையினாலேயாம். ஆகவே பிராட்டியின் ஸந்நிதானம் பழுது படாதென்று உணர்க. ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் சொன்னோம். ... *

644. த்வயநூர்வகண்டத்தில் நாராயண பதார்த்த விவரணம். இனி நாராயண பதார்த்தம் கேண்மின். ‘நாராயண’ என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உண்டு ; ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பாநுகுணமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டியதாகும். இங்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்பம் ஜ்ஞாநம் சக்தி ஆகிற இத்திருக்குணங்களை யுடையவன் என்கிற பொருள் கொள்ளக்கடவது ஏனெனில், ஆச்ரயிக்க ருசியுடைய சேதநன் அநாதிகாலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீற்றங்கொண்டு ‘இவனை அங்கீகரிக்கமாட்டேன்’ என்றிருக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியமானது உபதேசத்தாலும் அழகாலும் வசீகரித் துக் காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷகாரபலத்தாலே தலைமடிந்தொழிந்த பிறகு, அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின்கீழ்த் தலையெடுக்கப் பெருமலிருந்த கஷ்டம் தீர்ந்து தலை யெடுக்குமவையாவன குணங்கள் இவையாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேணும். ... *

645. நாராயண பதார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட திருக்குணங்களின் உபயோக விவரணம். இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகம் என்ன வெனில் ; ஆச்ரயிக்க வந்த இந்த சேதநன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சா மைக்கு உறுப்பு வாத்தஸல்யம் ; வாத்ஸல்யமாவது கன்றிவிடத்திலே பசு இருக்கு மிருப்பு ; அதாவது அதனுடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும் கொண்டு நோக்குகையுமாம். அப்படியே எம்பெருமானும் ஆச்ரிதருடைய தோஷத்தை [* என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் * என்கிற படியே] போக்யமாகக்கொண்டு *பாலேபோல் சீர்* என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து. *ந த்யஜேயம் கநஞ்சந்* என்று ஒரு நிலை நின்று ரக்ஷித்தருள்வன்.

ரஹஸ்யார்த்த விவரணப்பகுதி

ஆகவே இந்த வாத்ஸல்ய குணமானது தன் குற்றங்களைக் கண்டு அஞ்ஞானமக் குடலாகும். 'நமது காரியம் செய்வனோ மாட்டானோ வென்று சங்கியாமல்' அவசியம் காரியம் செய்வன்' என்று நம்பியிருப்பதற்குறுப்பு ஸ்வாமித்வம். உடையையையுடையவனாயிருக்கைதான் ஸ்வாமித்வமென்பது, சேதநன் விமுகுன தசையிலும் விடாமல் நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான உறவுமுறையாம். ஆகவே இழவுபேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமானது, எம்பெருமான் நம் காரியத்தைச் செய்தே தீருவெனன்று துணிகைக்கு உடலாம். உபய விபூதிக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசமான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு (சேதநன்) தன் வாழ்வையறுஸந்தித்து அகலாமைக்கு உறுப்பு ஸௌசீல்யம். எல்லாரோடுமொக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையே ஸௌசீல்யமாதலால் இது ஸ்வாமித்வங்கண்டு பின் ஷாங்காமைக்கு உடலாம் அதீந்தரியன் [அதாவது கண்ணுக்கு விஷயமாகதவன்] என்று பிற்காலியாமல் கண்ணுலே கண்டு ஆசிரயிக்கைக்கு உறுப்பு ஸௌஸீல்யம். தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்குவதே யன்றே ஸௌலப்யமாகது. * ஸர்வபாபேப்போ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்கிற படியே ப்ராப்தி விரோதியைப் போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு ஐநூந் சக்திகள். இந்த சேதநன் கீழ்நின்றநிலையையும் மேல் போக்கடியையும் எம்பெருமானறிந்து கொள்ளுகைக்கு ஐநூந் உறுப்பு; அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு சக்தி உறுப்பு; ஆகவே விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஐநூந் சக்திகள் உடலாம். ... *

64.6 விசேஷித்து ஸௌலப்ய குணத்தின் விவரணம். கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில் ஸௌலப்யம் மிக முக்கியமானது; அந்த ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லை நிலம் எதுவென்றால் * தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே * என்கிறபடியே அன்பர்கள் உகந்ததொன்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டு நித்ய ஸந்திதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாம். அர்ச்சாவதாரமானது தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கு இலக்காகாத பரவ்யூஹங்கள் போலல்லாமல், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி போன விபவாவதாரங்கள் போலுமல்லாமல் அணித்தாகி ஸதா ஸந்திதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணுலே காணலாம்படி யிருக்கும். ஆனது பற்றியே ஆழ்வார்கள் அர்ச்சாஸ்தலங்களுையே தங்களுடைய பிரபத்திக்கு இலக்காக்கினார்கள். ... *

64.7 திருவாய்மொழியில் * அகலகில்லேனிறையுமென்று * என்கிற பாசுரத்தினால் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்யுமிடத்துத்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தை அறுஸந்தித்துக்கொண்டே செய்தாரென்பது அப் பாசுரத்தினால் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. எங்ஙனெயென்னில் * அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுற மார்பா! * என்பதனால் ஸ்ரீமத்பதார்த்த தாருஸந்தானம். * நிகரில் புகழாயென்று தொடங்கி * திருவேங்கடத்தானே * என்னுமளவும் நாராயண பதார்த்தத்தின் அநுஸந்தானம், (எவ்வாறென்னில்;) நாராயண பதத்திற்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஞானம் சக்தி என்னும் அறுகுணங்களுடையே அர்த்தமாதலால், நிகரில்புகழாய் என்று வாத்ஸல்யம்; உலகம் முன்றுடையாய் என்று ஸ்வாமித்வம். என்னையாவனோ என்று ஸௌசீல்யம். திருவேங்கடத்தானே பென்று ஸௌலப்யம். சக்திமான்களான அமரர்களும் ஞானவான்களான முனிவர்களும் வந்து தொழுகிறார்களென்று தெரிவிக்குமதான நிகரிலமர்புகழிக்கணங்கள் விரும்பு மென்கிற விசேஷணத்தினால் ஐநூன சக்திகள். * புகவெலான்றில்லா வடியேனுன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே * என்கிற ஈற்றடியினால் * சரணெள சரணம் ப்ரபத்யே * என்பதன் அநுஸந்தானம் — என்று சுருக்கமாக வறுஸந்திப்பது. ... *

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணம்

648. சரண சப்தார்த்தமும் த்விவசனத்தின் பொருட் சுவையும். இனி 'சுனோ' என்கிற பதத்திற்கு 'திருவடிகளை' என்று பொருள். இது த்விவச நாந்த பதமாகையாலே இரண்டு திருவடிகளைச் சொல்லிற்றுகிறது. இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற வித்தால் *இணைத்தாமரை யடியெம்பிரான்* என்கிற படியே இரண்டு தாமரைப் பூவை ஒழுங்குபடச் சேர்த்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தியழகு சொல்லப்படுகிறது. அதுவன்றியும் உபாய பூர்த்தியும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்; ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் ஜாத்யேகவசந மென்று கொண்டு பல பொருள்கள் பொருளாகவுங் கூடும்; பஹுவசநமுள்ளவிடங்களில் 'பூஜாயாம் பஹுவசநம்' 'ஆத்மநி பஹுவசநம்' என்கிற முறைகளாலே ஒரு வ்யக்தியே பொருளாகவுங்கூடும். த்விவசநமோ வென்னில், இரண்டுக்குக் குறைவாகவும் இரண்டுக்கு மேற்படவும் கொள்ளுவதற்கு இடந்தரமாட்டாதாகையாலே, உபாயமாமளவில் ஸஹாயாந்தரத்தை அபேஷியாமையாகிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. ... *

649. ஸ்ரீமந்த்நாராயணனைப் பற்றுகிறேனென்னுமல் அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேனென்று சொல்லுகையாலே உபாயத்துக்கு உற்றதான குணச்சிறப்பு திருவடிகளுக்குள்ளதென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. கீழே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும்; ரக்ஷகனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுங்கூட கைவிட்டாலும் திருவடிகள் கைவிடமாட்டா; *வண்புகழ் நாரணன் தின்கழல்* என்கிறபடியே பற்றினாரை ஒருகாலும் நடுவவிடாத திண்மையையுடைத்தா யிருக்கும். *அந்நிர்மலமாய் ஹி சுனாக்ஷணம்* என்னுந்நீரர்களன்றோ. திருவடிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட குணச்சிறப்பு இருப்பதும் தவிர, இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரவும் திருவடிகளிலே யிழிகை ப்ராப்தம். ஸ்தநந்தய ப்ரஜையானது தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வருத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே சேஷிபக்கல் ஆச்ரமிக்க விழியும் சேஷபுகன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர இழியும் துறை திருவடிகளாம். ... *

650. திருவடிகளைச் சொன்னவிது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகும். 'விக்ரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னபோதே புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய் நிச்சலம் பழித்த சிசுபாலனையுங்கூடத் திருத்தி *சேட்பால்பழம்பகைவன் சிசுபாலன் திருவடி தாட பாலடைந்த* என்கிறபடியே சேர்த்துக் கொள்ளுமியல் வினதான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறதென்க. ... *

651. 'சரணம்' என்கிற பதத்தின் பொருள் விளக்கம். த்வயத்தில் இரண்டாவது பதம் 'சரணம்' என்பது. இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இதன் பொருளாம். அவித்யை யென்ன, அதடியாக வரும் ராகத்வேஷங்களென்ன, புண்ய பாப ரூப துக்க பரம்பரைகளென்ன — ஆகிய இவை அநிஷ்டங்களாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே செல்லுகையும் பரமபதத்தை ப்ராபிக்கையும் பரம புருஷனைக் காண்கையும் குணரூபவ கைங்கரியங்களுமாகிய இவை இஷ்டங்களாம், ஆக இந்த இஷ்டங்களைப் பெறுகைக்கும் அந்த அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றதாயிற்று. ... *

652. திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொன்னதனால் உபேயமானது தானே உபாயமென்பது சொல்லிற்றுகும். உபாயம் வேறும் உபேயம் வேறுமாயிருக்கிறபடி கிடையாதென்க. ஆனால் உபேயமானதுதன்னையே உபாயமாக்கு

ரஜஸ்யார் த்த விவரணப்பகுதி

கிறது ஏனென்னில் ; அகிஞ்சநனாய் அநந்யகதியா யிருக்கிறவிவன் தன்செயல் மாட்சியாலே [அதாவது வேறென்றும் செய்யமாட்டாமையாலே] உபேயமானது தன்னையே உபாயமாக்குகிறுனித்தனை. உலகில், போக்யமான பாலைபே மருந் தாக்கும்படியாக நேர்ந்துவிடுகிறதன்றோ. அதுபோல வென்று கொள்க. உபேய மான வஸ்துவையே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே உபேயமேவெறும் தான் வேறு மாயிருக்கிற உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமான வுபாயம் இது என்ற தாயிற்று.

653. 'ப்ரபத்யே' என்றதன் பொருள் விளக்கம். ப்ரபத்யே என்றது பற்றுகிறேனென்றபடி. ரக்ஷித்தருள வேணுமென்று வாயினால் பிரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், கைகூப்புதல் நமஸ்கரித்தல் முதலியவையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலன் எரித்திக்கக் குறையிலை; ஆனாலும், *நத்வஹ்நூநாத் ஸுத்தி: * என்று ஞானத்தாலே மோக்ஷமென்கையாலே இங்ங் மாநஸமான பற்றுதலே சொல்லிற்றுகக் கடவது. எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை இசைகையாகிற ஒரு அத்யவஸாயமே இந்த ஞானமாம். ... *

654. மாநளிகம் மாத்திரமே போதுமோ? * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே அடைந்த * என்கிறபடி மனமொழி மெய்கள் மூன்றாலும் ஸ்லீகரிக்கவேண்டாவோவென்னில், இம்மூன்றும் வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஏனென்னில், பற்றப்படுகிற ஈச்வரனே பலன் ஸித்திக்கைக்கு உபாயமாகையாலும், மனமொழி மெய்களாலுண்டான பற்றுதல்களான இவை மேலெழ உபாயம்போல் தோற்றிக் கழிந்து போமதொழிய ஸாக்ஷாத் உபாயமல்லாமையாலும், பலன் ஸித்திப்பதற்கு அத்யவஸாயரூபமான ஸ்லீகாரமொன்றுமே போதுமானது. *

655. * நின்னடியிணையடைந்தேன் * அடிக்கீழ்மர்ந்துபுகுந்தேன் * என்னப்போலே இறந்தகாலமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே [ப்ரபத்தியே - பற்றுகிறேன்] என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்னில், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிறவிவன் ரஜோகுண தமோகுணங்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து! அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரமில்லாமையாலும் அதுதான் ஒருகால் செய்தற்ற பின்பு மீண்டும் செய்யலாகாமையாலும் முந்துற்ற ப்ரபத்தியை அநுஸ்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறபடி, ஆக, பூர்வவாக்யார்த்தம் சொல்லிற்றுயிற்று.

...

656. த்வயத்தில் உத்தரவாக்யத்தின் திரண்டபொருள். ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனது திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திப்பதே இதற்குத்திரண்டபொருள். பூர்வ வாக்கியத்தில் உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணி இப்போது உபேயம் சொல்லுகிற விதனால் என்ன தேறுகிறதென்னில்; பூர்வ வாக்கியத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாதனம் ஸகல பலன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின உபாயவரணம் வேறொருபலனுக்காகவன்று, பகவத்கைங்கர்ய எரித்திக்காகவே என்றதாகத் தேறுகின்றது. மற்ற பலன்களை விட்டு இந்தப் பலனை அபேஷிக்க வேண்டுவா எனென்னென்னில்; உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக கர்மஜ்ஞான பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டு சரமமான எரித்தோபாயத்தைப் பற்றினுப் போலே உபேயப் ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டு சரமமான உபேயத்தை [பகவத்கைங்கர்யத்தை] வேண்டுவது ப்ராப்தமேயன்றோ.

ஸ்ரீராமாநுஜ பத்தஹஸ்த பூஷணம்

657. * உன்னவாருள் எந்நெல்லாழுடனிருந்தறிதி * என்கிறபடியே நினைவறியுமவனுள் எம்பெருமான் பக்கவிலே பிரார்த்தனை வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞனான அவன் இவனது நினைவை அறியமாட்டானே வென்னில் நெடுங்காலமாக இதரபலன்களில் நசையாகிற நோய்கொண்டு இந்த உபேயத்தில் நசையற்றுக் கிடந்தவன், இதிலே ருசிபிறந்து தன்பக்கவிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிறதித் தனை. ரோகத்தாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக் கிடந்த குழந்தை, ரோகம் தீர்ந்து பசிவினைந்து சோறு என்றபேக்ஷித்தால், அதுகேட்டுப் பெற்றதாய் உகக்குமா போலே இதனைக்கொள்க. ... *

658. ஸ்ரீமதே என்றதன் பொருள் விவரணம். ஸ்ரீசப்தத்திற் அப் பூர்வவாக்யத்தை விவரிக்கும்போது சொன்ன இரண்டு வ்யுத்பத்திகளும் குர்த்தமும் மதுப்புக்கு அர்த்தமான நித்யயோகமும் அப்படியே அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆகவே ஸ்ரீமதே என்பதற்கு பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவனுக்கு என்று பொருளாம். பிராட்டியின் நித்ய யோகமானது இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருப்பதாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிருக்குமிருப்பை நிஷ்கர்ஷித்துக்கொள்ளவோணும். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைக் குறித்து உபாயமாமளையில் அவள் புருஷகாரமாயிருப்பள்; அவன் சேதநர்களுக்கு கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய் ப்ராப்யனாமளையில் தானும் அவனைப்போலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தினியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்தி உகப்பிக்குமவளாயிருப்பள். ஆகவே பூர்வ வாக்யத்தில் சொன்ன நித்யயோகம் புருஷகாரத்வோபயுத்தமென்றும், இப்போது உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற நித்யயோகம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநி யாகைக்காகவும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அமைந்த தென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. ... *

659. முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்திரத்திலே 'நாராயணய' என்று சொல்லிற்று. நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப்பெறுவேனாகவேணும் என்கிறவேயொழிய, அடிமை கொள்ளுமவன் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருப்பவனாக வேணுமென்றும் அடிமை செய்யுமவன் மம காரமற்றவனாக இருக்க வேணுமென்றும் அங்கு ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்றில்லையே; அவையிரண்டும் இங்கே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே திருமந்திரத்தில் உத்தர பதத்திற்கு இவ்வுத்தர வாக்யம் விவரணமாயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. ... *

660. த்வயத்தில் 'நாராயணய' என்றதன் பொருள் விவரணம். 'நாராயணய' என்கிற பதத்தின் பொருள் கேண்மின். நாராயணத்வமாவது உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே இப்பொருள்தான் இங்குப்பொருந்தும் கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாவான் சேஷியேயன்றே. [சேஷி—ப்ராப்தனான ஸ்வாமி கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே கைங்கர்யத்துக்கு முன்னாடி நேரும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் கல் குணத்தலே முக்கியமான நோக்கு என்று கொள்ளவேணும். ஏனென்னில், இங்குச் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வமாகையாலே; அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப் பட்டிருக்கும்; அதுபோலல்லாமல் விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றே இவனுக்கு ரஸிப்பது; ஆகவே சேஷித்வத்திலே நோக்கென்றது நன்று. ... *

ரஹஸ்யார்த்த விவரணப்பகுதி

661. நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தியானது கைங்கர்யப் பிரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. சேஷத்வஜ்ஞாநகார்யமான உபாயபிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாக ப்ராப்தமான இந்த சதுர்த்தியானது, பிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலனான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்ற தென்கை மிகவும் உசிதம். சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அந்த சேஷத்வமானது கைங்கர்ய மில்லாதபோது ஸத்தைபெற்றதாகாமையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்கும். நித்யமாயிருக்குமாகில் பிரார்த்திக்க வேணுமோ வென்னில், :ப்ரார்த்தனா ஸ்சேஷமில்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலே அதை நித்தியமாகப் பிரார்த்தித்தே பெறவேணும். ... *

662. த்வயத்தின் முடிவிலுள்ள நமஸ்சின் பொருள். நமச் சப்தமானது பொதுவாக அஹங்காரமமகாரங்களைக் கழிக்குமதாகையாலே திருமந்திரத்தில் நடுவிலுள்ள நமச்சப்தம்போலே ஸ்வரூபவிரோதி உபாய விரோதி புருஷார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதாயிருந்தேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல் கைங்கர்யப் பிரார்த்தனைக்கு அடுத்தபடியாக வுள்ளதாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய உகப்புக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகையே இங்கு விரோதியாகும். அங்ஙனம் நினைத்துப் பண்ணலாகாது. “பகவந்முகவிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆகாரணீயம்” என்கிற பிரதிபத்தியே நடக்கக்கூடவது இதில், தான் போக்தா என்கிற பிரதிபத்தியும், போகம் தன்னுடையது என்கிற பிரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாகும். ... *

663. ஆக, இரண்டு கண்டமான த்வயத்தின் பொருள் தேறினதாவது. புருஷகார பூதையான பிராட்டியும், அவளுடைய நித்யஸாஹித்யமும். அவளாலே தலையெடுக்கும்படி செய்யப்பட்ட வாத்ஸல்யாதி குண பூர்த்தியும் அந்த குணங்களுக்கு ப்ரகாசமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமும், குணங்களோடும் விக்ரஹத்தோடுங்கூடின வஸ்துவின் உபாயத்துவமும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரமும் பூர்வ கண்டத்தால் சொல்லிற்று. ... *

664. அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்திற்குப் பலனாக கைங்கர்யத்திற்கு விஷயம் திவ்ய தம்பதிகளாகிற மிதுனமென்பதும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வசேஷித்வமும் ; அவ்விஷயத்தில் கைங்கர்யமும், அக்கைங்கர்யத்தின் விரோதி நிவ்ருத்தியும் உத்தர கண்டத்தால் சொல்லிற்று. இதுவே த்வயத்தின் ஸாரமான பொருள்.

665. பட்டர் அருளிச்செய்த அஷ்டச்லோகியில் *நேத்ருத்வம் நித்யயோகம்* என்கிற ஐந்தாவது ஸ்லோகமும், *ஈசாநாம் ஜகதாம்* என்கிற ஆறாவது ஸ்லோகமும் த்வயத்தின் பொருளை விவரிப்பனவாதலால் அவ்விரண்டு ஸ்லோகங்களும் இங்கே அநுஸந்தேயங்கள். *நேத்ருத்வம் நித்யயோகம் ஸமுசிதகுணஜாதம் தநுக் க்யாபநஞ்ச உபாயம் கர்த்தவ்யபாகம் து* என்கிற வளவால் பூர்வ கண்டத்தில் ஆறு அர்த்தங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன வென்கிறது. எங்ஙனே யென்னில் [1. நேத்ருத்வம்.] புருஷகாரத்வமென்றபடி. த்வயத்தின் முதலில் ஸ்ரீ சப்தம் காண்பது அவள் புருஷகார பூதையென்று காட்டுவதற்காகவென்று கருத்து. [2 நித்யயோகம்] ஸ்ரீ சப்தத்திற்குடுத்த மதுப் ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தம் சொன்னபடி. *அகலகில்லேனிறையு மென்றிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு. [3 ஸமுசிதகுணஜாதம்] புருஷகார பலத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்” என்ற முழுக்ஷுப்படி சூர்ணையை இங்கு

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தவஸ்த பூஷணம்

நினைப்பது. [4 துதுக்க்யபுருஷ.] 'சரணௌ' என்று திருமேனியில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சென்னவிது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமென்று கொள்ளக்கடவது. புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய் நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான த்வய மங்கள் வீக்ரஹத்தைச் சொல்லிற்றென்க. [5 உபாபா] ஸ்ரீ மந்நாராயண சரணௌ வரையிலே அர்த்தம் சொல்லிற்று கீழ்; இனி அடுத்தபதமான ஸ்ரீமம் என்பதற்கு — இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்த்தகைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று பொருள். [6. கர்த்தவ்யமாகம்.] 'ப்ரபத்யே' என்பதனால் சொல்லப்படுகிற மாநஸிக-வாசிக-காயிகங்கள் ஸ்வீகாரங்களில் ஒரு பாகமான மாநஸிக ஸ்வீகாரம். ஆக இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தம். ... *

666. [அத மிதுநபரம் ப்ராப்யம்—ஸ்வாமித்வம் ப்ரார்த்தநாஞ்ச ப்ரபஸ்தாவினோதி ப்ரஹ்மணம்] இனி உத்தரகண்டத்தின் பொருள் பணிக்கத் தொடங்குகிறபடியை 'அத' என்றிட்டுக் காட்டுகிறபடி. பெருமானும் பிராட்டியுமாக இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கையை ப்ரார்த்திப்பதே உத்தரவாக்யத்தின் திரண்ட பொருள் என்பதை 'மிதுநபரம் ப்ராப்யம்' என்பதனால் காட்டினபடி. இது (7) 'ஸ்ரீமதே' என்றதன் அர்த்தம் சொன்னபடி. பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவனுக்கு என்று பொருள். ... *

667. பிராட்டியின் நித்ய யோகத்தை அநுஸந்தித்ததானது பூர்வகண்டமும் உத்தரகண்டமுமாகிற இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிருக்குமிருப்பை நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்ள வேணும். பூர்வகண்டத்தில் அநுஸந்தித்த நித்யயோகம் புருஷகார க்ருத்யத்திற்காக. உத்தரகண்டத்தில் அநுஸந்திக்கிற நித்யயோகம் எம்பெருமானுக்குப் போலவே பிராட்டிக்கும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வேந அந்வயம் உண்டென்கைக்காக. ஆகவே கைங்கர்யத்திற்கு உத்தேச்யம் மிதுனமேயென்றதாயிற்று. *

668. [8. ஸ்வாமித்வம்] இது நாராயண பதார்த்தம் சொன்னபடி. நாராயணத்வமாவது உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு என்றதாகும் கைங்கர்ய ப்ரகரணமாகையாலே இப்பொருள்தான் பொருந்தும். ப்ராப்தனான ஸ்வாமியேயன்றே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாவான். அப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யம் ரஸிக்கமாட்டாதே. [9 ப்ரார்த்தநாஞ்ச] [10. ப்ரபஸ்தா வினோதி ப்ரஹ்மணம்.] இது த்வயத்தின் முடிவிலுள்ள நமச்சப்தத்தின் பொருள் விவரணம். (294. லக்கத்தில் விவரணம் காண்க.) ஆகப் பத்து அர்த்தங்கள் த்வய ரஹஸ்யத்தில் அநுஸந்திக்கத் தக்கனவென்றதாயிற்று. ... *

த்வயார்த்த விவரணம் முற்றிற்று.

669. சரமச்சலோகங்கள் மூன்றென்று முதலித்தல். ஸம்ப்ரதாயத்தில் வராஹ சரமச்சலோகமென்றும் ஸ்ரீராம சரமச்சலோகமென்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரமச்சலோகமென்றும் மூன்று சரமச்சலோகங்கள் ப்ரஸித்தமாக உண்டு. * ஸத்தே மநஸி வராஹ சரமச்சலோகம். * ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய...ஏதத் வ்ரதம் மம * என்பது ஸ்ரீராம சரமச்சலோகம். * ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ. அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்ப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சூச: என்கிற விது ஸ்ரீக்ருஷ்ண

ரஹஸ்யார்த்த விவரண ப்பகுதி

சரமச்லோகம். இவை முறையே பூமிப்பிராட்டியை நோக்கியும், கடற்கரையிலே விபிஷணுழ்வாணை நோக்கியும், திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனை நோக்கியும் அருளிச் செய்யப்பட்டவை. ... *
... *
... *

670 சரமச்லோக சப்தார்த்த நிருபணம். சரமச்லோகமென்பதற்குக் கடைசியான சுலோகமென்று பொருள் தோன்றும். கீதையில் கடைசியான சுலோகம் *யத்ர யோகேச்வர: க்ருஷ்ண:...த்ருவா நீதிர் மதிர் மம* என்பதேயொழிய *ஸர்வதர்மாநித்யாதி ச்லோகமன்று எழுபத்தெட்டு சுலோகங்கள் கொண்ட பதினெட்டாமத்யாயத்தில் அறுபத்தாரும் சுலோகமான விதனை எங்ஙனே சரமச்லோக மென்றார்கள்? என்று சங்கை தோன்றும். கேண்மின். ... *

671. ஸமாஸங்களில் மத்யமலோபி ஸமாஸமென்று ஒன்றுண்டு; அதனை சாகபார்த்திவஸமாஸ மென்றும் சொல்லுவார்கள். ஒரு அரசன் கீரையிலே மிகவும் ப்ரீதி கொண்டிருந்தான். அவனை சாகப்ரிய பார்த்திவனென்ன வேண்டி சாக பார்த்திவனென்றே சொல்லிவிடுவதுண்டு. “சாகப்ரிய: பார்த்திவ: சாக பார்த்திவ:” என்பார்கள். இங்கு மத்யமமான ப்ரிய பதம் லோபித் திருக்கையாலே மத்ய மலோபி ஸமாஸமென்று சொல்லுவார்கள். அதுபோலே இங்கும் “சரமோபாய ப்ரதிபாதக: ச்லோக: சரமச்லோக:” என்றாகக் கடவது. கர்மஜ்ஞாநாதிகளான உபாயங்களில் சரமமான உபாயம். சரணுகதி; அதனைத் தெரிவிக்கும்தான இந்த ச்லோகம் சரமச்லோக மென்று பேர்பெற்றதாயிற்று. ... *

672. இது, மா சுச: என்று முடிவு பெறுகின்றது. துக்கப்பட்டாதே என்று பொருள் அர்ஜுனன் துக்கப்பட்டதாகத் தெரிந்தாலொழிய இங்ஙனே சொல்லப் ப்ரஸக்தியில்லை. அவன் துக்கப்படும்படியாகக் கண்ணன் ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறானேவென்று பார்க்குமளவில் அப்படியொன்றும் தெரியவில்லை. “கண்ண! நீ சொன்னது எனக்கு துக்ககரமாக இருக்கிறது” என்று அர்ஜுனன் ஏதேனும் சொல்லியிருக்கிறானேவென்று பார்த்தால் அதுவுமில்லை இப்படியிருக்க மா சுச: என்று எதுகொண்டு சொல்லிற்று? என்று விமர்சிக்கவேண்டும். ... *

673. (மா சுச:) என்றதில் தோன்றும் சோக நிருபணம். முந்தின சுலோகங்களிலிருந்து ஒருவாறு துக்கத்தை யூஹிக்கலாம்; (61, 62 ச்லோகங்கள்) *ஸ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹருத்தேச அர்ஜுந! திஷ்டதி* என்றும் *தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்றுமுள்ளன; இவற்றால் க்ருஷ்ணனாகிய தான் ஈச்வரனன்றுபோலவும், தன்னிற்காட்டில் வேறுபட்ட ஒருவன் ஈச்வரனாகவுளன் போலவும் காட்டுகையாலே, ஐயோ! தன்னையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடாமல் இப்படி நம்மை வஞ்சிக்கிறானே! என்று சோக முண்டாகியிருக்கலாம்.

674. அன்றியும், (சுலோ. 63ல்) *யதேச்சஸி ததா குரு* [உனக்கு இஷ்டமானபடி செய்] என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினானே! ஆதியிலே *யச் ச்ரேயஸ் ஸ்யாத் நிச்சிதம் ப்ருஹி தந்மே* என்று நாம் பிரார்த்தித்திருக்க, தானே ஒன்றை அறுதியிட்டுச் சொல்லாமல் ‘யதேச்சஸி ததா குரு’ என்று சொல்லுகிற விது என்ன வார்த்தை! என்றும் சோகமுண்டாகியிருக்கலாம். முக்கியமான சோகத்தை நம் ஆசாரியர்கள் தெரிவித்தருளுகிறார்கள்;—

675. முமுக்ஷுப்படியில், “கீழே சில உபாய விசேஷங்களை யுபதேசிக்க. அவை துச்சகங்களென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டானை அர்ஜுனனைக்குறித்து” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி மருமமுணர்ந்துரைத்ததாகும். கீழே பல அத்யாயங்களிலே கருமம் ஞானம் முதலிய சில உபாய விசேஷங்களை மோக்ஷஸாதனமாக விஸ்தரேண உபதேசித்தருளக் கேட்ட அர்ஜுனன் அவை

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஸஸ்த பூஷணம்

அனுஷ்டிக்க அரிதானவையென்று கண்டான் ; எதனாலென்னில், அவை காயக்லேச ரூபமாகையாலும் இந்திரியங்களை வென்றே அவை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்கையாலே இந்திரிய ஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாதனமாக நெடுங்காலம் ஸாதிக்கவேண்டியிருக்கையாலும், முக்கியமாக பரதந்திரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்தநரூபங்களான இவை விரோதிகளாகையாலும். ...

676. ஆக இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெறுவதென்ப தொன்றில்லை ; இனி இழந்தே போமித்தனையன்றே ! என்று சோகித்து நின்றான் ; அந்த சோகம் தீரவே இதில் சரமோபாயம் விதிக்கப்படுமென்கையாலே இதில் மாக்ஷ : எனப்பட்டது என்பதாக ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம். ...

677. சரமச்லோகத்தின் தீரண்ட பொருள். இந்த ச்லோகமானது பூர்வார்த்தமென்றும் உத்தரார்த்தமென்றும் இரண்டு படியாக வகுப்புண்டிருக்கும். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது பூர்வார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது ; உபாயபூதான ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குச் செய்யுமது உத்தரார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. அதிகாரியானவன் செய்ய வேண்டுமது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிப்பதேயாகும் ; [அதுதான் பூர்வார்த்தத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்க] ஆனால் அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தைமட்டும் சொல்லாதே * ஸ்வதர்மநிபந்த்ய * என்று உபாயாந்தரங்களை விரிகையும் சொல்லப்படுகிறதே, அது எதற்காகவென்னில் ; அங்கியான உபாய ஸ்வீகாரத்திற்கு அங்கமும் சொல்லப்பட வேண்டுமென்கையாலும் உபாயாந்தர பரித்யாகமே அங்கமாகையாலும் அந்த அங்கத்தோடே கூட விதிக்கிறபடி. ...

678 ஆசமனம் முதலியவற்றுக்கு அங்கமான கைகாலலம்புகை முதலானவற்றை யொழிய அவை [ஆசமநாதிகள்] அனுஷ்டிக்க வொண்ணாதாப் போலே இங்கும் அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர பரித்யாகத்தை யொழிய சரண வரணம் ஆகாதென்பது தேற்றிற்று. உபாயாந்தர பரித்யாகமே சரணவரணமாகக் கொள்ளத்தகும். “ ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி: ” என்பது பூருவாசாரியர்களின் மருமமான வார்த்தை. ...

679. [ஸ்வதர்மாந் என்ற முதற் பதத்தின் விவரணம். ‘ ஸ்வதர்மாந் ’ என்பதற்கு ‘ எல்லா தர்மங்களையும் ’ என்று பொருள். ஒரு பலனுக்கு ஸாதனமாயிருக்கும்து எதுவோ அதுவே தருமமெனப்படுவது. மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்திலுள்ள தர்ம சப்தமானது ஜஹிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயு மிருந்துள்ள த்ருஷ்டி அத்ருஷ்ட பலன்களுக்கு ஸாதனங்களானவற்றைச் சொல்லுகையன்றியே பகவத் ப்ராப்தி ரூபமான மோக்ஷபலத்துக்கு ஸாதனமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. ...

680. அந்த மோக்ஷபலஸாதனங்கள் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலே விதிக்கப்பட்டவையாய்க் கொண்டு அநேகங்களாயிருக்கையாலே (தர்மாந்) என்று பஹு வசநமுள்ளது. அவை எவை யென்னில் ; * கர்மணாவஹி ஸம்ஸித்திம் * இத்யாதி களால் ஸ்வதந்தர ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகமும், * ஸ்வம் கர்மாகிலம் பரீந்த ! ஜ்ஞானே பரிஸமாய்யதே * என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞாந லஹக்குதமான பக்தியோகமுமாகிற இவையும், * ஜ்நம் கர்ம ச மே நிவ்யம் * இத்யாதி களால் பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம், * ஓதத் புத்த்வா புத்தியாந் ஸ்யாத் க்ருத்க்ருத்யச் ச பாரத * என்றவிடத்துச்

ரஹஸ்யார்த்த விவரணப்பகுதி

சொல்லப்படுகிற புருஷோத்தம வித்யை, * தேசோயம் ஸ்வகாமதுக் * என்று சொல்லும் புண்ய சேஷத்ரவாஸம், * ஸ்வயய விசுந்தாந்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதனம் * என்று பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்தியோடு செய்யப் படுமவையும் இங்கு (தீர்மானம்) என்பதனாலே விவக்ஷிதங்கள். ... *

681. (ஒரு சங்கை) பஹுவசநமே போதுமாயிருக்க, தர்ம சப்தத்திற்கு விசேஷணமாக ஸர்வசப்தமு மொன்று இருக்கிறதே, இதனால் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; பஹுவசநத்தால் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த உபாய விசேஷங்களை அனுட்டிக்குமளவில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஸந்தியாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்ய கருமங்கள் ஸர்வ சப்தத்தால் விவக்ஷிதங்களென்க.

682. ஆக, ஸ்வநீர்மாந் என்பதற்குத் தேறின பொருள்யாதெனில்; ச்ருதிஸ்மருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய் நித்ய நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாக வுடையதான கர்மயோகம் முதலான உபாயங்களை என்றதாயிற்று, [ஸஹஸா இங்கே தோன்றக்கூடிய சங்கைகள் மேலே தொலையும்.] ... *

683. [பரித்யஜ்ய என்கிற பதத்தின் பொருள்.] த்யாகமாவது விடுகை. இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது வெறுப்பிடுகையன்று. கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின் படியை நன்கு நோக்கி, வெள்ளியல்லாததொரு சிப்பியிலே வெள்ளி யென்கிற புத்தியைப் பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஒரு திக்கிலே போக விரும்பி வேறொரு திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும் பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை விரும்புகின்ற நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமே! என்கிற அநுதாப புத்தி விசேஷத்தோடுகூட விடுகை. ... *

684. பரி என்கிற வுபஸர்க்கம் மிகுதிக்கு வாசகமாகி இங்குத் தெரிவிப்பதாவது ப்ரஹ்மஹத்யை ஸுராபானம் முதலிய பாதகங்களையும் மற்றும் நிஷித்தமானவற்றையும்விடுமளவில், அவற்றில் மறுபடியும் அந்வயிப்பதற்குறுப்பான ருசி வாஸனைக்கூட இல்லாதபடி வெள்கி விடுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் மீளவும் அவற்றில் அந்வயம்வாராதபடி விடவேணுமென்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. ... *

685. பரித்யஜ்ய என்கிறல்யப்பாலே வித்தோபாயத்தைப் பற்றுமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை விட்டே பரித்ரஹிக்க வேணுமென்கிற நியமம் என்னென்னில்; உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் கிடந்தாலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்திரமன்றிக்கே பேற்றுக்குப் பிரதிபந்தகமாயும் நிற்கும், ஆதலால் விட்டே பற்ற வேணும். ... *

686. [ஸாத்ய தர்ம பரித்யாகத்தின் ஆவச்யகத்வ நிருபணம்.] இதற்கொரு த்ருஷ்டாந்தமுண்டு; இராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் நொந்து நிலைகலங்கி எதிரம்புகோக்கமுடியாமே நின்றான்; அப்போதும் ராமபாணங்கள் மேன்மேலும் விழுந்துகொண்டிருந்தன. தருமபுத்தஞ் செய்யுமிராமன் நாம் அம்பு விடாமலிருக்கவும் தான் அம்புகளை விடுவதற்கு என்ன காரணமென்று இராவணன் சிந்தித்தான்; தன் கையில் வில் இருப்பதுதான் காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு அந்த வில்லையும் பொகட்டான். அப்போது பெருமாள் பாணப்ரயோகத்தை நிறுத்தி அவனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார் என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணன் பொகட்ட அந்த வில் அவனது கையிலிருந்த

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தவத்சல் புஷணம்

போது எதிரியை வெல்வதற்கு ஸாதநமாகாமலிருந்தவளவேயன்றிக்கே தன்னைப் பெருமான் வாட்டுவதற்கும் ஹேதுவாயிருந்தது, *கச்சாநு ஜாநாமி* [இராவண புறப்பட்டுப் போ; விடை தருகின்றேன்] என்கிற திருவாக்கு அப்போது அவதரி யாமல் வில்லைப் பொகட்ட பின்பே அவதரித்தமையால் அந்த வில்லை இராவண னுக்குக் கால்கட்டாயிருந்ததென்று தெளிவாயிற்று. அதுபோலவேயாம் உபாயாந் தரங்களுமென்க. உபாயாந்தரப்பற்று உள்ளவரையில் பகவதநுக்ரஹம் தான் புகுவதற்கு அவகாசம் பெறுதென்றவாறு. ... *

687. உபாயாந்தரங்களில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாம் என்பதை மற்றொரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் அறியலாம். தசரத சக்ரவர்த்தியானவன் ஆபாஸ மான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமானோடே கூடி வாழ விரும்புந்த பேற்றை இழந்தான். *ரமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்கிற ஸித்ததருமமான பெருமானைப்பற்றி ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசனத்தை தசரதன் விட்டிருக்க வேண்டுமன்றோ. 'முன்பே வரம் கொடுத்துவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண் ணாது' என்று ஆபாஸமான (ஸத்ய) தர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமானை யிழந்தான். ததிபாண்டன் கிருஷ்ணனை மறைத்துவைத்து இங்கில்கை யென்று யசோதைக்குப் பொய்சொல்லி மோகும் பெற்றான்; தசரதன் ஸத்யவாதி யென்று பேர்பெற்று பேற்றை இழந்தான். ... *

688. ஆக ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்துநிற்கை யானது *கிருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதனதர்மமான பகவத் விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழப்பதற்கு உறுப்பாய்விடும். ஆகவே அவை பரித்யாஜ்யங்களென்னத் தட்டில்லை. ... *

689. மாம் என்ற மூன்றாவது பதத்தின் பொருளை விவரித்தல். எல்லா ரையும் ரக்ஷிப்பதிலே தீக்ஷிதனாய், உனக்கு இஷ்டமானபடி ஏவிக் காரியம் கொள்ள லாம்படி கையாளாய், ரக்ஷியபுத்தனான உன்னுடைய இசைவு பார்த்து உன் குற்றங் களுக்கு நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அவற்றையே பச்சையாகக்கொண்டு உனக்குப் புகலாய், *தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்* என்கிறபடியே புருஷகாரம் செய்யக்கடவ பிராட்டியே குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றப் பார்க்குமிடத்திலும் விட மாட்டாதே *என்னடியார் அது செய்யார்* என்று மறுதலைத்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்குமவனான என்னை யென்றபடி. ... *

690. அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய் அனுதி நிற்கிற விபவருபனான தன்னை மாமென்று குறிப்பிட்டு வரணியனாகச் சொன்னவித்தாலே — தேச விப்ரகர் ஷத்தாலே காணவும் கிட்டவு மொண்ணாதபடி யிருக்கிற பரவ்யூஹங்கனையும், அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தமல்லாமல் உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக் கிற அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது. அவற்றிற் காட்டிலு முண்டான வாசியைக் காட்டுகிறது மாமென்பது. இந்த மாம் என்கிற பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌகர்யபாதகங்களான குண விசேஷங்களெல்லாம் விளங்கும், அவையாவன: வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌஸல்யமும். ... *

691. அதர்மபுத்தியாலே ஸ்வதர்மத்தில்நின்றும் நிவ்ருத்தான அர்ஜுநனுக்கு குற்றம் பாராதே அர்த்தங்கனையெல்லாம் அருளிச்செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் பிரகாசிக்கிறது. தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலுமருளிச் செய்த மாத்திரமின்றிக்கே அர்ஜுநன் நேரே காணும்படி பண்ணுகையாலே ஸ்வாமித்வம்

ரஹஸ்யபார்த்த விவரணப்பகுதி

பிரகாசிக்கிறது * ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாதவ ! என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும் படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌசீல்யம் பிரகாசிக்கிறது. இவை யெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்பமாகையாலே அவதார ப்ரக்யுத்தமான ஸௌஸ்யத்தளவேயல்லாமல் ஸாரதியாயும் நிற்கிற ஸௌஸ்யாதிசயம் மாம் என்று உறுத்திக் காட்டப்படுகிறது. குதிரைகளை நடத்து கைக்காசுத் திருக்கையிலே பிடித்த உழவுகளாலும் சிறுவாய்க்கயிறும் திருமுடியில் ஒன்றும் அணிபாமல் நிற்கையாலே சேனைத்துகளாலே புழுதிபடைத்த திருக்குழ லும், சாத்தின சிறு சதங்கையுடனே தேருக்குக் கீழே தொங்கவிட்ட திருவடிகளு மாய் நிற்கிற ஸாரதி வேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறான். ... *

692. ஏகம் என்கிற நான்காவது பதத்தின் பொருள் விவரித்தல். இவ் வுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுமிடங்களிலே பலவிடங்களிலும் * மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே * என்பது முதலானவிடங்களில் அவதாரண ப்ரயோக முண்டாகை யாலே உகாரம் போலே இந்த ஏக சப்தமும் ஸ்தான ப்ரமாணத்தாலே அவதாரண மாகிற பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்தினால் ஸ்ரீ என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது. இந்த ஸ்வீகார முண்டானால் பேறு; இல்லையாகில் இழவு, என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இதில் ஸாதநத்வபுத்தி நடையாட ப்ரஸக்தி யுண்டாகையாலே இதின் ஸாதநத் வம் அவச்யம் கழிக்கப்படவேணுமன்றோ. ... *

693. அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்றுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனையெனில்; ஸ்வீகாரமானபிறகு இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண் ணுகை அவனாலேயானாப்போலே, அதற்கு முன்னம் நேருகின்ற ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே யுண்டாமது என்பதே பரமார்த்தம். ஆகவே ஸ்வீகாரம் உபாயகார யமே யொழிய உபாயமன்றென்க. இதுதான் முக்கியமாக நெஞ்சிற் படவேணும்.

694. ஸ்வீகாரம் அவனாலே வருகையாவதென்னென்னில்; கரணகளே பரங்களென்று மின்றிக்கே அசித்துப்போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணகளே பரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டி பண்ணி * எதிர்குழல்புக்கு * என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அவன் அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி, அவதரித்த விடங்களிலே ஆச்ரயிப்பதில் ருசிவிச்வாஸங்களை விளைவிப்பதான தன்குணசேஷ்டி தம் முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷி யாலே பலித்ததன்றோ இந்த ஸ்வீகாரம். ஆகையாலே இது அவனாலே வந்த தென்னத் தட்டுண்டோ? * அதுவுமவனதின்னருளே * என்கிற ஆழ்வார் பாசுரம் காணத்தக்கது. இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானெருவ னாகையாலே அவன் இதுக்காக வன்று நமக்குக் காரியம் செய்கிறது. இது இல்லா மற் போனாலும் இவ்வாத்மாவை உய்விப்பதிலே நோக்குடையனான தானே நம்மு டைய இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹார ரூபமான காரியத்தைச் செய்வெனன்று நினைக்கவேண்டும்; இப்படி நினைக்காவிடின் [அதாவது — நம் ஸ்வீகாரமில்லை யானாலும் காரியம் செய்வெனன்று நினையாதே அவன் காரியம் செய்கைக்கு இது வும் வேணுமென்று நினைக்குமளவில்] எரித்தோபாயமானது ஒரு ஸஹாயத்தையும் எதிர் பாராத தென்கிற பெருமை குலைந்ததாகும். ... *

695. சரணம் ஸ்ரஜ் என்றவற்றின் பொருள் விவரித்தல். ஸர்வதர்மங் களையும் விட்டு தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, கீழோடே சேரவேண்டுகைக்காக ஈரணம் என்பதற்கு 'உபாயமாக என்பது பொருளாகக்

ஸ்ரீராமா நுஜ பக்ததொஸ்த பூஷணம்

கடவது. 'உபாயமாக நெஞ்சிற்கொள்ளக்கடவாய்' என்பதே (சரணம் வ்ரஜ) என்பதன் பொருளாயிற்று, * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் * என்கிறபடியே மனமொழிமெய்கள் மூன்றினாலுமுண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகார பூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வாசகமும் காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச்செய்தேயும், * ஜ்ஞாநாத்மோஷ மென்கையாலே அவையிரண்டையு மொழிய மாநஸமான அனுஷ்டான மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லிற்றுயிற்றென்னென்னில்; ஸ்வரத்மாந் என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி பரித்யஜ்ய என்று த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி மாய் என்று பற்றப்படுமுபாயத்தைச் சொல்லி ஏகம் என்று அந்த உபாயம் இதர நிரபேக்ஷமென்பதைச் சொல்லி; சரணம் வ்ரஜ என்று உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லிற்றுயிற்று. ... *

696. உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கத் தொடங்குதல். பூர்வார்த்தத்தில் அதிகாரி க்ருத்யமன்றோ சொல்லிற்று. உபாய பூதனான தன்னுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தத்தில். அஹம் — எல்லாமறிந்தவனாய் எதுவும் செய்ய வல்லவனாய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான். [த்வா] உன் காரியங்களை அறிவைக்குத்தக்க ஞானமில்லாதவனாய் அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு சக்தியில்லாதவனாய், சக்தியுண்டானாலும் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள உரிமையற்றவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வ தர்மங்களுடும் விட்டு என்னையே உபாயமாகப்பற்றியிருப்பவனான உன்னை யென்றபடி. ... *

697. ஸ்வயாபேய: — இஷ்ட விரோதியாயும் அநிஷ்ட ஹேதுவாயும் மிருக்குமது பாபம்; மோக்ஷப்ரகாண மாகையாலே எம்பெருமானையடைவதற்கு விரோதிகள் எவையோ அவையே இஷ்ட விரோதிகள். ஆகவே நீ என்னையடைவதற்கு விரோதிகளென்று எந்தெந்த பாபங்களில் நின்றும் பயப்படுகிறாயோ அந்தந்த பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றுமென்றவாறு. ... *

698. மோக்ஷயிஷ்யாமி — இவற்றில் நின்றும் விடுபட்டவனும்படி பண்ணக் கடவேனென்கை. நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்ய வேண்டா; நீயும் இதற்குப் ப்ரார்த்திக்க வேண்டா; நீ என்னை அடிபணிந்த பெருமையாலே உன்னைக் கண்டு தானே பயப்பட்டு, போனவழி தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போம் அவை என்பது னிர்ச்சாலே தெரிவிக்கப்படும். "அஹம் தே ஸ்வயாபாநி நிஹநிஷ்யாமி" என்று சொல்லாமல் "த்வா ஸ்வயாபேய்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று னிஜந்த ப்ரயோகம் பண்ணினவிதனால் தேறின அர்த்தமிது. பாபமென்று ஒரு வஸ்து கிடக்கிறதன்றே; குப்பையில் ஆமணக்குப்போலையெழுந்து பார்ப்போலே பிடுங்குவதன்றே பாப மென்பது. சேதநன் பண்ணின கருமங்கள் நொடிப் பொழுதில் நசித்துப்போம்; கர்த்தாவான இவன் அஜ்ஞானாகையாலே மறந்து பொழுதில் நசித்துப்போம்; ஒன்றொழியாமல் நினைத்திருந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பலாநுபவம் பண்ணு விக்கிறவன் ஸர்வேச்வரன். ஆகவே அப்படி அனுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே அந்த நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதி கோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் பின்னையும் கிடக்குமோ வென்கை.

699. நெடுங்காலமாக அப்பாபங்களைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கம் போய் உன்னைக் கண்டு அவை தாம் குடல் கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவோன் என்றவாறு. இத்தனை காலமும் நம் காரியத்துக்கு நாம் கடவோமென்று நீ திரிகையாலே தன் காரியம் தானே செய்துகொள்கருனென்றிருந்தேனத்தனை. எனக்கு நீ சரீரதயா சேஷமென்றறிந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு 'உன்னுடைய பாபம்

ரஹஸ்யபார்த்த விவரணப்பகுதி

போகைக்கு நீயே முயற்சி பண்ணிக்கொள்' என்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தரமாட்டேன். என்னுடலானவுன்னுடைய அவித்யையாகிற அழுக்கை சரீரியான நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ? ... *

700. மாசுச: என்றதன் விவரணம். மிகு: என்றது சோகப்படாதே. கொள் என்றபடி. நீ உன் கார்யத்தில் கைவைத்திருந்தாயாகில் 'நம் கார்யத்துக்கு என்செய்வோம்' என்று நீ கரைந்து சோகிக்கலாம்; நான் உன் காரியத்திலே கைவைத்திலேனாகில் 'நம் காரியத்தில் இவன் உதாஸீநனாயிருக்கிறானே! நாம் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப்போகிறோம்?' என்று நீ சோகிக்கலாம்; இப்படியல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து நீ உன் ரக்ஷணகார்யத்திலே கைவைக்காமையாலும் ஸ்வாமியான நான் உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே ஊன்றிப் போருகையாலும் உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தமில்லையெனென்று முன்பு சோகித்து நின்ற அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறபடி. இவ்வளவும் சரமஸ்லோகார்த்தம் விவரித்தோம். ... *

701. உபஸம்ஹாரம். ஆக சரமஸ்லோகத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதில் உத்தரார்த்தத்திற் காட்டிலும் பூர்வார்த்தத்தில் தான் குறிக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் நிரம்பிக்விடக்கின்றன. முக்கியமாக இரண்டே விஷயங்களை இங்கு ஸாரமாகத் தெரிவிக்கிறோம். "ஸ்வநாமந் பரிந்யஜ்ய" என்ற மூலத்தையும் அதன் வியாக்கியானத்தையும் மேலெழும்பு பார்த்துவிட்டுப் பலர் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட வேணுமென்பதே கீதாசார்யனுடைய திருவுள்ளம் என்று நினைக்கிறார்கள். இது மிகத் தவறான நினைவு கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் "நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:; உபாயதாம் பரிந்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவே து தாம் அபி:" என்று மிகத் தெளிவாக அருளிச் செய்துள்ளார். ... *

702. ஆளவந்தார் குர்யாத் என்றாரெயொழிய நூஜேநான்னவில்லை. மூலத்தில் த்யஜிக்கச் சொன்னது எது? என்பதையும் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளார் உபாயதாம் பரிந்யஜ்ய என்று. அவை மோக்ஷோபாயம் என்கிற புத்தியை விடச் சொன்னதே யொழிய அவற்றையே விடச் சொன்னதன்று. கர்மஜ்ஞான பக்தியோகங்களுக்கு உபாத்யா அநுஷ்டானம், ப்ரீத்யா அநுஷ்டானம் என்று இருவகையுண்டு; ப்ரீத்யா அநுஷ்டானம் தவிர்க்கப்படவில்லை; உபாயதயா அநுஷ்டானம் மட்டுமே தவிர்க்கப்பட்டது. ஏவஞ்ச, புத்தி த்யாகமேயொழிய ஸ்வரூபத்யாகமன்று என்கை. ... *

703. ஸ்வரூபத்யாகமே யென்று கொண்டாலும் குறையில்லை. அப்போதும் புத்தித்யாகந்தான் தேறிநிற்கும். எங்ஙனே யென்னில்; "ஸங்கல்பபேதந க்ரமபேத:" என்பது சாஸ்த்ரந்யாயம். உபாயமென்கிற ஸங்கல்பத்தோடே செய்யும் கருமம் உகப்பேயடியாகச் செய்யும் கருமத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கையாலே முந்தின கருமத்திற்கு ஸ்வரூபத்யாகமேயாகும். ... *

704. பட்டர் ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் 'நித்யம் கார்யம் பரமபி கதிசித் த்வய்யத்யாத்ம் ஸ்வமதிபிரமமா:; ந்யாஸ்யா ஸங்கா விதததி விஹிதம் ஸ்ரீ ரங்கேந்தோ! விதததி நச தே'" என்றருளிச் செய்த சுலோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தரும். "விஹிதம் விதநதி, ந விதநதி" என்று இரண்டையும் சொல்லி வைத்ததை நிர்வஹிக்குமிடத்து இங்கே நாம் செய்த நிருபணமே தேறி நிற்கும். ... *

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தவத்சல், பூஷணம்

705. கீழே நாம் உதாஹரித்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹச்லோகத்தில் “ உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ” என்று ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆளவந்தார் அருளிச் செய்திருக்கவும், சிலர் “ உண்மையாக உபாயமாயிருக்கும்வற்றிலே உபாயத்வ புத்தியை விடுகையென்று ஒன்றுண்டோ ? ” என்று சோத்யம் செய்து கொண்டேயிருப்பார்கள். அவர்களை கீதார்த்த ஸங்க்ரஹரக்ஷையிலே வேதாந்த வாசிரியர் தாமே நன்கு நிரூபித்துள்ளார். அவ்விடத்துப்பங்க்திகளை அப்படியே பெடுத்துக்காட்டுகிறோம். ... *

706. “ முக்தவ்யாபாரந்யாயேந ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் ஷுணிகஸ்ய காலாந்தரபாவி பலஸாதந்தவாநுபபத்தி தர்சநாச்ச நாஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மேஷோபாயதா புத்திரிபி ஸ்யாதிதி பாவ: ; அந்ததஸ் தைஸ்தை ராராதிதோ பகவாதேவஹி ஸர்வத்ரோபாய:.....அதஸ் தஸ்மிந்நேவ *மாமேகம் சரணம் வரஜேதிவக்தரி உபாயதாபுத்தி: கார்யா ” என்பன. இங்ஙனே விவரித்தருளின அர்த்தத்தையே “ நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண: ” என்று ரஹஸ்யதர்யஸாரத்திலும், “ இயம் கேவலலக்ஷ்மீசோபாயத்வ ப்ரத்யயாத்மிகா, ஸ்வஹேதுத்வத்யம்ருந்தே கிம் புநஸ ஸஹகாரினாம் ” என்று ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனத்திலும், “ த்வதுபாயதீ: அபிஹித ஸ்வோபாய பாவாஸ்து மே ” என்று ந்யாயஸிலகத்திலும் மற்றும் பலவிடங்களிலும் ச்லோகபத்தமாக்கி வைத்தருளினார். தேசிகன். ... *

ரஹஸ்யார்த்த விவரணப்பகுதி முற்றிற்று.

தாடபஞ்சகம்

707. ஐந்து ச்லோகங்கள் கொண்ட இந்த ஸ்துதி கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்ததென்பர் சிலர் ; ஆழ்வான் ஆண்டாள் எம்பார் முதலான ஐவர் [ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு ச்லோகமாக] அருளிச்செய்த ஸ்துதியிது என்பர் வேறு சிலர். உண்மை எதுவாயினும் கர்ணாருதமாக அமைந்த இந்த ஸ்தோத்ரம் பக்தர்களுக்கு நெடுங்காலமாக நித்யாநுஸந்தானத்தில் வந்திருக்கின்றது. எம்பெருமானருடைய வெற்றிச் செல்வத்தைப் பேசுகின்ற ஐந்து ச்லோகங்கள் கொண்ட இந்த ஸ்துதிக்கு தாடபஞ்சகமென்கிறிருநாமம் மிகப் பொருத்தமானது. ... *

பாஷண்டத்ருமஷண்டநாவதஹத: சர்வாகஸஸ்சநி:
பெனத்தத்வந்தநி:ஸ்வாஸரபதி: ஸ்வேதேபகண்டரவ:
மாயாவதிபுஜங்காங்ககருடன் த்நரவித்யாநுடாமணி:
ஸ்ரீங்கேஷபாத்வே ஜிஜ்யதே ராமாநுஜேயம் ருநி:

708. (பாஷண்டத்ருமஷண்ட நாவதஹத:) ஸ்ரீராமாநுஜ முநிக்கு ஏழு விசேஷணங்கள் இடப்படுகின்றனவாக. * அமுசமயச் செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே *. என்றும் * நாட்டிய நீச்சமயங்கள் மாண்டன * என்றும் * தற்கச்சமணநம் சாக்ரியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொல்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நாம்மறையும் நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே பொற்கற்பகம் எம்மிராமாநுசமுனி போந்தபின்னே * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல தர்மதங்க்களையும் வேரோடு களைந்தொழித்தவர் என்கிற பெருமை இந்த ச்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. பரம நாஸ்திகர்கள் பாஷண்டரெனப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பேர்க்கவும் பேராதபடி வேருன்றிக்கிடந்தார்கள் ; அன்னவர்களுக்க ஸ்வாமிதாம் காட்டுத்தீப்போன்றவரென்கிறது முதல் விசேஷணத்

தாடபஞ்சகஸ்துதி விவரணம்

தினல். காட்டுத்தீ கதுவினல் எப்படிப்பட்ட மரங்களும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் எப்படி அவிந்தொழியுமோ; அப்படியே அவர்களையெல்லாம் அவலீலையாகத் தொலைத்தவர் ஸ்வாமி என்றதாயிற்று. ... *

709. [சார்வாக சைலாசுதி:] கீழே பாஷண்டர்களென்று ஸாமான்யசப்தத் தாலே சொல்லப்பட்டவர்கள் இனி விசேஷசப்தங்களாலே விவரிக்கப்படுகிறார்கள். சார்வாகர், பௌத்தர், ஜைநர், மாயாவாதிகள் என்று இங்கே விசிஷ்ய எடுத்துக் கூறப்படுமவர்கள், முதலிலே பாஷண்டர்களென்று சொல்லப்பட்டவர்களின் விவரண பூதர்களென்னவுமாம், சார்வாகாதிகளைப்போலே பாஷண்டர்கள் தனிப் பட்ட வகுப்பினர் என்னவுமாம். “புத்த்யக்ஷமேகம் சார்வாக:” என்கிறபடியே கண்ணால் கண்டதொன்றே ப்ரமாணமென்கிற சார்வாகமதஸ்தர்களாகிற மலைகளுக்கு அசநிபோன்றவர் ஸ்வாமி. வேறென்றாலும் மாய்க்கமுடியாத மலைகளும் அசநியினால் கண்ணே ந மாய்ந்து போயினே. ... *

710. (பௌத்தந்த்வாந்த நிராஸ வாஸரபதி:) பௌத்தர்களாகிற இருளுக்குக் கதிரவன் போன்றவர் ஸ்வாமி! * கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம்வந்தனைந்தான் * என்றவாறே * கனவிருளகன்றது * என்னவேண்டியதன்றோ. ஸூர்யோதயமான வாறே இருள்களெல்லாம் சிதைந்தோடுமாபோலே ஸ்வாமி திருவவதரித்தவன்றே பௌத்தமதம் தொலைந்தொழிந்தது என்க. ... *

711. (ஜைநேபகண்டரவ:) ஜைநர்களாகிற மதயானைகளை மாய்ப்பதில் சீரியசிங்கமொத்தவர் ஸ்வாமி. சிங்கம் வாழ்கிற காட்டிலே யானைகள் தலைகாட்ட மாட்டாதாப்போலே ஸ்வாமி ஸஞ்சரித்தருளுமிடத்தே ஜைநர்கள் தலைகாட்ட மாட்டாதே பதுங்கிக்கிடந்தனர் என்றவாறு, * வலிமிக்க சீயமிராமாநுசன் * என்றார் அமுதனரும். ... *

712. (மாயாவாதி புஜங்கபங்க கருட:) * த்ருச்யம் மித்த்யா த்ருஷ்டிகர்த்தாச மித்த்யா தோஷோ மித்த்யா * என்றும் “ப்ரபஞ்சமெல்லாம் மாயாவில்லிதம்” என்றும் சொல்லித் திரிகிற மாயாவாதிகளாகிற ஸர்ப்பங்களைப் பங்கம் செய்யும் விஷயத்தில் கருடனையொத்தவர் ஸ்வாமி. கருத்மானுடைய நிழல்பட்டாலும் அரவங்கள் மாய்ந்து போமாப்போலே ஸ்வாமியின் நிழல்பட்டாலும் மடிந்து போவார்கள் மாயாவாதிகள் என்றபடி. ... *

713 (த்னாவித்ய தூபமணி:) ருக் யஜுஸ் ஸாமங்களாகிற மூன்று வேதங் களையும் பரம ப்ரமாணமாகக்கொண்டு அவற்றிலே போதுபோக்குமவர்கள் த்னாவித் தர்களெனப்படுவார்கள்; அப்படிப்பட்ட பரமைகாந்திகளுக்குச் சிரோபூஷணமாக விளங்குமவர் ஸ்வாமி. பரம வைதிகர்கள் குலாவும் பெருமானென்கை. ... *

714. (ஸ்ரீங்கேச ஜயத்வஜு:) * தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றுந் திருத்தி வைத்தான் வாழியே * என்றும் * மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடு நாள் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீரங்கஸ்ரீயை அநுதனம் அநுபத்ரவமாகச் சேமித்தருளின மஹாநுபாவராகையாலே ஸ்ரீங்கேச ஜயத்வஜு மென்று விருதுசாத்தப் பெற்றவர் ஸ்வாமி. ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த எம்பெருமானார் பல் லாண்டு பல்லாண்டாக வாழ்ந்தருளா நின்றார் என்றதாயிற்று. ... *

பாஷண்ட ஷண்ட கிரிகண்ட ந வஜ்ரதண்டா:
ப்ரச்சந்தபௌத்த மக்ராலய மந்ததண்டா:,
வேதாந்த ஸாரஸ்கதர்சந தீபதண்டா:
ராமாநுஜஸ்ய விஸந்தி முநேஸ் தீர்தண்டா:.

715. இந்த ச்லோகத்தினாலும் அடுத்த ச்லோகத்தினாலும் எர்பெரு
மானு முன கையிலந்திய முக்கோல்தன்னமுகு பேசப்படுகிறது. திருமழிசைப்
பிரான் திருச்சந்த விருத்தத்திலே *சிறறெயிற்று முற்றல் மூங்கில் முன்றுதண்ட
ரொன்றினர்* என்றருளிச் செய்தபடியே த்ரிதண்டபரிமண்டிதராகவன்றே
ஸ்வாமி தாம் ஸேவை ஸாதித்தது. அந்த த்ரிதண்டத்தின் பெருமை எப்படிப்
பட்டதென்னில் ; ...

716. (பாஷண்ட ஷண்ட கீரிகண்ட வஜ்ரதண்ட:) பாஷண்ட ஷண்டங்
களாகிற பெருமலைகளைக் கண்டித் தொழிப்பதிலே வஜ்ரதண்டங்கள் போன்றவை
யாம். எம்பெருமானார் பக்கவிலே சொல்லவேண்டிய பெருமையையே த்ரிதண்டத்
தின் மேலேற்றிச் சொல்லுகிறது. இன்னமும் எப்படிப்பட்டவை யென்னில் ;

717 (பர்ச்சந்த பௌத்த மகராலய மந்த்ரதண்ட:) சங்கரபாக்கரயாதவபாட்ட
ப்ரபாகராதிகள் பர்ச்சந்த பௌத்தர்க ளெனப்படுகிறார்கள் ; பௌத்தர்கள் வெளிப்
படையாக வேதங்களை அப்ரமாண மென்று பிதற்றிப் போந்தார்கள் ; மற்றையோர்
கள் அங்ஙனன்றிக்கே வேதங்களை ப்ரமாணமாக இசைந்துவைத்தும் தத்வஹித
புருஷார்த்தங்களின் உண்மைஸ்வரூப விளக்கத்தில் மாழாந்தொழிந்தார்களாத
லால் இவர்களையும் ஒருபடி பௌத்தர்களென்றே சொல்லலாமென்று, “அவர்கள்
ப்ரகாச பௌத்தர்கள், இவர்கள் பர்ச்சந்த பௌத்தர்கள்” என்று பெரியார்
வழங்கிவந்தனர். ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் *யுதி பாஸ்கர யாதவப்ரகாசேன*
என்று தொடங்கிச் சொன்ன ச்லோகம் இங்கே அநுஸந்தேயம். அப்படிப்பட்ட
*மாயோபாதிவிசார ஸங்கரகதா கோலாஹவிகளாகிற கடலைக் கலக்குவதற்கு
மத்துத்தடி போன்றதாம், ஸ்வாமியின் த்ரிதண்டம். த்ரிதண்டதாரிபான ஸ்வாமி
ப்ரசந்த பௌத்தர்களை யெல்லாம் பாற்றியருளினர் என்றவாறு. ... *

718. [வேதாந்தஸாஸுகந்த்ர தீபதண்ட:] த்ரிதண்டம் இன்னமும் எப்படிப்
பட்டதென்னில் ; வேதாந்த விழுப்பொருள்களானவை இவ்வுருள் தருமானூலத்
தவர்க்குப் புலப்படாதபடிக்கே அவற்றை எளிதாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும்
காண்பதற்கு ஏற்றப்பட்ட தீபதண்டங்களோ இவை? என்னும்படியாகவுள்ளன.
த்ரிதண்டதாரியான நம் ஸ்வாமி யொருவரே வேதாந்த தத்வார்த்தங்களையெல்லாம்
உள்ளவாறு கண்டு வெளியிட்டருளினர் என்றதாயிற்று. *நாரணனைக் காட்டிய
வேதம் களிப்புற்றது* என்ற அமுதனார் பாசரம் இங்கே அநுஸந்தேயம். ஆக
இப்படிப்பட்ட எர்பெருமானார் த்ரிதண்டம் “ஐங்கோலுமொருகோலும் நீர்க்
கோலம்போல்” என்று பிள்ளைப்பெருமானாயங்கார் பணித்தபடியே பஞ்சபாண
னுடைய ஆஜ்ஞையையும் ஏகதண்டிகளுடைய ஆரவாரத்தையுமொழித்துச் செங்
கோல் செலுத்தி விளங்கா நின்றது என்றதாயிற்று. ... *

சாரித்ரோத்தரதண்டம் சதுரநயாநாஸ்க்ரியாகேதுதண்டம்
ஸத்வீத்யா தீபதண்டம் ஸகலகலிகதாநாஸ்க்ரியே: காலதண்டம்,
தாய்யந்தாஸம்பதண்டம் த்ரிபுவந்நிஜயச்சந்தானௌவனதண்டம்
தத்தே ராமாநுஜாய: ப்ரதிகதசிரோவஜ்ரதண்டம் த்ரிதண்டம்.

719. இந்த ச்லோகமும் த்ரிதண்டத்தின் பெருமைகூறுவது. உல்லே
காலங்காரீதியில் பணிக்கிறபடி. (ராமாநுஜாய: த்ரிதண்டம் தத்தே) எம்பெருமானார்
யிலேந்தி விளங்குகின்றார் ; அந்த த்ரிதண்டமொற்ற த்ரிதண்டத்தை திருக்கை
தாரதண்டம்) நல்ல அனுஷ்டானங்களைப் பயில்கிறபதற்குக் கையிலேந்திய வேத்ர

தாயிடபஞ்சகஸ்துதி விவரணம்

தண்டமோ இது! என்னலாயிருந்தது. உலகில் உபாத்யாயர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை சிஷ்யிப்பதற்குக் கையிலே வேதரதண்டத்தை வைத்திருப்பதுண்டே. ...

720. (சதுரநயபதாஸங்கியாகேதுதண்டம்) உபயமீமாம்ஸைகளிலும் பலபல நியாயங்கள் தேறியிருப்பதுண்டே; அவற்றை இதரர்கள் பாழ்படுத்திப் போந்தனர்; அப்படியின்றிக்கே ஸ்வாமி அந்த நியாயங்களை யெல்லாம் சிறிதும் நிலைகுலையாமே ஸுரக்ஷிதமாக்கியருளினராதலால் அப்படிப்பட்ட நியாயமார்க்கங்களை யலங்கரிப்பதற்கு நாட்டியிட்ட த்வஜதண்டமோ இது! என்னலாயிருந்தது. இத்தால் ஸ்வாமி நியாயமார்க்கப்பரிஷ்டாபகர் என்றதாகும். ...

721. (ஸத்வித்யாதீபதண்டம்) வேதாந்தத்தில் ஸத்வித்யா, அக்ஷிவித்யா, வைச்வாநரவித்யா, உபகோஸலவித்யா என்று பல வித்யைகள் ஓதப்படுகின்றன; அவற்றுக்குத் தீபதண்ட மென்னலாம்படியுள்ளது. ஸ்வாமி அந்த வித்யைகளை யெல்லாம் ப்ரகாசிப்பித்தருளினவர் என்றவாறு. அன்றிக்கே, ஸத்வித்யா என்று மிகவுயர்ந்த வித்யையான உபநிஷத்தைச் சொன்னதாகவுமாம். *ஸா வித்யா யா விழுக்தயே* என்கிற பிரமாணப்படியே மோக்ஷஸாதனமான வித்யைதானே ஸத்வித்யை. ...

722. (ஸகலகலிகதாஸம்ஹ்ருதே: காலதண்டம்) *கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளுங் கலியிருளே மிடைதரு காலத்திலே மிக்கநான்மறையின் சுடரொளியால் அவ்விருளைத் துரந்தவர் ஸ்வாமியன்றோ. *கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்மின்* என்றவிடத்து ஐதிஹ்யமுங் காண்க கலிகோலாஹலங்க ளெல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பதில் காலதண்டம் போன்றதாம். ஸம்ஹுதே: என்றும் பாடமுண்டு. *

723. (த்யாயந்த ஆஸம்பதண்டம்) *பிபேதி அல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்கிறபடியே அபார்த்தஞ் சொல்லும் குத்ருஷ்டிகள் விளைத்த கஷ்டங்களினால் தளர்ந்துபோன வேதாந்தபுருஷனுக்குக் கைப்பிடிக்கொடுத்துக் கஷ்டந் தீர்க்கும் தண்டமோவிது! என்னலாம்படியுள்ளது. ...

724. (திரிபுவநவிஜயச் சத்ா ஸௌவரணதண்டம்) மூவுலகங்களையும் திருவடிக் கீழ்ப்படுத்தி வெற்றிகொண்டமைக் கீடாகத் தாங்கிநிற்கும் கொற்றக்குடைக்கு இட்ட மணிக்காம்பு போன்றது (ப்ரதிகதகசிரோவஹ்ர தண்டம்) எதிர்வாதம் புரியும் துர்வாதங்களின் தலைகளைத் தகர்க்கும் வஜ்ரதண்டம்போன்றது. ஆக இப்புடைகளிலே உல்லேகிக்கும் படியமைந்த த்ரிதண்டத்தை எம்பெருமானார் ஏந்திநின்று த்வியஸேவை தந்தருளா நின்றாரென்றதாயிற்று. ...

த்யாய மாங்கல்யஸித்தம் த்ரியுகபத்யுகாரோஹஸம்பஸித்தம்
ஸத்வித்யாதீபஸித்தம் ஸகலகலிகதாஸம்ஹ்ருதே: காலஸித்தம்,
ப்ரஜ்ஞாஸித்தம் புதாநாம் ப்ரசமந்தமந: பத்மிநீ நாளஸித்தம்
ரஸாஸித்தம் மூர்தநாம் ஜயதி யதிபதேர் வக்ஷஸி ப்ரஹ்மஸித்தம்.

725. ஸ்வாமியினுடைய திருமார்பிலே திகழும் யஜ்ஞ ஸூத்ரத்தை யறுபவித்துப் பேசுவது இந்த ச்லோகம். புறமதங்களிலுள்ள ஸந்த்யாளிகள் சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களை யறுத்தெறிந்து *காணிலு முருப்பொலார்* என்னும் படியாயிருப்பார்கள்; ஸ்வாமி அப்படியன்றிக்கே *உபவீதிந் முர்த்வயுஷ்ப்ரவந்தம்* என்றும் *விமலோபவீதம்* என்றும் புகழலாம்படி த்வியபோக்ய ஸேவைஸாதித்

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணம்

தருளுகையாலே அந்த யஜ்ஞோபவீதத்தை நெஞ்சார அநுபவிக்கப் பராப்தமன்றோ, அந்த யஜ்ஞஸூத்ரம் எங்ஙனே யிராநின்றதென்னில்; ஸ்வாமிபக்கலுள்ள அதிசயங்களே [கீழே த்ரிதண்டத்தில் ஏறிட்டுச் சொல்லப்பட்டதுபோல] இதில் யஜ்ஞஸூத்ரத்திலேறிட்டுச் சொல்லப்படுகின்றன. ... *

726. (நாயா: மாங்கல்ய ஸூத்ரம்) வேதமாதின் கழுத்திலே கட்டின மங்களஸூத்ரமோ இது என்னலாயிருந்தது. பெண்டிர்க்கு மங்கள ஸூத்ரமில்லாத நிலைமை இரண்டுண்டு; கன்னிகைப்பருவமும் வைதவ்ய நிலையும். கன்னிகையைப் பார்த்துப் பலரும் பர்த்தாவாக அபிமானிப்பர்; வித்வையைக்கண்டு இவளுக்கு பர்த்தா இல்லையென்று நினைப்பார்கள். அப்படியே ஸ்வாமி அவதரிப்பதற்கு முன்னே பல தெய்வங்களைப் பரதத்வமாகப் பேசுவாரும் “தெய்வமேயில்லை, ஜகத்து அநீச்வரம்” என்று பேசுவாரும் மலிந்திருந்தார்கள். ஸ்வாமி அவதரித்தபோதே பெண்டிர் கழுத்தில் மங்கல ஸூத்ரம், “இவளுக்கு பர்த்தாவுண்டு, ஒருவனே” என்று தின்னமாக எண்ண நேருவதுபோல “ஜகத்து அநீச்வரமுமன்று, அநே கேச்வரமுமன்று; ஸ்ரீமந்நாராயண னொருவனே ஈச்வரன்” என்று நிர்ணயிக்க நேர்ந்தபடியாலே இதையிட்டு நாயாமாங்கல்ய ஸூத்ரம் என்கிறது. ... *

727. (நீயுகபத்யுக ஆரோஹணஸூத்ரம்) எம்பெருமானுக்கு நீயுக னென்று ஒரு திருநாமமுண்டு. வரதராஜஸ்தவத்தில் “குணைஷ் ஷட்பிஸ்த்வேதை:” என்கிற ச்லோகத்திலே அருளிச்செய்தபடியே ஜ்ஞாநசக்தி பலைச் வர்ய வியதேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஆறு திருக்குணங்களுடையவன் என்கிற காரணத்தினால் அத்திருநாமமாயிற்று. அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய உபயாதாரவிந்தங்களிலே யேறுவதற்கு ஆலம்பஸூத்ரமோ இது! என்னலாயிருந்தது. மேலேயேற வேண்டுமோர் ஒரு கயிற்றைப் பற்றிக்கொண்டு ஏறுவார்களே, அந்தக் கயிறுதானிது என்னலாம் போலும். அன்றிக்கே நீயுகபத்யுகபத என்றொருபாடமுண்டு; அப்போது அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்று பொருளாகக் கடவது. நீயுகமென்றால் மூவிரண்டு — ஆறு; அதற்கு மேலுள்ள யுகசப்தம் அந்த ஆறை இரட்டிக்கப்பண்ணிற்று; ஈராறு பன்னிரண்டு என்றதாயிற்று. * முத்தோர்ச்சிர் தநடூர்வணை * என்கிற ச்லோகப்படிக்கும், * நடைபெறவங்கிப் பகலொயநாள் * என்கிற பாசுரப்படிக்கும் அர்ச்சிராதிகள் பன்னிரண்டாதலால் நீயுகபத்யுகபதமென்று அந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கம் சொல்லிற்றுகிறது. அதிலேயேறுவதற்கு ஆலம்பஸூத்ரமென்னகையாலே ஸ்வாமியையடிபணிந்தவர்களுக்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கம் எளிது என்பது தேற்றிற்கும். ... *

728. (ஸத்வித்யாதீபஸூத்ரம்) உயர்ந்த வித்யையான உபநிஷத்துக்களாகிற திருவிளக்குகள் மேன்மேலும் ஜ்வலிப்பதற்கான திரிநூல் என்னலாயிருந்தது. எண்ணெயிருந்தாலும் திரியில்லையாகில் விளக்கு எரியாதே. (ஸகலகவிகதாஸம்ஹிதே: கவிஸூத்ரம்) கவிக்கோலாஹலங்களெல்லாம் மடிவதற்கு யமபாசம் போன்றது! (புதாநாம் ப்ராஜ்ஞாஸூத்ரம்) தம்மடிபணிந்த வித்வான்களுக்கு ப்ராஜ்ஞையை விகளிப்பிக்கவல்ல ப்ராஜ்ஞாஸூத்ரமோ இது! என்னலாம்படியிருந்தது. முப்புரிநூலும் மாப்புமான அழகை ஸேவித்தவாறே அடியார்களுக்கு ப்ராஜ்ஞாவிசாஸ முண்டாருமென்று கருத்து. ப்ராஜ்ஞா என்றவிடத்தில் — * ஸ்மருதிர் ஸ்யதீதவிஷயா மதிராகாமிகோச்சா, புத்திஸ்தாந்நாநி ப்ரோகதா ப்ராஜ்ஞா ந்நாகாலிக் மதா * என்பது நினைக்கத்தக்கது. ... *

729. [ப்ராசமதநம:பத்மீநாஸூத்ரம்] சமதமாத்ரி குணங்களையே செல்வமாக வுடையவர்கள் யோகிக னெனப்படுவார்கள். ஸ்வாமிதிருவடிகளை யாச்ரயித்துள்ள எம்பார் அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானார் போல்வார் இங்கு விவகித்துள்ள. அந்த மஹான்களுடைய திருவுள்ளமாகிற தாமரை யோடைக்கு நாள

தாடபஞ்சகஸ்துதி விரெணம்

ஸுலத்ரர்போல் அலங்காராவஹமென்றபடி. தாமரைத்தண்டுகள் விளங்குவது பொய்கைகளுக்கு அலங்காரமிறே. இத்தால் மஹான்கள் திருவுள்ளத்திலே சிந்திக்கும்து ஸ்வாமியின் யஜ்ஞஸுலத்ரம் என்றதாயிற்று. [ஸ்ரீநாம ரக்ஷாஸுலத்ரம்]. கீழ் ப்ரசம தநர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்களே இங்கு முனிவர்களாகவும் சொல்லப்படுகிறார்கள். அவர்களை ரக்ஷித்தருளும் ஸுலத்ர மென்னலாம்படியுள்ளது. புறமதத்தவர்களான யதிகள்போலே யஜ்ஞஸுலத்ரத்தை அறுத்தெறியாமல் ஸ்வாமி அணிந்து கொண்டிருக்கு மழகைச் சிந்தித்த மாத்திரத்திலே வீடுபெறுவார்களென்றதாயிற்று. ஆஃ இப்படிப்பட்ட திவ்யயஜ்ஞோபவீதம் ஸ்வாமியின் திருமார்பிலே திகழா நின்ற தென்று அநுபவீத்துப்பேசினாராயிற்று. *

பாஷண்டஸாகரமஹாபடபாருகாத்தி :
ஸ்ரீங்கராஜாரணம்புஜமுஷதாஸ :,
ஸ்ரீவிஷ்ணுவோகமணிமண்டபமார்க்கதாய்
ராமாநுஜோ விஜயதே யதிராஜாராஜ :-

730. பாஷண்டர்களாகிற கடலுக்கு பாடபாக்நிபோன்றவரென்றது-அவர்களுடைய பொங்குதலையடக்கி யொழித்தவ ரென்றபடி. படபா என்று பெண் குதிரைக்குப் பெயர். கடலினிடையிலே ஒரு பெண்குதிரை யிருப்பதாகவும் அதன் முகத்திலே நெருப்பு ஒருகாலும் அவிபாதிருப்பதாகவும், மழைநீர் முதலியவற்றால் கடல் பொங்காதபடி அதிகமாய் வருகிறநீரை அது உறிஞ்சிநிற்பதாகவும், அதுவே பிரளயகாலத்துக் கடலினின்று வெளிப்பட்டு உலகங்களை எரித்து அழிப்பதாகவும் புராணங்கள் கூறும். *தென்னரங்கன் கழல் சென்னிவைத்து நீச்சமயங்களை நீக்கி, அடியார்க்கு உஜ்ஜீவநோபாயம் காட்டியருளா நின்ற எம்பெருமானார் ஸகலவைபவங்களும்பொலிய வாழ்ந்தருளா நின்றாரென்றதாயிற்று. *

தாடபஞ்சகஸ்துதியுரை முற்றிற்று.

அருளிச்செயல் வியாக்கியானங்களில் எம்பெருமானார் ப்ரசம்ஸைகள்

* அத்தூதனம்பூச்சி காட்டுகின்றான் *

731. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் இரண்டாம்பத்தின் முதற்பதிகம் * மெச்சுது சங்கமிடத்தான் * என்பது. அதில் பாட்டுத்தோறும் ஈற்றடி “ அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் அம்மனையப்பூச்சி காட்டுகின்றான் ” என வருவது. நிகமனப் பாசுரத்தில் “ சொல்லார்ந்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும் ” என்றருளிச் செய்ததும் காணத்தக்கது. அப்பூச்சி காட்டுதலென்பதைப் பற்றி ரஸகனமான இதிஹாஸமொன்று கேளீர். மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தையடியொற்றி அடியேன் திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில் எழுதியிருக்கும் பங்கத்திகள் இவை. “ இப்பாசுரத்தை நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் உடையவர் கோஷ்டியிலே உய்ந்த பிள்ளை என்பாரொரு அரையார் அபிநயிக்குமளவில் ‘ அத்தூதன் ’ என்னும்போது ஸ்ரீக்குஷ்ணனையும், ‘ அப்பூச்சி ’ என்னும்போது கண் இமையை மடக்கிக்கொண்டு வருவதையும் காட்டி அபிநயிக்க, உடையவர் பின்னே எழுந்தருளியிருந்த எம்பார், தம் திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அரையாரும் தாம் முன்

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஸ்தவ பூஷணம்

அபிநயித்ததை விட்டு எம்பார் காட்டியது போலவே எம்பெருமான் திருத்தோள் களில் சங்கு சக்கரங்கள் தரித்துக் கொண்டிருப்பதை அபிநயிக்க, உடையவர் மிகவுருகந்து, 'கோவிந்தப் பெருமான்!' (எம்பார்) இருந்தீரோ' என்றாராம். இதனால் ஏற்படுவதாவது—தூதனாய்த் தன் ஸௌலப்பத்தை வெளியிட்டு 'நம்மிலே ஒருவன்' என்று இவ்வுலகத்தவர் கொள்ளும்படி யிருப்பவன் அவர்கள் அஞ்சும்படி சில காலங்களில் ஈசுவர்தவ சின்னங்களைக் காட்டுகிறுனென்பது.

732. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3—8—4. ஆழ்வான் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினபோது உடையவர், விசீலேஷம் பொறுக்க மாட்டாமல் "ஒருமகள் தன்னையுடையேன்" என்றும் "உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன்" என்றும் "செங்கண்மால்தான் கொண்டுபோனான்" என்றும் அருளிச் செய்தாரென்று ப்ரளித்தமிறே. * உபமாநமசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ்ஸதாபவத் * என்கிறபடியே ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாந பூமியாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே உலகம் நிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வானுக்கேயிறே.

733. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—4—11 * வேயர்தங்கள். (சாயைபோலப் பாட வல்லார் தாழ்மனுக்கர்களே) எம்பாரைச் சிலர் இப்பதத்துக்குப் பொருளென்? என்று கேட்க, நான் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே இது கேட்டிலேன், ஆகிலும் நீங்கள் கேட்டவர்த்தம் போராதென்னவெண்ணுது; இப்போதே கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி உடையவரும் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதந் தேறவெழுந்தருளினார்; ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாகவேணும்... என்று உடையவடைய திருவடிநிலைகளை யெடுத்துத் தம் திருமுடியிலே வைத்துக் கொண்டு, இப்போது உடையவரெனக்கருளிச் செய்தார், கேட்கலாகாதோவென்று "பாடவல்லார், சாயைபோலத் தாமும் அணுக்கர்களே" என்றருளிச்செய்தார்... சாயைபோலப்பாடவல்லார்; நிழலாவது குளிர்த்தி; குளிர்ப் பாடவல்லார் என்றுஞ் சொல்லுவார்கள். [விவரணம்;—பண்டு எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பியைத் திருவடி தொழுவதற்கென்று அங்கு எழுந்தருளினகாலத்தில் சிலர் எம்பாரிடம் வந்து "சாயை போலப் பாடவல்லார்" என்ற அடியின் கருத்தையருளிச் செய்ய வேணுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்கு எம்பார் 'நான் எம்பெருமானாரிடத்தில் இதன் பொருளைக் கேட்டுணர்ந்ததில்லை; இப்போது அவரைக் கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லுவோமென்று பார்த்தால் அவர் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளியிருக்கிறார்; இதன் பொருள் எனக்குத் தெரியாதென்று சொல்லிவிடுவது அழகல்ல. உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாக வேணும்; சொல்லுகிறேன்; அதற்கொரு களை யெடுத்துத் தம்முடிமீது வைத்துக்கொண்டு 'இப்போது ஸ்வாமியின் க்ருபையினாலே தெரிந்து கொள்ளப் பெற்றேன், சொல்லுகேன் கேண்மின்' என்று சொல்லத்தொடங்கி "அந்தணர்தமமுதத்தினைப் பாடவல்லார் சாயைபோல அணுக்கர்கள்" என்று அந்வயித்துப் பொருள் விளக்கியருளினர், தம்முடைய நிழல் தம்மைவிட்டு அகலாதவாறுபோல எம்பெருமானைப் பாடுமவர்கள் அப்பெருமானை இறையும் அகலாது அவன்றனக்கே அத்தாணிச் சேவகராகப் பெறுவரென்கை.

734. திருப்பாவை. (பா. 12.) * அனைத்தில்லத்தாருமறிந்து * "எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாப்போலேகாணும் இப்பெண்பிள்ளையும்."

735. (திருப்பாவை — 18.) * உந்துமதகளிற்றன் * எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்திருக்கும் பாட்டு இப்பாட்டு.*

[இதன் தொடர்ச்சி அடுத்தவொரு மலரில் வெளிவரும்.]

ஸ்ரீ ராமா நுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

ஸ்ரீ ராமா நுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணத்தில் யதீந்தர் - யதீந்தர் ப்ரவணர்களின் வடிவழகி வீடுபாடு

(திருமஞ்சனக் கட்டியம்)

736 - 773

காஷாயஸோபி கமந்யஸிகாநிவேஸம்
தண்டத்ரயோஜ்வலகரம் விமலோபவீதம், I
உத்யத்திநேஸநிப முல்லஸ்தூர்த்வபுண்ட்ரம்
ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜ த்ருசோர் மமாக்ரே. II

போதச்சிவந்து பரிமளம்வீசிப் புதுக்கணித்த
சீதக்கமலத்தை நீரேறவொட்டிச் சிறந்தடியேன்
ஏதத்தைமாற்று மெதிராசனூர்தமினிமைதரும்
பாதக்கமலங்கள் வாழியரோ பாதக்கமலங்கள் வாழியரோ.

பற்பமெனத்திகழ் பைங்கழலுன் றன் பல்லவமேவிரலும்
பாவனமாகிய பைந்துவராடை பதிந்த மருங்கழகும்
முப்புரிநூலொடு முன்கையிலேந்திய முக்கோல்தன் னழகும்
முன்னவர்தந்திடுமொழிகள் நிறைந்திடு முறுவல்லீலாவழகும்
கற்பகமேவிழி கருணைபொழிந்திடு கமலக்கண்ணழகும்
காரிகதன்கழல்கூடியமுடியும் கனநற்சிகைமுடியும்
எப்பொழுதும் எதிராசன் வடிவழகென்னிதயச் சூளதால்
இல்லையெனக்கெதிரில்லை யெனக்கெதிரில்லை யெனக்கெதிரே.

தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளின் போக்யதாதிசயத்துக்கு ஒரு
போலியாக கம்பீரம்பஸ் ஸமத்பூத ஸும்ருஷ்டநாள ரவிகரவிக்ஷிதமான
தோர் செந்தாமரைப்பூவை அதினுடைய கர்வஸர்வஸ்வ நிர்வாபண பூர்வகமாகத்
திருவடிகளின்கீழமுக்கி அதின் தலைமேல் வெற்றியுடன் வீற்றிருக்கு மிருப்பினழகும்;

பங்கஜ ரஜஸ்ஸும் பாதாருந்தக மாம்படி சேடஜந லோசந சர்ச்சா
ஸஹ ஸௌகுமார்ய சாலிநிகளான பிராட்டிமாரும் பிடிக்கக் கூகம்படி புஷ்ப
ஹாஸ ஸுகுமாரதரரான பெரிய பெருமானுக்கும் மெத்தென்றுஞ்ச சயநமாய்
அத்யந்த ஸுகுமாரரான தேவரீர் தமக்காஸநமாய்க்கொண்டு தொண்டூண்ட
புண்டரீகத்துக்கு ஸ்வதாஸ்யார்ஹ ஸாரஸ்யாதிசனை யூட்டுகைக்குத் ததாஸ்யாந்
தரத்தில் சொருகியிட்டு வைத்தாற்போல் மறைத்திட்ட இடத்திருவடிகளும்;

ஸம்ஸரண தவதஹநதந்தஹ்யமாந ஸகல ஜகதவநபர ஸந்தத சிந்தா
ஸமாக்ராந்தியாலே நிப்ருததயா பணிபதிசயந சயாநரான பெரிய பெருமா
னுடைய யோகநித்ரா முத்ராநூாரியாக இடத்தொடையின் மேல் வளர்த்திக்
கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முற்றாட்டாகக் காட்டியிட்ட
வஸத்திருவடிகளும்;

ஸ்ரீ ராமானுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

பரப்ரஹ்மபூத பரபுருஷ விஷயக ஸங்ககாமாத்யுத்திபகரான மன்னிய சீர்மாறனென்னும் மாறனுக்கு, தேவரீருடைய பதஸாஸிஜ வ்யாஜேந குஸுமசர ஸஹிதமாக அமைத்துவைத்த அம்பருத்தூணிகள் போல் இணைத்து வைத்த கணைக்கால்களும்;

கீழ்நோக்கிக் கிளர்கின்ற சுடர்ச்சோதி வெள்ளங்கள் ஆஸநாபிகா தத்தால் மறியுண்டு சுழித்தாற்போல் இரண்டருகுந் திரண்டுண்டு மடியுண்ட முழந்தாள் எனும்;

கந்தளித கதளீகாண்ட கரிகர கரபங்களை லென்று அடிபெருத்து நுனிசிறுத்து மதமதென்று மாம்ஸளங்களாய் விளங்குகின்ற திருத்தொடைசனும்;

சடப்ரமதந சமதந ஸார்வபௌம ஜைத்ரயாத்ராரதம்போன்ற தேவரீருடைய திருமேனிக்குக் கிழுருண்டுவரும் இரண்டு சக்ரமண்டலங்கள் போன்ற ப்ருதுதிதப்ப பிப்பங்கனும்;

திருவரையில் மடிதொடங்கிக் கணைக்கால்கள் நடுவளவு முள்ளுள்ள வடிவழகுக்கு அத்யந்த ப்ரகாசகமாய்ப் பொருத்தமுடன் தரித்திருந்த கமநீய காஷாயமும்;

இடவருகில் தொடையடியில் தொங்குகின்ற தலைப்புடனே நடுக்கோத்து மடித்துடுத்த ஸர்வோத்தரோத்தரீயமும்;

ஸந்தயாராக ரஞ்ஜிதமான சாரதாப்ரத்தில் தனித்தெழுந்தோர் கொடியின்னல் நிலைநின்று படர்ந்தாற்போல் அரைச்சிவந்த வாடையின்மேல் நெளிந்துகொண்டு நிகநிசென்ற பொன்னரை நாண்பூண்ட வழகும்;

பவதநுபவரஸ விவசருடைய அபிநிவேசபாச பரிப்ராமித மதிமந் தாந மத்த்யமாநயான ஸௌந்தர்ய துக்கதளிந்துவானது சுற்றேரூரம் திரைந் தெழுந்து நடுக்குழித்திட்ட சுழிபோல் சுந்தரமாம் உந்திமலரும்;

விநயமுடன் வீசுகின்ற வெட்டிவேர் விகிரிகளால் அத்யந்த குமுரு மித சநைச்சநை: ப்ரஸரந் மந்தகந்தவஹ விஹரண விசேஷங்களாலே தேவரீ ருடைய திவ்ய லாவண்ய தரங்கினீ பார்ச்வ பாகங்களில் இரண்டலைவரிசை பரம்பி னுற்போல் இருபக்கமும் திகழ்கின்ற த்ரிவலிகளும்;

மாமேகமென்பதை அபிநயித்துக் காட்டுவதுபோல் நெஞ்சுக்கு நேராகக் கொஞ்சம் சாய்த்து அஞ்சலித்த திருக்கைகளும்;

தங்கவளைமல் தங்கித் தொங்குகின்ற சங்கிலிகளோடு இணக்கமுற்ற கணைக்கைகளும்;

அபிநவதர தரவிகஸ்வர ஸரஸிஜவர முகுளதளத்தளாயமாந நிஜாஞ்ஜவி சிகாங்குளீ சோபையை நிஜஹ்ருதயஜலஜலதனைக ரவிக ஹார்த்த ஜநார்த்தந னுக்கு அவநயித்துக் காட்டுகையால் முறுக்கியிட்ட முன் கைகளும்;

அகடித கடநாஸமர்த்த சதுர்ப்புஜ புஜதுரீப்பர விபூதித்வயபரபர னுர்த்தமாகக் கநகமயகிரிவரங்களிரண்டை வெளிற்றக்கழித்துப் புக ரெழக்

வடிவழகிவீடு பாடு—திருமஞ்சனக் கட்டியம்

கடைத்து தூணுக்கி மடுத்தாற்போல் இரண்டட்டத்திலுந் திரண்டுருண்டு நீண்டுத்ருடதரங்களுமாய், சிரீஷ குஸும ஸௌகுமார்யம் திரண்டிரண்டு வடிவுகொண்டாற்போல் அத் ய ந்த ம்ருதுளங்களுமாய், ஸாக்ஷாத்தபுஜகபதி போகாத்மகத்வப்ரத்யாயகங்களுமாய் விளங்குகின்ற பாஹு தண்டங்களும்;

ஹ்ருதயாந்தர்நிஹித ப்ரஹ்மபுரகோபுர கோபநாத்த மிட்ட ஹாடகமய கவாடபுடம்போல் பளபளென்றகன்று காடவ்யூடமாய் வய:பரிணாமஸூசனூர்த்தமாகக் கொஞ்சந்தளர்ந்ததுபோல் விளங்குகின்ற விசாலவிமல வக்ஷஸ்ஸதலமும்

அழகு செண்டாடுகிற அம்மார்பிளழகில் ஆழங்கால்பட்டு மயங்கி விழுகின்ற மனோநயன யுகளங்கள் மூன்றுக்கும் கைப்பிடி கொடுத்து அவற்றைத் தோளழகிலே துவக்குகைக்குத் தொங்கவிட்ட அவலம்பஸூத்தரத்யம் போன்ற ஸௌதரமநீ ஸவரீண ஸௌவரீண யஜ்ஞஸூத்தரமும்;

ஸேச்வர விபூதித்வயத்துக்கும் நிழல் கொடுத்து வளர்ந்து விசாலங்களுமாய், கிரிவரசிகர ஸுகப்ரதிஷ்டித ஸிப்ஹஸ்கந்த ஸந்திபந்த ஸம்ஸ்தாந பத்தஸ்பர்த்தங்களுமாய்ச் சரிந்துயர்ந்து விளங்குகின்ற திருத் தோள்களும்;

கண்டருத்த ப்ரணவாக்ஷரங்கள் கழுத்துள்ளே நெருக்குண்டு விம்மிப் புறம் பொசிந்தாற்போல் ரேகாத்ரய விபக்தாங்கமாய், க்ர மு க தருண க்ரீவர கம்புப்ரதிமமாய் விளங்குகின்ற திருக்கழுத்தினழகும்;

*சுற்றுமொளிவட்டஞ் சூழ்ந்து சோதிபரந்தென்கிறபடியே சாரத சர்வரீ பர்வாக்ர ஸமயஸமேதித ஸகலகலா பரிபூர்ண ஸர்வாஹ்லாதகரமான மறுக்கழற்றின சந்த்ர மண்டலத்தையும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் ஸஹஜகாந்தி சைத்யமார்தவ ஸௌரபாதிசுளால் அத:கரித்துக் கிட்டினாரை மையலேற்றி மயக்கும் மாயமந்திரமாய் விளங்குகின்ற ஸ்மயமாந முகாரவிந்தமும்;

நின்றவாநில்லாநெஞ்சு பிணிப்புண்ணும்படி கண்ணீக்கயிற்றுச் சுருள்கள் போல் சுருண்டுருண்டு நீண்டு மனோஹரங்களுமாய், முன் சில நாள் சாத்திக் களைந்த கநகநக மகரகுண்டலத்வயத்தைத் தளர்ந்து வளர்ந்து வடுவிட்ட வடிவழகால் கோள்சொல்லித்தரக்கடவதுகளுமாய், மார்த்தலாதிசயத்தால் மெல்ல வசைந்தாடுவதுபோலத் தோளளவுந் உளதளென்று தொங்குகின்ற திருச் செவிகளும்;

இசைந்து கனிந்த த்ராக்ஷாத்வயம்போல் நடுப்பதிந்து வகுப்புண்டு திரண்டெழுந்த சுபுகவிகாஸமும்;

ஸ்வாந்த ஸ்வாந்தர்நிரந்தர சிந்த்யமாநாந்தசயாந்தத சிரந்த நோதந்த ஸந்தாந ஸாக்ஷாத்கார ஹடாத்கார ஸமுதஞ்சித ரோமாஞ்ச விசேஷங்களாலே பரம புருஷ ஸம்ச்லேஷ ஹர்ஷாதிரேகஸூசகங்களுமாய் அவ்யக்தாங்கு ரம்மச்ரு ஸமூஹதயா "யத்ரரீஷய:ப்ரதமஜா யேபுராண:" என்கிற நித்ய யுவத்வத்தைக் கோள்சொல்லித் தரக்கடவதுகளுமாய், புகர் படைத்துப்பெருத்து விளங்குகின்ற தாலுமலங்களும்;

ஸ்ரீ ராமா நுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

ஸகல விபுத ஸதாஸ்வாத்யமான தேவரீருடைய வதநஸுதாநிதி மண்டலாந்தராளத்தில் திரட்டியிட்ட அம்ருதரஸ ஸாரங்கள்போல் அத்யந்த போக்யங்களுமாய்ச் சிவந்து சுனிந்த கோவைப்பழத்தையும் கடைந்து துண்டிட்ட பவளக்கொடியையும் பரிஹஸித்துச் சிரிப்பதுபோல் மந்தஸமித மனோஹரங்களுமாய், அதிருசிர பாவகர்ப்ப மானதொரு வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கித் துடிப்பதுபோல் விளங்குகின்ற திருப்பவளங்களுமீ;

அபிமகஜை தர்சனாநந்த வேகத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து விம்மி வெளிவிழுகின்ற அவ்யக்த மதுர மந்தஹாஸ விலாஸமும்;

ஸ்படிகமய கண்டசைல க்ருதங்களான இரண்டு முகூர மண்டலங்களை மாசறக் கடைந்து தூரிட்டுக் குலக்கித் துடைத்திணைத்து வைத்தாற்போல் தளதளென்ற திவ்ய கபாலங்களுமீ;

எப்பாலும் பரந்துள்ள சைல ஜனங்களுக்கும் தங்களையே நோக்கிநாப் போல் அத்யந்த ரஞ்ஜகங்களுமாய்ப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து இலங்கொளிசேர் அவிந்தம்போன்று நீண்டு விசாலங்களுமாய், சண்டையிடும் இரண்டு கெண்டைகள்போன்ற தண்டாமரைக் கண்களும்;

குணரோபணங்கொண்டு வளைந்துநின்ற சார்ங்கவில்லை. நிஜமான வடிவழகால் வென்றுகொண்டு வளைந்துநின்ற திருப்புருவ வட்டங்களும்;

சொங்குகின்ற செண்பகப்பூப்போலே நுனிமலர்ந்துயர்ந்து அடிகுறுகி நீண்டு நளிகாயுகம்போல், ஈந்தரத்வய சோபிதமாய் மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லிபா கொழுந்தோவென்று நித்யஸந்தேஹ ஜநகமாய் விளங்குகின்ற கோலநீள் கொடிமுக்கினழகும்;

அம்முக்கினடியை விளாக்குலை கொண்டு விளங்குகின்ற ராமாநுஜாக்கய திவ்யபீட ஸம்யுதமான திவ்யோர்தவ புண்ட்ரதிலக ப்ரகாஸமும்;

அதனிடையில் ஸகல விபூதி பட்டாபிஷேக ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷ்மியின் ஸ்வேச்சாவிஹாரவிசுப்பதபதகமலலாக்ஷாரஸதாரா ரேகைபோலச்சிவந்துபடிந்து விளங்குகின்ற ரக்தவர்ண ஸ்ரீசூர்ணரெகையும்;

மலர்ந்துயர்ந்த திருமுடியும்; வளர்ந்து மடிந்து வ்யக்தாவ்யக்தமாய் விளங்குகின்ற திருக்குழலொழுங்கும்; சுற்றிச் சுற்றிக் குளைத்திட்டுமுடித்த சிகாபந்தமும்; பிச்செடுத்த பிடரியழகும்; திருவனந்தாழ்வான் பின்படம்போலே நடுப்பதிந்து பரந்து நெறித்திட்ட திருமுதுகும்; வலவநகில் கைமேலும் மார்பிலுமாய் முன்னாட்டித் தாங்கியிட்ட த்ரிதண்டாக்ரயமும்; சீரியதோர் நிதிபோலே திருமுன்பே நோக்கிவைத்திட்ட பொன்னடியாஞ் செங்கமலப் போதுகளுமாய் தேவரீர் திரு மஞ்சனங்கண்டருள வீற்றிருக்குமிவ்வழகு ஊழிதொறுமுழிதொறும் வாழ்ந்திடுக வாழ்ந்திடுகவே யதிஸார்வபௌமனே!

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ் தபூஷணத்தில்

ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தரஸதநாமஸ்துதி;

இராமாநுசநூற்றந்தாதிபாசுரங்களினெழுத்தடைவில் அமைத்தது.

674. பூமன்னு பூஜித ஶ்ரீஸதாரதி: மாறனடிபணிந்துய்ந்தவிராமானுசன்.
கள்ளார் கலிஜிதவ்ரிசைவக: | குறையல்பிரானடிக்கீழ்விள்ளாதவன்பன்.
பேரியல் மெத்யுத்யததவ்ரி: கைரம்ப்ரதாநமம்ருதாசுரம்மறா: இதயாதி பேதச்சுதி
எண்ணப்புகி என:பூஜநிவாரண: || களின் உண்மைப்பொருளுணர்ந்தவர்.
(அடியார்களின்) பாவத்திரளைப் போக்குமவர்.
675. எனக்குற்ற எஃமானயஸோரி: மேன்மேலு மோங்கிவளரும் புகழுடையவர்.
இயலும் இந்நிராபாஜ்விசித: | (சரணுகதி கத்யத்தில்) ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரால்
மொழியை மோகதாயகபாடாஜ: தமது திருவடி ஸம்பந்திகளுக்கு மோகமளிப்பவர்.
வருத்தும் வந்தாருநரஸு: || தம்மை வணங்குகிறவர்களைக் காத்தருள்பவர்.
676. இறைவனை இஃசவ்யிஸதாஅதா அவரவர்கள் விரும்பும் ஸகலார்த்தங்களையுமளிப்பவர்.
மன்னிய மஹாபூர்ணபாஅரி: | பெரிய நம்பிகளின் திருவடி பணிந்தவர்.
சீரிய ஶிபுதூத்யவசோரி: மிக மதுரமான ஸ்ரீஸூக்திகளையுடையவர்.
இடங்கொண்ட இந்நாநுபுக்திக: || ஆசார்ய பக்தி மிக விளங்கா நிற்பவர்.
677. செய்யும்புகம் ஶேவதீபூதவாஅதா நவநிதிகள் போன்ற நவக்ரந்தங்களையளித்தவர்.
கதிக்குப்பதறி கஹநார்த்தபர்சிக: | ஸூட்பமான பொருள்னைக் காட்டிக்கொடுத்தவர்.
சோராத ஶோகஹ்விபர்சு: இன்ப துன்பங்ளைப் பாராட்டாதவர்
தாழ்வொன் தார்கேஸமான: || சந்திரன் போன்ற திருமுகமுடையவர்
678. முனியார் சூகந்தபாஅபக்தாஅய: பகவத் பக்தர்களில் தலைவர்.
எய்தற்கரிய எஃமானமஹாமதி: | மேன்மேலும் வளர்கின்ற மதியுடையவர்.
உறுபெருஞ் சபுபூவீஷஸம: (அடியார்கட்கு நேரும்) தொல்லைகளைத் தீர்ப்பவர்.
ஆரப்பொழில் ஆநந்ந் திரம்பிய திருவுள்ளமுடையவர்.
679. மிதியை நிபிக்ரஹ வச:பூஜ: அடியார்களுக்குச் சேமவைப்பான திருவாக்கை
கார்த்திகை காரூயாமூதஸாஅர: | யுடையவர்.
வைப்பாய வாராயமக்தி பூபாஅ: கருணைக்கு அமுதக் கடலானவர்.
மொய்த்த வெம் மோகீகூதமதானர: || விரகதியும் பக்தியுமாகிற பூஷணமுடையவர்.
புறச்சமயங்களைப் பழதாக்கினவர்.
680. காரேய் கான்தோபயந்நுஸுந்யாஅமா மணவாள மாமுனிகளாக வடிவெடுத்தவர்.
திக்குற்ற திஃகந்தாஜவலகீர்திக: | திசைகளெங்கும் பரவிய புகழுடையவர்.
கொள்ள கோவிதஸுத்ய வாரஸும: வித்வான்கள் புகழத்தக்க திருவாக்கு உடையவர்.
நெஞ்சில் நேநானந்நதவிபரஃ || காணவிரிய திருமேனி படைத்தவர்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாமஸ்துதி

681.	கூட்டும் இன்பம் ஆண்டுகள் பொருந்திய	கூரநாதபுருஸ்துய: இन्द्रலோகவிரக்தயி: ஆம்நிபூர்ணபுருஸ்துய: பொஷிதானேகசிஷ்யக:	கூரத்தாழ்வான் துதிக்க நின்றவர். இந்திரலோக ஆட்சியிலும் வெறுப்புக்கொண்டவர். வடுகநம்பி துதிக்க நின்றவர். பல சிஷ்யர்களை வளர்த்தவர்.
682.	அடையார் நிலத்தை நயவேன் அடல்கொண்ட	அத்யாசர்ய்யுணஸ்தோம: நித்யமுக்தசமாஹுதி: நக்ஷத்ரேஷமமத்ரிமானு அப்ரமேயகுணோதயி:	அற்புதமான திருக்குணங்கள் வாய்ந்தவர். நித்யமுக்தர்களோடு ஒப்பிடத்தக்கவர். சந்திரன் போன்ற ஒளி பொருந்தியவர். அளவிலவொண்ணாத குணக்கடல்.
683.	படிகொண்ட ஆக்கியபுடம பொருளும் சேமநலனும்	பவித்ரிஹிதஸச்சிஷ்ய: ஆத்மலக்ஷணபோதக: ப்ரேக்ஷிதாஸேபஸத்ஸேத்ர: க்ஷேமதாயகவாக்ரததி:	நல்ல சிஷ்யர்களைப் புனிதராக்கினவர். சேஷத்துவமே ஆத்மலக்ஷணமென்றுணர்த்தியவர். திருப்பதிகளெல்லாவற்றையும் ஸேவித்தவர். எல்லார்க்கும் நன்மை பயக்கும் திருவாக்கை யுடையவர்.
684.	மண்மிசை ஆயிழையார் சுரக்கும் சொல்லார்	மஹநீயகுணஸ்தோம: ஆர்திஹிவாக்ரப்ரத: சுஷ்மஹிதமவாஸோதி: சோக்மோஹிவிதூர:	மதிக்கத்தக்க குணராசிகளையுடையவர். ஆர்த்தர்களின் ஆர்த்தியைப் போக்கும் திருவாக்கையளித்தவர். பிறவிக்கடலை வற்றச் செய்தவர். சோக மோஹங்களுக்கு வசப்படாதவர்.
685.	பேரொன்று கூறும் இறைஞ்ச நிகரின்றி	மேதவாதிரிபுஷ்வஸி கூரேஷஸுதஸஸ்துத: இந்திராபதிஸஹக்ர: நிபேவிதமஹாபுரு:	பல தத்துவங்களுள்ளன வென்றிசையாதவர்களைத் தொலைத்தவர். கூரத்தாழ்வான் திருமகனார் துதிக்க நின்றவர். திருமகன் கொழுநனுக்குச் சிறந்த தொண்டர். பெரியநாற்பியடிபணித்தவர்.
686.	ஆனது உதிப்பன அடியை பார்த்தான்	ஆசர்ய்யவீமவஸ்தோம: உத்யக்ஷானு சமப்ரப: அசுயுதப்ரேமபரித: பாராசர்ய்யவசோத்ய:	அற்புதமான பல பெருமைகளையுடையவர். உதயஸூர்யனைப் போல் விளங்குவார். வழுவாத பக்தி வாய்ந்தவர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரப் பொருள் பணித்தவர்.
687.	அற்புதன் நாட்டிய கண்டவர் கோக்குவ	அஹ்நுதப்ரஹ்மசிஷ்யாஹ: நாராயணபராயண: கண்திரவ சமாஹுதி: கோமலாக்ரதி சோமித:	மஹாப்ராஜ்ஞர்களான சிஷ்யர்கள் நிறைந்தவர். நாராயணனையே பரகதியாக உடையவர். சரிய சயம் போன்றவர். அழகிய தருமேணி கொண்டவர்

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

688. மற்றொரு
பேதையர்
கடலளவாய
உணர்ந்த
மந்திரங்களையும் மந்திரப்பொருள்களையு
முணர்ந்தவர்.
ஜீவாத்ம பரமாத்ம பேதத்தை நிலைநிறுத்துபவர்.
கலியின் மிடுக்கைக் கெடுத்தவர்.
கரைகடந்த கருணைக்கடல்.
689. கொழுந்து
இருந்தேன்
பிடியை
பண்டரு
घोरसंसारनापद्नः
इहभोगविरक्तधीः ।
पिङ्गलाब्दसमुद्भूतः
पण्डितोत्तमसेवितः ॥
கொடிய ஸம்ஸார தாபத்தைத் தொலைப்பவர்.
ஐஹிக போகங்களில் நசையற்றவர்.
பிங்களவாண்டில் அவதரித்தவர்.
மஹாவித்வான்கள் அடிபணிய நின்றவர்.
690. வாழ்வற்றது
ஞானம்
சரணம்
ஆரொளக்கு
वादिमत्तेमपंचास्यः
ज्ञानदीप प्रदायकः ।
शरणागतितत्वज्ञः
आचार्यगुणसंभृतः ॥
வாதிகளாகிற மதயானைக்குச் சிங்கமானவர்.
ஞானவிளக்கேற்றி வைத்தவர்.
சரணாகதியின் தத்துவமுணர்ந்தவர்.
ஆசாரிய எண்ணமமைந்தவர்.
691. சிந்தையினோடு
என்னையும்
சார்ந்தது
கைத்தளன்
चिन्तातीतप्रभावाढ्यः
एनस्संचयदाहकः ।
चार्वाकवौद्धविध्वंसी
कैकर्यकरणोत्सुकः ॥
சிந்தைக்கும் கோசரமல்லாத பெருமை
வாய்ந்தவர்.
பாவத்திரள்களைக் கொளுத்துபவர்.
சார்வாக பொத்தூர்களைத் தொலைத்தவர்.
வழுவிளாவுடமை செய்ய விரும்பமுடையவர்.
692. வன்மையினாலும்
தேரார்
'செய்த்தலை
நின்றவன்
वक्रदुर्मतिदूरस्थः
तेजःपुंजास्पदाननः ।
शेषत्वाष्टानिष्ठात्मा
निर्मलज्ञानदेशिकः ॥
கோணலான புத்தி சிறிதுமில்லாதவர்.
தேசபொலிந்த திருமுகமுடையவர்.
சேஷத்வத்தின் எல்லையில் நிற்பவர்.
களங்கமற்ற ஞானத்தையளிப்பவர்.
693. ஈந்தளன்
கருத்தில்
பொய்யை
நல்லார்
ईक्षिताशेषसङ्ग्रन्थः
कपिलादिमतान्तकः ।
परमार्थपरित्राता
नव्वरार्थविदूराः ॥
சிறந்த நூல்களெல்லாவற்றையும்
கடாக்கித்தவர்.
கபிலமதம் முதலானவற்றைக் கண்டித்தவர்.
உண்ணாப் பொருளைக் காத்தருளினவர்.
நிலைநின்ற பொருளில் விரும்பமுடையவர்.
694. சோர்வின்றி
தெரிவுற்ற
சீர்கொண்டு
கண்டு
शोचनीयमतध्वंसी
तेजोराशिवदुज्ज्वलः ।
श्रीमद्यामुनसंहृष्टः
कटाक्षाधीन वैभवः ॥
வருந்தத்தக்க மதங்களைத் தொலைத்தவர்.
தேஜஸ்ஸுக்களின் திரள்போல் விளங்குபவர்.
ஆனவந்தாரால் கடாக்கிக்கப்பட்டவர்.
(அவருடைய) கடாக்கத்தினால் பெருமை
பெற்றவர்.

ஸ்ரீ ராமானுஜ அஷ்டோத்தர சதநாமஸ்துதி

695. ஒதியவேத பஞ்ருமனிசைர பெரியவர் கலிமிக்க
 ஓங்கார்பரித்ரா
 परमैकान्तिसेवितः ।
 परिरक्षितवेदार्थः
 कलिजित्सूक्तिवर्धनः ॥
 ப்ரணவார்த்தத்தைக் காத்தருளினவர்.
 பரமைகாந்திகள் ஸேவிக்க நின்றவர்.
 மறைப்பொருள்களைக் காத்தருளினவர்
 கலியன் திருவாக்குகளை வளர்த்தருளினவர்
696. போற்றும் நினையார் மருக்கூந்து புண்ணிய
 पोष्यवर्गपरित्राता
 निश्चितार्थविलेखकः ।
 मनीषिगणसंमान्यः
 पुण्यतीर्थाटनोत्सुकः ॥
 போஷிக்கவேண்டியவர்களைப் போஷிப்பவர்.
 நிஸ்ஸந்தேஹமான பொருள்களை வரைந்தருள்பவர்
 ஷத்வான்கள் பஹுமானிக்க நின்றவர்.
 புண்யதீர்த்தங்களில் அபகாஹித்தவர்.
697. கட்டப்பொருளை தவந் தரும் உண்ணின்று வளரும்
 विलिप्तार्थखण्डनोत्साही
 तपस्स्वाध्यायनिष्ठितः ।
 उत्तुंगार्थ परित्राता
 वरिष्ठार्थविवोधकः ॥
 நலிந்து கொள்ளும் பொருள்களை மறுப்பவர்.
 தபஸ்ஸிலும் ஸ்வாத்யாயத்திலும் ஊக்கமுடையவர்.
 சிறந்த பொருள்களைச் சேமித்தருளினவர்.
 சிறந்த பொருள்களை உபதேசித்தருளினவர்.
698. தன்னை யுற்று இடுமே இனிய தற்கச்சமணர் போந்தது
 तरुणादित्यसंकाशः
 इन्दुजैत्रमुखान्वुजः ।
 तर्कव्याकरणादिज्ञः
 बोधिताशेषसत्कृतिः ॥
 முதிர்ந்த இரவிபோல் விளங்குபவர்.
 சந்திரனை வென்ற திருமுகமுடையவர்.
 நியாய வியாகரணதிகளையுணர்ந்தவர்
 எல்லா றற்கலைகளையும் உணர்ந்தினவர்.
699. மயக்கும் நையும்மனம் வளர்ந்தவேங் கையில் கனி
 महिष्ठज्ञानसंपन्नः
 नैष्ठिकाग्रेसराचितः ।
 वर्धमानयशोराशिः
 कैतवादिविद्वग्गः ॥
 மிகச் சிறந்த ஞானம் படைத்தவர்.
 சிறந்த பரமைகாந்திகளாலா ராதிக்கப்பட்டவர்
 மேன்மேலுமோங்கும் புகழுடையவர்.
 கன்னம் கவடுகளறியாதவர்
700. செழுந்திரை இருப்பிடம் இன்புற்ற அங்கயல்
 शिष्टाग्रगण्यसंसेव्यः
 इष्टैश्वर्य प्रदायकः ।
 इतिहासपुराणज्ञः (च)
 अङ्गीकृतमदुक्तिकः ॥
 சிறந்த சிஷ்டர்களால் ஸேவிக்கத்தக்கவர்
 அவரவர்கள் விரும்பும் செல்வத்தையளிப்பவர்.
 இதிறாஸ புராணங்களுணர்ந்தவர்.
 அடியேனது புன் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டவர்

ஸ்ரீ ராமானுஜ அஷ்டோத்தர சதநாமஸ்துதி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமாநுஜபக்தஹஸ்தபூஷணத்தில்-
ப்ரபந்தகாயத்ரீவர்காநுக்ரமஸ்துதி

801. (நூல்) ❀ पूता वयमिह सततं भगवद्रामानुजार्यमननेन ।

गङ्गायमुनादिसरिन्निषेवणे नैव जायते कुतुकम् ॥ १ ॥

எம்பெருமானாரை நிச்சலும் சிந்தைசெய்வதனால் தூய்மைபெற்றோமாகிறோம் ;
கங்கை எழுனை முதலிய தீர்த்தங்கள் குடைந்தாடுவதில் வேட்கையுண்டாவதில்லை.

802. (கள்ளார்) ❀ कलिजिन्मुनिपदसक्तः कमनीयशिखानिवेशनः कान्तः ।

काषायाम्बरधारी यतिपतिरास्ते सदैव मम मनसि ॥ २ ॥

*குறையல்பிராணடிக்கீழ் விள்ளாதவன்பரும் கனநற்சிகைமுடியையுடையவரும் வடி-
வழகுவாய்த்தவரும் காஷாய மணிந்தவருமான எம்பெருமானார் எஞ்ஞான்றும்
என்னுள் எத்துள்ளையுறைகின்றார்.

803. (பேரியல்) ❀ पेटी भगवद्गुणगण भूषणबृन्दस्य लक्ष्मणाचार्यः ।

संसारसागरास्रः सत्वरमुद्धतुमागतः पृथिवीम् ॥ ३ ॥

எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களாகிற பூஷணங்களைச் சேமிக்கும்
பெட்டி போன்றவரான எம்பெருமானார் நம்மைப் பிறவிக்கடலில் நின்றும் விரைவில்
எடுக்க இந்நிலவுலகில் அவதரித்தருளினார்.

804. (எண்ணப் புவியில்) ❀ एनःपुञ्जसमावृत मस्मादृशजन सपारया कृपया ।

पावनहृदयान् कर्तुम् प्रादुर्भूतो यतीश्वरो भुवने ॥ ४ ॥

பாவங்கள் கூடு பூரித்துக் கிடக்கின்ற நம்போல்வாரைப் பரிசுத்தராக்குவதற்கு எம்-
பெருமானார் இவ்வுலகில் தோன்றியருளினார்.

805. (எனக்குற்ற செல்வம்) ❀ एष गुरुर्यतिराजः शठजित्कलिजिन्मुखैर्गुरुतंसैः ।

संदिशितां समीचीम् सराणि व्रातुं समाययौ भुवनम् ॥ ५ ॥

நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார்முதலான முன்னோர்கள் காட்டியருளின நன்-
னெறியைக் காத்தருள்வதற்காக இந்நிலத்தே போந்தனர்.

806. (இயலும்பொருளும்) ❀ इह जगति बहव एव हि चतुराः प्रादुर्बभूवुराचार्याः ।

भगवद्रामानुजमुनिरेको हि गुरुः प्रशस्यते प्राज्ञैः ॥ ६ ॥

இவ்வுலகில் சிறந்த ஆசாரியர்கள் பலர் தோன்றியிருந்தாலும் எம்பெருமானு ரொரு
வரே ஆசாரியராக அறிஞர்களால் குலாவப்படுகின்றார்.

807. (மொழியை) ❀ मोक्षप्रदो मुकुन्दः कथितः शास्त्रेषु दिशति स हि कृच्छात् ।

भगवान् यतिपतिरेष तु केवलमात्मीय करुणया दत्ते ॥ ७ ॥

முத்தியளிப்பவன் எம்பெருமானென்பார்கள், ஆனால் அவன் நம்மை சிரமப்படுத்திக்
கொடுப்பன்; எம்பெருமானார் தமது திருவருளால் அதைத்தந்தருள்வர்.

808. (வருத்தும்) ❀ वदत यतीन्द्रोक्तिततीः नमत तदीयं पदाम्बुजद्वन्द्वम् ।

दिशत तदीयवचस्ततिदिव्यार्थान् साधुशिष्यबृन्देभ्यः ॥ ८ ॥

எம்பெருமானுருடைய ஸ்ரீஸூக்தி மாகைகளை வாயாரச் சொல்லுங்கள்; அவரது
திருவடித்தாமரையிணையைத் தொழுமின்கள். ஸாத்திகர்களான சிஷ்யர்களுக்கு
அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் சீரிய பொருள்களை உபதேசியுங்கள்.

809. (இறைவனை) * इन्द्रे यतिपतिरनिशं सर्वेष्वपि दिव्यदेशवर्गेषु ।

शठरिपुसहस्रगोति प्रबन्धपारायणस्थले ष्वपि च ॥ ९ ॥

எம்பெருமானார் எங்கெங்கே யெழுந்தருளியிருப்ப ரென்றால், கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான ஸகல தீவ்ய தேசங்களிலும் திருவாய்மொழி ஒதுமிடங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பார்.

810. (மன்னிய) * मन्त्रार्थसारबोधन संजीवित साधुशिष्य समुदायम् ।

गोष्ठीपूर्ण गुरुत्तमपादप्रवणं यतीश्वरं वन्दे ॥ १० ॥

ஸாரமான மந்திரப் பொருள்களை யுணர்த்தி சிஷ்யவர்க்கங்களை வாழ்வித்தவரும் திருக் கோட்டிபூர் நம்பிக்கைப் பராவண்யமுடையவருமான எம்பெருமானாரை வணங்குகிறேன்.

811. (சீர்ய) * श्रीमान् यतिपतिसूर्यो यदि भुवनेऽस्मिन् कृतोदयो न स्यात् ।

कलिकोलाहलविभवो वचसां वदेशिकोहि सत्यं स्यात् ॥ ११ ॥

எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் திருவவதாரம் செய்தருளாதிருந்தால் கலிகோலாஹல கீரிடை வாசாமகோசரமாக வன்றோ இருந்திருக்கும்.

812. (இடங் கொண்ட) * इदमेकमभिदधेऽहं सूनृतवचनं निशम्यतामखिलैः ।

उपदिशतेति यतीन्द्रो न वदेद्यदि मूक एव लोकस्स्यात् ॥ १२ ॥

உண்மையாக வொன்றுரைக்கின்றேன் கேண்மின்; “பாருலகி லாசையுடையோர்க் கெல்லா மரியர்காள்! கூறுமின்” என்று எம்பெருமானார் கட்டளையிட்டருளா திருந்தால் உலகமெல்லாம்வாய்திறக்கவழியில்லாமல்ஊமையாகவன்றோ இருக்கும்.

813. (செய்யும்புகம்) * शिष्यैरपरिमितैस्सदैः साकं विरचय्य सर्वतो यानाम् ।

सर्वा अपीह जनताः नित्ये यतिराट् पवित्रतामाशु ॥ १३ ॥

எப்பெருமானார் எண்ணிறந்த தமது சிஷ்யவர்க்கங்களோடு கூட எண்ணிசையும் சேஷத்தீர்த்த யாத்திரை செய்தருளி எல்லாரையும் புனிதராக்கியருளினார்.

814. (கதிக்கு) * गतिरहितमखिल भुवनं त्रातुं स्वीयोपदेशसाहस्रैः ।

आद्यो भोगी कृपया भगवद्रामानुजायंरूपोऽभूत् ॥ १४ ॥

கதிபற்ற உலகங்களை யெல்லாம் தமது ஆயிரக்கணக்கான உபதேசங்களினால் காத்தருள்வதற்காக ஆதிசேஷன் எம்பெருமானாராக வடிவெடுத்தபடி.

815. (சேராத) * शोधयितुमस्मदादीन् स्वकीयदिव्योपदेश जाह्नव्या ।

यतिपतिरजहात्सत्यं पञ्चायुधरूपमिति वदन्त्यार्याः ॥ १५ ॥

எம்பெருமானார் நம்போல்வாரைத் தமது உபதேசங்களாகிற கங்கா தீர்த்தத்தினால் பரிசுத்தராக்குவதற்காகப் பஞ்சாயுதரூபத்தை விட்டு இங்ஙனே அவதரித்தருளின ரென்பர் பெரியோர். [*அடையார்கமலத்து இப்பாதி.]

816. (தாழ்வொன்) ❀ तात्पर्यसारवेदी सर्वेषाञ्चैव शास्त्रवृन्दानाम् ।

श्रीमान् यतिपतिरेको नान्यः कोऽपीति सशपथं वच्मि ॥ १६ ॥

ஸகல சாஸ்த்ரங்களினுடையவும் உண்மைப் பொருளையுணர்ந்தவர் எம்பெருமானு ரொருவரேயன்றி வேறொருவரில்லையென்பதை ஆணையிட்டுரைப்பேனடியேன்.

817. (முனியார்:-) ❀ मुनिवरकृतिततिकथितान् अखिलानर्थान्विमृश्य संशोध्य ।

परम कृपालुर्यतिराट् स्वीयग्रन्थेषु तान् न्यवीविशत ॥ १७ ॥

வ்யாஸ பராசராதி மஹர்ஷிகள் பணித்த ஸகலக்ரந்தங்களிலும் கூறியுள்ள ஸகலார்த் தங்களையும் அருள்மிகு மெம்பெருமானார் ஆராய்ந்து பரிஷ்கரித்து அவற்றைத் தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் பொறித்து வைத்தார்.

818. (எய்தற்கரிய) ❀ एतद्विमृशत निभृतं श्रीभाष्यमिति प्रथा यतीन्द्रकृते ।

भाष्ये केवलमभवत् तदिदं वैभवमनन्यसामान्यम् ॥ १८ ॥

ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யங்கள் பலஇருந்தாலும் ஸ்ரீபாஷ்யமென்கிற வ்யபதேசம் எம்பெருமானுருடைய பாஷ்யமொன்றுக்கேவந்தது ; இந்தப் பெருமை நம்ஸ்வாமி யின் பாஷ்யத்திற்கு அஸாதாரணமானது.

819. (உறுபெருஞ்) ❀ उच्चा अमी इमे खलु नीचा इति तारतम्यमनवेक्ष्य ।

सर्वत्र भक्तवर्गो समरूपकृपां हि यतिपतिश्चक्रे ॥ १९ ॥

இவர்கள் உயர்ந்தவர்கள், இவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்கிற வாசிபாராமல் பக்தர் களெல்லார் பக்கலிலும் ஒருநிகரான அருளைச் செய்தவர் எம்பெருமானார்.

820. (ஆர்ப்பொழில்) ❀ आनन्दमधिकमाप्तुं सर्वेऽपि जनाः स्पृहां परां दधते ।

यदि सत्यमेतद्वक्तौ यतिपतिर्गीर्भिर्हि सुलभ आनन्दः ॥ २० ॥

பேரின்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திருக்கவேணுமென்பதே உலகில் எல்லாருமானைப் படுவதாம்; இது உண்மையாகில் எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திகளால் தான் ஆனந்தம் பெற முடியும்.

821. (நீதியை) ❀ निधिमिह ददति वदान्या इति कतिपयनीचनृपगृह्णहारि ।

नाहमुपविश्य याचे यतिपतिकृपया समृद्ध एवास्मि ॥ २१ ॥

இவர்கள் நிதியைப் பொழியும் வள்ளல்கள் என்று சொல்லிச் சில நீசர்களின் வாசனில் துவள்கின்றிலேன்; எம்பெருமானார் திருவருளால் நான் புஷ்கலனாயிராநின்றேன்.

822. (கார்த்திகை) ❀ कारणलवलेशमृते यतिपतिचर्यो मयि प्रकाशितवान् ।

दासे परमकृपां स्वां तत एवाहं तनोमि नुतिमेताम् ॥ २२ ॥

எம்பெருமானார் காரணலேசமுமின்றிக்கே அடியேன்மீது பரமக்ருபையைச் செய் தருளினார்; ஆகவேதான் அடியேன் அவரை இங்ஙனம் துதிக்கின்றேன்.

823. (ஸைப்யாய) ❀ वैयाकुली न मे स्यात् क्वचिदप्यर्थे दृढं त्विदं वच्मि ।
वरवरमुनोन्मूल्यो यतिपतिरद्भुतकृपां यतश्चक्रे ॥ २३ ॥

எம்பெருமானார் மணவாள மாமுனிகளாக வடிவெடுத்து அடியேன்மீது அற்புதமான அருளைச் செய்தருளினபடியால் அடியேனுக்கு எந்த அர்த்தத்திலும் தடுமாற்றமில்லை யென்று திடமாகச் சொல்லுவேன்.

824. (மொய்த்த) ❀ सोधीभावमगान्मे नैकोऽपि मनोरथो यतीश्वरभोः ! ।
काक्षितमखिलं सिध्यति बिना विलंबं त्वदीयथा दयया ॥ २४ ॥

வாரீர் எம்பெருமானாரே! அடியேன் மனோரதிப்பது எதுவும் பழுதுபடுவதில்லை; விரும்புவதெல்லாம் விரைவில் கைகூடுவது தேவரீர் திருவருளாலேதான்.

825. (காரேய்) ❀ कारणभूतं जगतामखिलानामच्युतं हि कथयन्ति ।
ईदृशकृतिततिकरणे कारणमेका यतीश्वरस्य दया ॥ २५ ॥

உலகில் எல்லாவற்றுக்கும் காரண பூதன் எம்பெருமானே யென்பார்கள்; ஆனால் அடியேன் இங்ஙனே துதியிழந்துவதில் காரணம் எம்பெருமானார் திருவருளொன்றேயாம்.

826. (தீக்குற்ற) ❀ विक्षु विदिक्षु च सततं सर्वे घुष्यन्ति वर्धतामाज्ञा ।
दिव्या यतीश्वरस्येत्येतावद्भवं न कस्यापि ॥ २६ ॥

❀ ராமாநு ஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம் ❀ என்று திசைகள் தோறும் கோஷித்து வருகிறார்களல்லவா? இந்த பெருமை வேறுயார்க்குமில்லையே.

827. (கொள்ளக்) ❀ को वा मया समानो विलसति यतिराज ! दृप्त एवास्मि ।
यस्माद्विद्वानुतिततिमारचयन्नहमिह प्रहृष्यामि ॥ २७ ॥

எம்பெருமானாரே! எனக்கு நிகராவார் யாரென்று நான் செருக்கிக் கிடக்கிறேன்; எத னுலென்னில், இப்படிப்பட்ட துதிநூல்களை இயற்றிக்கொண்டே நான் மகிழ்ந்திருப் பதனால்.

828. (நெஞ்சில்) ❀ नेहास्ति किमपि नानेत्यवेक्ष्य वाचं विमुग्धहृदयानाम् ।
आन्तिमपोह्य यतीन्द्रो निगमान्तायं यथार्थमातेने ॥ २८ ॥

❀ நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந ❀ என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருளையுணராமல் உள்ளம் கலங்கி நிற்பாருடைய மயக்கத்தைப்போக்கி எம்பெருமானார் உண்மைப் பொருளை உலகில் பரப்பி யருளினர்.

829. (கூட்டும்) ❀ कूले जलधरेय च स्यन्दनकोणे च रामकृष्णाभ्याम् ।
कथितौ श्लोकौ रङ्गी संस्मार्थं त्वां यतीन्द्र ! हर्षमदात् ॥ २९ ॥

எம்பெருமானாரே! விபீஷணனுவானை நோக்கிக் கடற்கரையிலும், அர்ஜுனனை நோக்கித் திருத்தேர்த்தட்டிலும் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களில் சொன்ன இரண்டு சுலோகங் களை (சரணாகதி கத்யத்தில்) ஸ்ரீரங்கநாதன் நினைவூட்டி தேவாரை மகிழ்வித்தருளினன்.

830. (இன்பந்தரு) ❀ इच्छथ यदीह लोके नित्यानन्दानुभूतिमधिगन्तुम् ।

भगवद्भाष्यकृदुक्ती स्सततं सेवध्वमादरातिशयात् ॥ ३० ॥

உலகர்களே! நீங்கள் இவ்வுலகில் நிலைநின்ற ஆனந்தத்தை யநுபவிக்க விரும்பில், எம்பெருமானுருடைய தீவ்ய ஸூக்திகளை விரும்பி ஸேவியுங்கள்.

831. (ஆண்டுகள்) ❀ आशामपथेऽधिकं बिभ्रति हाहन्त ! मूर्खजननिवहाः ।

आशा भगवद्यतिपतिपदाब्जभक्तौ भवेद्यदि क्षेमम् ॥ ३१ ॥

அந்தோ! மூர்க்கஜனங்கள் தீயவழிகளில் ஆசை கொண்டாழிகின்றனர்; எம்பெருமானார் திருவடிகளில் பக்திபண்ண வேணுமென்று ஆசை கொள்ளுவார்களாகில் ஒரு குறையுமில்லையாம்.

832. (பொருந்திய) ❀ पुष्यति निस्तुलबोधं विपुलां कीर्तिं च दिव्यमैश्वर्यम् ।

औदार्यसंपदं च श्रीमद्यतिराजचरणयुगभक्तिः ॥ ३२ ॥

எம்பெருமானார் திருவடிகளில் அன்புபூண்டால் நிகரற்றஞானமும் உலகம்நிறைந்த புகழும் சிறந்த செல்வமும் உதாரகுணமுமுண்டாகும்.

833. (அடையார்) ❀ अनवरत मतुलयशसो यतिराजस्यैव दिव्यसूक्तीनाम् ।

गद्यत्रयादिकाना मनुसन्धानेन नयत भोः ! कालम् ॥ ३३ ॥

ஆரியர்களே! பெரும்புகழ்படைத்த எம்பெருமானுருடைய கத்யத்ரயம் முதலான தீவ்யஸூக்திகளை யநுஸந்தித்துக்கொண்டே காலத்தைக் கழியுங்கள்.

834. (நிலத்தை) ❀ नित्यग्रन्थे यतिपतिरचिते कथितं यथावदाचरितुम् ।

शक्तिदरिद्राणामपि तच्चिन्तनमात्रमात्मनां योग्यम् ॥ ३४ ॥

எம்பெருமானார் நித்யக்ரந்தத்திலருளிச் செய்தபடியே ஆசரிக்க முடியாதாகிலும் அதைச்சிந்தனைசெய்ய ப்ராப்தம்.

835. (நயவேன்) ❀ नयत सकलं च कालं यतिपतिगुणचिन्तयैव भो मर्त्याः ! ।

एषा चिन्ता भवतां श्रेयस्सन्दोहमूलमिति सत्यम् ॥ ३५ ॥

மானிடப்பிறவிபெற்ற பாக்யசாலிகளே! எம்பெருமானார் திருக்குணங்களைச் சிந்தனை செய்து கொண்டே நாட்கடலைக்கழிமின்; இதனால் உங்கட்கு எல்லா நன்மைகளும் விளைவுமென்பது திண்ணம்.

836. (அல்கொண்ட) ❀ अभिमान एव भवतो यतिराजास्माकमक्षतं शरणम् ।

श्रीवचनभूषणस्थस्सिद्धान्तो ह्येष सर्वशास्त्रार्थः ॥ ३६ ॥

“ஸ்வாபிமானத்தாலே ஈசுவராபிமானத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட விவனுக்கு ஆசார்யாபிமானமொழிய வேறுகதியில்லை” யென்று ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் ஸாதித்தது ஸர்வசாஸ்த்ர வித்தாந்தமாகையாலே எம்பெருமானாரே! எமக்கு தேவரீருடைய அபிமானமொழிய வேறு தஞ்சுமில்லை.

837. (புட்கொண்ட) * पटिमा जगति बहूनां कवितायामस्ति किं फलं तेन ? ।

ये खलु यतिपतिनवने प्रवणास्तेषां हि वाचि साफल्यम् ॥ ३७ ॥

சுலோகங்களியற்றுவதில் பலர்க்கு ஸாமர்த்தியமுண்டு; அதனால் யாது பயன்? எம்பெருமானாரைத் துதிப்பதில் ஊக்கமுடையார்யாவரோ, அவர்களுடைய வாக்கே ஸார்த்தகமானது.

838. (ஆக்கியடிமை) * आहुः पूर्वे पुरुषास्सर्वेऽप्यर्थान् प्रयासमनुभाव्य ।

यतिपतिरेको गुराट् केवलकृपयैव बोधयामास ॥ ३८ ॥

எம்பெருமானார்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு சிரமப்படுத்தியே அர்த்தங்களை உபதேசித்தனர்; எம்பெருமானு ரொருவரே கிருபாமாத்ரப்ரஸந்நராய் உபதேசித்தருளினர்.

839. (பொருளும்) * पोटं जलनिधितरणे सापायं साधनं वदन्ति भुवि ।

संसृतिजलनिधितरणे निरपायं साधनं यतीन्द्राभिः ॥ ३९ ॥

கடலைக் கடப்பதற்குத் தோணியிருந்தாலும் அதற்குப்பல அபாயங்களுண்டென்பர்; பிறவிக்கடலைக் கடப்பதற்கு எம்பெருமானார் திருவடி நிரபாயமான ஸாதனமாம்.

840. (சேமநல்) * क्षेमस् एव हीति श्रीमद्यतिराजविंशतिप्रोक्तम् ।

सूक्तिं चिन्तयतां नः क्षेमस्यामुष्मिकस्य का हानिः ? ॥ ४० ॥

மணவான மாமுனிகள் யதிராஜவின்சதியில் *க்ஷேமஸ்! ஸ! ஏவ! ஹி! யதீந்த்ர! பவச்சரிதாநாம் * என்றருளிச் செய்திருப்பதைச் சிந்திக்குமெமக்கு உபயவிபூதியிலும் க்ஷேமத்திற்கு ஒரு குறையில்லை.

841. (மன்மயிசை) * मह्यामिह हरिरसकृज्जातोऽपि फलं न किञ्चिदुपलेभे ।

उदिते यतीन्द्रभानौ अभवन् सर्वेऽपि भगवति प्रवणाः ॥ ४१ ॥

எம்பெருமான் இந்நிலவுலகில் அடிக்கடி அவதாரங்கள் பண்ணியும் பயனென்றும் பெற்றிலன்; எம்பெருமானாராகிற ஸூர்யன் உதித்தவுடனே அனைவரும் நாரணற்காயினர்.

842. (ஆயிறை) * आदौ शेषः प्रथितः पञ्चात्सौमित्रिरथ हली जातः ।

अथ च भगवान् यतीन्द्रः प्रादुरभूत्सर्वजनरिरक्षिषया ॥ ४२ ॥

முந்தறு முன்னம் ஆகிசேஷரூபம்; பிறகு லக்ஷ்மண ரூபம்; அதன்பிறகு பலராம ரூபம்; பிறகு ஸகல ஜனங்களையும் காத்தருளவேண்டி எம்பெருமானாராக அவதரித்தருளினபடி.

843. (சுரக்கும்) * शुष्यतु संसृतिसागर इति मन्वानेन भगवता प्रहितः ।

भोगिपति राविरासीत् रामानुजविव्यमूर्तिं मवलम्ब्य ॥ ४३ ॥

பிறவிக் கடல் வற்றித் தொலையட்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமானால் அனுப்பப்பட்ட ஆதிசேஷன் பகவத்ராமாநுஜ ரூபமெடுத்து அவதரித்தான்.

844. (சொல்லார்) * शुद्धे यत्तिप्तिदृष्टे समये लब्धोदया महात्मानः ।
ये केऽपि वा भवन्तु श्रेयस्तत्पादसेवनं प्राहुः ॥ ४४ ॥

பரமபவித்திரமான எம்பெருமானார் தரிசனத்தில் ஜனிக்கப் பெற்றவர்கள் ஆராயினு
மாகுக; அவர்களுடைய திருவடிகளைத் தொழுதல் நன்மை பயக்கும் என்பர் பெரியோர்.

845. (பேடுஒன்று) * भेषजमनुलं भविनां भगवद्रामानुजायभक्तानाम् ।
पादपयोरुहपांसुः सत्यमिदं मे वचोऽनुभवसिद्धम् ॥ ४५ ॥

ஸம்ஸாரிகளுக்கு எம்பெருமானாரடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பாததூளியே
நிகரற்ற மருந்தாகும்; இது எனக்கு அனுபவ எரித்தம்.

846. (கூறு) * क्रूरेशगुरुवरो यदि यतिराज ! भवत्पदाश्रितो न स्यात् ।
सत्यं श्रीभाष्यस्यावतारवार्तैव नो भवेज्जगति ॥ ४६ ॥

எம்பெருமானாரே! கூரத்தாழ்வான் தேவரீருடைய திருவடிகளைப் பணியாதிருந்தாரா
கில், உலகில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பேச்சேயிருந்திருக்கமாட்டாது.

847. (இறைஞ்சு) * इन्दुरिव भाति चन्द्रो गगनं व्योमेव चेति कथनमिव ।
यतिराजयतिराज इवेत्यभिधातुं योग्यमितरथा नैव ॥ ४७ ॥

சந்திரன் சந்திரனைப்போல் விளங்குகிறான், ஆகாசம் ஆகாசம் போலுள்ளது என்கிறுப்
போலே யதிராஜர் யதிராஜரைப்போன்றவர் என்று சொல்லத்தகுமேயல்லது
மற்றைப்படி ஒருபமானமிட்டுச்சொல்லத்தகாது.

848. (நீகரின்றி) * निधनिवहानां लाभे हृष्यन्ति जना यथा हि भुवनेऽस्मिन् ।
तद्व्यतिवरसूक्तीः प्राप्याहं हर्षमनुभवाम्यमितम् ॥ ४८ ॥

உலகத்தவர்கள் நவநிதிகளைப் பெற்றால் எப்படி ஆனந்திப்பார்களோ அப்படி நான்
எம்பெருமானாருடைய (நவநிதிபோன்ற) ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பெற்று மகிழ்கின்றேன்.

849. (ஆனதுசெம்மை) * आचक्षते महान्तो यतिपतिमवनौ कृतावतारममुम् ।
शेषं सेनानाथं साक्षाद्भगवन्तमपि च तत्वज्ञाः ॥ ४९ ॥

இந்நிலவுலகில் அவதரித்தருளின எம்பெருமானாரை சேஷாவதாரபூதரென்பர்சிலர்;
விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்பர்சிலர். ஸாக்ஷாத்பகவதவதாரமேயென்பாருமுளர்.

850. (உதிர்ப்பன) * उद्यद्भानुसहस्रप्रतिसमुखाब्जं यतीश्वरं साक्षात् ।
संसेव्य हर्षविवशा वैकुण्ठाप्तौ च निस्पृहा जाताः ॥ ५० ॥

கதிராயிரமிரவிகலந்தெரித்தாலொத்த திருமுகமண்டலத்தைபுடையாரான எம்பெருமா
னார நேரில்ஸேவித்து மகிழ்ந்தவர்கள் வைகுந்தம் புகவும் ஆசையற்றவர்களாயினர்.

851. (அடியைத்தொடர்) * अनुलं गीताभाष्यं सततं संसेव्य मोदमानानाम् ।
तात्पर्यचन्द्रिकोक्तिप्रकरास्संवर्धयन्ति संमोदम् ॥ ५१ ॥

ஒப்பற்ற (ஸ்வாமியின்) கீதாபாஷ்யத்தை நிச்சலும் ஸேவித்துமகிழ்பவர்களுக்கு தாத் பர்யசந்திரிகாபூஸைக்திகள் ஆனந்தத்தை அதிகப்படுத்துகின்றன.

852. (பார்த்தானு) * पारावारसमानान् भगवद्यतिराजगुणगणान् वक्तुम् ।
सत्यं भोगिपतेरपि शक्तिर्नैवेति सशपथं वच्मि ॥ ५२ ॥

எம்பெருமானுடைய கடல்போன்ற திருக்குணங்களைப்பேசுவதற்கு ஆதிசேஷனுக்கும் ஆற்றல்கிடையாதென்று ஆணையிட்டுரைப்பேன்.

853. (அற்புதன்) * अद्भुतमद्भुतमद्भुतमेतद्यतिराज ! विन्ध्यविपिनात्वम् ।
निश्येकस्यां सहसा सत्यव्रतमागतो विनाऽऽयासम् ॥ ५३ ॥

எம்பெருமானாரே ! தேவரீர் ஓரிரவில் விந்த்யாடவியிலிருந்து ஆயாஸ மொன்று மின்றிக்கே ஸத்யவ்ரத சேஷத்திரத்திற்கு வந்துசேர்ந்தது அற்புதமற்புதமற்புதம் !

854. (நாட்டிய) * नाट्ये गानेऽन्यत्र च यतीन्द्र भवतस्स्तुतीः प्रयुञ्जानाः ।
त्वयि भक्तिसंपदं हि प्रजनय्य भवन्ति धन्यजन्मानः ॥ ५४ ॥

எம்பெருமானாரே ! நாட்டியத்திலும் ஸங்கீதத்திலும் மற்றொன்றிலும் தேவரீர் விஷயமான கீர்த்தனைகளை உபயோகப்படுத்துமவர்கள் தேவரீர்பக்கவில் பக்திப்பெருங்காதலை யுண்டாக்கி நன்மை பெற்றவர்களாகிறார்கள்.

855. (கண்டவர்) * कण्ठे कफादिरुद्धे सत्यपि भगवन् यतीन्द्र तव दिव्यम् ।
पादांबुजं पवित्रं स्तोतुं शक्तिं प्रदेहि कृपया मे ॥ ५५ ॥

எம்பெருமானாரே ! ஐயார்கண்டமடைக்கிலும் தேவரீருடைய திவ்யபாதாரவிந்தங்களைத் துதிக்கும் பக்தியை அடியேனுக்கு நல்கியருளவேணும்.

856. (கோக்குலம்) * गोकुलरामस्यानुजमपि रामानुजमुशन्ति भुवि सन्तः ।
वसति स गोपीहृदये न तु यतिपतिवद्विपश्चितां हृदये ॥ ५६ ॥

ராமாநுஜனென்னும் திருநாமத்திற்குத் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தபலராமாநுஜ னென்னும் பொருளையும் பகர்வர் ; ஆனால் அந்தராமாநுஜன் ஆய்ச்சியருள்ளத்தில் உறைபவனேயன்றி பகவத்ராமாநுஜரைப்போல் வித்வான்களின் உள்ளத்தில் உறைபவ னல்லன்.

857. (மற்றொரு) * मह्यं वितरतु यतिराट् स्वीयपदाम्भोजभक्तिभूमानम् ।
भक्तिर्सेव तु सकलां सम्पदमनुलां प्रदास्यति क्षिप्रम् ॥ ५७ ॥

எம்பெருமானார் அடியேனுக்குத் தமது திருவடித்தாமரைகளில் காதலை அநுக்ரஹிக்க வேணும் ; அ. . . து உண்டானால் ஸகலவிதமான செல்வமும் சடக்கென எளித்திக்குமன்றோ.

858. (பேதையர்) ❀ भेदं नैव हि पश्यन्त्यार्या रामानुजायंगुरुवर्यात् ।

கான்தோபயந்நுயோகிநி அஃயவசாயோஃயமநதத்வவிதாம் ॥ ௫௮ ॥

எம்பெருமானார்க்கும் மணவாள மாமுனிகளுக்கும் வாசிகாண்பாரில்லை ; தீதற்ற தத்வஜ்ஞானிகளின் உறுதி இதுவே காண்மின்.

859. (கடலளவாய) ❀ कलिसाम्राज्योद्भूतं ध्वान्तं निरसितुमिहोदितो न यदि ।

भगवान् यतिपतिरहह ! सोणी सर्वाऽपि तामसी हि स्यात् ॥ ௫௯ ॥

கலியிருனைக் கடிந்தருள எம்மிராமானுசன் அவதரித்திலனேல் உலகெல்லாம் இருள்முடியன்றோ கிடக்கும்.

860. (உணர்ந்தமெய்) ❀ उर्वारकमिव बन्धान्मृत्योर्मुच्येय तूर्णमिति येये ।

इच्छन्ति ते भवन्तु श्रीमद्यतिराजसेवया कृतिनः ॥ ௬௦ ॥

“உர்வாருகமிவ பந்தநாத் ம்ருதயோர் முக்தீய” [வெள்ளரிக்காயானது காம்பைவிட்டு நீங்குவதுபோல் ஸம்ஸாரத்தை விட்டு நீங்கக்கடவேன் என்று வேதமுரைப்பதுபோல் ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு விரைவில் விடுபடவிரும்புமவர்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஸேவித்து க்ருதார்த்தர்களாகக் கடவார்கள்.

861. (கொழுந்துவிட்டு) ❀ को वा गुरुरिह भुवने दिक्षु विदिक्षु च निजं यशो विमलम् ।

प्रसृमरमतनोद्भगवद्भूष्यकृदन्यः पवित्रतमजन्मा ॥ ௬௧ ॥

எம்பெருமானாரைத்தவிர வேறு எந்த ஆசாரியர் உலகம் நிறைந்த புகழாளராய் விளங்கினவர் ?

862. (இருந்தேன்) ❀ इन्धे यतीन्द्र भवतश्चरणद्वंद्वं सदैव मम हृदये ।

अत एवान्तःकरणं मामकमाभाति संहतध्वान्तम् ॥ ௬௨ ॥

எம்பெருமானாரே ! தேவரீருடைய திருவடியினைகள் எப்போதும் என்னுள்ளத்துள்ளே ஒளிக்கின்றன ; ஆகவேதான் எனதுநெஞ்சம் இருளற்று விளங்குகின்றது.

863. (பிடியைத்தொடரும்) ❀ पिबत यतीन्द्रप्रवणप्रवणानां दिव्यपादसत्तीर्थम् ।

येन हि सकलान्येनास्यविलम्बितमेव नाशमुपयन्ति ॥ ௬௩ ॥

ஸகல பாபங்களையும் நொடிப்பொழுதில் போக்கவல்லதான யதீந்தர பக்தபக்தர்களின் ஸ்ரீ பா ததீர்த்தத்தைப் பருகங்கள்.

864. (பண்டமுமாறன்) ❀ पण्डितपासरभेदं विनैव सर्वेऽपि यतिपतेः कृपया ।

पूर्वमिव सांप्रतं च प्रयासलेशं विना समुत्तीर्णाः ॥ ௬௪ ॥

பண்டிதர்கள் பாமரர்கள் என்கிற வாசியின்றிக்கே எல்லாரும் எம்பெருமானாருடைய திருவருளால் முற்காலத்திற்போல இக்காலத்திலும் எளிதாக உய்ந்து போகின்றார்கள்.

865. (வாழ்வற்றது) ❀ वाक्पतिरेष हि साक्षाद् भुवीति वक्तव्यतां प्रपन्नाम् ।

सत्यं यतिपतिमार्गं स्तुत्वैव भवन्ति धन्यजन्मानः ॥ ६५ ॥

“இவர் பூலோகப்படுறஸ்பதியென்று சொல்லும்படியாகவுள்ளவர்களும் [மஹாபண்டிதர்களும்] எம்பெருமானாரைத்துத்தே பிறவிப்பயன் பெற்றார் ஆகிறார்கள்.

866. (ஞானங்களிந்த) ❀ ज्ञानं भगवद्विषयकमुदेतु मा वा धरातले मर्त्याः ।

यतिपतितत्प्रवणोक्तिज्ञानं खलु सर्वसंपदां मूलम् ॥ ६६ ॥

புவியில்வாரும் மனிசர்களே ! உங்களுக்கு எம்பெருமானைப்பற்றின ஞானம் உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம் ; அதுபற்றி விசாரமில்லை ; யதீந்தரத்தப்பரவணர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில்ஞான முண்டாவதன்றோ ஸகலமான ஸம்பத்துக்களுக்கும் மூலமாவது.

867. (சுநாமடைந்த) ❀ शरणं यतीन्द्र भवतः चरद्वंद्वं हि सर्व आचार्याः ।

प्राहुरनुकल्प एषः त्वत्प्रतणांघ्रिहि मुख्यकल्पो नः ॥ ६७ ॥

எதிலும் கௌணகல்பம் முக்கியகல்பமென்று இரண்டுண்டே ; எம்பெருமானார் திருவடிகளைப்பணிதல் கௌணகல்பம் ; அவரடியார்களின் திருவடிகளைப்பணிதல் முக்கியகல்பம் எனக்கு.

868. (ஆரெனக்கன்று) ❀ आचार्यसार्वभौम ! श्रीमान् वरयोगीश्वरिति नो चेत् ।

स्वीकृतवानभविष्यत् ध्रुवमैधिष्यत पुनः कलिध्वान्तम् ॥ ६८ ॥

ஆசார்யஸார்வபௌமரான எம்பெருமானாரே ! தேவரீர் மீண்டும் மணவாள மாமுனிகளாகிற திருக்கோலத்தைப் பரிக்கூறித்து அவதாரம் செய்தருளியிராவிடில் மீண்டும் கலியிருள்மிடைதந்திருக்குமென்பது திண்ணம்.

869. (சிந்தையினோடு) ❀ चिन्तयत नित्यमर्थान् अतिमधुरान् लक्ष्मणार्ककृतिवृन्दे ।

ये खलु लुपन्तितामांसांसि चित्ते विसृत्तराण्याशु ॥ ६९ ॥

மாந்தர்களே ! நமது நெஞ்சில் பரவியுள்ள அஜ்ஞாநாந்தகாரங்களைப் போக்கவல்லவையாய் மிக இனியவையாய் எம்பெருமானாருடைய திவ்யக்ரந்தங்களிலுள்ளவையான பொருள்களை நிச்சலும் சிந்தனை செய்யுங்கள்.

870. (என்னையும்பார்த்து) ❀ एतदवधेयमार्थः श्रीभाष्ये स्पष्टबोधरहिता ये ।

अर्थास्तेषां गद्यत्रयत उपजीवनं यतीन्द्रेष्टम् ॥ ७० ॥

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைக்காத அர்த்தங்களை கத்யத்ரயத்திலிருந்து உய்த்துணரவேண்டுமென்பது எம்பெருமானார் திருவுள்ளம். (நாராயணசப்தவாச்யத்வ லக்ஷமீபதித்தவாதிகள்)

871. (சார்ந்ததென்சிந்தை) ❀ शार्ङ्गो तिष्ठतु कामं पुरतो मम तं विहाय यतिराजम् ।

सेवेत्यमृतकविः प्राह तदुक्ति सुशोभनां मन्ये ॥ ७१ ॥

“திருவரங்கர் கைத்தலத்தாழியும் சங்கமுமேந்தி நங்கண்முகப்பே.... உன்னிவிடே னென்றிருக்கிலும் நின்புகழேமொய்த்தலைக்கும் வந்து” என்று அமுதனார் பணித்தது மிகவழகியதே.

872. (கைத்தனன்) ❀ कैटभकंसमुखानां दैत्यानां विदलने परं दक्षः ।

भगवान्, यतिपतिरायो दुरथंवादिक्षयं हि भुवि कृतवान् ॥ ७२ ॥

மதுகைடபாதினளான அசுரரை வதைப்பதில்மட்டுமே எம்பெருமான் நிறுணன்; தீய பொருள்கள் கூறுமவர்களையன்றோ எம்பெருமானார் தொலைத்தொழித்தது.

873. (வண்மையினாலும்) ❀ वन्द्यातनयखपुष्पप्रवादतत्तुल्यवादनिरतानाम् ।

कुदृशां प्रलपितनिचयं यतिपतिरवलीलयैव वारितवान् ॥ ७३ ॥

‘மலடிமகன் ஆகாசத்தாமரை’ என்பதுபோன்ற சூந்யவாதங்களைச் செய்யும் குத்ருஷ்டிகளின் பிதற்றல்களை எம்பெருமானார் அநாயாஸமாகக் கண்டித்தொழித்தனர்.

874. (தேரார்மறை) ❀ ते खलु भुवने धन्या भगवल्लक्ष्मणार्थमुखकमलम् ।

साक्षादवेक्ष्य हर्षप्रकर्षमाप्नुहि कूरनाथार्यद्याः ॥ ७४ ॥

எம்பெருமானாரூடைய திருமுக மண்டலத்தை ஸாக்ஷாத்தாக ஸேவிக்கப்பெற்ற கூரத் தாழ்வான் முதலானவர்களே இந்நிலத்தில் பாக்கயசாலிகள்

875. (செய்ந்தலை) ❀ शंसुददर्शनधारिणि शार्ङ्गणि भगवति समक्षदृष्टेपि ।

तस्मिन् रुचिर्न मे स्यात् सत्यं यतिराजवपुषि सक्तोऽहम् ॥ ७५ ॥

கட்கியியான எம்பெருமான் திருவாழி திருச்சங்கேந்தி எதிரேவந்து நின்றாலும் எம்பெருமானார் வடிவமுக காணவே விரும்புமவனடியேன்.

876. (நின்றவண்) ❀ निपुणा बहवः कवयो वनिताचरितोपवर्णने सक्ताः ।

भगवद्यतिपतिनुतिषु प्रवणाः कवयो हि धन्यजन्मानः ॥ ७६ ॥

சகுந்தலை, மாலவிகை முதலான மாதரசிகளின் சரிதைகளைப் பேசவல்ல கவிகள் பல ருளர்; எம்பெருமானாரைத் துதிக்கவல்ல கவிகளின் பிறப்பன்றோ போற்றத் தக்கது.

877. (ஈந்தனன்) ❀ ईषदपि नैव मिथ्या यतिपतिरेको हि गुरुपदार्होऽत्र ।

अन्धतमसं स एव हि निरास्थवत्यन्तमात्मकृतिरत्नैः ॥ ७७ ॥

எம்பெருமானாரொருவரே ஆசார்யரென்னத் தகுந்தவர் அவரொருவரையன்றோ தமது திவ்யஸூக்திகளால் அகவிருளை யொழித்தவர்; இது பொய்யுரையன்று

878. (கருத்தில்) ❀ करुणावरुणालय ! भो ! यदीन् ! सर्वाश्च गुरुवरान् भुवने ।

कारुणिकान् कथयामस्तव करुणंका हि निस्तुला लसति ॥ ७८ ॥

கருணைக் கடலான எம்பெருமானாரே! உலகில் ஆசாரியர்க ளெல்லோரையுமே காருணிகர்களென்கிறோம்; தேவரீருடைய கருணையொன்றே ஒப்பற்று விளங்குகின்றது.

879. (பொய்யை) ❀ पुनरपि पुनरपि भवतः गुणगणकथनेषु ! यतिपते भगवन् ! ॥

जिह्वा ममोज्जिहीते लेखितुमेतान् समुत्सुकः पाणिः ॥ ७९ ॥

எம்பெருமானாரே! மீண்டுமீண்டும் தேவரீருடைய திருக்குணங்களைப் பேசுவதிலேயே எனது நாக்கு ஊக்கங்கொண்டிரு நின்றது; அவற்றையெழுதுவதிலேயே எனது கை உத்ஸாஹ முடையது.

880. (நல்லா) ✽ नलिनसमवक्त्रलोचनकरचरणादे! यतीन्द्र! तव दिव्यम् ।

वपुरवलोचितवन्त स्सत्यं नान्यत्र पातयन्ति दृशम् ॥ ८० ॥

தாமரை போன்ற திருமுகம் திருக்கண் திருக்கை திருவடி முதலான திவ்யாவயவங்களை யுடைய எம்பெருமானாரே! தேவரூடைய திருமேனியை ஸேவித்தவர்கள் மற்றொருந் தில் கண் செலுத்தார்.

881. (சோர்வீன்றி) ✽ शोधयितुमात्मदेहं गंगां यमुनां सरस्वतीं यान्ति ।

यतिराज ! तव पदांबुजतीर्थं सर्वांगशोधकं सत्यम् ॥ ८१ ॥

எம்பெருமானாரே! அவரவர்கள் தம்மைப் புனிதராக்கிக் கொள்ள கங்கா யமுநா ஸரஸ் வதி நதிகளைத் தேடியோடுகிறார்கள்; தேவரூடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தமே ஸர்வாங்கங் களையும் புனிதமாக்க வல்லதென்பது ஸத்யம்:

882. (தெர்வுற்ற) ✽ ते खलु जगति कृतार्थाः श्रीभाष्यादिषु भवन्निष्ठेषु ।

कालं क्षिपन्ति ये वै हन्तैते दूर्लभा यतीशान ! ॥ ८२ ॥

எம்பெருமானாரே! தேவரீர் பணித்த ஸ்ரீ பாஷ்யாதி திவ்யக்ரந்தங்களில் போது போக்கு மவர்களே நிலவுலகில் கருதார்த்தராவர்; ஆனால் அத்தகைய அதிகாரிகள் துர்லபர்கள்.

883. (சீர்கண்டு) ✽ श्रीमद्यामुनमुनिराट् कांचीमभ्येत्य करुणया निजया ।

व्यैक्षत भवन्तमारात् तत एव भवान् समृद्धकीर्तिरभूत् ॥ ८३ ॥

ஆளவந்தார் தமது இயற்கையின்னருளால் கச்சிப்பதிக்கெழுந்தருளி ✽ ஆமுதல்வனிவ னென்று தேவரீரைக் கடாக்ஷித்தருளினார்; அதனாலேயே தேவரூடைய புகழ் ஓங்கிற்று.

884. (கண்டு) ✽ कथयतयतिपतिकरुणांप्रणमततत्पादपंकजद्वंद्वम् ।

विलिखततदुक्तिरार्शिप्रविशत तस्यावतारभूतपुरीम् ॥ ८४ ॥

மாந்தர்களே! எம்பெருமானாரூடைய திருவருளைப் பேசுங்கள்; அவருடைய திருவடி களைத் தொழுங்கள்; அவருடைய திவ்ய ஸக்திகளை யெழுதுங்கள்; அவருடைய திருவவ தாரஸ்தலமான ஸ்ரீ பெரும்பூதார் சென்று புகுங்கள்.

885. (ஓதீய) ✽ ओषध्यधीशसंनिभवदनं यतिराज तावकं सततम् ।

नक्तं दिवं ममाग्रे विलसति धन्योऽस्मि भाग्यमिदमतुलम् ॥ ८५ ॥

எம்பெருமானாரே! தேவரூடைய திங்கள் திருமுகம் அல்லும்பகலுமிடைவிடின்றி என் னெதிரே விளங்கா நின்றது; ஒப்பற்ற பாக்கியம் பெற்றுக்கு தார்த்தனாகிறேன்

886. (பிற்குமனிசரை) ✽ पश्यन्ति जगति बहवो निरर्थकन्याशतानि यतिराज ।

तावकुमुधाब्जनिर्गन्तदिव्यग्रन्थेषु सत्सु भोग्येषु ॥ ८६ ॥

எம்பெருமானாரே! தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பாம்போக்யமான ஸ்ரீஸூகனிருக்க வும் உலகில் பலர் வம்புதும்பான சுவடிகளைப் பார்க்கின்றனர்.

887. (பெரியவர்) ❀ पेतुर्बहवो नरकेषु असेव्यसेवादिदुष्कृतेरहह ! ।

यतिपतिसेवाभार्यं नाल्पस्य फलं हि तपस इत्याहुः ॥ ८७ ॥

எம்பெருமானாரைத் தொழும் பாக்கியம் சீரிய நற்றவப் பயனென்பர் பெரியோர்; ஆயினும் பலர் அஸேவ்ய ஸேவை முதலிய தீவினைகளினால் நரகத்தில் வீழ்ந்தனர்ந்தோ!

888. (கலிமிக்க) कलियुगमुखे हि शठजिन्मुनिरभिहितवान् कलिहंतो भविता ।

इति यतिराज ! तदुक्तिस्सार्था भवतोऽवतारतोजाता ॥ ८८ ॥

நம்மாழ்வார் கலியுகம் தொடங்கும்போதே கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின் என்றார்; எம்பெருமானாரே! அவ்வருளிச் செயல் தேவரீருடைய திருவவதாரத்தினால் உண்மையாயிற்று.

889. (போற்றும்) ❀ भोगेषु लौकिकेषु भ्राम्यन्ति जडा जनास्तु भोगिपते ।

तावकभोगे भव्ये मुग्धाः कूरेश्वाशरथ्याद्याः ॥ ८९ ॥

ஆதிசேஷமூர்த்தியான எம்பெருமானாரே! பாமர ஜனங்கள் உலகத்திலுள்ள சிற்றின்பங்களில் மயங்குகின்றனர்; தேவரீருடைய திருமெனியழகில் ஈடுபடும் பாக்யசரவிகள் ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலானவர்களேயாவார்.

890. (நீனியார்) ❀ नित्यं यतीन्द्र ! तावकचरणांभोजस्मृतिं वितन्वानाः ।

इह भुवि नित्यान्मुक्तानतिशेरत इत्यनर्गलं वचनम् ॥ ९० ॥

எம்பெருமானாரே! நிச்சலும் தேவரீருடைய திருவடியினைக்களைச் சிந்திப்பவர்கள் இந்நிலத்திலிருந்துவைத்தே நித்யமுக்தர்களிற் காட்டிலும் சீரியரென்பது விவாதமற்றவார்த்தையாம்.

891. (மருள்) ❀ सधु सधुरमथ च फणितमतिमधुरमिति ब्रुवन्ति भुवि सूखाः ।

साधुर्यमप्रमेयं न विदन्ति यतीन्द्र तावकोक्तिततौ ॥ ९१ ॥

எம்பெருமானாரே! இந்நிலத்திலுள்ள மூர்க்கரீகள் தேவரீருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் அப்ரமேயமானமாதரியத்தை யறியாமல் மதுவையும் கற்கண்டையும் மதுரமென்கிறார்கள்.

892. (புண்ணிய) ❀ पुण्यजन बाधनाथं भुव्यवतीर्णो हि जानकीजानिः ।

यतिराज पुण्यपुरुषाः उदजीवन् बहव एव तव दयया ॥ ९२ ॥

எம்பெருமானாரே! “யாதுதாந : புண்யஜந ” என்ற அமர கோசத்தின்படி புண்யஜநமென்னப் படுகிற அரக்கர்களைத் தொலைப்பதற்காக சக்ரவர்த்தி திருமகனார் அவதரித்தார்; தேவரீருடைய திருவருளால் புண்யபுருஷர்கள் யாவரும் உஜ்ஜிவித்தனர்.

893. (கட்டி) ❀ कष्टं हा धिक् कष्टं प्रलपन्ति जडा जगन्निरीशानम् ।

वयमिह सत्यं ब्रूमः यतिराजेनैव नाथवान् लोकः ॥ ९३ ॥

சில பல மூர்க்கர்கள் உலகுக்கு ஈச்வரன் கிடையாதென்று பிதற்றுகிறார்கள்; உண்மையாக நாம் சொல்லுவது எம்பெருமானாரே உலகுக்கெல்லாம் ஈச்வரர்.

894. (தவம்நதும்) ❀ तपसा शरीरशोषणनिष्णातैर्हन्त किं फलं लब्धम् ।

यतिपतिकैक्यंकृते वयमिह देहस्य पोषणं कुर्मः ॥ ९४ ॥

தவம் புரிந்து உடலை உலர்த்துகின்ற தாபஸர்கள் என்னபேறு பெற்றார்கள் ? எம்பெருமானார்க்குக் கைங்கரியம் செய்யவே நாம் உடலைப் போஷித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

895. (உண்ணின்று) ❀ उडुपं परिगृह्य तरन्युर्दधि संसारसागरोत्तरणे ।

यतिराजनामकीर्तनमेकं प्लवतामुपैति विशयमृते ॥ ९५ ॥

உப்புக் கடலைக் கடப்பதற்குக் கப்பலைக் கொள்ளுகிறார்கள் ; நாம் எம்பெருமானார் திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தைத் தோணியாகக் கொண்டு திண்ணமாக பிறவிக்கடலைக் கடக்கிறோம்.

896. (வளரும்) ❀ वन्दे यतिपतिचरणौ मन्देतरमोदलब्धये सततम् ।

संदेह इह सर्वोक्ति ? संदोहो जायते हि मोदानाम् ॥ ९६ ॥

அளவு கடந்த ஸந்தோஷம் பெறுவதற்காக எம்பெருமானார் திருவடிகளை எஞ்ஞான்றும் தொழுகின்றேன் ; இங்ஙனே தொழுவதனால் ஸந்தோஷ ஸந்தோஹ முண்டாவதில் என்ன ஸந்தோஹம் ?

897. (தன்னையுற்) ❀ तपनो हरति तमिन्नां पुनरपि सा जायते हि नचिरेण ।

यतिराजतपननिहतं तम आविद्यं कदाऽपि नोदेति ॥ ९७ ॥

ஸுலாபன் இருகைப்போக்குகின்றனெனினும் அவ்விருள் உடனுக்குடனே வந்து முடாநின்றது ; எம்பெருமானாரால் போக்கப்பட்ட அகவிருள் பின்னையொரு நாளும் மறுவலிடாது.

898. (இடுமே) ❀ इषुभिर्जघान रामो रक्षोनिवहान् यतीन्द्र ! धनुषा च ।

कालेयराक्षसानां निवहं तु भवान् स्वसूक्तिभिर्हतवान् ॥ ९८ ॥

எம்பெருமானாரே ! ஸ்ரீராசவன் அரக்கர்களின்திரனை அம்புகளாலும் வில்லினாலும் தொலைத்தருளினன் ; தேவரீர் கலியுகத் தரக்கர்களைத் தமது ஸ்ரீஸூக்திகளால் தொலைத்தருளிற்று.

899. (தற்கச்) ❀ तर्कोऽप्रतिष्ठ इति यत् पाराशर्यो जगाद सत्यं तत् ।

अनवद्यशास्त्रबृन्दैः यतिपतिरखिलार्थसाधने दक्षः ॥ ९९ ॥

தர்க்கசாஸ்தரம் ப்ரமாணமன்று என்று வேதவ்யாஸர் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் ஸத்தாபித்திருப்பது ப்ரஸித்தம். இதை பலவிதச் ச்ருதிகளைக் கொண்டு ஸ்தாபிப்பதில் ஸமர்த்தர் எம்பெருமானார் ஒருவரே !

900. (போந்தது) ❀ भोजनमथ च स्वापो विषयाणां भोग इत्यदः कृत्यैः ।

कालं क्षिपन्ति कितवाः हन्त यतीन्द्रोक्तिबृन्दसत्वेऽपि ॥ १०० ॥

நம்மிராமாநுசனுடைய அமுதமன்ன திவ்யஸூக்திகள் பலவிருந்தும் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்து முடர்கள் தம் ஊத்தை வாய்க்குக் கவளமுந்துவதிலும், தூங்குவதிலும்,

விஷய போகங்களை அநுபவிப்பதிலும் போதைப் போக்குகிறார்களே ! அந்தோ பரிதாபம்.

901. (மயக்கும்) ❀ मयि मतिविरहितजन्तौ यतिपतिरहह ! स्वकीयया कृपया ।

स्वीयप्रभावबोधं जनयामासेति नैव चित्रमिदम् ॥ १०१ ॥

நிகரின்றி நின்றவென்றீசதையைக் கருதாமல் அடியேனையும் கேவலம் தம்முடைய க்ருபையால் ஆட்கொண்டார், எம்பெருமானார். க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யரான எம் பெருமானார் விஷயத்தில் இது ஆச்சர்யமோ ?

902. (நெயும்) ❀ नैवास्ति जगति जेतुं मामिह कोऽप्यिति सशपथं वच्मि ।

यदहं यतीन्द्रचरणे तत्प्रवणांघ्रौ च दृढतरं प्रवणः ॥ १०२ ॥

எம்பெருமானாரையும், எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்த யதீந்த்ரப்ரவணரான மண வாளமாமுனிகளையும் பற்றின எனக்கார் நிகர் நீணிலத்தே ? என்று சபதமிட்டுச் சொல்வேன்.

903. (வளர்ந்தவெங்) ❀ वस्तुत इदं ब्रवीमि श्रीमद्यतिराज एव वरयोगी ।

भूत्वा प्रपन्नगोष्ठीं सनाथयामास भाग्यसूत्रा नः ॥ १०३ ॥

எம்பெருமானாரே மணவாளமாமுனிகளாக அவதரித்து ப்ரபந்தகோஷ்டியைப் புனிதப் படுத்தியது அடியோங்களுடைய பாக்கியமாகும்.

904. (கையில) ❀ कैतवमनृतोक्तिं वा परिहासं वाऽपि विप्रलिप्सां वा ।

न मनागपि जानीतो यतिवरवरमुनी उभावेव ॥ १०४ ॥

வஞ்சனை, பொய், பரிஹாஸம், ஏமாற்று இவை ஈஷத்தும் இல்லாதவர்களன்றோ நம்மி ராமாநுசனும் அவருடைய அபராவதாரமான மணவாளமாமுனிகளும்.

905. (செழுந்திறை) ❀ शेषत्वपारतन्त्र्ये लक्षणमात्मन इतीदृशं ज्ञानम् ।

यतिपतिवरवरयोगि-श्रीसूक्तिभिरेव जायते जगति ॥ १०५ ॥

‘சேஷத்வ பாரதந்த்ரீயம் ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணம்’ என்னும் இந்த ஞானம், எம்பெரு மானுருடையவும் மணவாளமாமுனிகளுடையவும் ஸ்ரீஸூக்திகளினாலன்றோ இந்தவுலகு நன்கறிந்து கொள்கிறது.

906. (இருப்பிடம்) ❀ इदमवलेपवचो मे श्रुत यतीन्द्राच्च सोऽहमुत्तुंगः ।

पंचकसप्ततिर्विशतिचिन्ताभाग्यं यतो न तस्यास्ति ॥ १०६ ॥

எம் பெருமானுருக்குமில்லாத ஒரு பெருமை அடியேனுக்குள்ளது. அது எம்பெருமானார் விஷயமான தாடபஞ்சகம், யதிராஜஸப்ததி, யதிராஜவிம்சதி இவற்றை நிச்சலம் சிந்தை கொள்வதே ! இது அந்த எம்பெருமானாரால் முடியாதன்றோ !

907. (இன்புற்ற) ❀ इह बहवो गुरुवर्याः प्रादुरभूवन् तथापि यतिराजः ।

गुरुरद्वितीय आसीत् ध्वान्तं येनाखिलं च विध्वस्तम् ॥ १०७ ॥

இருள்தருமாலத்தின் இவ்விருகைப் போக்கியதால் எம்பெருமானார் ஒருவரே எல்லா ஆசார்யர்களைக்காட்டிலும் மேம்பட்டவர்.

908, (அங்கயல்) ❀ अण्णङ्गरायदासः परया भक्त्या यतीन्द्रनुतिमेनाम् ।

विज्ञाप्य हर्षमनुलं भजे सेयं चकास्तु भक्तहृदि ॥ १०८ ॥

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யதாஸன் இயற்றிய இந்த ஸ்தோத்ரமானது பக்தர்கள் நெஞ்சில் எப்பொழுதும் திகழவேண்டும்.

ஸ்ரீ. பெரும்புதூர் எம்பெருமானார்.

ஸ்ரீ ராமா நுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

909 'ந சேத் ராமா நுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரக்ஷா'
காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்தமாத்ருஸ:

(ராமா நுஜ) என்கிற சதிரான நான்கு திருவெழுத்து இல்லையாகில் நம்போல் வரரின் நிலைமை என்னாகுமந்தோ! (நாமெல்லாம் உருமாய்ந்திருப்போமென்றபடி)

910 புண்யாம்போஜவிகாஸாய பாபத்வாந்தக்ஷயாய ச |
ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமா நுஜ திவாகர: ||

ஆளவந்தாருடைய முடங்கின மூன்று திருவிரல்களாகிற புனிதமான தாமரை மலர்வதற்கும், பாபிகளாகிற இருள் தொலைவதற்குமாக இந்நிலத்தில் பகவத்ராமா நுஜ ஸூர்யப்ரா தூர்ப்பாவமாயிற்று. ...

911 'தருணீக்ருதவிரிஞ்சா திநிரங்குஸவிபூத்ய: |
ராமா நுஜபதாம்போஜஸமாச்ரயணஸாலிந: ||

எம்பெருமானாருடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சார்ந்தவர்கள் ப்ரஹ்ம லோகைச்வரியம் முதலான ப்ரரக்ருத போகங்களையெல்லாம் த்ருணமாகநினைத்து வெறுத்தொழித்தவர்களென்று பகவத்ராமா நுஜ பக்தர்களின் பெருமை சொல்லிற்று. ...

912 க்ஷாஷாயசோபி கமநீயசிகாநிவேசம்
தண்டத்ரயோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவீதம் |
உத்யத்திநேசநிபம் உல்லஸதூர்த்வபுண்டரம்
ரூபம் தவாஸ்தி யதிராஜ! த்ருசோர் மமாக்ரே. ||

இந்த சுலோகம் கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தது. க்ரிமிகண்ட சோழனுடைய கொடுங்கோன்மையினால் திருக்கண்ணை யிழந்திருந்த கூரத்தாழ்வானை, திருநாராயணபுரத்தில் நின்று பன்னிரண்டாண்டு கழித்து மீண்டெழுந்தருளிய எம்பெருமானார் வருந்தி உசாவுகையில் "எனக்குக் கண் போயிற்றே யென்று குறையில்லை; தேவீருடைய திவ்ய மங்சள விக்ரஹத்தை உள்ளவாறு ஸேவிக்கப் பெறுகின்றேன்" என்று விண்ணப்பிக்கையில் ஸாதித்தருளின சுலோகமிது. முன்முன்று பாதங்களிலுள்ள ஆறுவிசேஷணங்களும் மதாந்தரஸ்த ஸம்ந்யாஸிகளின் வேஷத் திற்காட்டில் வாசி கூறுவன: [காஷாய சோபி] அந்த யதிகள் காஷாய மணிந்தாலும் கண்கொண்டு காணவொண்ணாத உடையன்றோ, [கமநீயசிகாநி வேசம்] முண்டித கிரஸ்கர்களன்றோ அவர்கள். [தண்டத்ரய உஜ்ஜ்வலகரம்] ஏகதண்டியன் றிக்குே 'தண்டைஸ் த்ரிபிர்மண்டிதா மூர்த்தி:', [விமலோபவீதம்] பண்டாரச்சாமி போலே பூணூலை அறுத்தெறியுமவர்களன்றோ அவர்கள். [உத்யத்திநேசநிபம்] 'உதயபருப்பதத்தின்மேல் விரியுங்கதிரே போன்றவச் ஸ்வாமி. [உல்லஸதூர்த்வ புண்டரம்] பன்னிருநாமம் அழகாக விளங்குந் திருமேனி. இத்தகைய திருக்கோலம் என்னெதிரே திகழ்கின்றதென்கை, ...

ஸ்ரீ தேகிக ரஹஸ்யங்களில் பகவத்பாஷ்யகார ப்ரஹ்மஸைகள்

913 ஸம்ப்ரதாய பரிசுந்தி ஹஸ்யத்தில்—'ஆளவந்தாருடைய நியோகத்தாலே
ஸ்ரீ பாஷ்பகாரரை அங்கீகரித்த பூர்ணரான பெரிபநம்பி, இவரைத் தமச்சூ

ஸ்ரீ ராமா நுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

ஸப்ரஹ்மசாரிகளான திருக்கோட்டியூர்நம்பி பக்கலிலே அர்த்தஸிஷை பண்ணவும், திருமலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழி கேட்கவும் ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானரையர் பக்கலிலே நல்வார்த்தை கேட்கவும் நியோகித்ததும்—¹பஹுப்ய: ஸ்ரீராதவ்யம், பஹுதாஸ்ரோதவ்யம்² ஜ்ஞாநவ்ருத்தா மயா ராஜந்! பஹவ: பர்யுபாஸிதா:³ இத்தபாதிகளையும் சுகாதி வ்ருத்தாந்தங்களையும் பார்த்து ஸிஷ்யபூதரை பஹுமுகமாகத் திருத்தவேண்டுமென்கிற அபிஸந்தியாலே உபபந்தமம்.”

914 (அதிலேயே “பாஷ்யகாரருடைய ஸிஷ்யஸம்ப்ரதாயங்களில் ஒன்றி லும் அர்த்தவிரோதமில்லை; வாக்யயோஜநாபேதமே யுள்ளது. தேஸகால அவஸ்தாவிஸேஷங்களாலே வரும் அநுஷ்டாந வைஷயம் சாஸ்த்ராநுமதம்.”

915 குபாயம்யாஸாரமேஹும் ஷஸ்யந்தீம் — “பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆச்ரயித்தவர்கள் அறுவர்;—அவர்களாகிரூர், எம்பெருமானார், மலைனியநின்றூர், ஆர்ய ஸ்ரீஸடகோபதாஸர், அணியரங்கத்தமுதனார், திருவாய்க்குலமுண்டயான் பட்டர், திருக்கச்சிநம்பி” (அவ்விடத்திலேயே) “எம்பெருமானார் திருக்கோட்டி யூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் கிஷித்தார். திருமலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழி கேட்டார்; ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதிஸ்தோத்ராதிகளும் அருளிச்செய்யும் தல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலைநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீமத்ராமாயணம் கேட்டருளி னார். இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள்—ஸ்ரீபாஷ்யம் தீபம் ஸாரம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யம், சிறிய கத்யம், பெரிய கத்யம், ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம், நித்யம்—ஆக ஒன்பது¹. இவர் ஸ்ரீபாதத்தில் ஆச்ரயித்தமுதலிகளைத் தந்தாம் ஸம்ப்ரதாயப்படி களிலே அறிந்துகொள்வது.”

916 ஸ்ரீ ஷஸ்யந்தாயஸா—அநிகாமி விபாகாநிகாந்தீம் — “ஒருமலையில் நின்று ஒருமலையிலேதாவும் எம்ஹுஸரீரத்தில் ஜந்துக்களைப்போல பாஷ்யகாரர் ஸம்ஸார லங்கனம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல் துவக்காலே நாம் உத்தீர்ணராவு தோம்” என்று முதலியாண்டானருளிச்செய்த பாசுரம். அதிலேயே சரமச்லோகா கிகாரத்தில் “பாஷ்யகாரர் அந்திமதஸையிலும் வருந்தியெழுந்திருந்து ஸந்த்யா காலத்திலே ஜலாஞ்ஜலி ப்ரக்ஷேபம் பண்ணியருளினார்.” ...

மணவாளமாமுனிகளின் ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்களில்
எம்பெருமானார் ப்ரசம்ஸைகள்

917 முமுகூஃப்படியில், சரமச்லோகப்ரகரண வியாக்கியான அவதாரி கையில் மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி. “இதில் அர்த்தங் கேட்கைக்காகவிதே எம்பெருமானார் பதினெட்டுபர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்நம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பி தாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும், இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்திக்ய—ஆதரபரீக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி, குரூரவுகொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று. ...

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

918 (அதிலேயே, சரமச்சலோக ப்ரகரணத்தில் (263) *உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது* என்ற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலே மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி—“தத்வ நிர்ணயம் பண்ணின உய்யக்கொண்டார் பக்தி நிஷ்டராயிருக்கையாலே அவரை ப்ரபத்திநிஷ்டாராம்படி பண்ணவேணுமென்று, அவருக்கு சரமச்சலோகார்த்தத்தை யருளிச்செய்தவளவிலே, ‘அர்த்தஸ்திதி அழகிதாயிருந்தது. ஆகிலும், அதை விட்டு இத்தைப்பற்றத்தக்க ருசி எனக்கில்லை’ என்ன, ‘வித்வானாகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்: பகவத் ப்ரஸாதமில்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை” என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பதென்கை” என்றுள்ளது.

919 ஸ்ரீவசநபூஷணம் முதல் பிரகரணத்தில் (73) “அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னுற்படி தாஸ்யமிதே அந்தரங்க நிருபகம்” என்ற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில் மாமுனிகள்—“திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்துநின்று மஹானிதியாகப்பெற்ற அர்த்தமிதே இது” என்றருளிச்செய்தார். (இங்கு எம்பெருமானார் ப்ரஸ்தாவ மில்லையாகிலும்) ஆழ்வான் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளின துளம்பெருமானருடைய நியமனத்தினாலே யென்று அந்யத்ர அருளிச்செய்திருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

920 (அதிலேயே நான்காம் ப்ரகரணத்தில்—“பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது” என்பது மூல ஸ்ரீஸூக்தி. இங்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி—“ஸசல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்ஸ்ய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே”.....இத்யாதிசனை அங்கு ஸேவிப்பது.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் எம்விருமாணா ப்ரஸம்ஸனைகள்

921 ஆசார்யஹ்ருதயம் முதற்பிரகரணத்தில்— (65) “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவர்” என்றவிடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—“பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸூத்ர வாக்யங்களில் ஸந்திக்கத்தக்களான அர்த்தங்களெல்லாம் அருளிச்செயலாக கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருள்வரென்கை.”

922 (அங்கேயே) (85) *மலேச்சனும் பக்தனானால்* இத்யாதி சூர்ணையில் “புஷ்பத்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப்பூவுமா லவட்டமும் வீணையுங்கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமராம் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்” என்றவிடத்து மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸூக்தி—“த்யாகபண்டபமான பெருமாள்கோயிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப்பெருமானாருக்கு அந்தங்கராய் நின்று திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்த

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

தித்த க்ரமமும்...அறிவார்க்கன்றோ இன்ன ஜன்மம் உத்க்ருஷ்டம் இன்ன ஜன்மம் அபக்ருஷ்டம் என்று ஜன்மத்தினுடைய உத்க்ருஷ்டம் அபகர்ஷ்டம் தோன்றுவ தென்றபடி.”

923 (அதிலேயே, அந்த சூர்ணையிலேயே) “யாகாநுயாகோத்தரவீதி களில் காயாந்ஸ்தல சுத்திபண்ணின” என்றவிடத்து—(மாமுனிகள்)—“யாக ஸப்தவாச்யமான திருவாராதனத்தில் பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர் ஸ்பர்ஸத்தாலே காயசுத்திபண்ணின உடையவரும்” இத்யாதி.

924 ஆசார்ய ஹருதயத்திலேயே இரண்டாம் ப்ரகரணத்தில் (91) “தமிழ்மாமுனிதிக்குசாண்யமென்றவர்களாலே.....”சலியுங்கெடும்போலே ஸூசி தம்” என்றவிடத்து, மாமுனிகள்—“ஆழ்வார்தாம் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவ ராகையாலே “கலியுங்கெடுமென்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்து, கலியுள்வபாவமும் கழியுமென்று மேல்வரும் அம்ஸத்தை தர்சித்து அருளிச்செய்தாப்போலே” இத்யாதி.

925 (அதிலேயே, மூன்றாம் ப்ரகரணத்தில்) 155. “பூண்டநாள் சீர்க்க கடையுட்கொண்டு” இத்யாதி சூர்ணையில்—“குணந்திகழ்கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்” என்றவிடத்து மாமுனிகள்—(இராமாநுச நூற்றந்தாதியில்) ஐகுணந்திகழ் கொண்டல் என்று குணேஜ்ஜ்வலமான மேகமாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானார்போல்வாரை இந்த குணஸாயத்தையிட்டு மேகமென்று சொல்லு மென்றபடி.”

926 (அதிலேயே, அந்த ப்ரகரணத்திலேயே) 182 ஐவைஷ்ணவ வாமநத் திஷ்டு என்றவிடத்து மாமுனிகள்—“பாஷ்யகாரர் பக்கலிலே அர்த்தியாய் நின்று வேதாந்தார்த்தம கேட்டு ‘நாமும் நம்மிராமாநுசனை யுடையோம்’ என்கையாலே ஸூவைஷ்ணவநம்பி யென்று திருநாமமாய்” இத்யாதி.

927 (அதிலேயே, அந்த ப்ரகரணத்திலேயே) 204 ஐதாய்க்கும் மசனுக் கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடி பணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது என்ற சூர் ணையில் “இவரடிபணிந்தவர்க் கென்றவிடதத்ல் மாமுனிகளின் ஸூஸைகதி— “ஓராண்வழியாகப் பூருவர்கள் உபதேசித்தப்போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப் பலரையுமுபதேசிக்கும்படி பண்ணியும், பலகால் நடந்து துவண்டு கேட்ட பர மார்த்தத்தை ஓலக்கமாகவைத்து உபதேசித்தும்.....இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபாவராய ஐபாமன்னு மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்” என்று நிருபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானார்ச்சுமே இவ்வாகாரங்களுள்ள தென்கை.”

928 (அதிலேயே, நாலாம் ப்ரகரணத்தில்) 224, புராண பெளராணிகர் த்பாஜபாம்ஸமாக்கின” என்ற விடத்து மாமுனிகள்—“பிதரம் மாதரம் தாராந்..... என்று பவிஷ்யத் புராண வித்தமாகையாலும், புராணவித்தம் ராகையாலே பெளராணிகரான பாஷ்யகாரர் கதயத்திலே இவ்வசநப்ரக்ரியையாலே த்யாஜ்யங் களினுடைய த்யாஜ்யூர்வகமான ஸுரண வரணத்தைப் பண்ணுகையாலும்.”

மணவாள மாமுனிகள் யதிராஜ விம்சதியில் "ஸ்ரீரங்கராஜ சரணம்புஜ ராஜஹம்ஸமென்று ஸ்வாமியை ராஜஹம்ஸமாக அருளிச்செய்ததன் பொருத்தங்கள்.

929 அபகுத்ராதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி விவரித்தருளியுள்ள ஒரு கதை கேண்மின். ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஜாநச்ருதியின் உபர்க்கியான மொன்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜாநச்ருதிஎன்னும் ஸூத்ரியன் மிக்கபெருஞ் செல்வம் படைக்கவனுகையாலே அன்னதானம் முதலியன விசேஷமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுக்குப் ப்ரஹ்மஜ்ஞானமென்பது சிறிதும் இல்லாம லிருந்தது; பல்லபல்லாஷுரென்கிற இரண்டு மஹர்ஷிகள் அவனிடத்திலே இரக் கங்கொண்டு இவனுக்குப் ப்ரஹ்மஜ்ஞான முண்டாகவேண்டுமென்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அவன் சயனத்தின் மேலேபறந்துகொண்டு போசையில் பல்ல னென்கிற ஹம்ஸம் பல்லாஷுரென்கிற ஹம்ஸத்தைப்பார்த்து 'ஜாநச்ருதி மஹா ப்ரபுவின் மேலே நிழல்படாதபடி கவனித்துப்போ' என்று சொல்லிற்று. அதுசேட்ட அந்த ஹம்ஸம் "இவன் மேல் நிழல்பட்டால் வரும் கெடுதல் என்ன? இவன் ரைக்வரைப்போல், ப்ரஹ்மஜ்ஞானியா என்ன? ஞானமற்றவனான இவனை நாம் கௌரவிக்கவேண்டுமோ?" என்று அவுஹேளனமாதச் சொல்ல, அதைக்கேட்ட ஜாநச்ருதி துக்கங்கொண்டவனாய் அந்த ரைக்வரைக் தேடிக்கொண்டுசென்று அந்நவரத் தித்துப் ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, "சக்ருஷை பண்ணாதவனுக்கு உபதேசிக்கப் போகாது" என்று அவர் சொல்ல, "ப்ரஹ்மஜ்ஞா ரக்ஷிப்பதாகிற பெரிய காரியத்திலுட்பட்டிருக்கிறவனக்கு இங்கிருந்து சக்ருஷை பண்ண அவகாசமில்லையே" என்ன, ஆகரபர்ஷார்த்தமாக "ஆனால் பஹுத்ரவ்யம் கொண்டுவா" என்று ரைக்வர் சொல்ல, அப்படியே ஜாநச்ருதி ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்து அவரிடத்தில் ப்ரஹ்மவித்யோபதேசம் பெற்று நென்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இங்ஙனம் ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்திற்கு ஹம்ஸம் ப்ரே ரகமாக இருந்ததனால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ரேரகரான, எம்பெருமானாரை, ஹம்ஸம் மென்னக் குறையிலில்.

930 நீரையும் பாலையும் கூட்டு வைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்க வல்லமையுடையது ஹம்ஸம். ஐஹம்ஸோ யதா ஸ்ரீரமிவ அப்புமிசரப்ஸி என்பர்களே. அதுபோல், ஸாரங்கனும் அஸாரங்கனும் கலந்த கட்டியாயிருக்கிற சாஸ்த்ரங்கள் ஸாராஸாரங்களைப் பகுத்தறிந்துரைத்தவர் எம்பெருமானார்.

931 ஐஅன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்தஐ அன்னமாய் நூல் பயந்தான்ஐ என்கிறபடியே வேதசாஸ்த்ரங்களை வெளியிட்டது பகவதவதாரமான ஹம்ஸம். அதுபோலே சிஷ்யர்களைக் குறித்து சாஸ்த்ரங்களை உபதேசித்தருளினவர் எம்பெருமானார்.

932 ஐந பத்நாதி ரகிம் ஹம்ஸ: சுதசித் கர்த்தமாம்பஸிஐ [ஹம்ஸமானது சேற்று நிலத்தில் ஒரு போதும் பனம் பொருந்தி யிருக்கமாட்டாது] என்கிறபடியே ஹம்ஸம் சேற்றில் பொருந்தாது. அதுபோல ஐமாறன் வீண்ணப் பஞ்செய்த சொல்லார் தொடையலிந்நூறும் வல்லார்—பிறப்பாய் போல்லாரு வினைமாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே கழுந்தார்ஐ (திருவிருத்தம்) என்கிற படியே ஸம்ஸாரமாகிற வலிய சேற்றுநிலத்திலே பொருந்தமாட்டாமல் எம்ந்ய ஸித்தநுளினவர் எம்பெருமானார்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணம்

933 ஸ்ரீபெடையோடன்னம் பெய்வனையார் தம் பின்சென்று நடையோடியலிழி (பெரிய திருமொழி) என்று ஹம்ஸமானது ஸ்தர்க்களின் நடையழகைக் கண்டு தானும் அப்படி நடக்கைக்காகப் பின்செல்லுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதுபோல ஸ்வாமி ஸ்ரீஅன்ன நடைய வணங்கான பிராட்டியினுடைய நடையைப் பின்செல்லுமவர். அதாவதென்னென்னில், பிராட்டியின் நடையாவது அவளுடைய நடத்தை. சேதநர்களைக் குறித்து எம்பெருமான் திறத்தில் புருஷகாரம் செய்வதே பிராட்டியின் ப்ரதாநக்குத்யமாகும். அதை ஸ்வாமி அநுஸரிக் கையாவது, தாமும் அப்படி புருஷகாரக்குத்யத்திலே ஊன்றியிருக்கையாகும். பிராட்டி புருஷகாரம் செய்யாவிடில் எம்பெருமான் முக்தி ஸாம்ராஜ்யமளிக்கமாட்டாதது போலவே எம்பெருமானார் புருஷகாரம் செய்யாவிடிலும் அதனை அளிக்கமாட்டா னென்பதை ஸ்ரீதத்தே ரங்கி நிஜமபிபதம் தேசிகாதேசகாங்குஷி ஸ்ரீ என்கிற ந்யாஸதிலக ஸ்ரீஸூக்தியினால் ஸ்ரீ தேசிகன் வெளியிட்டார்.

934 ஸ்ரீஅன்னமென் கமலத்தணிமலர்ப்பீடத்து அலைபுனலிலைக் குடைநீழல்.....வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸமானது மேலே யெழுந்த தாமரையிலையைக் குடையாகக்கொண்டு வீற்றிருக்குமென்றது. — ஸ்ரீஅக் கமலத்திலைபோலுந் திருமேனியடிகள் ஸ்ரீ என்கிற திருவாய்மொழியினால் எம்பெருமானுடைய திருமேனி தாமரையிலையாகச் சொல்லப்படுவதால் பத்மபத்ர நிபச் யாமளமான அந்தத் திருமேனியை ஸ்வாமி தமக்கு ஸம்ஸார துக்க ஆசுபம் தட்டாதபடி ஒதுங்க நிழலாக வுடையராயிருந்தவர் ஸ்வாஸுதேவ தருச்சாயா ஸ்ரீ

935 ஸ்ரீஅன்னம் செந்நெலொண்கவரியசைய வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸம் பக்வ பலமானசெந்நெலின் அசைவைக் கவரியாக (சாமரமாக)க் கொண்டு வீற்றிருக்குமென்றது, ஸ்ரீஅஹமந் "ஹ" ந்ந மஹமந் ஸ்ரீ என்னும்படி பரிபக்குவமான ஞானத்தையுடையரான சிஷ்யர்களைச் செந்நெற்கதிர்களாகக் கொள்ளக்கடவது. அவர்கள் சாமரை வீசுதல் முகலிய கைங்கர்ய வ்ருத்திகளைச் செய்ய சீரிய சிங்காசனத்தில் ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

936 "சங்கமவைமுரலச் செங்கமல" லரையேறி அன்னமலி பெடையோடு மமநம் ஸ்ரீ (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸமானது சங்குளின் முழக்கத்தை இனிதாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்குமென்றது. சுத்த ஸ்வபாவர்களான சிஷ்யர்களைக் சங்கு என்கிறது. அன்னவர்கள் செய்யும் ஸ்துதிக்கோஷங்களைக் கேட்டுக் கொண்டு ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருக்கும்படியைச் சொல்வாறு.

மணவாளமாமுனிகள் "ஸ்ரீமத்பராங்கு" பதாம்புஜ ப்ருங்கராலம்" என்று எம்பெருமானாரை வண்டாக அருளிச்செய்ததின்பொருத்தம்.

937 வண்டு மதுவ்ரதமென்று பேர்பெற்றிருக்கும். தேன்தவிர வேறொன்றைக் கெள்ளாது என்றபடி. அதுபோல உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்க ஞாநத்துறையதேனை ஸ்ரீ என்றும், ஸ்ரீஎனக்குத தேனே பாலே கன்னலே யமுதே ஸ்ரீ என்றும், ஸ்ரீதேனை நன்பாலைக் கன்னலை யமுதை ஸ்ரீ என்றும் பலவிடங்களிலும் தேனாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் விஷயத்தை விருப்பி ஸ்ரீகவாம்ருதஸ்யந்திநி பாத

ஆண்டாளுடைய மேகவிடுதூதின் விசேஷார்த்தங்கள்

பங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி, ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மது
வ்ரதோ நேஷு ரகம் ஹி வீஷுதேஃ என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தபடியே மற்ற
றொன்றைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் இதனை யநுபவிப்பதையே விரதமாகக்
கொண்டிருந்தவர் எம்பெருமானார்.

938 *வரிவண்டு தேதென வென்றிசைபாடும்* யாழினிசை வண்டினங்கள்
ஆளம்வைக்கும் *வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும்* என்கிறபடியே எப்போதும்
முரல்வதே வண்டுகளுக்குப் பணி. அதுபோல *மச்சித்தா மத்தகதப்ராணா: போத
யந்த: பரஸ்பரம், கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி சஃ என்று கீதா
சார்யன் பணித்தபடியே அநவரதமும் எம்மாணச் சொல்லிப் பாடுவதையே போது
போக்காகக் கொண்டவரும், ஃயாழினிசை வேதத்தியலான திருவாய்மொழியைப்
பாடிக்களிப்பவருமான எம்பெருமானாரைச் சொல்லுகிறது. ஃஅறுகால் வரிவண்டு
கள் ஆயிரநாமஞ்சொல்லிச் சிறுகாலைப் பாடும்ஃ என்றும், ஃஎல்லியம்போது இருஞ்
சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடிஃ என்றும் அருளிச்செய்த பெரியாழ்வார்
ஸ்வாபதேசப் பொருளையே வெளியிட்டருளினாராயிற்று. எம்பெருமானுடைய
திருநாமங்களையும் திருக்குணங்களையும் பாடுகிறவண்டு காட்டில் திரீயும் வண்டாக
இருக்கமுடியாதன்றோ.

939 வண்டு சஞ்சரீகமென்று பேர்பெற்றிருக்கும்; ஓரிடத்தில் தங்கி
யிராது மதுவுள்ளவிடமெங்கும் பறந்து திரியும். அதுபோல, ஃகண்டியூரரங்கம்
மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை யென்கிற திருப்பதிகள்தோறும் மண்டி, ஃஎண்டிசையும்
பேர்த்தகரம் நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகான்! தீர்த்தகரராயின் திரிந்துஃ
என்று பூதத்தாழ்வார் நியமித்தபடியே ஃகொங்குங் குடந்தையும் கோட்டியூரும்
பேருமெங்குந் திரிந்துஃபதியேபரவித்தொழும் தொண்டராயிருந்தவரன்றோ எம்
பெருமானார். ஃபூரங்கம் கரிஸைலமஞ்ஜநகிரிமித்யாதி,

940 வண்டு எந்த ஸமயத்தில் எங்குச் செல்லவேணுமென்று நினைத்தா
லும் அதற்குத் தடை கிடையாது ஸந்திதிகளில் கர்ப்பக்ருஹங்களி னுள்ளும்
எம்பெருமான் திருமுடிமீதும் தாராளமாகப் புகக் காணாதின்றோம்; அதுபோல
ஃபின்னிட்ட சடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரியஃ என்றும்
ஃசுந்தரர்-நெருக்க விச்சாதரர் நூக்கஃ என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவாசல்
களிலே ஸேவாபரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்க வொண்ணாதபடி நெருக்க
அதிகாரச் செல்வத்துடனே தடையும் சங்கையுமொன்றுமின்றிக்கே உள்ளேபுகுந்து
ஃஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழிவிலாவடிமை செய்து வாழ்ந்தவர் எம்
பெருமானார். ஃஅப்பனுக்குச் சங்காழி யளித்தறனும் போது ஁ண்டு போலவன்றோ
திருமலையில் உட்புகஃது. இந்த ப்ரஸங்கத்தில் ஆண்டாளநுபவமும் சேளீர்.

ஆண்டாளுடைய மேகவிடுதூதின் விசேஷார்த்தங்கள்

941 நாச்சியார் திருமொழியில் எட்டாவதுபதிகம் *விண்ணிலமேலாப்பு
*என்பது. இதில் ஆண்டாள் மேகத்தைத் தூதுவிடுகிறாளென்பது "மேகத்தை
வேங்கடக்கோன் விடுதூதில் விண்ணப்பம்" என்கிற நிகமனப் பாகரத்

ஸ்ரீ ராமா நுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணம்

தினனும் தெளிவாகும். தூது செல்வதற்கு யோக்யதையற்றதான மேகத்தைத் தூதனுப்புதல் பொருந்துமோ? என்று ஒரு சங்கை தோன்றுப். மேகஸந்தேச மென்கிற வடமொழி நூலொன்றை இயற்றிய காளிதாஸ மஹா கவியானவர் — “தூமஜ்யோதிஸ் ஸலில மருதாம்” என்கிற ச்லோகத்தில் இத்தகைய சங்கையைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு — “காமார்த்தா ஹி ப்ரக்ருதிக்ருபணு: சேதநா சேதநேஷு” என்று ஒருவாறு ஸமாதான முரைத்து வைத்தார். காமத்தின் மிகுதியினால் சேதந அசேதநவிவேகமின்றிக்கே யொழிந்ததென்று காட்டினாராயிற்று. இதனால், அந்த மேகத்தை அசேதநமென்றே ஸித்தாந்தம் செய்ததாகத் தெரிற்று. ஆண்டாள் தூதுவிட்ட மேகம் அசேதநமன்று. அறிவில் தலைநின்ற பரமாசாரியரையே தூதுவிட்டாள். அதாவது ஆசார்ய ஸார்வபௌமரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தமையே என்று உணரவேணும். இராமானுச நூற்றந்தாதியில் “குணந்திகழ் கொண்டல் இராமானுசன் எங்குலக்கொழுந்தே” என்று எம்பெருமானாரை மேகமாகக் கூறியிருப்பதுங் காண்க. (கொண்டல் — மேகம்.) “விண்ணீலமேலாப்பு என்கிற இப்பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் ஆண்டாள் மேசத்திற்கு இடுகிற அடைமொழிகள் எம்பெருமானார்க்கு மிசவும் பொருத்தமாயிருக்கின்றனவென்பதை ஈண்டு நிரூபிப்போம்.

942 முதற்பாட்டில், “மேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்காள்!” என்றுள்ளது. மேலாப்பாவது மேற்கட்டு; விதான மெனப்படும். அது எப்படியிருக்குமென்றால் விசித்திரமான வர்ணங்கள் அமையப்பெற்றிருக்கும். ஸுதர்சந சதகத்தில் ஜ்வாலா வர்ணனத்தில் ஐந்தாவது ச்லோகம் “ச்யாமம் தாமப்ரஸ்ருத்யா க்வசந பகவத:” என்பது. அதனால் விதானமென்பது நாநாவகையான வர்ணங்கள் அமையப்பெற்றிருக்குமென்று அறியத்தக்கது. எம்பெருமானாருடையபடியும் இதுவேயாகும். “சொல்லார் தமிழொரு முன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லா வற நெறியாவும் தெரிந்தவன்” என்று இராமானுச நூற்றந்தாதியில் அருளிச்செய்கிற படியே எம்பெருமானார் திறத்தில் ஸகல சாஸ்த்ர விஜ்ஞானமும் நிரம்பியிருத்ததால் அதுகொண்டு நாநாவர்ணமுடைமை உணரத்தக்கது. அன்றிச்சே, மேலேயெடுத்துக்காட்டிய ஸுதர்சந சதக ச்லோகரத்தத்தில் ஸ்ரீ ஸுதர்சந ஜ்வாலையே விதானமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் இங்கு மேலாப்பு என்கிற சொல்லால் ஸ்ரீ ஸுதர்சநாழ்வானையே விவகழிக்கவும் குறையில்லை. இராமானுச நூற்றந்தாதியில் ஐஅடையார்கமலத் தலர்மகள் கேள்வன் கையாழியென்னும் படையோடு... இராமானுசமுனியாயின இந்நிலத்தேஐ என்கிற பாசுரத்தாலும், யதிராஜஸப்ததியில் ஐஅப்ருதக்ப்ரதிபந்நயந்மயத்தவை: வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதை: முராரே:ஐ என்ற ச்லோகத்தாலும் எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் தோற்றமென்று காட்டப்பட்டது. சரித்திரவகையில், ஸ்வாமி சேஷாவதாரர் என்கிற தத்துவம் இருக்கச்செய்தேயும் ப்ரபாவ விசேஷங்களை நோக்கிப் பலபடியாசவும் உல்லேகிக்க ஓசரித்ய முண்டாகையாலே பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் தோற்றமாக உல்லேகித்ததும் ஒக்கும். ஐஅஸ்தர்க்ராமாக்ரேஸரப்ஐ என்று பட்டரும் ஐஅஸ்தர்க்ராமஸ்யக்ருத்ஸ்நஸ்ய ப்ரஸுதிம் யம் ப்ரசக்ஷதே, ஸோவ்யாத் ஸுதர்சநோ விச்வம்

ஆண்டாளுடைய மேகவிடுதூதின் விசேஷார்த்தங்கள்

ஆயுதை: ஷோடசாயுத: என்று தேசிகனும் பணித்தபடியே ஆயுதத்தலைவர் திரு வாழியாழ்வானே யாதலாலும் அந்தத் திருவாழியாழ்வான் (ஸுதர்சன சதகத்தில்) விதானமாக வருணிக்கப்பட்டிருப்பது கீழ் விவரிக்கப்பட்டிருத்தலாலும் இங்கு ஆண்டாள் பாசுரத்தில் மேலாப்பு என்றது உடையவர் திருவாழி யாழ்வான் தோற்றமென்று உத்ரேக்ஷிக்கவுரியர் என்பதைக்காட்டுவதாகக் கொள்ளத்தகும். ஐதொடுத்து மேல்விதானமாய பெளவநீரராவணை என்ற மழிசையர்கோன் பாசுரப் படியே திருவனந்தாழ்வானை விதானமாகக்கொண்டு ஸ்வாமியின் சேஷாவதாரத் வம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளுதல் மிக நன்று.

943 [2. மாமுத்தநிதிசொரியும் மாமுகில்காள்] எம்பெருமானாகிற காளமேகம் நவநிதிகளைச் சொரிந்தருளிற்று. அதாவது, ஸ்வாமி திருவாய்ப்பலர்ந்தருளின திவ்ய க்ரந்தங்கள் ஒன்பது: (1) ஸ்ரீபாஷ்யம், (2) வேதாந்த தீபம், (3) வேதாந்தஸாரம், (4) வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், (5) கீதாபாஷ்யம், (6) நித்ய மென்கிற பகவதாராதன ப்ரயோகம், (7) சரணுகதிகத்யம், (8) ஸ்ரீரங்ககத்யம், (9) ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், இவ்வொன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் களுக்குச் சேமவைப்பான நிதிகளாதலால் ஐமாமுத்த நிதி சொரியும் மாமுகிலென்றது மிக்க பொருத்தமாயிற்று. நிதி சொரியும் என்றது நிதியான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிசேஷடிதங்களை யெல்லாம் ஐதாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழைபோல் சிஷ்யர்களுக்கு வர்ஷித்தவர் என்றபடியுமாம்.

944 மூன்றும் பாட்டில் ஐஅளியத்த மேகங்காள்! என்பது விளி; தயை பண்ணுமியல்வுடைய மேகங்களே! என்றபடி. க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்ய ரென்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார்க்கே ப்ரஸித்தியாதலால் இது மிக்க பொருந்த மாகும்! ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் 'நண்ணுதார் மெய்யிலுனாசை நிர்வேதத்தோடே' என்று தொடங்கி 'தாய்ச்சும் மசனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்த வர்க்குமே இவையுள்ளது' என்றருளிச்செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம். 'இவரடி பணிந்தவர்'—உடையவர்.

945 நாலாம் பாட்டில் ஐமின்னுகத் தெமுகின்ற மேகங்காள்! என்பது விளி; மின்னல் தோன்றப்பெறாத மேகம் அவ்வளவாக வர்ஷிக்கமாட்டாது, மின்ன லுள்ளபோது கனத்தவர்ஷம் அணித்தென்று நிச்சயிக்கும்படி யிருக்கும். ஸுதர்சந சதகத்தில் ஐக்ருஷ்ணம்போதஸ்ய பூஷாஐ என்கிற ச்லோகத்தில் ஐப்ராப்தாம் ஆவேதயந்தீ உத்படாம் வருஷ்டிம் சஞ்சலாஐ என்றதும் காண்க. ஆகவே பெய் யாத வெறும் மேகமன்றிக்கே நன்கு பெய்யும் மேகமே! என்றபடியாய் எப்போ தும் அர்த்தங்களை வர்ஷித்துக்கொண்டேயிருக்கு மெம்பெருமானாரைச் சொல்நிற் றுகிறது. ஐதாண்வழியாயுதேசித்தார் முன்னோர் என்று மாமுனிசுளானிச்செய்த படியே, உபகேசத்திலே ஸங்குசிதர்களான முன்னோர்களைப்போலன்றியே அதில் அபிநிவேசம் மிக்கவர் எம்பெருமானாராதலால் இது மிக்க பொருத்தம். அன்றியே, ஆகத்து-திருமார்பிலே, மின் எமுகின்ற - மின்னற்கொடிபோன்ற ஐ ஜ்ஞஸுத்தரம் விளங்கப்பெற்ற எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம். மதாந்தர ஸம்நயாஸிகளைப் போலே யஜ்ஞாபவித்ததை அறுத்துப்பொகடுகை யன்றிக்கே உபவிதிநம் ஸ்விம

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

லோபவீதம் ஐலங்கிய மின்னூல் (முந்நூல்) வாழி என்கிறபடியே அந்த யஞ்ஞோபவீதம் மிக அழகாக விளங்குந்தன்மை வக்தவ்யமேயாகும். “ஸௌதாமநீஸவர்ண ஸௌவர்ண யஜ்ஞஸூத்ரம்” ஆகையாலே மின்னலாகச் சொல்விற்று. அன்றிக்கே, ஆகத்து-திருமேனியிலே, மின் எழுகின்ற-மின்னல்போல் பளபளவென்று திகழ்கின்ற காஷாயம் காட்சி தாப்பெற்ற எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம். ஐகாஷாயேண க்ருஹீதபீதவஸநா² என்றார் தேசிகன்.

946 ஐந்தாம்பாட்டில் *வாண்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மாமுகில்காள்! * என்று விளியுள்ளது. வாண் என்று பரமபதம்; அதைக் கையிலே கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மேகமாம் எம்பெருமானார், இவ்விடத்தில் *ஞானங் களிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நைபவர்க்கு வாணங்கொடுப்பது மாதவன், வல்வினையேன் மனத்தி னீனங்கடிந்த இராமானுசன் தன்னை யெய்தினர்க்கு அத்தானங்கொடுப்பது தந்தகவென்னுஞ் சரண்கொடுத்தே* என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசுரம் எமது விரிவுரையோடுங் காணத்தக்கது. அன்றிக்கே, சரணாகதிகதயத்தில் *அள்து தே. தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே* என்றவிடத்திற்கு ச்ருதபர்காசிகாசார்டர் இட்டருளின வியாக்கியானத்தின்படியே, ஐவாண்கொண்டு—பரமபதத்தை தமக்கும் தம்மடியார்க்கும் உரித்தாகப் பெற்றுக்கொண்டு, கிளர்ந்தெழுந்த எம்பெருமானாரே! என்றபடியுமாம். அன்றிக்கே, *ஸோயம் ராமாநுஜமுநிரி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம் யத்ஸம் பந்தாத் அமநுத கதம் வர்ணயதே கூரநாத: * என்கிற சுலோகத்திலமைந்த ஐஹிஹபத்தின்படியே கூரத்தாழ்வான் ஸம்பந்தத்தாலே தமக்குப் பரமபதம் கரஸ்தமென்று கொண்டு, கிளர்ந்தெழுந்த—பெருமகிழ்ச்சி யெய்தின எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம்.

947 ஆறாம்பாட்டில் *சலங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த தண்முகில்காள்! * என்று விளியுள்ளது. ஜலம் என்கிற வடசொல் சலமெனத் திரிவது போலவே ச்சலம் என்கிற வடசொல்லும் சலமெனத் திரியும். ச்சலமாவது கபடம். யாதவ ப்ரகாசனுடைய கபடத்தை, கொண்டு — யாத்திரை வழியில் தெரிந்துகொண்டு, கிளர்ந்தெழுந்த—தென்திசைநோக்கிப் புறப்பட்ட ஸ்வாமியே! என்றபடி. அங்ஙனம் திரும்பிவருகையில் தேவப்பெருமானாக்கு விடாய்தீரத் தீர்த்தமளித்ததனால் சாலக்கிணற்றில் நின்றுத் தீர்த்தங்கொண்டெழுந்த தண்முகிலென்னவுமாம்.

948 ஏழாம்பாட்டில் *சங்கமாகடல் கடைந்தான் தண்முகில்காள்! * என்று விளியுள்ளது. கடல்கடைந்து அமுதங் கொண்டவனா எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற மேகமே! என்று அந்யாபதேசத்தில் சொன்னபடி. ஸ்வாபதேசத்தில் *மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற்கடைந்து, துறைப்பால் படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவையமிர்தம், கறைப் பாம்புணைப்பள்ளி யான் அன்பரீட்டங்களித்தருந்த நிறைப்பான்* என்று பிள்ளைப்பெருமானை உண்கார் (கலம்பகத்தில்—காப்பு) பணித்தபடியே மறைப்பாற்கடலைக்கடைந்து அமுதமளித்தவரான நம்மாழ்வாருடைய ஸம்பந்தப்பெற்ற எம்பெருமானாரே! என்றபடி; *பாமன்னுமாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்—இராமானுசன். *பராங்குசபாதபக்தம் ராமாநுஜம்* என்றிறே ஸ்வாமிக்கு நிகுபகம்.

உபதேச ரத்தினமாலைப் பாசுரங்கள்

949 எட்டாம் பாட்டில் *கார்காலத்தெழுகின்ற கார்குழில்காள்!* என்று விளியுள்ளது. மழை காலத்தில் எழுகின்ற மேகமே! என்றபடி. *அவிவேக கநாந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தததுக்கவர்ஷிணி, பகவந் பவதுர்திநே* என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸம்ஸாரமழைகாலத்திலேதோன்றிய எம்பெருமானாரே! என்றபடி.

950 ஒன்பதாம்பாட்டில் *மதயானைபோலெழுந்த* என்றதைக்கொண்டே இராமாநுச நூற்றந்தர்தியில் *பண்டருமாறன் பசந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மத மாய் விண்டிட எங்களிராமானுச முனிவேழம்* என்று அமுதனாரருளிச்செய்தார். வேழம்-யானை. இரண்டாந் திருவந்தாதியில் *பெருகுமத வேழம்* என்ற பாசுரத்தின் உள்ளுரை பொருள் காண்க. ஆக ஒன்பது பாசுரங்களிலுமுள்ள விசேஷண ஸ்வாரஸ்யத்தை நன்குநோக்குமிடத்து ஆண்டாள் எப் பெருமானாரையே மேகமாக விளித்துத் தூதுவிட்டாளென்னுமிடம் தெளிவாகுமென்பது சுருக்கமாக நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

**உபதேச ரத்தினமாலையில் நின்றுமெடுத்த
எம்பெருமானார் திருநாள் பாசுரங்கள் முதலானவை**

951 இன்றுலகீர்! சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரைநாள் என்றையிலு மின்றிதனுக் கேற்றமென்தான்?—*என்றவர்க்குச் சாற்றுகின்றேன் கேண்மின் எதிராசர்தம்பிறப்பால் நாற்றிசையும் கொண்டாடும் நாள். (27)

உலகத்தவர்களே! இந்நாள் சித்திரை மாதத்தில் பொருத்தம்பெற்ற திருவாதிரை நகுகத்திரம்; மற்றுமுள்ள தினங்களைக் காட்டிலும் இற்றை நாளுக்குச் சிறப்பு எங்கொல்? என்று கேட்பவர்களுக்கு விடை கூறுகின்றேன்; உடையவருடைய திருவவதாரத்தினால் நாலு திசைகளிலுமுள்ளவர்கள் கொண்டாடும் நன்னுள்து.

952 ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாட்களினும்* வாழ்வானநாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்!—*ஏழ்பாரு முய்யவெதிராசருதித்தருளும் *சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை. (28)

ஆழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களை யருளிச்செய்த மாத்திரமே; அவற்றைப் பல படிகளாலும் வளர்த்தருளினவர் எம்பெருமானாரே யாதலாலும், இவ்விஷயத்தை அக்காலத்திலேயே “தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்தவிதத்தாய் இராமாநுசன்” என்பவை முதலான தனிடன்க ளால் பூருவர்கள் வெளியிட்டிருந்ததனாலும், பெற்றவர்களைக் காட்டிலும் வளர்த்த வர்களுக்கே பெருமை பொருந்துமாதல்பற்றி இப்பாசுரம் மிகப்பொருத்தமானது.

953 எந்தையெதிராசர் இவ்வுலகி லெந்தமக்கா வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால்—*இந்தத் திருவாதிரைதன்னின் சீர்மைதனைநெஞ்சே! ஒருவாம லெப்பொழுதுமோர். (29)

ஆதிசேஷன் திருநாட்டிலிருப்பை விட்டுப் பலபலகஷ்டங்களுக்கு ஆஸ்பதமான இவ்விருள்தருமானாலத்திலே அவதரித்தருளினது நித்யஸம்ஸாரிகளான நம்போல

ஸ்ரீ ராமா நுஜ பக்த ஹந்தபூஷணர்

வாரைப் பிறவிச் கடலில்தின்றும் கைகொடுத்தெடுப்பதற்காகவேயென்று உரு
ஸந்திக்கவேணும்.

954 ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர்
ஓரா ரெதிராச ரின்ன ருளால்—*பாருலகில்
ஆசையுடை யோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள்! கூறுமென்று
பேசி வரம்பறுத்தார் பின். (37)

“நாதமுனி முதலாம் நம் தேசிகரை” என்றருளிச் செய்தவர் எம்பெருமானாரை
விசேஷித்து எடுத்துக் கூறவேண்டி இப்பாசரமும் அருளிச்செய்கிறார். எம்பெரு
மானாரைப்பற்றி ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் ‘மாறனுரை செய்த தம்ம மறைவளர்த்
தோன் வாழியே’ என்று மாமுனிகள் தாமே அருளிச்செய்தவராதலால் அவ்வெம்
பெருமானார் தம்மமறையை வளர்த்தருளினபிரகாரங்களில் மிக முக்கியமானதொரு
பிரகாரத்தை இப்பாசரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீமந்நாதமுனிசன் முதலான
பூருவாசாரியர்கள் தீவ்யப் பிரபந்த வியாக்கியானங்களை இட்டருளவல்லவர்களா
யிருந்தும் ஒருவரும் இட்டருளவில்லை; உபதேசித்துவந்தார்களத்தனை; அப்படி
உபதேசித்ததும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஒரு திரளாகச் கூட்டி உபதேசித்தமையிலலை.
ஒரு ஆசிரியர் ஒரு சிஷ்யர்ச்கு உபதேசிப்பது என்கிற முறையில் ஓராண்வழியடை
வாகவே உபதேசம் நிகழ்ந்து வந்தது. எம்பெருமானார் காள் வரையில் இங்ஙனே
நடந்து வந்ததாயிற்று. இதில் குறைவாண்ட எம்பெருமானார், இங்ஙனே வரம்பு
இருக்கத் தகாது; இதனால் நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவதர்சனம் ஸங்குசிதமாகிறதே யல்லது
விரிவு பெறுகின்றதிலலை; இந்த வரம்பை அறுத்தேயாகவேணும்” என்று திருவுள்
ளம்பற்றி, பாருலகில் ஆசையுடைபோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள்! கூறுமென்று பேசி
வரம்பறுத்தாராம்; அகனாலேயே திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானங்கள் விசேஷ
மாக அவதரிக்க இடமுண்டாயிற்றென்று இப்பாசரத்தினால் தெரிவித்தவாறு.

955 எம்பெருமானார் தரிசனமென்றேயிதற்கு*
எம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்—*அம்புவியோர்
இந்தத் தரிசனத்தை யெம்பெருமானார் வளர்த்த*
அந்தச் செயலறிகைக் கா. (38)

கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானாருடைய திருவுள்ளத்தின் வைசால்யத்தை அருளிச்
செய்த ப்ரஸங்கத்திலே அவ்வெம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தை யிட்டே நமது
ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சனத்தை வ்யபதேசிக்க நேர்ந்த பெருமையையும் வெளியிட
வேண்டி இப்பாசரமருளிச் செய்கிறார். கவியுகாதியித் திருவவதரித்த நம்மாழ்வா
ரது காலத்திற்கு முன்னமே அநாதியாக விளங்கிவருவதான இந்தத் தர்சனத்தை
‘ஸ்ரீராமாநுஜதர்சனம்’ என வழங்கி வருவானேன்? இத்தரிசனம் ஸ்ரீராமாநுஜ
ரால் நுகனமாக நிருமிக்கப்பட்டதா என்ன? என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. அந்த
சங்கைக்குப் பரிஹாரமும் இப்பாசரத்தினால் செய்ததாகிறது. ஸ்ரீ ராமாநுஜ
தர்சனமென்று வழங்கிவரும்படி நியமித்தருளினவர் ஸ்ரீரங்கநாதர். அப்படி அவர்
நியமித்ததற்குக் காரணம் இத்தர்சனத்தை ஸ்ரீராமாநுஜர் பலபடியினாலும் வளர்த்த
தருளினாரென்பதுதான். தீவ்யப் பிரபந்தங்களை வளர்த்தருளினது முக்கியமானது.

ஸ்ரீ ராமானுஜ சதுச்சுலோகி

956 இந்த வுபதேச ரத்தின மாலைதன்னை*
 சிந்தைதனில நானும் சிந்திப்பார்*—எந்தை
 எதிராச ரின்னருளுக் கென்று மிலக்காகி*
 சதிராக வாழ்ந்திடுவார்தாம்.

(73)

எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பான விஷயங்களை யே தெரிவித்து இயற்றி யுள்ள இந்தச் சொல்மாலையைச் சிந்தையிலே அணிந்து கொள்ளுமவர்க்கு எம்பெரு மானருடைய பரமகிருபையே பேரூருமென்று பலனருளிச்செய்து தலைக்கட்டின ராயிற்று. எம்பெருமானார் எழுபத்துநான்கு எம்ஹாஸநாதிபதிகளை நியமித் தருளினவராதலால் அந்தக்கணக்கிலே எழுபத்துநான்கு பாசுரமாக இத்திவ்யப் பிரபந்தத்தை இயற்றியருள வேணுமென்று மணவாள மாமுனிகள் திருவுள்ளம் பற்றி யிருந்தாராம்; அப்போது மாமுனிகளையே தெய்வமாகக் கொண்டவொரு மஹாசார்யர் 'மன்னுயிர்காளிங்கே மணவாளமாமுனிகள்' என்கிற பாசுரத்தைப் பணித்து இந்தப் பாசுரம் உபதேசரத்தினமாலையோடு சேர்ந்தே அநுபந்திக்கப் படுமாறு அருள்புரியவேணுமென்று பெரியபெருமாள் திருவடிசளிலே வணங்கி வழி பட்டுப் பிரார்த்திக்க அப்படியே பகவந்தியமனமாயிற்றென்று பெரியார் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை, ஆனது பற்றியே எழுபத்துமூன்று பாட்டளவிலே தலைக்கட்டினார்.

ஸ்ரீ

திருமலை அனந்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ராமானுஜ சதுச்சுலோகி

கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் திருநாராயணபுரம் ஆகிய நான்கு திருப்பதி களிலும் எம்பெருமானருடைய வெற்றிக்குப் பல்லாண்டுபாடும் ச்லோகங்கள்.

957 அநிசம் பஐதாமந்யபாஜாம்
 சரணம்போருஹமாதரேண பும்ஸாம் 1
 விதரந் நியதம் விபூதிமிஷ்டாம்
 ஜய ராமானுஜ! ரங்கதாம்நி நித்யம்.

(1)

எம்பெருமானாரே! (உமது) திருவடித்தாமரையை அன்போடு எப்போதும் ஆசிரயித் திருக்கின்ற அநநயகதிகளான அடியார்களுக்கு எந்தவிபூதி இஷ்டமோ அந்த விபூதியைத் திண்ணமாக அளித்துக்கொண்டு திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே எஞ்ஞான்றும் வாழக்கடவீர்.

958 புவிநோ விமதாந் தவதீயஸூக்தி:
 குலிசீபூய குத்ருஷ்டிபிஸ் ஸமேதாந் 1
 சகல்குருதே விபச்சிதீட்டா
 ஜய ராமானுஜ! சேஷசைலச்சுருங்கே.

(2)

எம்பெருமானாரே! வித்வான்கள் போற்றத்தக்க தேவரீரது ஸ்ரீஸூக்தியானது வஜ்ராயுதம் போன்று இப்பூமியிலுள்ள குத்ருஷ்டிகளுட்பட நமது பிரதிட்சிகன்

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷண ஸமாப்தி

யாவரையும் பொடிபடுத்துகின்றது. (இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த ஸ்ரீஸூக்தி களை யருளிய தேவரீர்) திருவேங்கட மலையுச்சியில் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வாழ்ந்தருள வேணும்.

959 ச்ருதிஷு, ஸ்ம்ருதிஷு ப்ரமாணதத்தவம்
க்ருபயாலோக்ய விசத்தயா ஹி புத்த்யா |
அக்ருதாஸ் ஸ்வத ஏவ பாஷ்யரத்நம்
ஜய ராமாநுஜ! ஹஸ்திதாம்பி நித்யம். (3)

எம்பெருமானாரே! நிர்ஹேதுகக்ருபையினாலே ச்ருதிஸ்ம்ருதிப்ரமாண வுண்மையை யாராய்ந்து மசற்றமதியினால் மிகச்சிறந்து ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்தருளிற்று;
(இப்படிப்பட்ட தேவரீர்) ஸ்ரீஹஸ்திகிரியில் நித்யஸ்ரீயாக விளங்கவேணும்.

960 ஜய மாயிமதாந்தகாரபானோ!
ஜய பாஹ்ய ப்ரமுகாடவீக்ருசானோ! |
ஜய ஸம்சரிதஸிந்துசீதபானோ!
ஜய ராமாநுஜ! யாதவாத்ரிச்ருங்கே, (4)

மாயாவாதிகளின் மதங்களாகிற இருளுக்கு இரவி போன்றவரே! பாஹ்யர்கள் முதலானவர்களாகிற காட்டுக்குத் தீப்போன்றவரே! அடியார்களாகிற கடலுக்குச் சந்திரன் போன்றவரே! எம்பெருமானாரே! தேவரீர் யாதவாத்ரியில் நித்யஸ்ரீயாக நீடுழி விளங்கவேணும்.

961 ராமாநுஜசதுச்சலோகீம் ய: படேந்நியதஸ்ஸதா |
ப்ராப்துயாத் பரமாம் பக்திம் யதிராஜபதாப்யேயா: ||

நித்யாநுஸந்தேயமாக நிருமிக்கப்பட்ட இந்த ராமாநுஜ சதுச்சலோகியை நியமத் துடன் நித்யாநுஸந்தானம் பண்ணுவார்க்கு எம்பெருமானாரது திருவடித்தாமரை களிலே பக்திமிகுதியே கைகண்டபலனாகுமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்று.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்
 ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்
 ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர்களின் திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்தனை செய்துகொண்டு

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாநாகராசாரியர்
ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாணீ நோருத்த

எம்பெருமானார் தொள்ளாயிரத்தறுபது திருநகூத்தர பூர்த்தி
நினைவு மலரான

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

— முற்றுப் பெற்றது. —

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

காஞ்சீபுரம் P. B. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்ரீ ஸாமிகளின் பதிப்பு நூல்களுக்குச் சருக்கமான ஜாபிதா. நாலாயிர திவ்யாயிராயிரந்த வுரைகள்.

முதலாயிரத்திலுள்ள திவ்யப் பிரபந்தங்கள்		இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரை தனியாகவும் கிடைக்கும்	
திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ் வார் திருமொழி	8-00	திருவாய்மொழியாயிரம் தீபிகை 10 வால்யம்	42-00
திருப்பாவை (தீபிகையுரை)	8-00	மூன்று வியாக்கியானங்களோடு கூடின பகவத் விஷயம் - புதிய பதிப்பு	120-00
ஷெ நறுமணமென்கிற விசேஷார்த்த வுரை	5-00	பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம்	10-00
நாச்சியார் திருமொழி	4-00	திருப்பாவைக்கு மூவாயிரப்படி ஆரூயிரப்படி வியாக் கியானங்கள்	5-00
பெருமாள் திருமொழி	4-00	திருநெடுந்தாண்டக வியாக் யானம் (பெரியவாச்சாண் பிள்ளை)	5-00
திருச்சந்தவீருத்தம்	5-00	முழுக்ஷுப்படி தத்வதாயம் ஸ்ரீவசன பூஷணம் ஆசார்ய விறுதயம் இவற்றுக்கு மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானம்	25-00
திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாகிபிரான், கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு	5-00	அவற்றின் பிரமாணத் திரட்டு ஷெ நான்கு ரஹஸ்யங்களும் P. B. அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய தாத்பர்ய ஸாரார்த்த தீபிகை	12-00
திருப்பல்லாண்டு பெரியாழ்வார் திருமொழி, திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி இவற்றுக்குப் பொழிப்புரை	5-00	ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் முதல் பஞ்சஸ்தவ ஸ்ரீரங்கராஜஸ்த வாதிகள் உட்பட ஸதல் ஸ்தோத்ரங்களுக்கு P. B. A. ஸ்வாமிகள் எழுதிய விளக்கவுரைகள்	40-00
பெரிய திருமொழியாயிரம்		நித்யானுஸந்தானம் P. B. A. உரையுடன்	
முதலிரண்டு பத்துக்கள்	5-00	ஆழ்வார்களுடையவும் ஸகல் ஆசார்யர்களினுடையவும் வைபவங்கள் (மணவாள மாமுனிகள் வைபவம்வரை)	
மூன்று நான்கு ஐந்து பத்துக்கள்	8-00	P. B. A. ஸ்வாமிகள் எழுதிய உபந்யாஸ நூல்கள்	16-00
ஆறு ஏழு எட்டு பத்துக்கள்	8-00		
ஒன்பது பத்து பதினொரு பத்துக்கள்	7-00		
திருக்குறு, நெடுந்தாண்டகம்	3-00		
1, 2, 3, 4 பத்துக்களுக்குப் பொழிப்புரை	5-00		
மூன்றுவதாயிரம் இயற்பா			
மூன்று இரண்டு திருவந்தாதிகள்	5-00		
மூன்றுநான்முகன் திருவந்தாதிகள்	5-00		
தீருவிருத்தம்	5-00		
திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி	4-00		
திருவெழுசுற்றிருக்கை, சிறிய பெரிய திருமடல்கள் இராமா னுச நூற்றந்தாதி	8-00		

மற்றும் பலவகை நூல்களுக்கு விரிவான கியாடலாக் தருவித்துப் பார்க்க.